picanterii literare

JUDITH GOULD

Vîla Grecească

EDITURA VIVALDI

Vila grecească

JUDITH GOULD

Coperta: DUMITRU POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GOULD, JUDITH
Vila grecească / Judith Gould ; trad.: Elena Argiuc. - Bucureşti : Vivaldi, 2007
ISBN 978-973-150-003-4

I. Argiuc, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

The Greek Villa by Judith Gould
Copyright© Judith Gould Inc., 2003
Toate drepturile asupra acestei ediţii
aparţin Editurii VIVALDI

JUDITH GOULD

Vila grecească

În românește de:
ELENA ARGIUC

Editura VIVALDI
București, 2007

Urania: 1. Una dintre muze.
2. Nume dat zeiței Afrodita, care o descrie ca fiind „dumnezeiască" adică spirituală, pentru a o deosebi de Afrodita Pendemos din „Simpozionul" lui Platon și care reprezintă dragostea „vulgară".

„The Oxford Companion to Classical Literature"

Capitolul unu

Coconut Grove, Miami, Florida

Miercuri în zori de zi. Tracey apăsă pe butonul ceasului de pe noptieră, cu douăsprezece minute înainte ca acesta să-şi înceapă văicăritul strident şi persistent. Cu toate că viitorul ei atârna de un fir de păr, dădu deoparte pledul de pe ea şi sări din pat, fără nicio urmă de nervozitate. Astăzi urma să afle dacă visul căruia îi devotase ultimii trei ani va deveni realitate sau nu.

Sau măcar să i se spună că aceşti trei ani trecuseră degeaba. În cazul acesta, va trebui să-şi lase proiectul neterminat, să-l pună deoparte şi să o ia de la capăt, cu o altă carte la care se gândise deja şi care îi va lua alţi câţiva ani de muncă pe brânci până o va vedea terminată.

Dar, optimistă din fire, Tracey refuza să se gândească la eventualitatea unui răspuns negativ. Le

place romanul meu. *De asta s-au gândit că ar putea să-l publice,* își spunea.

Sau, cum spusese agentul ei, Mark Varney „Cred că ai reușit".

Tracey își întinse ca o felină picioarele lungi și zvelte și trase în piept aerul sărat. O privire aruncată în oglinda de deasupra măsuței de toaletă îi confirmă că frumosul păr blond-*cendré* se aranjase singur într-o pieptănătură *punk.* Ochii verzi ca peridotul aveau o privire îndrăzneață.

Tracey se duse la fereastră și ridică jaluzelele. În mișcare, briliantul – un uriaș de șase carate care împodobea inelul de logodnă – prinse și aruncă înapoi razele de soare care se strecurau în cameră.

Afară era o adevărată junglă de palmieri, bananieri, garduri de ficus, valuri de visteria îndoită sub povara florilor și bougainvillea. Cerul dimineții era încețoșat, dar fără nori. Aerul era greu și apăsător din cauza umidității, tipic pentru un august din liniștitul și retrasul Coconut Grove. Cartierul era un rai de verdeață suficient de aproape de luxul și eleganța din South Beach unde celebritățile și manechinele se adună tot anul, iar odată cu venirea iernii își face apariția și elita bogaților din întreaga lume, pentru a petrece toată noaptea.

Aerul pulsa parcă de plăcere la auzul ritmurilor latino-americane ale unui tango mixat de un DJ, ca un asurzitor fond de discotecă. Tracey se aplecă pe sub jaluzele. Pe strada cu trei benzi, un superb Cadillac decapotabil, model '57, plin cu puști care se întorceau de la club, trecu în viteză, ca un iaht de uscat. Din verdele-deschis și cromul strălucitor, șase perechi de brațe înălțate spre cer băteau aerul în ritmul muzicii.

Unde mai vezi așa ceva în afară de Miami? își spuse Tracey.

Papagalii multicolori sălbatici – descendenți ai unor păsări de casă evadate de mult din colivii – țipau printre frunze. O alergătoare solitară, îmbrăcată toată în alb – tricou, șort, vizetă și pantofi sport – alerga pe marginea drumului. Și ea asculta ritmuri latino, dar în căștile unui radio portabil.

Tracey plecă de la fereastră și începu să se pregătească de plecare. Avea un adevărat ritual de dimineață, iar astăzi îl îndeplini la fel de riguros ca în orice altă zi.

Unu: Trezirea, odată cu ivirea zorilor.

Doi: drumul spre bucătărie, pe holul îngust al căsuței ca de turtă dulce, unde va pune în funcțiune cafetiera pe care o umpluse de cu seară.

Trei: Trezirea brutală a organismului, printr-un duș rece ca gheața.

Patru: Umplerea cănii cu cafea tare, cubaneză.

Cinci: Îmbrăcatul cu un tricou bărbătesc, foarte larg, prinderea părului în ace și așezatul la biroul din colțul camerei. Înfigerea creioanelor în păr, ca niște bețișoare de orez și punerea în funcțiune a computerului.

După care, sorbind din cafeaua tare, răsfoia paginile scrise în seara precedentă.

Disciplina, combinată cu convingerea fermă că are talent, o făceau pe Tracey să-și rezerve primele și ultimele două ore ale zilei, lucrului la roman.

Tracey era hotărâtă să devină o scriitoare de romane comerciale cunoscută. Ca să fim cinstiți, chiar mai mult decât cunoscută. Pentru Tracey, a deveni un scriitor de succes însemna a deveni un superstar al

scriitorilor, a se afla acolo sus, alături de Danielle Steel, Jackie Collins și Anne Rice.

Chiar așa!

Evident, Tracey era conștientă că s-ar putea întâmpla să nu atingă niciodată acest apogeu. Se afla în aceeași situație ca a unui scriitor aspirant, care se gândește că va ajunge vedetă. Dar, indiferent de cât de îndrăznețe îi erau aspirațiile, greutățile nu o speriau. Dimpotrivă, o făceau să muncească și mai mult. *Dacă nimeni nu s-ar încumeta să încerce, nu ar mai exista celebrități.*

Așa că, și în această zi, Tracey își petrecu primele două ore în fața computerului. După care începu să se pregătească de plecare la serviciu – WMAI-TV, un post de televiziune independent, care acoperea o mare parte din Miami și zona Metro-Dade. Era un post de televiziune minor – dar, hei, Tracey lucra în televiziune!

– 'Neața, Tati, spuse Tracey pe un ton vesel.

Intră în bucătărioara cu aspect de anii '40 și depuse un sărut zgomotos pe creștetul aproape lipsit de păr al tatălui ei. Bărbatul era așezat în locul său preferat din fața ferestrei, la o măsuță stil în tonuri aurii și care avea cam de două ori vârsta fiicei sale.

– A! 'neața, Rază de soare!

Bărbatul își ridică privirea de pe cuvintele încrucișate din *Miami Herald* și îi zâmbi.

– Ești șic în dimineața asta, adăugă, studiind-o prin ochelarii de citit, marca Ben Franklin.

– Cum adică, *în dimineața asta?* se burzului Tracey, prefăcându-se ofensată. Eu sunt întotdeauna șic. Sau nu știai?

Își puse mâinile în șolduri și îi aruncă o privire fals–acuzatoare.

– Am înțeles, răspunse bărbatul.

Tracey își mai turnă o cană de cafea tare. Luă o înghițitură și își șterse buzele cu dosul palmei, întinzând fără să vrea luciul de buze Viola Mist, aplicat strategic peste rujul Ripe Plum.

Pe tată îl pufni râsul.

– Și, mă rog, ce găsești atât de amuzant? îl întrebă Tracey.

– Păi, uită–te la tine! Îmbrăcată și aranjată perfect. Și ce faci? Te mânjești cu ruj și te transformi într–o indiancă pocahontas.

– Vai! exclamă Tracey, de data asta supărată cu adevărat.

– Ei, lasă că în câteva minute îl refaci, o consolă tatăl.

– Câteva minute?

Tracey aruncă o privire spre ceasul cu ramă de crom, marca Seth Thomas, care ticăia credincios pe perete, deasupra uriașei sobe de gătit marca Buick – o altă relicvă perfect conservată a anilor '40.

– O să întârzii, murmură.

Își luă repede geanta și se îndreptă în fugă spre baie, ca să vadă ce prăpăd făcuse. Când aprinse lumina, o trecu un fior rece. Fața din oglindă era de–a dreptul ridicolă, de la nas în jos. Ca a unui copil care se joacă de–a rujatul. Sau ca un portret al lui Karel Appel.

Tracey își deschise repede geanta și începu să refacă ce stricase. Încă nu terminase când o strigă tatăl:

– Ce cuvânt de opt litere înseamnă „stau pe poduri"?

– Ai unii chiar în fața ochilor, îi răspunse Tracey, fără a sta pe gânduri, dar încercând, pe cât posibil, să nu-și miște prea mult buzele pe care își aplica atent conturul.

– Ochelari! Asta era! exclamă Tom Sullivan. Să-ți dea Dumnezeu sănătate! Ești un geniu! Ce m-aș face fără tine!

– Păi, în mod sigur nu ai mai termina niciodată careurile, îi răspunse Tracey. Nu înțeleg deloc de ce te chinui cu prostiile alea.

Se auzi un ușor sunet metalic. Tracey își închisese rujul. Îi dădu drumul în geantă și se uită cu un ochi critic în oglindă. Cu toate că era conștientă de toate defectele pe care le avea, fu plăcut surprinsă de lucrurile cu care se îmbrăcase astăzi. Alesese o bluză groasă gen tricou, de culoare turcoaz și cu guler rulat, căreia îi suflecase mânecile, o fustă neagră cât un timbru poștal, ciorapi negri și pantofi simpli, dar moderni, tot de culoare neagră. Erau lucruri cumpărate la mâna a doua, de la un vânzător de stradă din World Prada, dar asta era situația, cine naiba își putea permite să cumpere lucruri de firmă?

Cu certitudine, nu moi[1] își spuse Tracey. *Nu cu salariul pe care îl am.* Își jurase însă că atunci când va încasa primul cec pentru roman, își va cumpăra o pereche de pantofi cu adevărat decenți.

Ieși în fugă din baie și aruncă o privire la ceasul de pe perete.

– Tati, eu am plecat, anunță și sărută în grabă obrazul nebărbierit al tatălui său.

[1] Eu (lb. franceză – n.tr.)

– Şi nu-ţi fă griji pentru cină. E rândul meu să gătesc. Ţii minte, nu?

– Stai o clipă! strigă bătrânul în urma ei. Ce cuvânt de treisprezece litere e pentru „Adjectiv tragic de nepotrivit pentru anul 1912"?

Tracey care deschisese deja uşa, îi strigă peste umăr:

– Nescufundabil!

Coborî în fugă treptele şubrede ale verandei. În mână ţinea cheile maşinii. Aceasta era parcată chiar în faţă, dincolo de gardul acoperit de bougainvillea, care ascundea căsuţa de privirile celor de pe stradă. După parametri moderni, maşina era mai mult decât modestă. Cândva alb, plin de rugină şi de urme de lovire, Chevroletul Corvairs era unul din puţinele maşini de acest tip care supravieţuiseră şi încă băteau drumurile. Avea la bord nu mai puţin de două sute optzeci de mii de kilometri.

Alături era parcată maşina tatălui ei – un Oldsmobile Ciera din 1976. Soarele arzător al Floridei decolorase negrul cândva strălucitor, până la un cenuşiu-închis, lipsit complet de luciu. Nici roţile nu mai erau cine ştie ce. Dar, luând în considerare vârsta, era surprinzător de bună.

Tracey îşi încrucişă degetele, trimise o rugăminte mută spre dumnezeul automobilelor cu speranţa că ambele seturi de roţi vor mai ţine un timp.

Doar un an sau doi, Doamne. Atât te rog...

Dădu deoparte frunzele ca nişte lame de cuţit căzute pe capota maşinii şi se îndreptă drept spre locul şoferului. Se uită la casa căreia îi spunea „căminul ei". Ca şi maşinile, aceasta văzuse şi vremuri mai bune. Aşezat în fundul curţii, bungalow-ul fusese

construit pe lungul lotului. Era un anacronism, mai ales acum, când toate celelalte case fuseseră dărâmate, după ce vecinii sau moştenitorii acestora le vânduseră unei mari firme de construcţii imobiliare.

Spre deosebire de zonele cu hoteluri şi blocuri moderne, din South Beach, refăcute în stil Art Deco, Coconut Grove fusese încă din anii '40 un mic cartier de bungalow–uri foarte aproape unul de altul, aproape lipite, pe loturi atât de lungi şi înguste încât, practic, puteai da mâna cu vecinii, de la ferestrele laterale.

Acum, nu mai erau.

În afară de solitarul bungalow al tatălui lui Tracey, toate celelalte dispăruseră. Şi asta pentru că omul era încăpăţânat. Un om care se opusese curentului şi refuzase să vândă. Dacă nu ar fi fost el, cvartalul de locuinţe scumpe ar fi fost deja terminat.

Tracey îşi aduse aminte că văzuse planurile acestui cvartal. Pe locul vechilor bungalow–uri s–ar fi ridicat case de lux „Mc–Mansion" – mici castele de vinil şi stucatură, cu o multitudine de frontoane decorative. Construcţii complicate, care presupuneau scoaterea din rădăcină a stejarilor şi a smochinilor indieni şi înlocuirea lor cu peluze de iarbă tunsă scurt. Monştri care ar fi costat un milion de dolari, dacă nu mai mult. De fapt nu ar fi fost cu nimic mai bune decât blocurile extrem de înalte care umpluseră deja această oază de linişte verde.

În ziua în care tatăl ei primise prima ofertă pentru casă, bărbatul blând şi amabil pe care îl ştia şi iubea Tracey arătase că mai are şi o altă faţă. Vocea moale şi politicoasă devenise de oţel. Un oţel rece şi implacabil.

„Am trăit în casa asta jumătate din viață, fir-ar să fie. Și nimeni nu o să mă scoată cu forța din ea. Nu-mi pasă câți bani îmi flutură pe sub nas. Nicio sumă nu va fi de ajuns."

Asta îi spusese Tom Sullivan unui reporter.

Trecuseră doi ani de atunci și Tom Sullivan rămăsese pe aceeași poziție. Chiar și atunci când i se pusese în față un sfert de milion de dolari. Chiar și atunci când oferta fusese mărită la o jumătate de milion, apoi la trei sferturi. Iar de curând, refuzase un milion de dolari – și asta *după* achitarea impozitelor. Atunci avocatul care lucra benevol pentru el s-a decis, în sfârșit, să se spele pe mâini.

„Nu ești numai iresponsabil. Ești de-a dreptul nebun. Și eu nu pot lucra cu un tip care nu e în toate mințile", îi spusese avocatul, lui Tom Sullivan.

În sfârșit, mașinuța o aduse în fața postului de televiziune, cu două minute mai devreme. Tracey parcă pe unul din locurile libere din parcarea rezervată angajaților, care se afla în spatele clădirii. Coborî din mașină, își luă geanta pe care o pusese pe locul din dreapta, și-o agăță pe umăr și trânti portiera. Apoi se răsuci pe călcâie și o luă de-a curmezișul parcării. Trecu prin gardul anticiclon și remarcă în treacăt elicopterul postului, un Bell Jet Ranger pe care era etalat vizibil WMAI – „News Chopper".

Elicopterul era parcat drept în mijlocul unui H imens, aflat la rândul lui în interiorul unui și mai mare cerc de vopsea galbenă. Dar ochii lui Tracey erau ațintiți asupra intrării din spate a clădirii. Acolo, deasupra celor cinci trepte de ciment însoțite de o balustradă din țeavă și de rampa pentru persoane cu

handicap, trona un semn roşu pe care era scris cu litere albe:

NUMAI PENTRU ANGAJAŢI
PERSOANELE NEAUTORIZATE
VOR FI DATE ÎN JUDECATĂ

Nici intrarea principală nu era mai elegantă. WMAI ocupa o clădire dreptunghiulară, de culoare roz, cu trei etaje, care se remarca mai ales prin absenţa sticlei. Puţinele şi preţioasele ferestre apăreau ca nişte mici puncte pe zidurile ca de fortăreaţă.

Lucru lesne de înţeles.

Prin însăşi construcţia lor, posturile de televiziune nu prevăd multă lumină şi o bună aerisire. Ele trebuie să fie practice şi etanşe. Protejate de furtuni şi zgomote, indiferent că e miezul zilei sau toiul nopţii.

Pe măsură ce se apropia, Tracey auzea tot mai clar zgomotul persistent ce venea dinspre acoperişul clădirii, pe care aparate uriaşe de aer condiţionat luptau zi şi noapte cu căldura şi umiditatea Floridei de sud. Se opri în faţa uşii de oţel masiv, încadrată de camere de filmat. Scotoci în geantă şi scoase ceva ce arăta ca o carte de credit din plastic, prevăzută cu o bandă magnetică. Introduse acest ceva în fanta unui aparat asemănător cu un bancomat şi formă un număr de şase cifre pe tastatură. Ascultătoare, uşa emise un bâzâit. Tracey o împinse, trecu pragul şi intră, din căldura sufocantă şi umiditatea de afară într-o atmosferă de iarnă arctică. În urma ei, uşa se închise automat, scoţând un uşor clinchet.

Tracey se opri în faţa biroului din hol.

– Salut, Brad! Te-ai întors deja din Bahamas? Şi, ce-ai făcut pe-acolo? Ţi-ai pierdut şi cămaşa de pe tine?

– Tracey! se entuziasmă paznicul în uniformă, de parcă nu ar fi văzut-o intrând, pe unul din zecile de monitoare încastrate în tăblia mesei din fața lui.

Lângă paznic, dintr-un scanner de poliție, se auzeau zgomote de electricitate statică, presărate cu fragmente de conversație. Lui Brad Noble – fost polițist ieșit la pensie – îi plăcea să fie la curent cu tot ce se petrecea la fostul său loc de muncă.

– Ce mai faci? o întrebă pe Tracey.

Lui Tracey nu-i rămase decât să râdă. Toată lumea știa că Brad prindea prin stație știri de ultimă oră, pe care cei din redacția de știri le scăpau adesea din vedere.

– Ce mai fac? De ce nu-mi spui tu ce mai fac? îi răspunse, arătând cu capul spre scanner. Doar ești aici de la miezul nopții. Ceva nou?

Prefăcându-se dezgustat de elementele criminale în general și de cele din noaptea care se încheiase în special, bărbatul ridică din umerii lați și dădu a lehamite din mână.

– A! Lucruri obișnuite. Doar câteva împușcături între bande rivale și un drogat. În rest, liniște și pace. Niciun incendiu pe câmp, niciun vas de croazieră care să fi luat foc. Niciun turist împușcat; niciun avion prăbușit în mlaștinile din Everglades. Nici măcar o aterizare forțată, fir-ar să fie. Ce zici? Ți se pare că e o vară lungă și fierbinte?

– Da, dar știi cum se spune: „Nu toate veștile sunt bune", îi răspunse Tracey.

– Nu, în meseria ta nu sunt. Reține ce-ți spun eu, replică bărbatul, dând din cap ca un om care știe multe. Dacă nu se întâmplă repede ceva, știrile locale

vor trebui completate cu nimicuri. Şefii vă vor pune să alergaţi după orice fel de poveşti de interes umanitar.

Dacă prin asta încerca să o descurajeze pe Tracey, efectul a fost exact invers. Ca majoritatea asistenţilor, fata era departe de a fi istovită. Perspectiva de a i se încredinţa găsirea unei poveşti – orice poveste – în loc să fie folosită pe post de secretară, o încânta.

Tracey le făcu semn cu mâna celor doi bărbaţi şi porni să traverseze holul, îndreptându-se spre scara de lângă lifturi. Urcă treptele două câte două şi deschise uşa de incendiu de la etajul doi, unde se afla redacţia de ştiri. Centrul vital în care se năşteau, mureau sau uneori erau ucise ştirile.

O luă pe intervalul central, mochetat. Dincolo de pereţii de sticlă de pe partea stângă, zeci de ecrane de televizor, aşezate în rânduri care se înălţau până la tavan, luminau cu intermitenţe. La birourile prevăzute cu tastatură, tehnicienii inserau în pauze reclame locale. Încăperea era imensă. Dacă nu ar fi fost stâlpii de rezistenţă din beton şi tavanul antifonat cu plăci, ar fi putut ateriza în ea chiar şi un avion de pasageri. Sus de tot era un balcon îmbrăcat în sticlă şi în materiale antifonante, din care se putea vedea studioul de ştiri. Ca de obicei, Tracey simţi cum o cuprinde emoţia când văzu platforma albastră pe care trona, ca un altar, biroul strălucitor, semicircular, în faţa căruia se aflau camerele video uriaşe .

Angajaţii obişnuiţi nu aveau birouri. În locul lor, pe podea se aflau înşiruite mici construcţii hexagonale, fiecare conţinând câte şase nişe minuscule. Pe cel de-al cincilea rând, Tracey o luă la dreapta, apoi traversă un mic interval. Aproape ajunsese la locul ei,

când i-a tăiat calea o femeie tânără și frumoasă care ieșise pe culoar pe scaunul glisant.

– Nu zău? Chiar credeai că te poți strecura așa pe lângă mine, *amiga?* o apostrofă în glumă pe Tracey.

Ochii negri și luminoși, pielea măslinie și ușorul accent îi confirmau mândra descendență spaniolă.

– Maribel! exclamă încântată Tracey, când o văzu pe cea mai bună prietenă a sa.

Maribel Pinales fusese cea care îi arătase redacția în prima sa zi de muncă. Prietenia lor se legase din priviri și în curând deveniseră ca niște surori.

– Nu-mi vine să cred! Te-au pus din nou în tura de zi? întrebă Tracey.

Maribel începu să râdă.

– N-au avut încotro. Trebuie să fie cineva care să te supravegheze, să nu te lase să lenevești.

Tracey se uită la ea printre gene, prefăcându-se supărată.

– *Moi?* „Du-te-și-adu Sullivan"? Asta arată cât de nerușinată ești. Ai fi în stare să folosești orice pretext, numai să scapi de tura de noapte. De fapt, îmi aduc aminte că ai spus că o să scapi de tura asta, chiar de când te-au reangajat. Mai ții minte?

Maribel oftă.

– Dacă mai țin minte? *Por Dios!*[1] Eu nu mai țin minte nici măcar dacă azi-dimineață am băut două cești de cafea sau trei, la micul dejun.

Tracey puse mâna pe spătarul scaunului lui Maribel și îi făcu vânt, înapoi, în cămăruța din care ieșise.

---

[1] Pentru numele lui Dumnezeu (lb. spaniolă – n.tr.)

– Bine, bine. Trebuie să mă apuc de lucru. Vorbim mai târziu, bine?

Maribel se răsuci cu scaunul spre ea.

– Ce-ai zice să mâncăm diseară împreună?

Tracey se încruntă.

– Mai vedem. Totul depinde de...

– De...? continuă Maribel ridicând întrebător din sprâncene.

Tracey întinse mâna şi îi flutură prin faţa ochilor solitarul de şase carate, în tăietură marquise.

Maribel îşi dădu ochii peste cap şi oftă ca un om aflat într-o adâncă suferinţă.

– A! De el! Nu ştiu cum reuşeşti, dar cine, în afară de tine, poate face rost de un logodnic a cărui familie se găseşte în prima jumătate a listei Forbes? Şi asta în timp ce sărmana ta soră de cruce, aici prezentă, e damnată să accepte orice *chico*[1] bătrân care îi iese în cale! E corect aşa sau viaţa asta e împuţită rău?

– Ce să zic! Orice chico bătrân, nu? Uiţi că tu eşti cea care arată ca Miss Univers! Te rog să mă corectezi dacă greşesc. Ai fost sau nu, acum câţiva ani, printre primele cinci finaliste ale concursului „Miss Florida"? Şi ai refuzat sau nu, până acum, nici mai mult nici mai puţin de patru cereri în căsătorie? Ei, ce mai zici?

– Cinci, cinci cereri, nu patru, o corectă cu un aer trist Maribel, întinzând în faţă o mână cu degetele răsfirate.

– Da, dar patru au fost de la bărbaţi putred de bogaţi, spuse Tracey.

– Da, dar toţi cinci erau nişte babalâci urâţi ca dracu'. Pe când Brian al tău...

---

[1] Cocoş (lb. spaniolă – n.tr.)

Maribel își răsuci scaunul, oftând. Ochii mari și negri îi străluceau.

– ...Un gagiu de vis – tânăr, bogat și frumos. Ar putea fi fotomodel sau star de cinema. Tu n-ai parte de bărbați grași și urâți.

Tracey începu să râdă.

– Nu uita că fructele din grădina vecină par întotdeauna mai bune. Dar când ajungi acolo, vezi că, de fapt, sunt la fel cu cele din grădina ta. Oricum, pun pariu că cel puțin doi-trei bărbați bine aleargă chiar acum după tine.

– Păi... spuse Maribel și îi aruncă lui Tracey o privire provocatoare.

– Aha! Eram sigură! Îmi povestești?

– Mai târziu, da? Acum trebuie să mă apuc de treabă.

– Bine, mai târziu, spuse Tracey și se pregăti să-și continue drumul.

Maribel o prinse de braț.

– Ascultă! Înainte să intri acolo, trebuie să-ți spun ceva...

Aruncă în jurul ei o privire și, coborând vocea, continuă pe un ton conspirativ:

– Am descoperit pe cel mai mare vânzător stradal al tuturor timpurilor.

Urechile lui Tracey se făcură pâlnie.

– Ce? Hai, zi! Fără să ascunzi ceva!

– Ți-am ascuns vreodată ceva? replică Maribel, prefăcându-se jignită. Ei bine, vinde Gucci, Prada și D&G contrafăcute. Numai sâmbăta și duminica. Are niște marfă de mori. Fii atentă! E așa de bine făcută, că nici vânzătorii din magazine nu sunt siguri dacă e contrafăcută sau nu.

Era ceva care chiar că o făcuse atentă pe Tracey. Pentru că, printre alte o mie şi unu de lucruri pe care le aveau în comun, ambele tinere împărtăşeau şi acelaşi gust în îmbrăcăminte. Îmbrăcăminte care, din nefericire, era cu mult peste posibilităţile lor. Până se va mărita, Tracey nu putea decât să viseze la lucruri de firmă. La fel şi Maribel. Aşa că erau permanent la vânătoare de chilipiruri.

– Perfect! Rămâne stabilit. Sper să nu mă laşi baltă.

– Dar cum rămâne cu Richie Cel Bogat? întrebă Maribel, arătând cu capul spre inelul de logodnă.

Tracey îşi luă o alură demnă.

– Brian Rutherford Biggs III e băiat mare. Va trebui să se mulţumească să mă vadă vineri seara şi duminică toată ziua. Îţi garantez că, indiferent ce va aduce restul săptămânii, sâmbătă vom face cumpărături, nu glumă. Şi cu asta am încheiat.

– Perfect, spuse Maribel.

– Spune–mi, Maribel! Eşti convinsă că nu părem superficiale, vanitoase şi pline de invidie?

– Sper că nu. Şi, apropo, ştii că vineri e zi de salariu şi...

– Şi putem să–l cheltuim pe tot într–un singur loc, continuă Tracey ideea.

Maribel începu să râdă şi se întoarse la treabă. Tracey îşi continuă drumul spre locşorul ei, dotat cu un computer, un telefon, câteva fişiere şi un cuier. Pe unul din pereţii despărţitori atârna o tablă pentru anunţuri, pe care erau prinse un calendar cu pisici, câteva fotografii în care erau Tracey şi Brian şi câteva instantanee cu tatăl ei.

Numai Maribel e în stare să găsească un vânzător ambulant trăznet, își spuse încântată Tracey și se lăsă să cadă în ciudatul scaun ergonomic rotativ, roșu și cu cinci picioare. De-abia se așeză și se auzi sunând telefonul.

– Redacția de știri, Sullivan la telefon, răspunse Tracey pe un ton profesional.

Vocea de la celălalt capăt al firului era dulce ca mierea și îi trezi lui Tracey o mie de senzații plăcute.

– Am nevoie de ajutorul tău. Sufăr de sevraj acut „Sullivan".

Tracey începu să râdă.

– Brian! Doar ne-am văzut aseară!

– Zău? Mie mi se pare că a trecut un an.

– Chiar așa?

– Da. Ce-ai zice să luăm masa împreună diseară, într-un loc plăcut și liniștit? Lipsit de formalisme și romantic. Fără alți clienți. Fără căpitani și chelneri și balize la lumina lunii, cu lumânări și șampanie și...

Vocea lui Brian era plină de mii de promisiuni.

Tracey oftă.

– Sună ca o ofertă pe care nu o pot refuza.

– Bine. Și nu uita că e vorba de ceva cu adevărat intim. Vin să te iau la șapte.

– Dar...

– Fără niciun „dar", îi tăie vorba Brian, continuând cu sunete care imitau săruturi.

Tracey nu vroia decât să afle ce înțelegea el prin „cu adevărat intim", dar bărbatul închisese deja.

Capitolul doi

Tracey se întorsese de la lucru. Acum se agita în bucătărie, pregătind cina pentru tatăl ei. Lui îi spusese să stea cuminte la televizor. Tom Sullivan continua să bombăne însă.

– Pot să-mi pregătesc și singur. Sunt major și mă pot descurca și singur, ce naiba! Ar trebui să te potolești și să începi să te îmbraci. Doar ești o frumusețe care are o întâlnire de amor

Tracey îi strigă din bucătărie:

– Mai întâi, nu e vorba de o întâlnire de amor; ci numai de o cină. În al doilea rând, nu fac altceva decât să-ți pregătesc ceva care poate fi mâncat stând la televizor. Și cu asta, basta!

Tracey folosea un aer de superioritate pentru că, de fapt, se simțea vinovată că ieșea în oraș cu Brian și îl lăsa pe tatăl său singur.

Încălzi niște lasagnia la cuptorul cu microunde, prăji câteva felii de pâine cu usturoi și le puse pe o

tavă, alături de o sticlă de bere rece. Pe urmă făcu un duș. În aerul umed, părul i se încreți. Parcă era o starletă de la Hollywood. Când se auzi claxonul lui Brian, Tracey era gata. Pentru mai multă siguranță se îmbrăcase sport, dar suficient de elegant pentru marea majoritate a locurilor în care puteau merge.

– Oho! exclamă Tom Sullivan și fluieră admirativ. Fetița mea poate da gata pe oricine!

– Așa zici dumneata. Dar amândoi știm că ești subiectiv.

Tracey își luă telefonul mobil, se asigură că funcționează și îi dădu drumul în poșeta cât o agendă. Mark, agentul ei, nu o sunase încă, dar nu era prea târziu. Din cauza diferenței de fus orar de trei ore și a obiceiului de a lucra până târziu, de multe ori o suna la nouă sau chiar zece seara, după ora din Miami.

– Dacă nu mă crezi, du-te și uită-te în oglindă, îi spuse tatăl.

Și Tracey se duse.

Cu ochii săi de peridot, părul blond-cendré și pielea ușor bronzată, arăta ca din reclamele turistice. Îmbrăcase un tricou scurt de bumbac, de culoare acvamarin, pantaloni oranj fără manșete și sandale din piele suède purpurie, cu tocuri înalte și barete pe gleznă. Pentru cazul că localul s-ar fi dovedit cât de cât protocolar, pe un umăr își drapase un șal din mătase artificială gofrată, vopsit în purpuriu, roșu și ruginiu – luat aproape pe nimic dintr-un magazin de vechituri. Poșeta ei era de fapt un dreptunghi care reprezenta un număr îmbrăcat în mici cercuțe de culoare acvamarin și cu o curea de rafie vopsită în aceeași culoare.

Potrivit pentru orice surpriză mi-a pregătit Brian, îşi spuse Tracey. Învăţase deja că de la Brian se putea aştepta la orice. Se putea să ajungă pe o şalupă de mare viteză care goneşte spre Bimini. Sau la o discotecă din South Beach, unde să danseze toată noaptea. O singură dată se întâmplase să stea să mănânce şi să danseze într-un singur loc, de exemplu la B.E.D. sau la Oxigen Lounge.

Lui Brian îi făcea mare plăcere să fie imprevizibil. Şi ăsta era unul din lucrurile care îi plăceau la el.

Brian era imprevizibil şi în privinţa maşinilor pe care le conducea. Nebun după maşini, avea o colecţie de maşini clasice al căror număr creştea văzând cu ochii. În seara asta, se afla la volanul unei Corvette decapotabile, din 1959, care trezea invidia tuturor colecţionarilor. Masca radiatorului arăta ca un şir de dinţi de rechin, din crom, caroseria în linii curbe era vopsită într-un roşu-roman strălucitor, iar panourile laterale, concave ca la maşinile de curse, erau albe. Ornamentele erau din crom, iar farurile duble erau montate unul lângă altul.

Era o maşină care nu avea cum să nu atragă atenţia, mai ales când avea capota lăsată. În clipa în care Tracey ieşi din clădire, Brian coborî din maşină nu pe uşă, ci sărind sportiv peste ea. Ateriză lin pe asfalt, apoi ocoli botul maşinii şi deschise portiera din dreapta.

Un adevărat gentleman de şcoală veche. Tracey se întreba dacă nu cumva Brian îi va săruta mâna.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat. Până să ajungă ea la maşină, Brian se hotărâse. *Ducă-se dracului toate,* îşi spuse şi, lăsând mânerul portierei, deschise larg braţele.

Tracey alergă spre el. Trupul subțire și vânjos o învălui. Tracey își puse capul pe pieptul bărbatului și inspiră adânc. Brian mirosea întotdeauna așa de frumos. Nu a apă de colonie, ci a săpun și a bărbat. Și a rufe proaspăt spălate.

Pe fundalul motorului care mergea încet la ralanti, Tracey auzea bătăile inimii lui Brian. Simți cum umflătura tot mai mare din pantalonii lui i se înfige în coapsă. Își dădu capul pe spate și se uită drept în ochii de topaz ai lui Brian.

Soarele nu apusese încă și lumina aurie, filtrată de ramurile copacilor, arămea pielea lui Brian, scoțând în evidență toate planurile și unghiurile feței frumos sculptate. Buzele bărbatului se întredeschiseră, nu ca să o sărute, ci să o salute fără cuvinte.

– Brian?...

Spusese ceva? Ieșiseră oare cuvintele, odată cu respirația? Tracey nu era sigură, dar indiferent ce fusese, Brian nu avu nevoie de explicații se aplecă spre ea, o strânse mai aproape de el cu o mână, iar cu cealaltă îi sprijini capul.

În clipa următoare buzele li se întâlniră.

Tracey auzea în urechi niște zgomote de parcă undeva, în depărtare, s-ar fi aflat cascada Niagara.

Buzele moi și calde ale lui Brian se jucau cu ale ei. Dar buzele lui Tracey răspunseră rapid și lacom. Când limba lui Brian trecu de buze și începu să exploreze interiorul gurii, Tracey scoase un țipăt de plăcere. Un timp, limbile se delectară într-un ritm lent de menuet, apoi prinseră viteză, până ajunseră la un tango pasional.

În urechile lui Tracey, zgomotul Niagarei se transformă în tunet. Curenți de înaltă tensiune

începură să treacă de la un trup la altul. Din gura lui Brian țâșnea un jet de fierbințeală care se scurgea în trupul și picioarele lui Tracey.

Gura lui Brian deveni ca niște foale care sugeau aerul din plămânii lui Tracey, îl rețineau o clipă și apoi îl trimiteau lent înapoi. Excitația era atât de mare, încât Tracey simțea că nu mai rezistă. Era mai vie ca niciodată și foamea ei de Brian nu mai avea limite. Parcă erau în mijlocul unei furtuni care îi cuprinsese în vârtejurile ei ca într-un cocon, izolându-i de restul lumii.

Doamne iartă-mă! Nu mă mai satur de el, își spuse Tracey în gând.

Dovada clară a ceea ce simțea era umezeala călduță care i se scurgea dintre coapse. Incapabilă să se mai controleze, Tracey își lipi lasciv pântecele de vintrele lui Brian.

Brian rupse sigiliul sărutului și își înălță capul clătinându-l ușor, de parcă a fi vrut să și-l limpezească, și începu să râdă.

– Hei! la-o mai ușor! Nu ți se pare că ne purtăm ca niște adolescenți flămânzi?

Tracey își desfăcu brațele din jurul lui, fără prea multă tragere de inimă.

– Îmi exprimam doar sentimentele, spunându-i „Salut", murmură.

– „Salut"?! Păi, dacă asta înseamnă „Salut", tare mi-ar plăcea să fiu plecat un timp și să văd cum ar arăta un „Bun venit acasă!"

– Nu foarte diferit, răspunse Tracey pe un ton ușor răgușit.

O clipă Brian păru dezamăgit, dar imediat Tracey îi arătă mâna pe care strălucea diamantul. Atunci zâmbi şi dădu încântat din cap.

Tracey zâmbea şi ea. Ce bine îşi aducea aminte de noaptea în care Brian o ceruse în căsătorie! Luaseră cina în Coral Gables, la Red Fish Grill. Stătuseră la o masă aşezată sub unul din palmierii cu trunchiurile îmbrăcate în beculeţe mici şi albe, ca de Crăciun. La marginea terasei erau aprinse torţe. Nu se întunecase însă de tot, aşa că dincolo de peluzele elegante se zăreau încă marea şi cerul nesfârşite.

La un moment dat, cândva după antreuri, Brian scosese din buzunar o cutiuţă roşie pe care scria cu litere aurii „Cartier". O deschisese, scosese inelul şi i-l pusese pe deget.

Evident i se potrivise perfect. Dar exista oare vreun lucru pe care Brian să nu-l facă perfect?

– Ştii, chiar dacă nu suntem căsătoriţi încă, sunt tot timpul numai al tău. Dacă nu ne vedem o zi, mă doare la fel de tare ca şi cum nu ne-am fi văzut de o săptămână sau o lună.

Tracey îl mângâie pe faţă.

– Eşti întotdeauna aşa de romantic.

Brian făcu un pas înapoi, deschise portiera, şi îi întinse mâna.

– La ordinele dumneavoastră, prinţesă. Dacă îmi permiteţi îndrăzneala.

Pronunţase pe un ton comic cuvântul „prinţesă" şi Tracey intră în joc şi-i întinse mâna, cu un gest teatral. Brian se aplecă, depuse un sărut pe mână, abia atingând-o cu buzele, o ajută să urce în maşină şi trânti portiera în urma ei.

Tracey se aşeză pe scaunul de piele. În timp ce îşi lega centura de siguranţă, se uită prin parbriz şi îl văzu pe Brian ocolind mândru ca un cocoş maşina, pentru a ajunge la locul şoferului.

După Maribel, Brian Rutherford Biggs III era un adevărat dar ceresc pentru femei. Şi, probabil, avea dreptate. Brian era *excepţional* de prezentabil. Cu nasul acvilin şi fruntea retrasă, avea profilul intenţionat aerodinamic al unui ornament de capotă. Avea părul negru şi strălucitor, pieptănat lins spre spate şi un aer de bogăţie, putere şi încredere în sine însuşi. Aşa că nu e de mirare că familia îl educa atent pentru a prelua multitudinea de afaceri pe care le avea.

Dar Brian era mult mai mult decât înalt, brunet şi frumos. Pur şi simplu exulta virilitate.

Brian se aşeză, se întoarse spre Tracey şi îi aruncă unul din zâmbetele sale ucigătoare.

– Şi unde mergem? întrebă Tracey, aranjându-şi şalul pe umeri.

– Ai să vezi.

Tracey avu deodată o premoniţie neplăcută.

– Sper că nu mă duci să mă prezinţi părinţilor tăi! spuse alarmată.

Deşi era curioasă de ce Brian nu le-o prezentase încă, nici nu era foarte nerăbdătoare să-i cunoască.

– Te rog Brian! Dacă e aşa, trebuia să-mi spui. Ar fi trebuit să mă îmbrac mai adecvat!

– Vrei să încetezi, iubito? Arăţi cum nu se poate mai bine. Iar în ceea ce îi priveşte pe părinţii mei, nu ai de ce să-ţi faci griji, deocamdată.

– Cum adică „deocamdată"?

Brian începu să râdă.

– Am glumit. Şi oricum, tata tocmai a încheiat o afacere în Shanghai şi e aşa de încântat, că s-a hotărât să-şi ia liber o săptămână, ca să sărbătorească. Aşa că, în loc să vină acasă, a pus-o pe mama să ia avionul până în Mauriţius, să se întâlnească. Stau acolo vreo săptămână, ca un fel de a doua lună de miere.

– Slavă Domnului! murmură Tracey.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tracey! Sunt părinţii mei. Nu ştiu de ce eşti aşa nervoasă când vine vorba să-i cunoşti.

Tracey râse anemic.

– Nu sunt. Ba da, sunt şi vreau *foarte mult* să-i cunosc. Atâta doar că nu vreau ca prima impresie să fie proastă. Trebuie să-mi promiţi că ai să-mi spui din timp.

– De ce? Ca să ai timp să-ţi cauţi perlele? o tachină Brian.

– Dacă vrei neapărat să ştii, nu am perle. Şi poate că ai observat că nici nu sunt genul care să poarte perle şi seturi de bijuterii.

Brian se uită drept în ochii ei.

– Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Ce crezi că m-a atras la tine, de la bun început?

Se aplecă şi o sărută uşor pe obraz, apoi continuă:

– Ultimul lucru de care am nevoie e o altă debutantă. Isuse, am avut parte de destule. Îmi ajung pentru câteva vieţi.

Tracey se relaxă.

– Deci, dacă nu mergem la părinţii tăi, atunci unde mergem?

– Așa cum ți-am spus, ai să vezi, spuse Brian aruncându-i un zâmbet strengar și, după ce se uită în oglinda retrovizoare, trecu în viteza întâi și apăsă accelerația la maximum.

După ce trecură de Biscayne Bay și intrară pe MacArthur Causeway, Brian îndreptă mașina spre prima bandă. Când ajunseră în South Beach, vira scurt pe Alton Road, apoi din nou în dreptul portului din Miami Beach.

Trecu încet dincolo de șirul de mașini care așteptau să fie parcate și, cu tipica sa lipsă de respect pentru autorități, parcă într-un spațiu gol pe care scria NU PARCAȚI.

Pe Tracey o încercau sentimente contradictorii: educația sa de om de clasă de mijloc nu îi permitea să se simtă în largul ei când era vorba de încălcarea legii; pe de altă parte, rebela din ea era încântată că Brian o încalcă. Și-ar fi dorit să fie la fel de sigură pe ea în astfel de situații.

– Am ajuns, spuse Brian și, după ce opri motorul, începu să ridice capota.

După vâjâitul vântului și vuietul străzii de pe drum, liniștea care se lăsă în mașina închisă părea nefirească. Zgomotele scoase de motorul care se răcea păreau absurd de puternice.

Brian încuie mașina, o luă pe Tracey de după talie și o conduse spre locul în care erau ancorate iahturile. De pe cheiul pavat, stâlpii pontoanelor se iteau ca niște degete, unele drepte, altele sub formă de L. De fiecare parte a pontoanelor erau legate bărci, de la șalupe de șapte-opt metri lungime până la monștri de douăzeci și ceva de metri.

Tracey se uită la Brian.

– Parcă mi-ai spus că iahtul familiei voastre e prea mare pentru a putea fi ancorat în portul ăsta.

Brian făcu o grimasă.

– Da. Şi cu un echipaj de paisprezece membri, ai tot atâta intimitate ca şi la o petrecere.

Tracey dădu înţelegătoare din cap. Adevărul e că murea de curiozitate să vadă palatul plutitor, dar nu era chiar foarte nerăbdătoare. *Am să-l văd destul de curând,* îşi spuse în gând.

Se îndreptară spre unul din pontoane, trecând pe lângă vase cu nume ca „Loophole", „Missy", Artful Dodger şi „To the Max". Se opriră chiar la capătul pontonului, unde era legat un vas de croazieră express, lung de optsprezece metri, la care Brian se uită cu admiraţie.

Vasul avea o formă aerodinamică în stil european şi puntea din spate părea destinată activităţilor în aer liber, de la platforma pentru skijeturi, până la şezlongurile cu perne şi canapelele tapiţate. Timona era atât de înţesată de computere că Tracey îşi zise că seamănă cu centrul de comandă al unei nave spaţiale futuriste. În partea din faţă a carenei, erau încastrate patru hublouri ovale, cu rame de crom. Deasupra lor, pe puntea din faţă, erau întinse saltele de plajă.

Brian îşi luă mâna de pe talia lui Tracey, îşi vârî mâinile în buzunare şi o porni de-a lungul vasului. Reveni lângă ea, apoi repetă figura. În sfârşit, se opri şi o întrebă:

– Ei, ce zici?

Nici măcar nu se uita în ochii ei, de parcă nu-i venea să-şi desprindă privirea de la vas.

– Ce zici de ea?

Ce zicea ea? Lui Tracey îi veniră în minte cuvinte ca „platformă de petreceri" sau „motor capitonat". Se hotârî să încerce însă marea cu degetul.

– A! Presupun că... vreau să zic că... E a ta?

Brian zâmbi larg, ca un tată mândru în fața primului născut.

– Da. Au livrat–o astăzi. Îți place?

Și cu un gest amplu, arătă spre numele scris cu litere uriașe, negre cu margini aurii.

COME ABOARD[1]

Iar dedesubt, cu litere mai mici, scria:

Miami Beach

Urcați pe punte

Lui Tracey nu–i scăpă sensul ambiguu al numelui. *Dumnezeule mare! Ce–or fi având bărbații și mașinile lor? De ce trebuie ca toate lucrurile care bâzâie ca un motor să scoată la iveală tot ce e mai pueril în ei?*

– Ei, ia spune, îți place? o îmboldi Brian.

– Poate să nu–mi placă? se eschivă Tracey, fără să–i răspundă, de fapt, la întrebare.

Dar Brian nici măcar nu observă. Zâmbi încântat și continuă să se uite admirativ la vas, cum se uită bărbații la frumusețile voluptuoase de pe plajă.

– Da, ai dreptate. Cum poate să nu placă?

În sfârșit, își dezlipi privirea de pe minunăția de fibră de sticlă și crom și își îndreptă atenția asupra lui Tracey, care simți cum se topește în adâncimea ochilor de topaz. Puțin îi păsa ei de barcă. Ei îi păsa de Brian.

[1] Poftiți pe punte (lb. engl. – n.tr.)

– Ce-ai zice să-i facem botezul cu o sticlă de şampanie şi să-i dăm creştineşte numele?

– Nu am mai botezat o barcă până acum. Şi nu sunt sigură că aş avea curajul să sparg o sticlă de şampanie de chila asta. Sau de altceva. Mi-ar fi frică să nu se întâmple mai ştiu şi eu ce.

Pe Brian îl trecu un fior.

– Ai dreptate. Fetiţa asta n-are nici măcar o zgârietură. Uite ce facem. Eu scot dopul, îţi dau ţie sticla, iar tu faci onorurile. Atâta doar că, în loc să izbeşti sticla, torni puţină spumă. E bine?

– E bine, îi răspunse Tracey zâmbind.

Brian o sărută pe gât.

– Şi, pe urmă, aruncăm parâma şi ieşim în larg. O să facem un mini-voiaj al miresei.

Tracey simţi cum lumea se micşorează în jurul ei, până nu mai rămaseră decât ei doi pe întreg pământul.

– Şi pe urmă? întrebă cu o voce răguşită.

– Pe urmă lăsăm ancora.

– Şi...?

Brian zâmbi şi o strânse mai aproape de el. Sânii lui Tracey se lipiră de pieptul lui. Simţea inima care bătea cu putere.

– Pe urmă o să facem un botez cum trebuie, spuse Brian.

Brian ancoră dincolo de semnele care marcau golful Biscayne. Soarele apusese şi cerul era purpuriu. Motoarele şi generatorul fiind oprite, nu se auzea decât zgomotul făcut de valurile mici care se izbeau de chila vasului. Becurile alimentate cu baterie erau

aprinse, aşa că oricine ar fi trecut dincolo de canal ar fi văzut că vasul era la ancoră.

Tracey stătea întinsă pe o saltea de plajă. Inspiră adânc aerul proaspăt şi sărat şi îşi îndreptă privirea spre oraşul ce se vedea în depărtare, sub panglicile întunecate ale autostrăzilor suspendate. *Parcă ar fi pavat cu diamante,* îşi spuse.

– Nu uita însă de rubinele, safirele, smaraldele şi citrinele care se văd ici-colo, spuse Brian, care stătea cu capul în poala ei.

– Mă întreb cu ce piatră preţioasă putem spune că seamănă clădirea aia uriaşă din dreapta. Ametist, nu.

Brian îşi înălţă capul, întinse gâtul, apoi se lăsă din nou în poala lui Tracey. Ridică din umeri.

– Am amintit toate pietrele care îmi vin acum în minte. Dacă te interesează, întreab-o odată pe mai-că-mea. E expertă în pietre preţioase. Cred că va găsi una care să se potrivească.

– Nu mă speria! Eu sunt complet idioată când vine vorba de pietre preţioase.

– Nu încerc să te sperii. Şi apoi, ştiu sigur că ai învăţa repede. Cât ai zice „peşte", mama te va învăţa să alergi prin magazine cu o lupă în geantă. Pentru ea, lupa e ca un card American Express. Nu o lasă niciodată acasă.

– Nu mai spune! De ce? Pentru eventualitatea că vede ceva în vreo vitrină cu bijuterii?

– Exact.

Sfinte Isuse! îşi spuse Tracey. Nici măcar nu-şi putea imagina atâta bogăţie. Intrând într-o astfel de familie, era clar că va trebui să urmeze exemplul mamei lui Brian şi al prietenelor ei, care luau cina la

restaurante scumpe, mergeau la acțiuni filantropice, cunoșteau toate dedesubturile licitațiilor de artă și antichități, știau să facă diferența între Louis XV și Louis XVI, erau în stare să aprecieze dintr-o privire calitatea unei piese, comandau garderobe întregi și, bineînțeles, mergeau la Paris pentru probă.

Era o perspectivă amețitoare și Tracey simți cum o cuprinde panica, doar la gândul că va trebui să se integreze într-o astfel de lume. Ca să-și facă curaj, luă paharul de șampanie și îl dădu peste cap. Scoase un oftat de încântare și, pe moment, uită de îndatoririle ce o așteptau ca viitoare doamnă Brian Rutherford Biggs III. Puse cu grijă paharul pe suportul lui.

– E foarte bun Dom Pérignon-ul ăsta, spuse.

Brian începu să râdă.

– Dom Pérignon e întotdeauna bun. Ți-e foame?

– Nu chiar. Mă simt foarte bine, deși trebuie să recunosc că îmi simt capul un pic cam ușor. Dar cine are nevoie de mâncare, când are toate astea?

Tracey zâmbi și arătă cu mâna în întunericul din jurul ei.

– Am barca asta și te am *pe tine,* adăugă.

– În cazul ăsta, poate vrem să ne hrănim altfel...

Brian se răsuci și își îngropă fața în poala lui Tracey și rămase nemișcat, inspirând și expirând adânc.

Nici nu era nevoie de mai mult pentru a o excita pe Tracey. Fiecare expirație trimitea valuri de căldură prin țesătura subțire a chiloților, gâdilând carnea de sub ei.

Tracey gemu ușor. Ochii i se zbăteau sub pleoapele închise. La început, se mulțumi să simtă că plutește în unduirea lină a vasului. Căldura emanată

de gura lui Brian îi încălzea vintrele şi trimitea săgeţi de plăcere prin tot corpul.

Dar o astfel de tachinare nu putea dura la nesfârşit. Odată aprinse, focurile izbucniră şi scăpară de sub control şi era inuman să creadă că le putea stăpâni. Corpul lui Tracey se arcui. Simţea că dacă nu se întâmpla repede, va înnebuni. Şi totuşi Brian continua să stea nemişcat, respirând doar şi punând-o la încercare.

Tracey simţi că nu mai suportă. Şoldurile arcuite începură să se zvârcolească.

– Ah, Brian! Opreşte-te sau *fă ceva...!* spuse, luându-i capul în mâini şi apăsându-l pe vintre.

Brian reuşi cu greu să se desfacă din strânsoare. Îşi înălţă capul, apoi o prinse de mâini.

Tracey lupta mental cu el, dar înfrângerea era aproape. Scoase un ţipăt de supunere. Braţele îi fură împinse în poziţie de crucificare, iar corpul îi fu acoperit de cel al lui Brian.

Tracey respira agitat şi sânii i se ridicau şi coborau cu repeziciune.

– Mai domol, scumpa mea, îi spuse Brian, privind-o drept în ochi. Nu are niciun rost să fim lacomi. Nu ştii că tot ce e bun vine la urmă?

– La urmă?! Dar aşteptarea asta e pură tortură!

– Chiar dacă e tortură, avem toată noaptea la dispoziţie.

Ca Tracey să nu-i simtă toată greutatea, Brian se rezemă pe coate şi pe vârful picioarelor. Îşi apropie capul de al ei. Tracey îşi întredeschise buzele, dar Brian se opri şi o privi drept în ochi. Ceea ce văzu în ei aprinse focul dorinţei în el. Nu se mai simţea în stare să se joace cu ea. Trebuia să fie a lui. Şi asta

cât mai repede. O sărută cu patimă, se răsuci pe o parte şi o lipi strâns de el. Îşi strecură mâna sub bluza fetei şi începu să mângâie sânii pietroşi, iar cu limba degusta dulceaţa buzelor lui Tracey.

Tracey gâfâia sub mâinile lui. Când degetele lui Brian începură să se joace cu sfârcurile ei, simţi un fior pe şira spinării. Gemu încet şi se lipi şi mai tare de trupul lui. Simţi penisul tare care o aştepta. Când mâna lui Tracey găsi penisul şi începu să-l mângâie, Brian scoase un geamăt puternic. Îşi strecură mâna sub chiloţii portocalii şi începu să maseze uşor despicătura dintre coapsele ei. Un fior ca o săgeată îi străbătu trupul când o simţi umedă. Îşi trase mâna.

– Hai să ne dezbrăcăm, şopti. Nu ne vede nimeni aici, şi chiar dacă ne-ar vedea, ce?

Tracey dădu din cap şi îl ajută să-şi tragă tricoul peste cap. Apoi începu să-şi dea jos chiloţii. Brian prinse chiloţii cu vârful degetelor, trase de ei până trecură de tălpi şi îi aruncă deoparte. Tracey nu mai avea sandale în picioare. Şi le scosese când urcase la bord ca nu cumva să zgârie vreun pic puntea imaculată.

Brian se uită cu încântare nedisimulată la blondul munte pubian al lui Tracey apoi se ridică şi îşi scoase rapid restul îmbrăcăminţii. Rămase în picioare şi se uită îndelung la trupul frumos al lui Tracey. În ochi i se citea mândria. Tracey cuprinse cu privirea trupul musculos, dar observă şi cât de mândru era Brian de virilitatea lui.

În clipa următoare, Brian era deasupra ei, rezemat în mâini şi în coate. O sărută pătimaş pe buze, apoi pe sâni. Zăbovi un pic asupra sfârcurilor, jucându-se cu ele. Tracey întinse mâna şi îi prinse penisul.

Atingerea îl făcu pe Brian să tremure şi să geamă de plăcere. Luă mâna lui Tracey de pe penis şi o sărută cu tandreţe. Apoi intră în ea, la început cu blândeţe, încântat de privirea mirată şi plină de dorinţă a lui Tracey.

Fata gemu de plăcere şi când, în sfârşit, bărbatul nu se mai putu abţine şi intră adânc în ea, icni scurt şi începu să tremure din tot corpul.

Corpul lui Tracey se oferea fără rezervă, mişcându-se ritmic odată cu al lui Brian. Se agăţă cu disperare de umerii lui, gândind că Brian e cu siguranţă cel mai grozav amant din lume, iar ea singura lui dragoste.

Într-un vârtej de dorinţă incontrolabilă, Brian se lăsă pradă plăcerii şi îşi accelera mişcările. Deodată, un sunet prelung de telefon străpunse vălul plăcerii carnale care îi înconjura. Brian gemu nemulţumit când trupul lui Tracey tresări instinctiv. Era sigură că telefonul care suna era al ei.

Manuscrisul ei! Fusese oare acceptat?

– Tre... Trebuie să răspund, spuse fără prea multă tragere de inimă, sigură însă că era Mark, agentul ei, care suna din Los Angeles.

Mişcările lui Brian se opriseră aproape de tot, dar clătină din cap.

– Nu. Dă-l încolo, şopti.

– Dar... trebuie, răspunse Tracey, pipăind cu o mână după poşetă.

– Nu, am spus să-l dai încolo, insistă Brian, înfigându-se cu putere în trupul lui Tracey.

Dar telefonul continua să sune strident, străpungându-le timpanele.

Tracey începu să se zvârcolească sub Brian.

– E important, Brian! *Trebuie* să răspund.

Trupul lui Brian se muie. Bărbatul se zmuci şi ieşi din ea, stând apoi în şezut, cu capul în mâini şi coatele pe genunchi.

– Atunci, răspunde dracului!

Tracey îşi luă repede poşeta şi scoase telefonul din ea. Apăsă butonul.

– Alo! spuse, respirând greu.

– Tracey?

– Da.

Era într-adevăr Mark Varney, agentul ei. *O, Doamne!* îşi spuse Tracey şi se ridică. Simţea cum inima îi bate cu putere ca un ciocan pneumatic. *Cartea!* Întinse mâna spre Brian. Acesta i-o luă, dar lui Tracey i se păru că e nemulţumit. Brian îi strânse mâna. *Aşa mai merge,* îşi spuse Tracey.

– Ce mai faci? întrebă Mark.

Tracey îşi stăpâni un chicotit.

– Tu ştii mai bine ce fac, aşa că spune-mi.

– Bine. Atunci, ascultă. Tocmai am luat masa cu Lisette Alexander, la Browne-Smeeks...

Tracey aproape că îşi auzea inima bătând. *Bum-bum-bum.*

–... E şefa aia căreia i-a plăcut foarte mult cum scrii. După cum ţi-am spus şi acum câteva săptămâni, nimeni din Browne-Smeeks nu mai poate da undă verde vreunui proiect. Totul trece prin comisie.

Da, da. Tracey simţea nevoia să-l zgârie, aşa, de la distanţă, şi să-i strige: *Asta ştiu deja! Am mai discutat despre asta şi acum câteva săptămâni! Treci peste asta!*

– A terminat de citit şi azi-dimineaţă au discutat-o în şedinţa editorilor...

– Şi? se aventură Tracey, care începea parcă să simtă încotro se îndrepta conversaţia.

– Şi, de când am vorbit ultima oară cu tine, compania–mamă Browne–Smeeks a iniţiat o nouă politică a corporaţiei.

La dracu'. Asta e... Tracey închise ochii, pregătindu–se pentru ce avea să urmeze. Palma de pe telefon îi era udă de transpiraţie. Brian, care simţise natura apelului, o strânse de mâna liberă. Lui Tracey i se păru că zăreşte un zâmbet pe faţa lui.

– Până acum, cărţile comerciale editate de Browne–Smeeks au ajutat la recuperarea pierderilor reieşite din publicarea unor cărţi de prestigiu, care nu aduceau niciun profit. Dar, de–acum, gata. PubCorp P.L.C. a dat un nou decret. De acum încolo, fiecare carte pe care o vor publica va fi tratată ca o entitate separată. Se aşteaptă ca, în felul ăsta, să facă bani.

– Dar romanul meu e comercial! Chiar tu ai spus!

– Ştim amândoi că aşa este. Dar Browne–Smeeks e în căutare de autori noi, mai ales de autori care nu au mai încercat să publice.

Tracey simţea că lumea ei mică şi confortabilă o ia razna. O nouă politică... nu a editorilor, ci a companiei–mamă care, bineînţeles, era cea care dădea tonul. În spatele pleoapelor închise, Tracey văzu o carte legată care în clipa următoare explodă într–un vârtej de fărâme de pagini. Era cartea ei, „copilaşul" ei. Proiectul în care investise sute de ore. Şi pentru ce? Pentru a–l vedea ucis?

– Cu alte cuvinte, manuscrisul meu a fost respins, spuse pe un ton neutru.

Niciun răspuns. Apoi Mark Varney îşi drese glasul şi spuse:

– Da.

Cine dracu' sunt nemernicii ăia din corporație?, se întreba exasperată Tracey.

– Dar, Tracey, nu uita că Browne–Smeeks nu e singura editură din oraș. Evident, cu toate consolidările și vânzările care au avut loc și încă mai au loc, n–a mai rămas decât o mână de edituri mari. Cu Bertelsmann, sau Time Warner sau Schuster nici nu am vorbit, așa că...

Tracey îl lăsă pe Mark să dea în continuare din gură, dar nu–l mai asculta. Se gândea că, așa cum uneori paharul e pe jumătate plin, tot așa rareori e cu certitudine pe jumătate gol.

Mark își continua peroratia:

– Important e să nu renunțăm. Ești o scriitoare prea bună ca să–ți irosești talentul. Mai ai răbdare.

Da, sigur. De parcă mi–aș putea permite să aștept.

Tracey se hotărî să scape de Mark și să–și lingă singură rănile.

– A, Mark... Știi, trebuie să închid. Sunt cu o prietenă. Mai discutăm despre asta și altădată, bine?

– Sigur, dar fii atentă și nu te lăsa doborâtă. Eu cred în cartea ta. La fel și Lisette. Nu e sfârșitul lumii.

Tracey trase adânc aer în piept.

– Așa e, spuse și apăsă pe butonul de închidere.

Dar în sinea ei își spuse: *Nu e așa. Pentru mine chiar e sfârșitul lumii.*

„Respins"

Cu degete tremurânde, Tracey închise telefonul și îi dădu drumul în poșetă. Își trase rapid mâna înapoi ca și cum telefonul frigea. Rămase nemișcată, cu privirea ațintită asupra punții, văzând dar neînregistrând

albeața feciorelnică, ce strălucea chiar și în lumina slabă a serii.

Finisările exorbitante ale iahtului lui Brian nu-i mai spuneau nimic lui Tracey. Nu se gândea decât la locul în care se găsea, prinsă ca într-o capcană – un loc al nimănui în care nu era decât durere și disperare. Atât de amară îi era dezamăgirea și atât de greu de suportat după ce muncise din greu plină de optimism, că trebui să-și miște buzele pentru a nu da frâu liber lacrimilor care o podideau.

Brian o cuprinse de după umeri și o trase lângă el.

– Ce e, Tracey? Hai povestește-mi, îi spuse cu voce blândă.

– Era... era Mark Varney. Nu vor să-mi publice cartea, spuse cu voce slabă.

Brian o strânse protector la piept.

– Nu te necăji. Doar nu e sfârșitul lumiii.

O sărută pe gât și pe ureche, apoi pe obraz. Văzând că Tracey nu reacționează, spuse:

– Hei, liniștește-te! Trebuie să ne gândim și la noi doi. Sau ai uitat?

Tracey dădu înțelegătoare din cap, dar nu se uită la Brian.

– Știu, Brian. Atâta doar că simt nevoia să fiu singură.

Brian oftă încetișor.

– Singură? Doamne Tracey! Eram aici pe iahtul meu cel nou și ne distram de minune și apoi vine un telefon tâmpit și totul dispare de parcă nici n-ar fi fost.

– Îmi pare rău, Brian, dar așa simt, spuse Tracey, încercând din răsputeri să nu plângă.

– Aş vrea să te fac să te simţi mai bine.

– Şi eu aş vrea, dar asta e situaţia!

Brian o strânse în braţe.

– Înţeleg. Vrei să te duc acasă?

– Da, cred că ar fi cel mai bun lucru.

Brian o sărută tandru pe umărul gol.

– Cum e mai bine pentru fetiţa mea, spuse, încercând să-şi ascundă nemulţumirea.

– Mulţumesc, murmură Tracey.

Cred că ar trebui să mă simt norocoasă că am pe cineva căruia îi pasă de mine. Dar nu mă simt deloc norocoasă.

Capitolul trei

Maribel era deja îmbrăcată şi gata de plecare când cel cu care urma să iasă în oraş sună la uşă. Dar nici prin cap nu îi trecu să deschidă repede uşa. Ştia din experienţă că e bine să faci un bărbat să aştepte câteva clipe.

– *Un momentito,* strigă pe un ton cântat.

Maribel era pregătită să rupă gura târgului. Se îmbrăcase cu o rochie foarte scurtă, mulată pe corp şi fără bretele, al cărei corsaj sub formă de sutien era făcut din barete subţiri, încrucişate care se legau în jurul gâtului. Pantalonii din dantelă neagră se asortau perfect cu sandalele roşii, din piele veritabilă şi cu tocuri foarte înalte, care se legau cu barete în jurul gleznei.

Se îndreptă încet spre uşă, exersând în drum un mers unduit, sexy. Se opri în dreptul consolei din hol, pentru a-şi lua poşeta din imitaţie de crocodil, de un

roşu strălucitor, dar mai ales pentru a face un ultim inventar în oglinda de deasupra.

Îşi făcu buzele pungă, admirând încântată rujul de un roşu-electric care scotea în evidenţă albeaţa dinţilor. Cât despre ochi... Maribel dădu încântată din cap. Efectul ochilor negri şi strălucitori ca nişte măsline şi al sprâncenelor arcuite era accentuat de fardul de pleoape folosit din plin – un roşu-pal care scotea în evidenţă drăcoaica din ea. Nu uitase nici de unghii. Erau tot roşii şi strălucitoare.

– *Arriba*[1]*!* spuse încet, luându-şi o poză de flamenco. Ai să mori de ciudă, Catherine Zetta-Jones!

Maribel îşi aruncă pe spate părul negru, lung şi bogat, îşi trimise un sărut spre oglindă şi se duse să deschidă uşa.

În lumina becului de pe verandă stătea Ramón Felipe Escolano, care zâmbea larg.

Lui Maribel i se tăie respiraţia. *Dios mio!* Prima şi singura dată când se văzuseră, atunci când fixaseră această întâlnire, Ramon era îmbrăcat într-un costum din trei piese, conservator şi specific tropicelor, cu cămaşă de mătase portocalie şi manşete franţuzeşti, prinse în butoni aurii. O dăduse gata din prima clipă dar, oricum, nu-şi imaginase că acel costum ascundea atâtea bogăţii.

Dios mio! Chiar aşa!

Ramon Escolano era înalt şi suplu. Faţa îi era alcătuită din planuri şi unghiuri, cu pomeţi înalţi, bărbie pătrată şi nişte buze pline, care se cereau sărutate.

În plus, nişte ochi cărora altădată li se spunea „de iatac" – mari, negri şi limpezi, mărginiţi de gene lungi, genul de ochi în care te puteai pierde pe veci. Părul

[1] Sosesc (lb. spaniolă – n.tr.)

scurt şi negru, pieptănat cu cărare tradiţională era acum numai şerpi fixaţi cu gel.

– *Ho... la*[1], bâlbâi Maribel.

Îl studie din cap până în picioare. Radarul pentru modă, acordat la maximum, luă notă de toate detaliile. Cum ar fi cămaşa din mătase neagră cu mâneci scurte şi fără guler, din care ieşeau braţele musculoase; pantalonii largi, din in alb, care lăsau totul pe seama imaginaţiei, erau prinşi cu o curea îngustă şi neagră, din piele de crocodil, făcută – dacă pe Maribel nu o înşelau ochii – de Barry Kieselstein Cord; haină sport, albă, aruncată neglijent pe un umăr (după cum arăta, Armani, în niciun caz AX) şi un Rolex uriaş care, cu toate că era extrem de scump, era încastrat cu gust într–o ramă de oţel inoxidabil.

Una peste alta, elegant dar nu exagerat.

Un bărbat pe gustul meu, îşi spuse cu mândrie Maribel.

Nu era pentru nimeni un secret că lui Maribel îi plăceau bărbaţii frumoşi şi eleganţi. Indiferent cine era bărbatul cu care se întâlnea, trebuia să fie la fel de elegant ca ea. Şi, cum Maribel se străduia să fie cât mai elegantă şi să arate cât mai bine, avea pretenţia ca şi bărbaţii să facă la fel.

– *Hola,* răspunse Ramon şi îi întinse un trandafir roz, cu coadă foarte lungă, pe care îl ţinuse la spate. Frumuseţe pentru frumuseţe, adăugă.

Lui Maribel, gestul i se păru învechit dar şi frumos, aşa că acceptă trandafirul, zâmbind uşor surprinsă. Duse trandafirul la nas şi inhală adânc mirosul delicat.

---

[1] Salut (lb. spaniolă – n.tr.)

– Eşti pregătită pentru o cină plăcută, fără protocol, şi poate un dans?

– *Bueno!* exclamă Maribel.

Ochii îi străluceau. Bărbatul îi plăcea tot mai mult.

– Am rezervat o masă la Kiss Steakhouse and Lounge. Îţi convine?

Dacă îi convenea? Păi era vorba de unul din cele cinci localuri preferate de ea. Maribel îl luă de braţ pe Ramon.

– A, cred că am să supravieţuiesc, spuse pe un ton neutru, pentru a nu arăta cât de încântată era de alegere.

– Atunci, acolo mergem.

Localul aflat la intersecţia lui Lincoln Road cu James Avenue era restaurant, bar, discotecă şi cabaret, toate la un loc. Şi toate erau foarte elegante. Atât mesele de restaurant cât şi cele de pe terasă aveau picioare sculptate. Scaunele cu spătare exagerat de înalte arătau ca nişte tronuri post–moderniste.

Masa rezervată de Ramon era afară, sub palmieri şi stele.

– Îţi recomand din toată inima cocktailul Margarita, îi sugeră Ramon lui Maribel în timp ce chelnerul îi ţinea scaunul.

– Când e vorba de Margarite, nu trebuie să-mi spui de două ori, crede–mă, îi replică Maribel râzând.

– Două Margarite, îi spuse Ramon chelnerului, întărindu–şi comanda cu un V format din două degete.

Când li se aduse băutura, Ramon îşi ridică paharul, se uită la Maribel şi spuse:

– Pentru noi!

– Pentru noi, repetă Maribel cu respirația tăiată.

Mâna îi tremura când își ciocni paharul de al lui Ramon. Se uită drept în ochii lui.

– Îți place? o întrebă încetișor.

Maribel simți cum se înroșește. *Îmi placi tu. Vreau să faci dragoste cu mine,* ar fi vrut să-i spună. Dar nu spuse decât:

– E delicios.

Ochii însă transmiteau clar mesajul că nu se referea doar la băutură.

Grație cocktailului, acomodarea se făcu rapid. Discutară despre toate și nimic și rămaseră amândoi surprinși de cât de multe aveau în comun.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Maribel și ochii îi străluceau. Îți plac hocheiul pe gheață, dansurile vechi cu partituri noi, Ozzie Osborne și filmele străine? Să fim serioși! Trebuie să-ți fi spus cineva că în fruntea preferințelor mele e Visconti.

Ramon clătină din cap.

– Nu ți-a spus nimeni? Juri?

– Jur pe ce am mai sfânt, spuse Ramon, punându-și o mână pe piept, în dreptul inimii.

– Ce chestie!

Maribel se uită la Ramon, care sorbi o înghițitură de băutură, apoi linse cu vârful limbii sarea rămasă pe buza de sus. *Probabil că visez. Nici nu se putea mai bine,* își spuse.

Și, cu toate că ea trebuia să-și drămuiască banii și să recurgă la contrafaceri și magazine de mâna a doua, iar el purta Armani și Polo și Rolex, Maribel descoperi curând că trecutul lor nu era foarte diferit.

Ramon fusese crescut doar de mama sa. La fel şi Maribel. Amândoi aveau rude atât în Miami cât şi în Cuba.

– Vreau să ştiu mai multe, spuse Maribel, lăsându-şi capul pe un umăr.

– Atunci pune-mi întrebări.

– De exemplu, eşti mult prea tânăr pentru un *abogado*[1], nu?

– Sunt mai în vârstă decât par.

– Fugi de-aici!

– Serios. Am venit din Cuba în '78.

Maribel se uită uluită la el.

– Eşti un *marielito*[2]*?*

Ramon sorbi din nou din băutură şi din nou îşi linse sarea de pe buză.

– Corect. Mama mea şi cu mine am venit aici cu prima navă de refugiaţi.

Ramon nu mai spuse nimic. Se jucă un timp cu piciorul paharului, apoi se uită drept în ochii lui Maribel.

– De ce pari aşa surprinsă? o întrebă.

– Pentru că nu ai nici cel mai mic accent străin. Chiar şi eu am, cu toate că m-am născut aici.

– Da, dar ai crescut în comunitatea hispanică. Eu aveam opt ani când am venit şi mama a ţinut cu tot dinadinsul să-şi găsească o slujbă pe continent şi să trăim printre anglo-saxoni, pentru ca eu să pot merge la o şcoală cu predare în limba engleză. Dar nu erau numai anglo-saxoni. Foarte mulţi erau din sud, din Florida.

– Vai, vai, vai, se strâmbă Maribel.

---

[1] Avocat (lb. spaniolă – n.tr.)

[2] Imigrant (lb. spaniolă – n.tr.)

Ramon dădu trist din cap.

– Doamne, cât am urât şcoala aia!... Şi câţi copii m–au urât pe mine! Am fost considerat tot timpul un venetic!

– Da, copiii pot fi foarte cruzi uneori.

– Mie–mi spui? Fiind un *marielito,* mă întrebau tot timpul dacă eram un criminal sau vreun smintit dat afară din azil, de Castro. Ţin minte prima zi de şcoală. M–am bătut cu unii şi am ajuns acasă bătut–măr. Dar, când m–am plâns, maică–mea nu mi–a arătat niciun pic de milă. „Trebuie să înveţi să te aperi singur", mi–a spus. Iar când am întrebat–o dacă nu ne puteam muta într–un cartier mai îngăduitor, ştii ce mi–a răspuns?

Maribel clătină din cap.

– Mi–a spus că până la urmă voi ajunge să–i mulţumesc. Pe moment am crezut că nu e în toate minţile. *Să–i mulţumesc?* Pentru ce? Pentru că m–a aruncat printre rechini? Dar ea era convinsă că anglicizarea mea era singurul mod de a ajunge undeva. De a face ceva bun în viaţă.

– Vrei să spui că puştii care te–au torturat şi te–au...?

– Da?

– Şi asta te–a făcut să înveţi în draci şi să mergi pe drumul drept. Da? Şi, bineînţeles, notele pe care le luai nu te făceau deloc mai iubit, corect?

Ramon se uita curios la Maribel.

– Corect. Şi acum e rândul meu să întreb. Am impresia că ai trecut şi tu prin situaţii asemănătoare. Corect?

– Asemănătoare şi nu prea. Din fericire pentru mine, am copilărit în Mica Havană. Şi maică–mea m–a împins de la spate să învăţ mai bine. Dar asta nu m–a

făcut mai iubită de colegi. Îmi strigau tot timpul că sunt favorita profesorilor. Dar ştii ceva? Astăzi îi sunt recunoscătoare mamei mele că a fost aşa de dură cu mine.

– Ca şi mine, spuse pe un ton blând Ramon, făcând semn chelnerului să mai aducă un rând.

Se apucară să studieze meniul, iar când chelnerul aduse cele două Margarite, făcură comanda. Ramon comandă friptură în sânge, iar Maribel scoici cu rozmarin. Cum la ambele mergea un vin alb, Ramon comandă o sticlă de Sauvignon Napa Valley, recolta 1998. Bună alegere. Trecerea de la Margarita la vin se făcu fără incidente neplăcute.

După ce mâncară, Ramon propuse să meargă în club, un spaţiu vast, cu coloane înalte şi lumini pe fibră optică, în care DJ-ii puneau ultimele hituri internaţionale, cu numere de cabaret şi dansuri din buric. Era abia zece şi jumătate, destul de devreme după standardul cluburilor de noapte, în care atmosfera se încinge abia pe la miezul nopţii.

Pentru cei doi era însă foarte plăcut aşa, fără mulţimea agitată de dansatori. Era mai intim.

Dansară, pe urmă comandară o sticlă de şampanie, apoi iar dansară. La' un moment dat, se treziră singuri pe ringul de dans. Cu toate că trupurile nu li se atingeau, Ramon şi Maribel aveau impresia că fac dragoste, acolo, pe lemnul lăcuit al ringului.

Ramon o strânse de mână şi îi strigă ceva la ureche. Din cauza muzicii asurzitoare, Maribel nu înţelese ce îi spunea. Dar nici nu era nevoie. Cuvintele erau de prisos. Ştia foarte bine ce îi spusese Ramon.

Se uită o clipă la el, cu ochii ei mari şi luminoşi, apoi dădu din cap şi porniră spre ieşire. Cum prudenţa

cere ca cei băuți să nu-și conducă prietenii acasă cu mașina, Ramon renunță și chemă un taxi.

Apartamentul lui Ramon se afla într-un bloc nou-nouț de pe Riviera, mai precis pe Brickel Bay Drive. Intrarea în holul monumental se făcea formând un cod pe tastatura de lângă ușă. Portarul îmbrăcat în uniformă, care stătea în spatele unui birou din lemn de trandafir, cu blat de marmură, îi salută politicos. La fel și paznicul de lângă el. În câteva secunde, liftul, acționat tot prin cod personal, îi duse la aproape o sută de metri deasupra golfului Biscayne. Când se opri, ușile se deschiseră aproape fără zgomot.

Maribel rămase cu gura căscată. Intră încet în apartament și se răsuci pe călcâie, făcând o piruetă de trei sute șaizeci de grade. Aproape că nu-i venea să-și creadă ochilor. Duplexul aflat la ultimul etaj al clădirii avea spații atât de largi, că parcă era un castel din ceruri. Parchetul lustruit era din esențe rare, iar prin ferestrele înalte cât pereții se vedea o priveliște de vis. Mobilierul modern era redus la minimum, dar de un excelent bun gust.

Terasa imensă arăta ca o grădină Zen și avea piscină.

Dacă ăsta nu e într-adevăr visul american, atunci nu știu ce să mai cred, își spuse Maribel.

Ramon Escolano, Ray, cum îi spunea Maribel, bătuse într-adevăr cale lungă. Distanța din acel apartament și până în Cuba era de cel puțin cinci milioane de dolari.

– *Por Dios! Quel rico*[1]*!* Nicio clipă nu m-am gândit... șopti Maribel. Spune-mi, Ray, știu că ești

[1] Ce bogăție! (lb. spaniolă – n.tr.)

avocat, dar, mai exact, ce faci? Îi reprezinţi pe traficanţii de droguri?

Ramon izbucni în râs.

– Nu prea. Sunt specialist în impozite pe bunuri imobiliare. Sarcina mea e să găsesc portiţe pentru clienţi putred de bogaţi care nu vor ca jumătate din avere să dispară, după ce mor ei.

Uluită, Maribel arătă cu mâna în jurul ei.

– Aşa ai făcut toate astea?

– Ei, e ceva mai complicat. Dar nu suport să discut despre afaceri în timpul liber. Mai ales când am în faţa ochilor aşa o minunăţie.

După aceea niciunul nu a putut să-şi aducă aminte care din ei făcuse prima mişcare. Parcă fuseseră doi magneţi care se atrăgeau inexorabil unul pe celălalt. Şi, înainte să-şi dea seama, Ramon o strângea în braţe, iar Maribel se lipea de trupul fierbinte al bărbatului.

Rămaseră aşa o perioadă de timp, lungă ca o eternitate, în care Ramon se delectă uitându-se la ochii cu gene lungi şi dese, la nasul cu vârful întors obraznic în sus şi la gura cu buze voluptuoase, întredeschise în aşteptare, printre care se vedeau dinţii de un alb strălucitor. La rândul ei, Maribel mânca din ochi faţa aplecată deasupra ei, cu ochii de catifea neagră în care zărea minuscule reflectări gemene ale propriei feţe. Simţea bătăile puternice ale inimii bărbatului, dar şi propriul puls, care se accelera tot mai mult. Şi, deodată, simţi că nu mai rezistă.

– Ray... şopti gâfâind şi se înălţă pe vârfuri şi îi înlănţui gâtul cu braţele.

Când buzele bărbatului – mai moi decât şi-ar fi imaginat vreodată – se lipiră de ale ei, Maribel scoase

un țipăt înăbușit. Mii de senzații delicioase se treziră la viață, străbătându-i fiecare părticică a trupului.

Dar nu trecu mult și sărutul tandru lăsă locul unor săruturi apăsate și pătimașe și cei doi se lăsară în voia simțurilor. Dinții se ciocniră și limbile se împletiră. Maribel simți cum sfârcurile i se întăresc și o gâdilă sub corsajul strâmt al bluzei. Apoi descoperi încântată că excitația era reciprocă – simțea pe coapse o umflătură din ce în ce mai dură, pe care îi era imposibil să nu o bage în seamă, și pe care doar pantalonii o mai țineau în frâu.

Trupul lui Maribel răspunse instantaneu și un val de umezeală i se scurse între vintre. Picioarele i se muiară și începură să tremure. O clipă se clătină ca un pui de animal, nou-născut. Și totuși, se simțea incredibil de vie, de parcă i-ar fi crescut aripi și ar fi zburat sus, tot mai sus...

Ramon își plimbă vârfurile degetelor pe spatele gol al lui Maribel. Apoi, o mână alunecă în jos și începu să-i mângâie fesele, în timp ce cealaltă se strecură încet, aproape neglijent, sub partea din față a corsajului.

Degetele care se plimbau pe sânii ei goi trimiseră o altă șarjă de senzații amețitoare prin trupul lui Maribel. Se agăță de gâtul lui Ramon și frecându-și apăsat coapsele de vintrele lui șopti gâfâind:

– Haide! Haide!

– Sst! Nu așa repede, șopti Ramon și, cuprinzându-i sânii în căușul palmelor începu să frece sfârcurile cu vârful degetelor.

Maribel simți că i se taie respirația. Închise strâns ochii și capul îi căzu pe spate, în extaz.

– Ce bine e! Vai, Ray, ce bine e!

Ray își strecură o mână sub fusta lui Maribel. Asta fu ultima picătură.

Maribel se agăță frenetic de umerii lui Ramon, încercând cu disperare să-i dea jos haina, în timp ce acesta se lupta să desfacă breteaua rochiei.

Maribel începu să deschidă cureaua și fermoarul lui Ramon. Ramon reuși să-i treacă breteaua peste cap.

Hainele începură să zboare în toate direcțiile.

Într-un sfârșit, goi precum Adam și Eva, rămaseră gâfâind din greu, la niciun metru depărtare unul de celălalt și începură să se privească, măsurându-se din cap până în picioare și plăcându-le ce vedeau.

Maribel își plimbă plină de admirație privirea peste trupul suplu și plin de tonus, ca al unui înotător de performanță.

Ramon sorbea din ochi curbele voluptuoase ale tinerei femei din fața lui – sânii fermi și mândri, pântecele plat, șoldurile frumos arcuite și triunghiul pubian.

Dar pauza se termină la fel de repede cum începuse și forța primordială îi atrase din nou unul spre celălalt. Buzele se întâlniră din nou cu frenezie. Ramon începu să frământe în palme sânii plini și sfârcurile tari. Maribel își înfipse unghiile în fesele lui și le trase spre ea, prinzând ca într-o capcană falusul ce se zbătea între pântecele lor.

La început, Ramon încercă să se desprindă din strânsoare, pentru a face loc de manevră bărbăției sale. Zadarnic însă. Pântecele lui Maribel parcă era lipit cu clei de al lui. Încercă apoi să o împingă pe Maribel, dar unghiile tinerei i se înfipseră și mai adânc în carne, strângându-l și mai tare. Învins, își desprinse

buzele şi începu să râdă, uitându-se printre gene la Maribel.

– Măi să fie! Eşti o adevărată... brută. Să înţeleg că vrei să jucăm dur, nu?

– Cine vrea să joace dur? îl imită Maribel, ţuguindu-şi buzele.

– Ştii foarte bine. Tu!

Şi, fără niciun fel de avertisment, îşi luă palmele de pe sâni şi iute ca fulgerul o prinse de sub fund, o ridică şi porni cu ea în braţe spre un colţ al încăperii, unde era o canapea de piele. Ocoli canapeaua şi o aşeză pe Maribel pe spătarul acesteia.

– Să vedem cine mai râde acum.

– Eu, spuse Maribel chicotind, cu braţele înlănţuite în jurul gâtului lui Ramon.

Apoi, văzând sprâncenele uşor încruntate ale lui Ramon, se hotărî să nu-l mai tachineze, aşa că îşi dădu drumul încet pe spate. Ajunse cu spatele pe canapea, dar fesele rămaseră sprijinite de spătar, iar picioarele în aer. Capul aproape că atingea podeaua, iar părul lung şi negru i se răsfiră pe parchetul lustruit.

Ochii luminoşi se aţintiră asupra lui Ramon

– Şi acum ce urmează? Lupul cel rău are de gând să rămână acolo sau ce? Nu ştie că Scufiţa Roşie îl aşteaptă?

Ramon îşi dezveli dinţii într-un rânjet canin şi mârâi:

– Urmează că Lupul cel rău o să te mănânce!

Şi, prinzând-o de picioare, i le desfăcu larg şi îşi vârî capul între ele. Pipăi cu limba umezeala locului secret, moale şi cald. Trupul femeii se arcui, dar sunetele pe care le scotea nu erau de durere. Când

Ramon îşi trase capul înapoi pentru a respira, Maribel gemu:

– Nu Ray! Te rog nu te opri!

Ramon se uită la Maribel. Capul îi zvâcnea în toate părţile, iar părul lung biciuia frenetic aerul. Pe faţă i se citea o expresie de maximă concentrare.

– Te rog, Ray! *E aşa de bine...*

Ramon trase adânc aer în piept şi se aplecă din nou. Când dădu drumul la aer în interiorul ei, Maribel simţi că înnebuneşte. Iar când bărbatul începu să-i frece uşor clitorisul cu vârful degetelor, simţi că o ia razna de tot. Deschise larg ochii, trupul începu să i se zvârcolească lipsit de orice urmă de control şi bărbatul simţi valul de nectar care îi ungea gura. Îşi înălţă capul şi se uită la Maribel.

– De ce te-ai oprit? Nu vreau să te opreşti, îi reproşă Maribel.

Răspunsul veni blând, ca o adiere.

– Nu mă opresc. Dar de ce te grăbeşti aşa? Arde undeva?

– În mine! şopti Maribel.

– În cazul ăsta, porumbiţa mea sexy, nu ai de ce să-ţi faci griji. De-abia am început.

Capitolul patru

– Ai o zi încărcată? o întrebă Tom Sullivan pe fiica sa, când aceasta se îndreptă spre uşă.

– Ştiu şi eu, Tati? S–ar putea să lucrez în redacţia ştiri, dar cu certitudine nu pot să ştiu ce ştiri vor fi.

Bătrânul chicoti.

– Asta ştiu. Dar mi se pare că te grăbeşti ceva mai mult decât de obicei.

– Ba deloc. E ritmul meu obişnuit. De ce?

Adevărul e că se grăbea să iasă din casă, pentru a nu fi nevoită să–i spună vestea proastă pe care o primise în seara precedentă. Era conştientă că până la urmă va trebui să–i spună, dar deocamdată nu se simţea în stare, pentru că ştia cât de dezamăgit va fi.

– Cred că ai uitat ceva, spuse Tom Sullivan, privind–o pe deasupra ochelarilor.

Tracey îşi înălţă întrebător sprâncenele.

– Ce am uitat?

Tatăl îi arătă obrazul cu degetele.

– Pupicul pentru tatăl tău.

– Doamne, tăticule! exclamă Tracey şi alergă spre el.

Depuse un sărut pe creştetul chel, apoi îşi lipi buzele de obrazul tatălui.

– Ei, aşa mai merge. Ne vedem diseară, spuse bătrânul cu un aer de satisfacţie.

Tracey se îndreptă din nou spre uşă.

– Pe diseară, Tati. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, Rază de Soare.

E imposibil să prevezi când şi unde pot apărea ştiri importante, aşa că orice redacţie de ştiri trebuie să fie flexibilă, să schimbe priorităţile în câteva secunde.

Aşa că Tracey a trebuit să alerge toată dimineaţa de colo–colo. O clipă se părea că nu se întâmplă nimic, pentru ca imediat să se dezlănţuie iadul.

Ca în majoritatea cazurilor, ultimul incident a fost cules de pe scanerul poliţiei. Totul a pornit de la un apel disperat la 911, făcut de o femeie din Southwest Seventeenth Terrace, din Little Havana. După câte se părea, femeia şi fiica ei fuseseră atacate cu un ciocan şi un cuţit de amantul femeii, după care bărbatul se aruncase, împreună cu fiul lor de şapte ani, de pe acoperişul blocului de cinci etaje în care locuiau.

Imediat, redacţia de ştiri a intrat în alertă de gradul zero. O echipă de reporteri şi cameramani au pornit în fugă spre garajul în care se aflau caravanele. Era exact genul de dramă adorat de reporterii de pretutindeni. Şi, cu toate că nu spunea nimănui, lui Tracey îi plăcea la nebunie vârtejul de energie creat în astfel de cazuri,

când era chiar tentată să renunțe la scris romane și să devină reporter cu normă întreagă.

Peste mai puțin de cincisprezece minute un alt incident – un incendiu spectaculos izbucnit într-unul din blocurile cu apartamente de lux de pe Collins Avenue – a golit și mai mult redacția de știri. Pilotul elicopterului porni în fugă să încălzească motorul, urmat la mică distanță de un reporter și un videocameraman.

Nu peste mult timp, Tracey și mâna de personal care mai rămăsese se treziră într-o clădire-fantomă – o umbră de echipă care trebuia să apere fortul.

Tracey răspunse la câteva zeci de apeluri telefonice, scoase de pe computer numerele de telefon ale angajaților importanți care trebuiau chemați în ASAP și formă codul prin care aceștia primeau automat mesaje pe telefoanele lor. Și tot pe ea căzu și sarcina de a da telefon pentru a vedea ce se mai întâmplă la primărie, la departamentul de pompieri și la poliție. Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, Tracey trebui să scrie și textele pe care cei de la subtitrare aveau să le bată la mașină când vor sosi: „Infern într-un bloc-turn din Miami... detalii la știrile de la ora cinci", reluări și comentarii de cincisprezece secunde asupra unei largi game de subiecte.

Când termină, Tracey se duse în studioul de înregistrări de sunet, pentru sonorul imaginilor care însoțesc reluările.

Adevărul e că Tracey făcu o mulțime de lucruri într-un timp foarte scurt, ceea ce îi dădu impresia că e indispensabilă, chiar dacă numai temporar. Cu o plăcere lipsită de cea mai mică urmă de jenă se vedea cu ochii minții ca o zeitate hindusă cu șase brațe.

Telefoanele sunau continuu. Reporterii de la fața locului își transmiteau relatările prin satelit. Apărură și subtitrorii care pur și simplu îi smulseră lui Tracey textele din mână. Apoi sosi timpul colajelor. Cele cinci copii diferit colorate care ieșeau din mașină erau rupte în bucăți și apoi făcut colajul. Copia albă trebuia trimisă directorului, cea verde operatorului, iar celelalte trei – galbenă, roz și albastră – altor departamente.

După cum stăteau lucrurile – și erau mai mult decât destule – era prea puțin probabil să fie nevoie de umpluturi.

Dar cum se spune că un necaz nu vine niciodată singur, ci urmat de încă două, iată că așa se și întâmplă. Pe South Dixie Highway avusese loc un accident în care fuseseră implicate șase mașini! Așa că, în scurt timp, apărură în redacție câțiva angajați cu ochii roșii de nesomn, sculați din pat de apelurile lui Tracey, cu mult timp înainte de ora la care trebuia să se prezinte la serviciu. Cu un entuziasm prost mascat, oamenii porniră spre locul accidentului.

Pentru Tracey, toată această tevatură se dovedi un lucru bun. Fiind atât de ocupată, nu se mai gândise deloc la vestea proastă pe care i-o dăduse Mark Varney. Telefonul sună din nou, pentru a mia și ceva oară. Tracey se opri din dactilografiat, smulse telefonul din furcă și dădu drumul la răspunsul standard: „Redacția de știri. Sullivan la telefon. Cu cine doriți să vorbiți?"

– Trace? Am sunat într-un moment nepotrivit?

– Cine...?

– Sunt eu, Trace. Brian, logodnicul tău. Sau ai uitat?

Brian! Involuntar, Tracey aruncă o privire spre solitarul obscen de mare care atârna greu pe inelar.

– Vai, Brian, iartă-mă. Sunt îngrozitor de aglomerată şi m-ai luat pe nepregătite.

– Speram să te găsesc. E aproape ora prânzului.

Vocea lui Brian Rutherford Biggs III era relaxată ca a oricărei persoane născute bogate.

Tracey îşi spuse că trebuie să se fi întâmplat ceva, pentru că Brian nu o căuta niciodată la ora aceea. De obicei, o suna mult mai târziu, aproape de sfârşitul programului. O cuprinse un sentiment de vinovăţie. *O, Doamne! E vorba de seara trecută. A vrut să fie o seară absolut deosebită, arătându-mi noul său iaht, iar eu am stricat totul.*

– Brian, îmi pare foarte rău pentru cele întâmplate aseară.

– Nu-i nimic, Tracey. Sunt pe aici, prin apropiere. De fapt, chiar la colţul străzii aşa că mi-am zis că ar fi plăcut să luăm prânzul împreună.

– Prânzul?

Cum naiba să mănânce când nu avea niciun pic de poftă de mâncare? Tot ce-şi dorea era să uite de vestea proastă dată de Mark Varney, sau cel puţin să se împace cu ideea. În plus, ştia foarte bine că lui Brian îi plăcea să o vadă în mare formă: elegantă, veselă şi fără probleme. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi să o audă povestindu-i necazul ei.

– Ştiu şi eu, Brian. Habar nu ai ce casă de nebuni e acum aici.

Brian începu să râdă cu nonşalanţă.

– Să vedem dacă ghicesc. Şefii te înnebunesc cu vorbăria lor, în timp ce tu eşti ocupată până peste cap cu selectarea fondului sonor. În plus, te-au mai

încărcat şi cu scrierea subtitrărilor pentru reportaje şi cu formularea titlurilor incendiare gen „Incendiu devastator în Everglades. Detalii în ştirile de la ora cinci". Cam aşa ceva. Am ghicit?

Fără să vrea, Tracey începu să râdă.

– Nu vrei să nu mai dai o tentă romantică grotei cu sclavi care este locul ăsta? După cum ne omoară cu munca, s-ar zice că nu au auzit niciodată de Proclamaţia pentru Emancipare.

– Păi, tocmai din cauza asta am venit. Să te salvez. Ne întâlnim peste cincisprezece minute, în faţă. Te aştept în maşină.

– Brian!

– Hei, ţi-aduci aminte ce ţi-am spus când ne-am cunoscut?

Adevărul e că Tracey nu-şi aducea aminte. Brian îi spusese o mulţime de lucruri. Chiar se aştepta ca ea să-şi aducă aminte de toate?

– Ce?

– Că nu accept niciodată să fiu refuzat, spuse Brian pe un ton uşor iritat.

Tracey oftă.

– Bine, Brian, ai câştigat. Ne vedem în faţă.

– Aşa te vreau, fătuco!

Şi, înainte să apuce să-şi dea seama de evidenta condescendenţă din vocea lui Brian, Tracey puse telefonul în furcă. În aceeaşi clipă, ceva din strălucirea multelor carate de pe degetul ei îi atrase atenţia. Ridică mâna şi o mişcă într-o parte şi în alta, la lumină, apoi se încruntă. I se părea ei sau diamantul îşi pierduse o parte din strălucire?

Tracey se întreba cu care maşină venise Brian astăzi, apoi zâmbi când acesta frână scrâşnind în faţa ei. Era un Mercedes Benz 450SL din 1973, de culoarea aramei şi în stare perfectă.

– Hopa sus! o îndemnă Brian.

Tracey se urcă în maşină şi, înainte să-şi prindă centura de siguranţă, îl cuprinse pe Brian cu braţele de după gât şi îl sărută apăsat. Brian scoase maşina din viteză, o luă pe Tracey în braţe şi o strânse la piept, abandonându-se sărutului. Femeia simţi cum se topeşte în braţele bărbatului şi trase adânc în piept mirosul masculin. Chiar dacă nu erau de acord în privinţa multor lucruri, Tracey fusese întotdeauna încântată de natura deosebit de masculină a lui Brian.

– Ştii, îmi pare într-adevăr rău pentru cele întâmplate aseară, şopti blând, când Brian începu să-i mângâie sânii pe sub bluză. Ştii foarte bine că nu-mi place deloc să te dezamăgesc.

– Nu-i nimic, murmură Brian, care începuse să se excite şi îşi plimba buzele şi limba pe gâtul lui Tracey, urcând încet spre ureche.

Mâna cu care îi mângâia sânii coborî spre fusta mini şi se strecură între coapse.

Tracey scoase un ţipăt uşor când simţi miile de furnicături care îi străbăteau trupul. Uitând complet de spectacolul pe care îl dădeau în faţa trecătorilor, se agăţă cu disperare de gâtul lui Brian. Bărbatul o mai sărută o dată, apoi îşi desfăcu strânsoarea braţelor. Respirau amândoi cu greutate şi Tracey nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

– Cred că ar fi bine să pornim, dacă vrem neapărat să ajungem acolo, spuse Brian, zâmbind şi el.

– Iar eu cred că ai dreptate, spuse Tracey, pe un ton plin de dragoste.

Brian o mai sărută o dată, apoi porni maşina şi se concentră asupra drumului.

Tracey nu se miră când Brian coti spre restaurantul său favorit – Capital Grille, de pe Brick Avenue, nr. 444. Localul era indiscutabil cel mai elegant restaurant din centrul oraşului Miami, extrem de scump, dar şi locul preferat de potentaţi pentru a lua prânzul. Restaurantul era regatul fripturilor – „Grătarul cu colesterol", cum îi plăcea lui Tracey să-i spună.

Brian lăsă Mercedesul în grija valetului de la garajul de pe East Fifth Street, apoi, ca de obicei, ocoli clădirea, pentru a-şi face o intrare grandioasă prin uşa dinspre Brickell, aflată chiar în spatele podului mobil şi despărţită de Sheraton prin cele cinci benzi de circulaţie ocupate de eternele taxiuri galbene. Trecură drept prin mijlocul parcului de copaci înconjurat de bănci şi ajunseră chiar în faţa intrării, flancată de o pereche de lei impunători, din bronz patinat.

Imediat fură întâmpinaţi de un şef de sală, care îi conduse spre masa lor şi le puse în faţă mapele cu meniul. Brian adulmecă încântat aerul.

– Vezi? Asta numesc eu un restaurant adevărat. Nu cârciumile alea cubaneze, cu mâncărurile lor pretenţioase.

Tracey începu să râdă şi îl luă de mână.

– Îmi plac bărbaţii care preferă friptură cu cartofi prăjiţi.

Remarca lui Brian era o aluzie la ultimul local în care îl dusese ea – Las Delicias del Mar Peruano,

unde se servea o *papa a la huanacaina* fantastică – și Tracey înțelese, dar considera amuzantă preferința lui pentru bucătăria americană.

– Hei, Brian! strigă un tip cu fața îmbujorată și aspect de bancher bine hrănit, care mânca de parcă antricotul în sânge din fața lui avea să-i fie ultima masă.

Brian zâmbi, scoase pieptul în față ca un cocoș și iuți pasul.

– Salut, Arnie. Îmi pare bine că te văd.

De la o altă masă, alt bărbat îi făcu semn cu mâna.

– Brian! Care-i viața?

Un nou zâmbet de campanie electorală însoțit de accentuarea alurii de cocoș și de o privire semnificativă spre Tracey, care venea în urma lui.

– E bună, nu Mike?

În mod sigur mult mai bună decât a voastră, vrăbioi nenorociți, își spuse Tracey, încruntându-se.

Cu toate eforturile ei de a demonstra contrariul, Tracey se simțea extrem de prost când luau prânzul aici. Restaurantul era atât de evident al lui Brian et Company. Uneori se întreba ce anume îl atrăsese pe Brian la ea.

De câteva ori, Tracey reușise să-l convingă pe Brian să meargă la restaurantele care îi plăceau ei, dar fusese nevoită să renunțe.

„E prea etnic", spusese Brian despre Los Ranchos. „Nu știu nimic despre localul ăsta" opinase despre Garcia's. „Mă întreb când a fost ultima oară în inspecție acolo departamentul pentru sănătate publică", mormăise când Tracey îi propusese ieftinul restaurant tailandez.

Tracey rămase surprinsă când şeful de sală îi conduse spre o masă din colţ, aflată în fundul sălii, şi care oferea intimitate maximă. Nu era deloc în stilul lui Brian, care de obicei comanda o masă în faţă şi pe centru, de unde putea vedea totul şi bineînţeles, putea fi văzut.

De ce e altfel astăzi? se întrebă.

Nici nu era nevoie să se uite pe meniu – Tracey îl ştia de-acum pe dinafară.

Brian, care stătea pe partea cealaltă a mesei, se întinse şi o luă de mână.

– Pun pariu că ştiu ce ai să bei.

– Băutura mea de vară – un daiquiri de căpşuni.

Ca de obicei, Brian comandă un Martini extrasec, cu un strop de gin şi trei măsline, un grătar foarte gros, bine făcut pe dinafară, dar în sânge pe dinăuntru; cartofi copţi, cu unt şi smântână, şi o salată verde presărată cu brânză.

Tracey comandă o salată Cezar, specificând să nu i se pună ou crud în sos.

Până când sosiră băuturile, Brian o ţinu tot timpul de mână pe Tracey, zâmbindu-i şi spunându-i nimicuri.

Când chelnerul aduse băuturile, Tracey ridică paharul şi spuse:

– Ia să vedem pentru ce bem?

– Tu hotărăşti, spuse Brian.

O clipă, pe faţa lui Tracey se citi concentrarea, urmată imediat de un zâmbet luminos.

– Ştiu! Ce-ai zice să bem pentru noi doi? spuse entuziasmată şi îşi ciocni paharul de al lui Brian.

– Pentru noi!

– Pentru... noi, repetă Brian, sorbind din Martini.

Deodată, Tracey văzu cum Brian pune paharul jos cu o mișcare puțin cam greoaie și își ațintește privirea undeva în depărtare. Căută să vadă la ce anume se uită Brian și rămase surprinsă văzând că de masa lor se apropia o blondă elegantă și vaporoasă, cu un zâmbet enigmatic întipărit pe față.

Brian se ridică rapid de pe scaun.

– Georgina, ce bine îmi pare că te văd!

Frumusețea blondă îl cuprinse pe Brian cu brațele și îl sărută pe buze, un sărut care dură mult mai mult decât era necesar după părerea lui Tracey, care se uita la cei doi și nu-și putea crede ochilor.

Cine e? Chiar dacă e o asociată sau o rudă sau o fostă iubită, sărutul lor e mult prea intim.

Brian se desfăcu din îmbrățișarea blondei și se întoarse spre Tracey.

– Tracey Sullivan, dă-mi voie să-ți prezint pe Georgina Kaufmann. Georgina, dânsa e Tracey.

– Încântată de cunoștință, spuse Georgina cu o voce cultivată și ușor mândră, în timp ce întindea spre Tracey o mână fină și elegantă.

– Și eu mă bucur să vă cunosc, răspunse Tracey, întinzând mâna.

Parfumul scump al femeii – un amestec de flori și mirodenii – aproape că o ameți pe Tracey. Dar ochii albaștri ai Georginei deveniră ca de oțel, când o măsură din cap până în picioare.

– Și, mai exact, cine sunteți dumneavoastră, domnișoară Sullivan? întrebă mutându-și privirea de la Tracey spre Brian și înapoi.

Brian deschise gura să spună ceva dar Tracey i-o luă înainte.

– Considerați că acesta e răspunsul la întrebarea dumneavoastră? întrebă, întinzând mâna pe care purta uriașul inel de logodnă și mișcând–o în așa fel încât, diamantul în tăietură „marquise" începu să arunce focuri în toate părțile.

Surprinsă, blonda făcu ochii mari și păli. Capul elegant se răsuci brusc spre Brian, dar acesta se uita neajutorat la podea. Georgina își reveni din surpriză, își îngustă ochii albaștri până ce aceștia deveniră două fante, și întinse mâna dreaptă spre Tracey, cu degetele răsfirate larg. Pe inelarul subțire sclipea un diamant enorm, mai mare decât al lui Tracey.

– Iar *acesta* răspunde oricărei întrebări pe care ai dori poate să mi–o pui, nu–i așa, domnișoară Sullivan? Și cred că e mult mai mare decât al dumitale.

Tracey rămase o clipă cu privirea ațintită asupra strălucirii reci a diamantului, apoi se uită drept în ochii pătrunzători ai Georginei Kaufmann. Fața și gâtul frumuseții blonde erau acum brăzdate de venele proeminente și, cu toate că încerca din răsputeri să–și controleze furia, Georgina tremura toată.

O clipă lui Tracey îi trecu prin minte că o să vomite. Și deși simțea un nod în gât, își adună toate forțele și spuse pe un ton liniștit:

– Cred că ai dreptate în ambele privințe, domnișoară Kaufmann.

Cu o mișcare rapidă și fluidă, Georgina se întoarse spre Brian și îl plesni cu forță peste față.

– Porcule!

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ieșire. În urma ei rămase în aer parfumul greu.

Brian se așeză pe scaun cu un aer speriat. Niciunul nu spuse nimic. Tracey se uita la fața lui roșie

şi la privirea plecată şi încerca să nu bage în seamă că toată lumea din restaurant se uita la ei.

– Pot... pot să-ţi explic..., începu Brian aproape în şoaptă.

– Nu cred că e nevoie să-mi explici, spuse Tracey, care încă se lupta cu furia şi senzaţia de greaţă.

– Zău, Tracey, trebuie să asculţi ce am de spus, contracară Brian, încercând un zâmbet timid.

– Îmi faci greaţă, Brian.

– Ai înţeles greşit situaţia. Să ştii că faci o mare greşeală. Te iubesc, Tracey.

– Mă iubeşti? se răsti Tracey la el. Cât de naivă mă crezi? Poate că, pentru un timp, ai reuşit să mă îmbrobodeşti, dar s-a terminat!

– Trebuie să mă laşi să-ţi explic, o rugă Brian.

– Nu trebuie să-mi explici nimic, spuse furioasă Tracey.

– Zău, Tracey! Georgina e... e doar o...

Vocea lui Brian suna exact ca cea a unui copil căruia nu i se făcuse pe plac.

– Doar ce, Brian? Spune! Inelul de logodnă de pe degetul ei mi-a spus cu exactitate ce e!

Brian nu ştia ce să spună.

– Nu, Tracey. Ai înţeles greşit. Nu aşa stau lucrurile.

Dar Tracey nu mai suporta să-i asculte explicaţiile bâlbâite. Lucrurile erau mai mult decât clare. Se uită la inelul de pe deget, apoi îl scoase. Simţea că renunţă la o parte din inima ei şi la tot ce considerase important până în acea clipă.

Aruncă inelul pe masă, în dreptul lui Brian.

– Poftim! Ia-l înapoi! Nu mai vreau să-l văd vreodată în fața ochilor. Și nici pe tine!

– Nu! Nu poți să faci așa ceva, Tracey!

– Am făcut-o deja! La revedere!

Tracey se ridică. În clipa următoare, Brian fu în picioare și, ocolind masa, veni lângă ea .

– Haide, Tracey, o rugă. Doar nu vorbești serios. Nu se poate să vorbești serios.

– Ți-am spus o dată la revedere, Brian, și nu am de gând să repet.

Tracey se răsuci pe călcâie și ieși în fugă din restaurant. O porni spre scuarul de pe Brickell Avenue.

Văzu printre lacrimi șirurile de taxiuri care așteptau în față la Sheraton. Trecu în fugă strada, ignorând claxoanele furioase, scrâșnetul frânelor și înjurăturile șoferilor. Ajunsă pe cealaltă parte a străzii, se urcă în primul taxi pe care îl văzu și trânti portiera în urma ei. După ce îi spuse șoferului unde să o ducă, scoase din geantă o batistă și își șterse ochii, apoi se rezemă de spătarul scaunului. Nu mai voia nimic altceva decât să ajungă acasă și să-și plângă amarul, să scape odată de tortura cumplită pe care o simțea. Dar nici asta nu putea să facă pentru că avea de lucru.

Munca e cel mai bun remediu, își spuse, întrebându-se în același timp cum va reuși să termine ziua. *La urma-urmei, nu poate fi mai rău decât acum. Nimic nu poate fi mai rău pe lumea asta.*

Nu avea de unde să știe că o aștepta ceva cu mult mai rău.

Capitolul cinci

Când ajunse la postul de televiziune, „minţile iscoditoare" cum le spunea Tracey lui Maribel şi altor câtorva angajate, acestea nu se întorseseră încă de la masa de prânz. Era o adevărată binecuvântare că cei cărora le păsa de ea nu vor afla că sărise peste prânz şi se întorsese mai devreme. Acum se ruga din tot sufletul ca nimeni să nu observe singurul lucru care ar fi dat-o de gol – inelul de logodnă care dispăruse de pe degetul ei.

Deocamdată, Tracey nu era pregătită să dea explicaţii în legătură cu cele întâmplate. Din fericire pentru ea, în redacţie erau o mulţime de ştiri proaspete care aveau să-i ţină mintea ocupată. Mai mult chiar, când Maribel et Comp. se întoarseră vesele de la masa de prânz, le aşteptau şi pe ele o mulţime de lucruri din pricina cărora nu vor avea timp nici să respire. *Cu puţin noroc, am să pot pleca fără ca vreo*

isteață să mă întrebe ceva despre Brian, își spuse Tracey.

Orele treceau, dar știrile proaspete erau mult mai multe decât se putea procesa. Dispecerul ținea permanent legătura cu echipele de pe teren, obligându-i pe reporteri și pe cameramani să alerge dintr-un loc în altul. Cu toate acestea, ajunseră să nu mai facă față.

Un telefon dat la ASPCA, anunța că o femeie locuia într-o rulotă împreună cu cincizeci și patru de pisici necastrate.

Un glonț rătăcit, tras de o persoană necunoscută, rănise un copil de trei ani, care se dădea în leagăn într-un loc de joacă.

Undeva departe, tocmai în Dale County, o blândă străbunică - foarte iubită pentru amabilitatea ei și actele de caritate pe care le făcea - fusese arestată pentru că își transformase garajul într-o adevărată seră, în care cultiva marihuana.

Cu atâtea știri, nu e de mirare că numărul reporterilor de teren se micșorase simțitor, iar pentru un post de televiziune independent și mic cum era WMAI, acest lucru e întotdeauna un pericol.

Era absolută nevoie ca cineva să acopere incidentele la care ceilalți reporteri nu puteau ajunge. Cineva care, cum s-ar zice, stătea în culise.

Așa se nasc starurile.

Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Tracey Sullivan, mai ales datorită volumului imens de știri care trebuia verificate și confirmate și statisticilor care trebuia întocmite. De fapt, cu asta se și ocupa, când

Joel Zaidoff, directorul redacției de știri îi făcu semn să îl urmeze.

– Lasă ce ai de făcut, fetițo, și vino cu mine.

Tracey se răsuci cu scaun cu tot și se uită mirată la el.

Joel Zaidoff era un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, îndesat și cu sprâncene foarte stufoase, îmbrăcat cu o cămașă sport în dungi albe și albastre. Părul din creștet aproape dispăruse, iar burta i se răsfrângea peste cureaua pantalonilor. Modul telegrafic parcă, dar eficient, în care vorbea era de multe ori interpretat ca necioplit – ca și înclinația pe care o avea pentru sarcasm.

– Cu mine vorbiți? întrebă emoționată Tracey.

Joel Zaidoff se uită ironic în jurul său.

– Nu. Vorbesc cu unul din valeții mei invizibili, care merg pretutindeni cu mine. Cu tine vorbesc, bineînțeles!

– Dar eu trebuie să...

– Lasă naibii ce ai de făcut! Nu mai avem oameni disponibili și, dacă nu mă înșală ochii, ești destul de fotogenică pentru a fi pe placul spectatorilor bărbați. O să vedem dacă am dreptate sau nu. Bine?

Tracey era înmărmurită.

– Fotogenică? Eu?

– Hai, ce mai aștepți? Crăciunul? Haide odată!

Și, fără să se mai uite înapoi, Joel porni spre ascensoare, convins că Tracey îl va urma. Tracey o luă la fugă după el. Când îl ajunse din urmă, Joel îi întinse o legitimație temporară, atârnată de un lanț, pentru a putea fi purtată la gât.

– Ține asta! O să ai nevoie de ea.

Tracey o prinse din zbor și și-o atârnă de gât.

Coborâră la subsol, direct în garajul maşinilor de serviciu.

– Caravanele sunt toate pe teren, aşa că o să luăm una din maşinile mici. Eu am să conduc şi am să filmez. Crezi că eşti pregătită să stai în faţa camerei, cu microfonul în mână, în timp ce eu filmez?

– Păi eu... eu nu am mai...

Liftul ajunsese jos şi uşile se deschiseră scârţâind uşor. Joel îi făcu lui Tracey un semn liniştitor cu mâna.

– Nu e mare lucru. Şi, de fapt, nici nu e un reportaj deosebit. Un banal accident de maşină. Ceva în genul accidentelor în care o maşină cade de pe un pod. O chestie obişnuită, dar care trebuie totuşi făcută.

Inima lui Tracey bătea cu putere. *Asta e şansa mea cea mare. Dacă n-o dau în bară, s-ar putea să mă mai trimită pe teren şi altă dată. Cine ştie?*

În Miami, podurile mobile reprezintă pentru circulaţie acelaşi lucru ca marile intersecţii rutiere din restul ţării. Miami Beach e format din şaptesprezece insule şi depinde de o întreagă reţea de bulevarde şi poduri mobile interconectate şi legate de marile autostrăzi care fac legătura cu continentul. Aşa că şoferii din partea locului sunt obişnuiţi cu miile de claxoane care se aud tot timpul şi cu sirena care anunţă ridicarea sau coborârea podurilor mobile.

Evident, un accident petrecut pe oricare dintre aceste poduri produce un adevărat haos printre participanţii la trafic, mai ales în orele de vârf.

Veteran în circulaţia pe străzile din Miami, Joel conducea cu ferestrele închise şi aerul condiţionat deschis la maximum. În timp ce se îndreptau spre

sud, pe Interstate 95, Tracey se uită pe fereastră la metroul care traversa liniştit Miami River. Şinele arcuite păreau o panglică agăţată de cer.

Joel intră cu maşina pe Southwest Seventh Street şi se îndreptă spre est, dar după câteva intersecţii, intră într-un ambuteiaj şi fu nevoit să oprească.

O, Doamne! Brickell Avenue, îşi spuse Tracey, şi se prinse cu putere de rezemătorile de braţ.

Joel îi observă reacţia şi se uită curios la Tracey.

– Ce ai?

Tracey clătină din cap şi îşi mută privirea spre înainte.

– Nimic, murmură pe un ton neutru.

Joel nu insistă. Întinse mâna, deschise torpedoul şi scoase o bucată de carton pe care era scris cu litere foarte mari PRESA. Îl lipi de parbriz.

Tracey rămăsese nemişcată, ca o stană de piatră. Locul accidentului o înspăimânta. Era foarte aproape de restaurantul la care o adusese Brian la prânz. Din Capital Grille se vedea clar capătul sudic al podului de pe Brickell Avenue.

Dar dacă?

Tracey vedea peste tot poliţişti în uniformă care se agitau de colo-colo. Cei de la circulaţie direcţionau traficul, cu gesturi scurte şi şuierături asurzitoare de fluier, spre alte străzi. Marea majoritate a automobiliştilor era obligată să se întoarcă din drum şi să treacă pe cele trei benzi de pe Brickell Avenue, care duceau spre sud.

Graţie legitimaţiei de presă pe care o avea, Joel reuşi să treacă de porţiunea cea mai aglomerată a drumului şi ajunse în parcarea relativ liniştită şi mai puţin aglomerată din Sheraton Biscayne Bay. Acolo, la

piciorul rampei care urca spre pod, fură opriți de un motociclist de la poliția rutieră.

Joel apăsă pe un buton și geamul din partea lui începu să coboare. Lui Tracey, pala de aer fierbinte, care pătrunse brusc pe fereastră, i se păru ca ieșită dintr-un furnal, după confortul oferit de aparatul de aer condiționat cu care era dotată mașina.

Joel scoase capul pe fereastră și se uită întrebător la polițist.

– Care-i problema, domnule ofițer?

– Pe mașina dumneavoastră scrie „Presa".

– Corect. Postul de televiziune WMAI, spuse Joel, și scoțându-și portofelul, îi arătă legitimația oficială de reporter.

Polițistul îi îndrumă spre o zonă rezervată special pentru mașinile și caravanele presei. În timp ce Joel se chinuia să manevreze prin spațiul înțesat de mașini, Tracey se uita atent la pod. Cele două benzi de circulație ale rampei dinspre nord erau pline de mașini și pietoni opriți pentru a da declarații. Dincolo de primele mașini, oprite la semaforul multiplu, se vedea bariera dungată, acum îndoită, iar dincolo de ea, cei cincizeci de metri de pantă erau goi. Ceva mai departe, cele două jumătăți ale podului își înălțau spre cer capetele de beton și bare de oțel. Turnul dinspre ei era decorat cu o coloană înaltă de bronz și urne uriașe, în stil Art Deco. În vârful coloanei, un războinic de bronz din tribul Tequesta stătea în picioare, pregătit să trimită o săgeată.

Dar locul în care se produsese accidentul nu se vedea. O mulțime de unități – mașini de pompieri, ambulanțe, mașini de tractare și de poliție, motociclete – erau parcate talmeș-balmeș într-un perimetru

delimitat de lanţuri groase de fier, în care se aflau proprietăţi de multe milioane de dolari.

Dar, dacă într-adevăr cineva a plonjat cu maşina în acest loc, e greu de crezut că ar mai putea fi salvat, îşi spuse Tracey. În clipa următoare, îşi dădu seama că lipsea ceva. Elementul esenţial de la locul unui asemenea accident.

Maşina, care nu se vedea nicăieri. În aceste circumstanţe însă nu era chiar surprinzător, pentru că tragedia avusese loc chiar în apă. De fapt, şalupe ale poliţiei şi Gărzii de Coastă patrulau deja pe apă. Câteva se aflau în amonte şi în aval de pod, oprind traficul fluvial. Dintr-una din şalupele aflate în mijlocul râului, doi scafandri echipaţi complet şi cu măştile pe faţă se pregăteau să intre în apă. Când îşi dădură drumul pe spate, stropi de apă săriră în toate părţile. Apoi cei doi dispărură şi doar bulele de apă care urcau la suprafaţă le marcau poziţia.

Tracey coborî din maşină. Abia atunci văzu mulţimea de caravane şi automobile ale concurenţei – WFOR (CBS-TV), WPLG (ABC-TV), WTVJ (NBC-TV) şi CNN.

Atâtea maşini pentru un reportaj în exclusivitate, îşi spuse cu amărăciune Tracey. Şi asta, fără a lua în considerare echipele de ştiri ale WSCV şi WLTV, posturile de televiziune care difuzau în spaniolă. Nici pe jurnaliştii care reprezentau posturile de radio şi jurnalele de limbă engleză şi spaniolă.

Bâzâitul motoarelor turate la maximum şi cel al elicopterelor care zburau pe deasupra era asurzitor. Tracey îşi apără ochii cu mâna şi se uită spre cer. Ca nişte rechini ai aerului, elicopterele poliţiei şi posturilor

de televiziune se roteau în cerc, deasupra locului accidentului.

La ambele intrări pe pod, poliția înălța în grabă baricade, să țină la distanță mulțimea de curioși, care creștea văzând cu ochii și în care părea să domnească o atmosferă de circ.

Tragedie și amuzament. Să intre clovnii în arenă! își spuse Tracey, zâmbind amar. *Nu mai lipsesc decât vânzătorii de semințe și floricele.*

– Hei, puștoaico!

Tracey se întoarse în direcția din care se auzise vocea. Joel scosese din portbagajul mașinii un microfon fără fir, inscripționat WMAI și, fără niciun avertisment, i-l aruncă lui Tracey, care se văzu nevoită să-l prindă din zbor.

Joel dădu încântat din cap.

– Bună priză! Ai fost șefă de galerie, în liceu?

– *Moi?* Crezi că eram chiar așa de apreciată? Probabil, glumești.

– Nu se știe niciodată, replică Joel înălțând din umeri, după care scoase din portbagaj o cameră video profesională și și-o fixă pe umăr.

Tracey ridică întrebător din sprâncene.

– Cândva, demult, cam acum un milion de ani, am fost cameraman, răspunse Joel întrebării nerostite și închise cu zgomot portbagajul, după, care cuprinse cu privirea zona în care se aflau, încercând să se acomodeze cu scena.

– Fii atentă! Uite ce ai de făcut: deocamdată ne despărțim; eu mă duc să filmez tot ce mi se pare important și să văd dacă pot scoate la iveală ceva inedit. Pe vremuri aveam un nas destul de bun pentru lucruri din astea. În timpul ăsta, tu te ocupi de pod.

Mișcă-te de colo-colo și folosește-ți urechile. Dar ține minte că cel mai important e instinctul. Când simți ceva, mergi pe fir.

Joel se uită la ceas.

– Ne vedem din nou aici peste cinciprezece minute, să comparăm ce am văzut. Bine?

Tracey se uită la ceasul ei – un Timex vechi, căruia îi îmbunătățise oarecum aspectul cu o curelușă de cauciuc galben și strălucitor.

– A! Încă ceva, spuse Joel.

Tracey se uită la el întrebător.

– Nu te teme să fii agresivă. Înțelegi ce vreau să spun? Noi suntem presa și oamenii asta așteaptă de la noi. Și nu te sfii să trișezi. În meseria noastră nu câștigi nimic dacă ești amabil. Mai ales că, atunci când au în față o femeie, oamenii cred că are tăieței cu ou în loc de creier.

Cu alte cuvinte, nu te purta ca o doamnă, poartă-te ca o scorpie, traduse Tracey în gând.

– Am înțeles.

Se despărțiră. Joel se îndreptă spre un loc de unde putea filma panorama întregii scene, iar Tracey spre grupurile de polițiști de pe pod. Când ajunse la capătul podului toți polițiștii se îngrămădiră în jurul ei, să-i vadă legitimația de reporter, după care aproape într-un glas îi spuseră: „Ne pare rău doamnă, dar trebuie să vorbiți cu purtătorul nostru de cuvânt, care va ține o conferință de presă de îndată ce vom avea ceva concret".

– Haideți, băieți, se alintă Tracey. Ați văzut bine că am legitimație temporară și că sunt începătoare. Aveți și voi un pic de milă? Dați-mi și mie ceva! Orice! Chiar fără să înregistrez.

Capetele din jurul ei se clătinară cu emfază.

– Ne scuzați, doamnă, dar astea sunt ordinele.

Tracey porni mai departe, strecurându-se spre mașinile parcate chiar la poalele rampei, unde polițiști în uniformă îi chestionau pe șoferi.

Hopa! Aici pare mai promițător, își spuse Tracey și se îndreptă spre primele două mașini, parcate una lângă alta.

Vehiculul de pe banda stângă era un Trans Am vechi, care părea făcut din Bondex, nu din oțel de Detroit. Portiera șoferului era deschisă, iar femeia de la volan stătea lateral, cu picioarele pe asfalt. Avea fața trasă și privirea plictisită și era slabă ca un țâr. Era îmbrăcată în pantaloni scurți de culoarea lămâii, din material creponat, și un tricou fără mâneci, verde-aprins. Și totuși, în pofida culorilor tropicale, părea murdară.

Părul blond, cu rădăcinile nevopsite, era nespălat de mult. Femeia stătea cu coatele osoase rezemate pe genunchi și cu bărbia în palme. De câte ori trăgea din țigara pe care o ținea între degete, obrajii slabi se adânceau și mai mult. Se vedea clar că era o fumătoare înrăită, care fuma țigară după țigară și avea neapărată nevoie de doza de gudron și nicotină. Din când în când, gesticula nervos cu mâna în care ținea țigara, inscripționând parcă niște hieroglife în aerul din fața celor doi polițiști care îi puneau întrebări.

După cum arăta, era clar că femeia era în stare de șoc. Pe de altă parte, însă, era la fel de clar că nu se simțea deloc în largul ei în fața polițiștilor care se agitau în jurul ei, cu pixul și carnetul de notițe în mână, pregătiți să noteze numărul de înmatriculare al mașinii și să-i verifice acuratețea datelor personale. *Sau poate*

că au făcut-o deja, îşi spuse Tracey, pentru care suspiciunea cu care femeia se uita printre gene la cei doi poliţişti demonstra clar că nu e o mare admiratoare a acestora.

Cred că e cazul să las scrupulele la o parte. Pun pariu pe orice că femeia asta e martor ocular.

Triumfătoare, Tracey se apropie de maşină prin spatele poliţiştilor, atentă să nu fie observată de ei. Se opri la o distanţă de la care putea auzi ce se discuta.

Până aici, toate bune şi frumoase.

De la distanţa la care se afla acum, Tracey îşi dădu seama că femeia era mult mai tânără decât i se păruse. Era mai mult decât evident că sărăcia şi munca grea îşi primiseră tributul. Tracey se întrebă câţi copii avea femeia acasă.

– Păi, da. Sigur că aş fi vrut să fiu mai atentă, dar ştiţi, nu m-am aşteptat să apese accelerația până la podea, spunea femeia.

După accentul puternic şi gutural, Tracey îşi dădu seama că femeia era o imigrantă din Florida.

Părea exasperată. Se opri din explicaţii şi trase adânc din ţigară, dădu afară fumul pe nas, apoi se uită din nou la poliţişti, clătinând din cap.

– Dumnezeule mare! Cine şi-ar fi închipuit că tipul ăla e nebun!

– Deci, aveţi impresia că şoferul a acţionat... intenţionat? întrebă unul din poliţişti.

Femeia se încruntă, reflectând la întrebare. Era evident că încerca să vadă din toate unghiurile cele întâmplate. Ridică din umeri şi spuse pe acelaşi ton plictisit:

– De unde să ştiu? Of, ce naiba?

Trase un ultim fum din țigară, apoi dădu drumul la chiștoc pe asfalt și îl zdrobi cu talpa sandalei.

– Poate că a vrut să apese pe frână și a nimerit pe accelerație. Sau poate că a crezut că reușește să treacă înainte să se lase bariera de tot. Am văzut de multe ori chestia asta. Mai ales puști. Așa, ca să facă pe nebunii. Dar astea e doar speculații. Adică, podul era deja pe jumate ridicat...

– Mai era și altcineva în mașină?

– Nu, sau cel puțin io n-am văzut. Da', oricum, nu i-am dat nicio atenție, cel puțin până când a pornit ca și cum ieșea din iad și a căzut de pe pod.

Femeia scoase un zgomot ca și când ar fi avut nevoie să-și sufle nasul și întinse mâna după pachetul de țigări. Scotoci în el, dar nu găsi nicio țigară.

– Aoleu! Vai de mine! Fir-ar al dracului!

Vocea ridicată dădu cuvintelor „vai de mine" o notă de falsetto. Furioasă, femeia mototoli pachetul de țigări și îl aruncă pe caldarâm, fără să-i treacă măcar prin minte că făcea gunoi pe jos. Își trecu mâna prin păr, lăsând în urmă niște dâre unsuroase. Era clar că intra în criză. Începu să se foiască pe scaun și să se uite neliniștită în direcția din care venise. Gândul la accidentul pe care tocmai îl văzuse îi dispăruse cu totul din minte.

– Dar ce mașină era și ce an de fabricație ați observat? o îndemnă polițistul.

Femeia se plesni cu palmele peste coapse.

– Uite ce e! Nu mai am țigări și sunt moartă de oboseală, ai înțeles? Cât o să trebuiască să mai stau aici? O să întârzii acasă și sor-mea care are grijă de copii trebuie să fie la lucru peste o oră. N-am timp de toate prostiile astea.

– Doamnă! Modelul şi anul de fabricaţie al maşinii!

Vocea reprezentantului autorităţii era blândă şi politicoasă, dar, în acelaşi timp, fermă şi cu mesaj clar.

– A, păi nu prea ştiu... Neagră. Sau poate albastră.

Pauză. Femeia ridică neputincioasă din umeri şi continuă:

– Poate gri. În orice caz, era de mărime mijlocie.

– Decapotabilă?

Femeia se foi pe scaun, apoi răspunse pe un ton iritat:

– Nu era decapotabilă.

Oftatul de uşurare al lui Tracey era aproape dureros. *Mulţumesc, mulţumesc, Doamne.* Nu putea fi maşina lui Brian.

– Hei, e vreunul din voi fumător? întrebă femeia, uitându-se plină de speranţă când la un poliţist când la altul.

Când aceştia dădură negativ din cap, privirea femeii se mută asupra lui Tracey.

Asta-mi mai lipsea, îşi spuse Tracey în gând. Clătină repede din cap şi se întoarse pe călcâie, prefăcându-se că priveşte peisajul, ca un turist dornic să admire periferia oraşului.

Tracey arunca din când în când o privire peste umăr, aşeptând ca poliţiştii să plece. Până la urmă, îşi spuse că i s-ar potrivi mai bine o atitudine preocupată de ceva serios, având în vedere că era prima ei misiune pe teren. Era o adevărată şansă pentru ea şi ar fi fost păcat să nu profite.

Maşina de lângă Trans Am era un Jaguar nou, cu alură aerodinamică, de culoarea bronzului nepatinat şi

cu geamuri fumurii. Avea faruri duble şi masca era ovală. O altă pereche de poliţişti tocmai terminase de luat declaraţii şoferului şi acum se ocupa de o femeie de origine latino-americană aflată în maşina următoare, un Hyundai alb.

Când Tracey se apropie de Jaguar, geamul din dreptul şoferului începu să urce încet.

Cu toate acestea, Tracey reuşi să zărească pentru o clipă chipul şoferului, un tip solid, în jur de treizeci de ani, îmbrăcat în nuanţele specifice lui Dolce şi Gabbana. Părul îngrijit era vopsit în şuviţe, după ultima modă. Funcţionar de corporaţie? Comerciant? Finanţist? Dificil de spus în zilele noastre, când cu greu se poate face diferenţa între un frizer şi un chirurg.

Indiferent ce e, nu am nimic de pierdut dacă risc, îşi spuse hotărât Tracey şi, aplecându-se şi zâmbind dulce, ciocăni cu degetul în geam. Ştia din proprie experienţă că un zâmbet frumos face uneori cât toţi banii din lume.

Se auzi un bâzâit uşor şi geamul începu să coboare.

– Ce doriţi? întrebă tipul din maşină. În sticlele-oglindă ale ochelarilor de soare, Tracey se văzu în dublu exemplar în miniatură.

– Salut! Mă gândeam că poate daţi o mână de ajutor unei fete aflate în impas, spuse, făcând un gest de neajutorare.

– Regret dar oja ni s-a terminat.

Vocea puternică şi tonul sec încercau să pară pline de umor, lăsând în acelaşi timp să se vadă clar că tipul era homosexual.

Ce mare noutate! Toate fetele din Miami știu că tipii bine din oraș sunt homosexuali.

– Ați spus că aveți nevoie de ajutor? o îndemnă șoferul Jaguarului.

– A, da.

Deodată, Tracey simți că i se face frică. Fiind prima ei misune, avea impresia că totul se rezuma la experiență. Pe de altă parte, se întreba cum va căpăta vreodată experiența necesară, dacă nu va avea de înfruntat astfel de situații. Luă legitimația în mână și i-o arătă bărbatului din mașină.

– Sunt de la postul de televiziune WMAI. După cum vedeți, legitimația de presă este temporară. Sunt începătoare. M-au trimis aici deoarece nu mai era nimeni disponibil pentru cazul acesta. Pe scurt, directorul redacției de știri m-a luat de mână și... așa mă aflu aici. Sunt conștientă că pare a fi vorba de o impostură, domnule...?

Răspunsul fu surprinzător de rapid:

– Riphenburg. Theodore Riphenburg. Dar cred că nu e nevoie să fim prea prețioși, nu? Prietenii îmi spun Ted, așa că, dacă dorești poți să-mi spui Ted. Dar să nu mă inviți prea târziu la cină. Vai, scuze. Cred că replica asta e din *Madame.*

– Nu-i nimic, Ted. Oficial, mă cheamă Tracey Sullivan, dar poți să-mi spui Trace, spuse Tracey zâmbind și îi strânse mâna.

Își strânseră mâinile prin geamul întredeschis.

– Sunt încântat să cunosc o reporteră atât de drăguță.

Tracey îi aruncă o privire gen „Nu te cred", după care își luă o atitudine gazetărească.

– Ted, vrei să fii atât de amabil să-mi spui cât mai exact ce anume ai văzut.

– Presupun că te referi la maşina care a zburat de pe pod şi a plonjat în apă, nu?

Tracey îl aprobă dând vioi din cap.

– Da, aşa e.

– De ce nu? Nu e nicio problemă.

– Slavă Domnului! Poate că nu-ţi dai seama, dar s-ar putea să mă ajuţi să-mi păstrez locul de muncă.

De data asta, fu rândul bărbatului să se uite atent la Tracey. Apoi, cu o mişcare elegantă a degetelor, îi făcu semn să se dea înapoi şi deschise portiera. Când, în sfârşit, reuşi să-şi scoată picioarele lungi, Tracey văzu că tipul era înalt şi bine făcut, dar nu în sensul voluminos. Foarte modern şi îmbrăcat numai de la Gucci – de la cămaşa gri-argintie cu o croială foarte ingenioasă, până la pantalonii din piele de piton veritabilă şi pantofii negri fără şireturi, de patru sute de dolari.

– Sunt la dispoziţia ta, spuse bărbatul zâmbind larg, în timp ce îşi ştergea ochelarii de soare.

Tracey îşi drese vocea.

– Deci, mai întâi de toate, crezi că a fost vorba de un act deliberat? Adică, e vorba de cineva care s-a sinucis sau a fost doar un accident?

Bărbatul se uită mai întâi la rampa înălţată a podului, apoi la oamenii de intervenţie. Tracey făcu acelaşi lucru. Scafandrii ieşiseră la suprafaţă şi făceau semn cuiva de pe mal. Pe apă fusese instalată o baliză care semnala locul în care se afla maşina căzută în apă.

Ted Riphenburg oftă încetişor, şi, fără să-şi ia ochii de la activitatea ce se desfăşura sub pod spuse:

– A fost un act deliberat, fără îndoială. Nu are cum să fi fost altfel.

– Eşti sigur? îl întrebă Tracey, aruncându-i o privire piezişă.

– Absolut. S-a văzut clar că aştepta ca podul să se ridice. Îşi tura tot timpul motorul, ştii cum – cum fac motocicliştii la un semafor, când e roşu.

Tracey îl aprobă dând din cap. Ştia cu exactitate ce vrea să spună bărbatul.

– Poţi să-mi spui ceva despre modelul şi anul de fabricaţie al maşinii? Avea număr de înmatriculare de Florida?

– Îmi pare rău, dar singurul lucru pe care l-am observat e că era veche, însă nu una din maşinile clasice de colecţie, pe care le vezi prin South Beach. Era o maşină amărâtă, ruginită şi plină de lovituri.

Niciunul nu mai spuse nimic. Se uitau la maşina de tractare, care încerca să se apropie cât mai mult de malul apei. La capătul unui cablu gros, se afla un vinci hidraulic de care atârna un cârlig uriaş. Unul dintre scafandri veni înot spre ţărm, gata să prindă cârligul şi să-l ducă spre locul în care fusese găsită maşina.

– Te-ar deranja foarte tare dacă ţi-aş lua un interviu în faţa camerei de filmat? îl întrebă Tracey, pe Ted, pe un ton aparent lipsit de interes.

Bărbatul îşi desprinse privirea de la scena dramatică de dedesubt şi ridică din sprâncene.

– Pentru buletinul de ştiri? Ca martor ocular?

– Bineînţeles ca martor ocular. La ce te gândeai?

Ted zâmbi.

– Hei, ţi-am spus cumva că WMAI este postul meu de televiziune preferat? Că televizorul meu e fixat

permanent pe canalul vostru şi că apăs pe buton de îndată ce intru în casă, înainte chiar de a închide uşa?

– Ted, îl întrerupse pe un ton dulce Tracey.

– Ce e?

– Poţi să-mi faci o mică favoare?

– Sigur. Spune!

– Lasă deoparte rahaturile astea. Ştiu foarte bine ce audienţă are postul nostru iar tu, domnul meu, din păcate nu pari a face parte din telespectatorii noştri.

Ted îi aruncă o privire plină de milă.

– Săracii de voi! Cum merge treaba cu reclama aia pentru Avis? Aia în care numărul doi trebuie să se străduiască mai mult.

– Ia-l mai bine pe numărul şapte ca model. Şi asta, după cele trei posturi importante – cinci dacă incluzi şi FOX-ul şi CNN-ul – plus cele două posturi hispanice. Demn de milă, nu? Dar, la urma-urmei, acoperim tot ţinutul Miami-Dade, adică vreo trei mii şi ceva de kilometri pătraţi şi asta e ceva, nu?

Tracey îşi dădu seama că Ted începuse să se gândească la altceva, aşa că îşi întrerupse recitalul. Îşi aduse aminte că puterea televiziunii constă tocmai în apariţia cuiva pe ecranul televizorului, chiar dacă e vorba de un post minor ca WMAI. Asta îi trezise interesul lui Ted şi îl făcuse să se uite în oglinda retrovizoare şi să-şi treacă artistic degetele prin păr, refăcându-şi frizura.

Ted se întoarse din nou spre Tracey şi zâmbi larg.

– Începem când doriţi, domnişoară DeMille, o anunţă pe un ton dramatic.

Dar Tracey privea în jos, la furnicarul de oameni de pe mal, căutându-l pe Joel Zaidoff. În sfârşit, îl zări.

Ridică o mână şi arătă cu degetul spre maşina de tractare.

– Acolo. Trebuie să ajungem acolo. Vino după mine, cu toate că nu-ţi pot promite că te voi face celebru.

– Oamenii celebri se nasc, nu se fac, dar ştii cum se zice: „apres moi le deluge"[1], o informă Ted pe un ton plin de grandoare şi făcând o plecăciune teatrală în faţa ei.

Tracey porni repede spre maşina de tractare. Ceasul arăta ora patru. Numărătoarea inversă începuse. Printre echipele diferitelor posturi de televiziune se simţea o tensiune din ce în ce mai mare. Dar nimeni nu era mai conştient de bătăile ceasului decât Joel Zaidoff.

Tracey nu mai pierdu timpul cu prezentările celor doi. Când Ted ajunse lângă el, Joel îşi dădu jos camera de pe umăr şi o puse cu atenţie între picioare. Pe urmă începu să-şi compare notiţele cu ale lui Tracey.

– Ce avem până acum? îl întrebă Tracey.

Într-o mână ţinea un blocnotes standard, de culoare galbenă, iar în cealaltă un pix gros. Se pregătise să ia notiţe scriind doar cuvintele-cheie – o versiune proprie de stenografie, de fapt, o făcătură de teleprompter de teren.

– Ce avem? mormăi dezgustat Joel. Nimic, asta avem. N-avem nimic în afara faptului că scafandrii au raportat că au găsit în maşină cadavrul unui bărbat, că au dat poliţiştilor numărul de înmatriculare şi că experţii din Miami l-au verificat prin computer.

– Şi?

[1] După mine, potopul (lb. franceză – n.tr.)

– Şi că omul a murit în momentul impactului. Nu avea centura de siguranţă pusă.

Tracey se uită la Ted, care stătea alături de ei.

– Interesant. Lipsa centurii de siguranţă se potriveşte cu ce a spus Ted – că şoferul îşi ambala permanent motorul. După câte se pare, e vorba într–adevăr de un accident.

– Mda, dar în meseria noastră „se pare" nu înseamnă mare lucru. Mai bine–zis, e pierdere de timp. Sau poate chestia asta nu se mai învaţă la facultatea de jurnalism? Pe vremea mea, un reportaj adevărat însemna să redai ştirile cu responsabilitate şi acurateţe, nu să faci speculaţii.

Remarca era intenţionat dură, dar Tracey nu se lăsă prinsă în cursă. Îşi aruncă părul pe spate şi replică acid:

– Ştiu foarte bine ce înseamnă un reportaj de ştiri, dar să fim cinstiţi, Joel. Chiar tu ai spus că nu avem nimic.

– Şi ce propui? o întrebă Joel oftând.

– Păi, fără car de reportaj e clar că nu putem transmite în direct.

– Mie–mi spui? spuse amărât Joel, trăgând cu ochiul la caravanele cu blazonul afişat la vedere ale concurenţei.

Tracey aruncă o privire la ceasul care arăta deja că nu aveau la dispoziţie decât cincizeci şi nouă de minute înainte de *The Early Bird Special,* mândria şi bucuria postului lor de televiziune. O oră întreagă de melanj, de ştiri locale, sport şi vreme, care era singura emisiune foarte apreciată şi de mare audienţă şi care, evident aducea cel mai mare profit.

Toate posturile concurente vor transmite în direct drama care se petrecuse aici. Toate în afară de WMAI. Trebuiau neapărat să găsească o soluţie salvatoare.

Ce dracu' făceau înainte să apară transmisiunile prin satelit?

Şi, deodată, lui Tracey îi veni o idee.

– Ascultă! Ce-ai zice să încercăm ceva periculos? Hei, nu te uita aşa la mine, până nu auzi tot ce am de spus! Ce-ai zice să-i luăm lui Ted un interviu înregistrat chiar aici?

Îl trase pe Ted mai aproape de ea, înfigându-şi unghiile în braţul lui.

– Aceasta este dovada numărul unu. Nu are importanţă că nu avem şi dovada numărul doi .

– Continuă, spuse Joel, puţin intrigat.

– Păi, dacă mi-aş formula întrebările într-un anume fel, ca şi cum i-aş cere părerea, iar el ar repeta ce mi-a spus mai înainte despre faptul că şoferul îşi ambala permanent motorul, atunci chestia asta nu ar putea fi considerată o certitudine afirmată de noi, nu? Bineînţeles că într-un tribunal asta ar însemna o întrebare cu răspuns direcţionat, dar noi nu suntem la tribunal şi nu am putea fi acuzaţi de speculaţii. Şi cel mai important lucru e că nimeni nu ne poate acuza de rea-credinţă, mai ales dacă aş sta cu faţa la cameră şi aş preciza că Ted e martor ocular şi că suntem în aşteptarea unei confirmări oficiale etc. etc....

– Hm! exclamă Joel.

Ezita. Stătea cu mâinile în buzunare şi zăngănea nişte mărunţiş, balansându-se pe călcâie. Se uita la Tracey cu o expresie ciudată, curioasă, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară în viaţa lui.

– Hm! Da... păi... Știi ceva? Nu ești deloc proastă!

– Mersi, răspunse înțepat Tracey.

Joel mormăi ceva și dădu din mână, alungând parcă un roi de muște care îl bâzâiau.

Tracey puse din nou pe tapet problema care o preocupa.

– Adevărul e că, într-un fel, a dat norocul peste noi, Joel. Dacă ne grăbim puțin, putem să-i lăsăm pe ceilalți cu ochii-n soare. Cel puțin pentru știrile de la ora cinci. După cât pot să-mi dau seama, am pus mâna pe singurul martor ocular de care poliția nu s-a ocupat încă.

– Hmm! Informație în exclusivitate, mormăi Joel.

Tracey își luă repede mâna de pe Ted și, cu blocnotesul în mână, se așeză în poziție de filmare.

– E timpul să începem înregistrarea. Tu ce-ai aflat Joel? Nume? Detalii incitante? Marca mașinii? Ce?

Joel clătină neputincios din umeri.

– Numai că șoferul era singur în mașină și că identitatea îi va fi dezvăluită doar după ce îi vor găsi rudele.

Tracey nu se miră. Era un lucru obișnuit, care făcea parte din cursul anchetei. Coroborând cele aflate de Joel cu ceea ce aflase ea, începu să scrie rapid, înșirând pe foaia de hârtie prescurtările numai de ea știute. Când termină, rămase plăcut surprinsă. Chiar dacă informațiile erau puține, povestea era mult mai concretă și mai palpitantă pe hârtie decât crezuse ea.

– Ai vreo sugestie, Joel? Tu ești adevăratul profesionist.

– Doar să mă duc şi să mă învârt pe mal, până reuşesc să scoată maşina din apă. Dar nu mă aştept la ceva sigur. Mai ales că trebuie să rămână suficient timp să ajung înapoi la sediu şi să pregătesc materialul pentru difuzare.

– Şi eu ce fac? Rămân aici sau merg cu tine la studio?

– Tu eşti reporterul de teren, aşa că o să stai aici. Poate reuşesc să trimit un car de reportaj. Dacă nu, o să transmitem ca în Epoca de Piatră, – ţinând legătura prin telefon, pentru eventualitatea că apare ceva nou.

Joel îşi scoase din buzunar celularul miniatural şi i-l aruncă lui Tracey.

– Formezi 01 şi ai imediat legătura cu biroul meu. 02 îţi face legătura cu studioul de ştiri. Sună la unul sau la celălalt, în funcţie de desfăşurarea evenimentelor. Dacă timpul rămas e foarte scurt, te sfătuiesc să formezi direct 02.

– Cu alte cuvinte, să transmit în direct? Să-mi fac reportajul prin telefon? Să fiu întrebată de Shania Landis şi Edgardo Juarez, vedetele lui WMAI?

– Da, da, da! Şi, bineînţeles, poza ta va apărea pe micul ecran. Îţi dai seama că mutra ta va fi văzută peste tot în Miami-Dade?

Joel se aplecă, luă videocamera şi şi-o puse pe umăr. Se uită la Tracey prin vizor. Se încruntă, schimbă poziţia camerei şi începu să o dirijeze pe Tracey cu mâna stângă:

– Fă un pas la stânga! Nu, e prea mult. O jumătate de pas la dreapta! Perfect! Rămâi aşa! Te-am prins perfect pe fundal.

Unul din scafandri ieşi din apă şi ridică o mână, făcând semn maşinii de tractare că poate să înceapă.

Apoi, dintr–o singură bătaie din labe, dispăru din nou sub apă.

– Acum fii atentă! Zgomotul o să fie din ce în mai puternic. Nu uita că, după ce număr până la cinci, eşti în emisie. Vorbeşte direct în microfon. Nu te lăsa furată de ce vezi şi ce auzi. Microfonul e construit în aşa fel încât prinde numai sunetele foarte apropiate. Zgomotele din fundal sunt filtrate automat.

Joel făcu o pauză, apoi o întrebă:

– Eşti gata?

Tracey inspiră, pe urmă dădu încet drumul la aer. Mâna i se încleştă pe microfon.

– Cum nu se poate mai gata!

Nu se putea spune dacă Joel era uimit sau nu. Pe faţă nu i se clintea niciun muşchi.

– Bravo! Acum urmăreşte–mi mâna stângă. Încep să număr atât cu glas tare cât şi cu degetele. Gata?

Trecey dădu din cap, apoi tresări când auzi scârţâitul metalic scos de bestia galbenă şi imensă de pe mal, care începuse să înfăşoare cablul. Imediat acesta începu să protesteze, scoţând un scrâşnet asurzitor şi intrând în competiţie cu bâzâitul videocamerei.

– ...ci cinci!

Tracey începu:

– Să fie oare vorba de un accident tragic, sau de o sinucidere?

Vocea era cea a unui reporter perfect – lipsită de patimă, dar serioasă, plină de încredere, modulată şi clară.

– Aceasta este întrebarea la care trebuie să răspundă poliţia din Miami în această după–amiază, dar răspunsul poate veni după câteva zile, săptămâni

chiar. Deocamdată, două lucruri sunt sigure – un bărbat a decedat, iar navetiştii şi trecătorii ocazionali sunt nemulţumiţi de întreruperea traficului la o oră de vârf. Toate cele cinci benzi de circulaţie de pe Brickell Avenue, de la Southwest Seventh Street şi până la Southeast First Street, adică cele mai importante artere de circulaţie care traversează râul Miami, au fost închise pe durată nedeterminată, datorită unui accident care a avut loc pe podul Brickell Avenue şi circulaţia a fost deviată pe rute alternative.

În acest moment, poliţia aşteaptă ca maşina să fie scoasă din apă, pentru a-şi putea începe cercetările în privinţa cauzelor care au dus la producerea accidentului. După cum probabil se poate auzi, se fac eforturi pentru recuperarea autovehiculului, lucru care se poate întâmpla dintr-o clipă în alta.

Dar întrebarea pe care şi-o pune toată lumea este „De ce?" Unul din martorii oculari, care a descris maşina ca fiind „un sedan vechi" este convins că a fost vorba de o sinucidere. Lângă mine se află Theodore Riphenburg din Coral Gables, care se afla foarte aproape de maşina respectivă şi care a văzut incidentul.

Tracey se întoarse cu faţa spre Ted şi se aplecă spre el, pentru ca Joel să-i poată prinde pe amândoi în vizorul camerei.

– Ted, ai spus că ai văzut acest groaznic accident şi că eşti convins că e vorba despre o sinucidere. De ce?

Ted se aplecă spre microfonul întins de Tracey.

– Păi, mi s-a părut că tipul parcase acolo, şi aştepta să se ridice podul. Vreau să spun că era oprit acolo dinainte ca semaforul să arate roşu şi să se lase

bariera. Chiar a trebuit să frânez, ca să nu-l lovesc, pentru că nu mi-am dat seama că se oprise. E un adevărat miracol că maşina din spatele meu a reuşit să frâneze la timp şi să nu se izbească în mine. Şoferul – cred că era o doamnă – a început să claxoneze, semnalându-ne să pornim. Abia atunci s-a auzit sirena de avertizare şi s-a schimbat culoarea semaforului. Imediat, rampa a început să se ridice.

– Şi, în acel moment, ai acordat vreo atenţie faptului că maşina din faţa ta era oprită?

– Nu. Nu aveam de ce. Cred că mi-am închipuit că omul văzuse că se apropie un vapor şi ştia că rampa se va ridica. Cum se întâmplă oricui la anumite semafoare bine cunoscute, unde timpul se poate cronometra chiar la secundă.

Tracey dădu înţelegător din cap.

– Deci, care a fost primul indiciu care ţi-a sugerat că a fost vorba de o sinucidere?

– Cred că momentul în care tipul a început să ambaleze motorul. Asta a fost chiar în clipa în care podul a început să se ridice. Cred că blocase ambreiajul şi apăsa puternic pe acceleraţie.

– Cu alte cuvinte, zgomotul era ca cel produs de o maşină de curse care aşteaptă semnalul de pornire?

Ted îi aruncă o privire surprinsă.

– Da, chiar aşa se auzea. Dar nu mi s-a părut ceva ieşit din comun. Sunt mulţi şoferi care fac aşa la semafor. Şi am văzut unii care fac la fel şi în dreptul podurilor.

Dinspre malul râului se auziră voci agitate şi în jurul lor activitatea şi emoţia păreau să crească direct proporţional cu scrâşnetul produs de mecanismul hidraulic al maşinii de tractare.

Era evident că ceva iminent era pe cale să se întâmple. Dar ce anume? Aducerea la suprafață a autovehiculului scufundat? Tracey își duse instinctiv microfonul la gură

– Scuză-mă o clipă, Ted.

Făcu un pas la stânga și, întorcându-se din nou cu fața spre videocameră spuse:

– După schimbarea de atmosferă de aici, se pare că vom avea vești de ultim moment.

Acum, pentru prima oară, Tracey înțelese cu adevărat neajunsurile unui reportaj înregistrat. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut transmite totul *în direct,* pe măsură ce se derulau evenimentele.

Ca la toți cei care priveau, spectatorul din ea o făcu să se întoarcă în direcția cablului gros și unsuros, întins la maximum. Scafandrii ieșiseră din nou la suprafață și acum băteau apa pe loc, cu măștile scoase, atenți să nu se afle prea aproape de cablu.

În locul în care cablul intra în apă, Tracey văzu niște cercuri care se lărgeau tot mai mult. În câteva secunde, din ele se formară mici valuri care creșteau văzând cu ochii.

Tracey își dădu seama că se poartă ca oricare alt curios de pe mal dar, în același timp, era conștientă de datoria pe care o avea. Ca reporter, reprezenta ochii și urechile miilor de telespectatori ai postului la care era angajată.

Mașina scufundată era gata să apară la suprafață. Cercurile concentrice și turbulența apei erau tot mai mari. În clipa următoare, se auzi un zgomot puternic, ca de cascadă, și cablul începu să scoată încet mașina plină de apă. Apăru mai întâi partea din față a mașinii. Soarele subtropical se reflecta în cromul barei

de protecție și al grilajului ornamental. De pe capota de un gri-închis, se scurgeau șiroaie de apă. Datorită soarelui carcasa sclipea din când în când, ca și când ar fi fost proaspăt vopsită, pentru ca imediat să-și recapete aspectul mohorât.

Mașina se ridica tot mai mult din apă. Aerul din interior ieșea la suprafață, formând un vârtej de bule care dădea impresia că apa fierbea. Parbrizul și partea din față a capotei erau surprinzător de intacte. Remarcabil era însă faptul că mașina părea destul de puțin uzată – semn clar al vârstei și al calității. Pelicula de crom fusese în mod evident făcută de fabrica McCoy – pe metal cromat, nu pe plasticul din zilele noastre de pe care s-ar fi desprins imediat la contactul dur cu apa. Și carcasa și cromul aplicat pe ornamente erau clar metale adevărate și groase.

Tracey se asigură că microfonul pe care îl ținea în mână e deschis și începu să relateze:

– Și iată, din apă apare vehiculul care din nu se știe ce motive a plonjat de pe rampa ridicată a podului, încercând în zadar să atingă cerul, pentru ca apoi să plonjeze spre fundul râului Miami. Din câte se poate observa deocamdată este vorba într-adevăr de o mașină de tip vechi...

Cu toată agitația din jurul ei, Tracey își continuă calm comentariul. Era atât de detașată și avea mintea atât de limpede de parcă ar fi relatat de la o expoziție de fructe și legume sau de la o prezentare de costume de baie.

Prin ferestrele deschise ale mașinii începură să curgă cascade de apă murdară, cafenie, din mijlocul cărora ici și colo se vedeau sărind peștișori argintii. Pe

fereastra din partea şoferului atârna capul unui om palid, cu o faţă lipsită de orice expresie.

– ...Din câte cunosc eu despre automobile, se pare că e vorba de un Oldsmobile Ciera. Acest model deosebit datează probabil de pe la mijlocul anilor şaptezeci...

Deodată, Tracey simţi că ceva o loveşte cu forţă în moalele capului şi cuvintele i se opriră în gât. Expresia de reporter corect de pe faţa ei se transformă în una de groază. Se făcu albă ca o coală de hârtie.

Dumnezeule mare, nu!

Cunoştea maşina aceea! O cunoştea la fel de bine ca şi pe ocupantul ce se legăna ca o păpuşă de cârpă.

Oldsmobile Ciera. Model vechi. Gri-închis...

Cum de nu şi-a dat seama imediat?

Tati? îşi spuse îngrozită, simţind cum ceva explodează în ea.

Nu! Nu se poate! E doar o coincidenţă!

Începu să se clatine pe picioare, ca beată. Simţea că leşină.

Capitolul șase

Joel, care continua să filmeze își ridică privirea din vizorul aparatului. Pe față i se citea îngrijorare.

– Ce s-a întâmplat, Tracey?

Ted Riphenburgh, care se afla încă lângă ea, întrebă și el:

– Te simți...? Bineînțeles că nu. Orice idiot își poate da seama.

– O, Doamne...

Cu toată senzația de leșin, lui Tracey îi revenise vocea, dar era slabă ca o șoaptă. Își dădea seama că respiră greu și repede de parcă alergase până la epuizare.

Dac-aș putea să ies din coșmarul ăsta! Să fug de aici cât mai departe. Poate că e doar un vis și, dacă m-aș ciupi tare, m-aș trezi...

Dar Tracey știa foarte bine că nu avea cum să se trezească din acest coșmar. I se părea de-a dreptul obscen că, într-o clipă, viața ei atât de bine organizată

fusese aşa de brutal zdruncinată. I se părea imposibil că o tragedie de o asemenea amploare poate apărea aşa, din senin, şi să dea cu ea de pământ fără nici cel mai mic avertisment.

În minte i se învârtea răspunsul lui Ted din timpul interviului, ca un glonţ care îşi caută locul de ieşire: *...evident un act deliberat ...se vedea clar că aştepta momentul potrivit... îşi tura tot timpul motorul.*

Tracey simţea nevoia să ţipe cât o ţineau puterile: *Nu, Ted, te înşeli.*

Trebuia să se fi înşelat. În niciun caz nu putea fi vorba de o sinucidere. Şi asta dintr-un singur motiv – trupul din maşină era al tatălui ei.

Şi nu era vorba doar de faptul că aşa şi-ar fi dorit ea. Oricine îl cunoştea pe Tom Sullivan ar fi spus acelaşi lucru – nu era genul de om care să se sinucidă. Şi, la plecare îi spusese că se vor vedea diseară.

Mai mult chiar, Tom Sullivan era omul care s-ar fi luat la trântă cu oricine, indiferent cât de mică era şansa de a câştiga lupta.

Nu demonstrase el oare acest lucru, continuând să lupte împotriva lui Palm Coast Developers, Inc.?

Cineva trecu pe lângă ea şi o lovi în mâna stângă. Altcineva o lovi în cotul drept, dezechilibrând-o. Şi toate acestea în timp ce stătea ca o statuie cu microfonul în mână, doar parţial conştientă de poliţiştii care încercau să facă ordine şi de jurnaliştii şi cameramanii ce se îmbulzeau în jurul maşinii care, în sfârşit, fusese scoasă complet din apă.

Maşina. Nu o maşină veche, oarecare, ci maşina tatălui ei. Maşina *în care se afla* tatăl ei.

Privirea lui Tracey fu atrasă de mişcările lui Joel care, deşi nu avea nici cea mai mică idee de ce anume se întâmpla cu ea, era din ce în ce mai îngrijorat. Atât de îngrijorat, încât lăsase jos camera de filmat.

Camera, îşi spuse prosteşte Tracey, de parcă i s-ar fi scurtcircuitat creierul. I se părea vag că aparatul de filmat ar fi putut fi de ajutor. Un singur cuvânt i se plimba nestingherit şi continuu prin mintea altfel amorţită: *Foc.*

Sigur că da! Sunt situaţii în care trebuie să lupţi contra focului, cu foc!

– Joel! încercă să strige, dar scoase doar un sunet nearticulat.

Îşi drese glasul şi îl strigă din nou pe Joel. În ochi avea o privire aprinsă.

Joel se uită nedumerit la ea.

– Pune-ţi camera pe umăr! spuse Tracey cu o voce moale, dar pe un ton care nu mai avea nevoie de comentarii.

Observă că Joel şi Ted se uită nedumeriţi unul la celălalt. Surprinzător i se păru faptul că cel care ezita să continue era bătrânul profesionist, care se uita la ea printre gene.

– Eşti sigură că eşti în stare?

– Da, sunt sigură, răspunse Tracey cu o voce mai fermă.

Tracey îşi înălţă capul. La urma-urmei, de ce nu? Nu avea de ce să-i fie ruşine. Reporterii se află destul de des în astfel de situaţii. În plus, în felul ăsta reuşea să împuşte doi iepuri dintr-un foc. Mai întâi, să-i fenteze pe majoritatea hultanilor, înainte ca aceştia să-şi înceapă picajul şi apoi – ceea ce era şi mai

important – să-l răzbune pe tatăl ei, sau cel puțin să prezinte în public o apărare pătimașă în fața acuzației de sinucidere.

– *Trebuie* să mă lași, Joel!

– Păi asta-i problema! Să te las să faci ce? E clar că l-ai recunoscut pe șofer...

Tracey îl întrerupse brutal:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai pierde timpul! Hai să-i dăm drumul!

Joel oftă adânc și înălță din umeri.

– Dacă insiști.

Încă neconvins, Joel își puse pe umăr camera de filmat. Când se aprinse beculețul roșu, Tracey își dădu seama că începuse să filmeze. Microfonul îi tremura în mână și trebui să facă un efort supraomenesc să-l țină nemișcat.

– Mașina... mașina care tocmai a fost scoasă din apă... cunosc această mașină. Șoferul se numea Thomas Sullivan și este din Coconut Grove.

Sfinte Sisoe! murmură Joel și rămase cu gura căscată.

Tracey continuă:

– Vă pot spune numele șoferului pentru că, deși... cadavrul nu a fost identificat oficial, cea pe care o ascultați a recunoscut atât mașina cât și pe cel din ea.

Tracey se opri și inspiră adânc.

– Printr-o crudă ironie a sorții, cea mai apropiată rudă a decedatului a fost deja anunțată – lucru necunoscut încă de autorități. Spun acest lucru în deplină cunoștință de cauză, pentru că Tom Sullivan este... nu, permiteți-mi să reformulez, Thomas Sullivan a fost tatăl meu!

Ultimul cuvânt fu mai repede un țipăt disperat. Copleșită brusc de emoție, Tracey își acoperi fața cu mâna, dar îi făcu semn lui Joel să continue filmarea. Își reveni rapid însă urmele de mușcături de pe buzele palide spuneau totul. Își înălță din nou privirea și se uită hotărâtă la lentila din fața ei.

– Știu că speculațiile și opiniile personale nu își au locul într-un reportaj de știri. Cu toate acestea, în acest caz absolut deosebit, simt că îi sunt datoare memoriei tatălui meu, așa că voi încălca această regulă. Vreau să spun că personal, am toate motivele să cred că Tom Sullivan pe care *l-am cunoscut,* tatăl care m-a crescut și m-a iubit și pe care l-am iubit din toată inima, nu s-ar fi gândit niciodată, absolut niciodată la sinucidere, ca să nu mai vorbim de actul în sine. Avea mult prea mult respect față de viață și era convins că aceasta trebuie trăită din plin.

Tracey făcu o pauză încercând să capete puteri noi pentru această relatare care o prinsese nepregătită și în care punea atât de mult suflet. Înghiți nodul care i se pusese din nou în gât și își drese glasul:

– Tatăl meu a fost un luptător. Toți cei care l-au cunoscut vă vor spune același lucru. Încercați să ghiciți care a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus chiar azi-dimineață!

Se uită interogativ la camera de luat vederi, apoi își răspunse singură la întrebare:

– Mă credeți sau nu, mi-a spus același lucru pe care mi-l spunea în fiecare dimineață, în timp ce-și bea cafeaua și dezlega cuvintele încrucișate din *Miami Herald.* Vi se pare normal pentru un om care are de gând să se sinucidă? Mie nu mi se pare.

Rămase încremenită, cu sufletul gol, dar proiectând pe peliculă o imagine plină de forță; la fel de ireală ca și coșmarul în care intrase atât de brusc. Spusese tot ce avea de spus. Deocamdată nu mai avea nimic de adăugat. Și chiar dacă ar fi avut, nu ar fi putut s-o facă în cuvinte. Intensitatea șocului suferit, urmată de efortul de a-și face reportajul, îi storsese și ultima picătură de putere.

– Îmi... îmi pare rău... vă rog să mă scuzați, dar nu mai pot continua, spuse cu voce slabă și îndepărtă microfonul din dreptul buzelor, de parcă odată cu el ar fi putut îndepărta și tragedia care se abătuse asupra ei.

Ted, care stătuse în continuare lângă ea, i-l smulse din mână. Imediat Joel opri camera și o puse jos.

– Doamne Dumnezeule! Ce rău îmi pare! Dacă aș fi avut cea mai mică idee că e vorba de tatăl tău, n-aș fi scos un cuvânt.

Străduindu-se să pară cât mai demnă, Tracey încercă un simulacru de zâmbet, dar nu reuși nici măcar atât.

– Nu, Ted. Tu ți-ai spus versiunea ta, iar eu am spus-o pe cea a inimii mele. Nu am ce să-ți reproșez.

– Trebuie să stăm de vorbă, Tracey. De preferat între patru ochi, interveni Joel, făcându-i semn cu capul spre direcția în care parcaseră mașina.

Tracey prinse ideea din zbor și clătină violent din cap.

– A, nu, Joel! Nu încerca să mă păcălești!

– Dar nu asta am...

– Scuză-mă, te rog, dar exact asta încerci să faci. Și nu îndrăzni să negi! Știu că te gândești la binele meu. Cu toate astea, răspunsul meu e nu. NU!

Tracey îi apucă pe Joel de braț, încleștându-și degetele în carne. Ochii îi străluceau ciudat, urmare a șocului suferit.

– De dragul meu, Joel, trebuie să faci ce îți cer. Trebuie să fugi imediat la sediu cu înregistrarea. Am nevoie de asta!

– Dar, de ce? Nu-ți dai seama că te expui la cea mai cumplită experiență a vieții tale? Ai încredere în mine. Știu cu exactitate ce spun. Sunt în meseria asta de atâta timp, că m-au poreclit Matusalem.

Tracey clătină cu încăpățânare din cap.

– Nu, Joel. Nu înțelegi. Este singura cale de a evita să fiu hăituită de hultanii ăștia. Și apoi, cineva trebuie să se ridice în apărarea tatălui meu. Dacă nu o fac eu, cine crezi că o va face?

Joel se uita la Tracey și simțea cum degetele fetei i se înfig și mai tare în carne. Chipul tânăr din fața lui strălucea de fervoarea celui dornic de dreptate.

– În plus, avem și înregistrarea cu Ted. Asta, în cazul în care îți faci griji că ar putea ieși un reportaj lipsit de echilibru.

– Nu pentru asta îmi fac eu griji, spuse Joel clătinând din cap.

– Ascultă, Joel! Încearcă să uiți că sunt implicată personal în treaba asta! Bine? Gândește-te că e vorba de un reporter oarecare. Absolut oarecare.

– Bine, dacă zici tu, răspunse Joel oftând.

– Vorbesc serios.

Expresia îndurerată de pe fața lui Joel arăta clar că o înțelegea. Trebuia totuși să-i mai ofere o șansă de răzgândire.

– Chiar vrei? Vreau să spun, vrei cu adevărat? Știi că, odată plecată pe calea undelor nu mai e cale de întoarcere.

– Crezi că nu știu? Doar nu sunt copil! Și acum, întinde-o! Ai grijă să ajungi cu banda asta la studio înainte să înceapă emisiunea! Și nu-ți mai face griji pentru mine. Am să ajung întreagă acasă. Sunt zeci de taxiuri în față la Sheraton.

– Nu cred că e un moment bun să fii singură.

– N-am să fiu! Dacă o să am nevoie, Ted mă poate duce acasă. Nu-i așa, Ted?

– Aș fi mai mult decât încântat să te duc. De fapt, chiar insist. Nu cred că ești în stare să te duci singură acasă.

După care se întoarse spre Joel și adăugă:

– Am să mă asigur că va sta cineva cu ea peste noapte.

– Bună idee, spuse Joel.

– Ce v-a apucat pe amândoi? Chiar sunteți convinși că femeile sunt sexul slab? Asta vă preocupă?

Joel se uită lung la ea, apoi păru să ia o hotărâre și, ridicându-și de jos camera video, o porni printre grupurile de ziariști și polițiști.

– Joel! strigă după el Tracey.

Joel se opri și se întoarse spre ea.

Tracey se uită drept în ochii lui.

– Îți mulțumesc și îți rămân datoare.

Capitolul șapte

Santorini, Grecia

Oia este o ilustrată care a prins viață. Un sat de un alb incredibil care stă agățat de-a lungul și pe pantele unei creste prăpăstioase, ca o grămadă de cuburi de zahăr aruncate din cer.

Deasupra și dedesubtul lui, totul este albastru – cer și mare. Cupolele bisericilor văruite sunt și ele albastre. Albăstrui sunt și zecile de insule care încercuiesc caldera, cum îi spun grecii – un crater de opt pe șase kilometri plin cu apă – rezultatul unui cataclism vulcanic care a avut loc în antichitate.

Și tot albastră – de data aceasta azurie – este și piscina sub formă de romb a Uraniei Vickers. Situată precar la trei sute de metri deasupra Mării Egee, piscina fără ghizduri oferă înotătorului iluzia de infinit, ca și cum s-ar scurge direct din mare.

Locuința Uraniei are trei etaje și este de fapt un adevărat stup meandrat, care cuprinde optsprezece camere construite direct în peșterile din stâncă. Toate încăperile au fațade văruite și ferestre și sunt legate între ele printr-o rețea de trepte abrupte, culoare înguste și terase însorite. Atât în interior cât și în exterior, podelele sunt pavate cu *krokalia* – dale alcătuite din pietre albe și negre rotunjite natural, care formează modele delicate și borduri frumoase. Respectând tradiția locală, cascade de bougainvillea, leandri și ghivece cu mușcate formează izbitoare pete de culoare.

Dacă Paradisul există cu adevărat, atunci aici se află.

Cu toate acestea, chiar și această bijuterie din coroana Insulelor Cyclade nu este imună la carnagiul ritual din pensiunile în care aterizează filistinii din Manhattan.

– Vai, dar pentru numele lui Dumnezeu, de ce m-ar deranja?

Urania pășea pe terasă de parcă s-ar fi aflat pe scenă. Superbă într-un caftan din mătase vaporoasă, imprimată cu dungi late verticale, puncte și dungi paralele bleumarin, peste care fuseseră brodate cu fir auriu volute concentrice ce aminteau de Gustav Klimt, femeia arăta ca o regină. Din când în când, trăgea dintr-o țigaretă înfiptă în vârful unui portțigaret telescopic de o lungime uluitoare, pe care îl folosea mai mult ca pe un accesoriu scenic decât pentru satisfacerea unui viciu.

– Adevărul e că m-ai ajutat enorm. M-ai readus în sfârșit pe calea cea bună. Îți sunt recunoscătoare,

dragă. Fără nicio exagerare. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc îndeajuns.

Cu un gest teatral, care amintea de Gloria Swanson în rolul Normei Desmond, Urania ridică portțigaretul, îl înclină în unghi ascuțit și scoase un norișor de fum. Lăsând însă deoparte aspectul și gestica teatrale, trebuie să spunem că Urania era ea însăși o stea în propria sa constelație, chiar dacă, din păcate, aceasta începuse să păleasca.

Excesiv de înaltă, osoasă și lipsită complet de simțul umorului, Julia Markoff se încruntă și privi semnificativ spre cele două subalterne. Toate trei aveau părul zburlit al Jessicăi Sarah Parker, atât doar că la ele acesta arăta mai degrabă ca niște șerpi gata de atac.

Urania porni plutind parcă spre marginea puțin înaltă a terasei aflate deasupra mării. Silueta femeii se profila pe cerul albastru pe care soarele de vară târzie se pregătea să-și pună în scenă propria și zilnica producție. Părea însă că ezită, așteptând ca mai întâi să dispară din sală Julia Markoff și umilele ei acolite.

În sfârșit, Julia răspunse cu evidentă ușurare spectacolului de bravadă oferit de Urania.

– Sunt așa de bucuroasă că nu te-ai supărat, scumpo. Eram îngrozită că ai să înțelegi greșit și tu știi foarte bine cât de mult țin să rămân în relații prietenești cu autorii mei. E atât de important să ne înțelegem bine. Deci, ești absolut sigură că nu vrei să-ți găsesc pe cineva care să scrie în locul tău? Rache sau Ruthie ar fi mai mult decât încântate să rămână aici și să te ajute să-ți pui în ordine romanul.

Se uită când la una, când la cealaltă clonă, aşteptând susţinere.

– Am dreptate, păpuşelelor?

După expresiile afişate pe feţele lor se vedea limpede că niciuneia nu îi surâdea ideea, dar amândouă se străduiau din greu să zâmbească.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse una.

– Da, aş fi încântată, murmură cealaltă, fără cea mai mică urmă de entuziasm.

Amândouă dădeau impresia că Julia le sugerase să se ofere voluntar pentru camera de gazare.

Dar sentimentele erau reciproce. Urania ar fi fost mai încântată dacă i s-ar fi smuls unghiile cu cleştele. Nici prin cap nu-i trecea să accepte ca vreuna din ele să umble prin manuscrisul ei, făcând ici şi colo modificări, adăugând scene, golindu-i conţinutul de amprenta personală pentru ca, mai apoi, după publicarea cărţii, să ia masa undeva, într-un restaurant din New York şi să se laude în gura mare: „Vai, dar eu, nu Urania am scris de fapt cartea asta!"

Prima carte a vedetei avusese un succes minor şi acela datorat mai ales curiozităţii. De fapt, oamenii o cumpăraseră dintr-un singur motiv – să vadă dacă Urania ştia într-adevăr să scrie. Concluzia nu a fost deosebit de relevantă. După cum scrisese un recenzor de la *New York Magazine:* „Am ştiut dintotdeauna că Urania Vickers nu ştie să joace teatru, dar a fost distractiv să o vedem străduindu-se. Acum am aflat că nici să scrie nu ştie. Din păcate, lectura romanului ei nu e nici amuzantă, nici relaxantă. De fapt, odată cu el, cuvântul «chinuitor» a căpătat un nou sens."

– Nu cred că e neapărat necesar ca vreuna din voi să stea aici. Am să vă trimit paginile prin fax, spuse Urania cu o voce ca un tors de pisică.

– Mă bucur! exclamă încântată Julia, deşi nu prea părea.

Timp de câteva clipe, Urania îşi întoarse din nou faţa spre panorama mării, admirând ostentativ caldera albastră, cerul din ce în ce mai întunecat şi semicercul purpuriu format de insuliţele din jurul craterului. La trei sute de metri dedesubt, o şalupă miniaturizată de distanţă se îndrepta în viteză spre larg. Zumzetul slab al motorului se auzea până la ele.

– Priviţi, scumpelor! Deschideţi larg ochii şi uitaţi-vă! strigă Urania, desfăcându-şi larg şi teatral braţele, ca şi cum ar fi vrut să cuprindă cu ele priveliştea.

– E atât de dureros de minunat încât îţi vine să plângi, nu? Poate să spună lumea orice despre Bora-Bora sau Capri sau Antilele Mici sau mai ştiu eu ce. Asta e însă adevărata frumuseţe, cu dramatismul şi istoria ei! Şi gândiţi-vă că undeva pe insuliţa aceea din mijloc, vulcanul încă mai scoate aburi şi sulf şi – nu glumesc deloc – încălzeşte apa.

Născută şi crescută în Bronx şi devenită locuitoare a Manhattanului din proprie voinţă, Julia nu se abţinu să ridice indiferentă din umeri.

– Ca să fiu sinceră, aş prefera să nu stau aici. E de-a dreptul înfiorător! Cum de reuşeşti să trăieşti pe un vulcan activ?

Coafată după ultima modă, cu dinţii perfect refăcuţi, masaje faciale săptămânale şi o garderobă sofisticată de la Saks şi Paul Stuart, Julia Markoff

avea încă, din nefericire, un pronunțat accent de Bronx.

– Vai, dar să trăiești aici e un adevărat vis, scumpa mea! Încântător și lipsit de stres. Mult mai puțin periculos decât...

Urania a fost tentată să spună „în mijlocul amărâților ăia din Manhattan, care stau toată ziua să-și numere banii", dar reuși să se abțină și adăugă:

– ...străzile din New York.

Și, cu asta, vedeta se răsuci pe călcâie, întorcând spatele celor trei. Cu mâna stângă își sprijinea cotul drept, iar portțigaretul se mișca în sus și în jos. Se auziră pași ușori de picioare goale și Urania privi spre umbra de dincolo de cele trei spectatoare. În spatele Meduzei și a celor două însoțitoare, rezemat languros de portalul arcuit, era un bărbat cu o înfățișare deosebit de plăcută, îmbrăcat cu o cămașă țărănească de in veritabil și pantaloni marinărești albi, suflecați până la genunchi. Bărbatul privea amuzat scena din fața lui.

– A, Mark! Chiar speram să vii înainte de plecarea Juliei. Știi, Julia, Mark e unul din cei mai mari admiratori ai tăi.

Julia își duse mâna aproape de ochi, se uită la ceas și oftă.

– Ce repede zboară timpul ăsta! Cred că trebuie s-o luăm din loc imediat, dacă vrem să prindem ultimul avion. Sunt convinsă că a trebuit să tragi o mulțime de sfori, să ne poți aduce aici. Habar n-aveam ce greu e să obții un bilet de plecare de pe insula asta.

– Dragă Julia, asta e din cauză că Tony Bennett a înțeles totul pe dos.

– Zău?

– Da. Nu e bine să-ţi laşi inima în San Francisco, spuse Urania, strâmbându-se de parcă simpla idee îi făcea greaţă.

– Nu? întrebă Julia uitându-se drept în ochii Uraniei.

– Absolut! Păi, inima se lasă în Santorini – unde altundeva? A, uite-l pe Stavros! El o să vă ducă cu maşina la aeroport.

Urania vorbea despre un grec îndesat, cu o mustaţă groasă şi neagră, care le făcea semn de pe terasa de deasupra.

În clipa aceea, Urania şi-ar fi dorit să nu le fi găsit celor trei locuri la avion pentru seara aceea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi ştiut dinainte fobia Juliei faţă de vulcani! Ce dulce tortură ar fi fost dacă ar fi petrecut noptea aici!

– Da, e timpul să plecăm. Ştii ceva? N-am văzut în viaţa mea maşini aşa de mici. Azi-dimineaţă aproape că nici nu am putut coborî din una ca asta.

– Vai, scumpo, ce îngrozitor!

– Da, nici măcar nu am ştiut că se fac maşini aşa de mici. Pentru cine se fac? Pentru pitici?

– În cazul ăsta trebuie să fii foarte atentă. E aceeaşi maşină cu care ai venit.

Julia zâmbi bucuroasă. Era evident uşurată să plece cât mai repede din acest loc aflat în mijlocul neantului.

– Gata, am plecat. Îmi pare bine că te-am văzut, păpuşico!

– Plăcerea a fost de partea mea, Julia. Trebuie să mai vii şi să stai mai mult, draga mea.

– Da, trebuie.

În traducere, tonul spunea: „Doar moartă".

Urmă un lung şir de sărutări trimise prin aer, dovada clară a faptului că Urania şi Julia erau nişte cunoştinţe care abia se puteau tolera. Acolitele Juliei se simţiră obligate să răspundă fluturărilor de mână ale Uraniei – gesturi de „la revedere" pe care le faci mai degrabă copiilor decât adulţilor.

Mark strigă din umbră către Julia:

– Vorbim când ajungi la birou, Jewel. Ori te caut eu, ori viceversa.

Julia încercă să-l pună la punct.

– Am să-i spun secretarei să o sune pe secretara ta.

Mark aşteptă până ce editorul-şef şi cele două clone plecară. Abia atunci veni lângă Urania. Se uitară în tăcere cum Julia et Comp. se chinuie să urce cele câteva rânduri de trepte care duceau la uşa albastră ca cerul încastrată în zidul înalt văruit – o barieră groasă care pur şi simplu ascundea casa de privirile celor de pe singura stradă adevărată din Oia. Din acel loc, strada se transforma într-o alee îngustă pe care se putea merge numai pe jos, plină de taverne, restaurante în aer liber şi magazine mici, din care majoritatea erau bijuterii destinate afluenţei de turişti.

– Ştii, uneori mă întreb care din voi e mai rea. Tu sau Julia?

Urania, care, mușca încetişor din muştiucul portţigaretului, îi aruncă o privire amuzată.

– Chiar e nevoie să te întrebi?

Tăcerea lui Mark demonstra clar că e de preferat ca subiectul să fie evitat.

Urania îşi înălţă privirea şi văzu cum Stavros le scoate pe cele trei femei pe poartă. Aşteptă până ce

motorul slab al maşinuţei începu să tuşească. În sfârşit porni şi se auzi zgomotul portierelor trântite. Dar, numai după ce îi fu clar că maşina pornise, Tuşa Mame se transformă în Cruella de Vil. Răsuflă uşurată şi se eliberă de tot ce ţinuse în ea toată ziua:

– Uf! Scârba aia! Idioată urâtă, fălcoasă şi moartă după cultură! O scârbă din Bronx! Cine dracu' se crede? Auzi, să încerce să-mi bage pe gât prăpăditele alea! Să scrie ele în locul meu! *În locul meu!* Ce idee!

Se întoarse furioasă spre Mark.

– Ce tupeu la ea, să vină aici – aici! – la mine acasă, la refugiul meu! Şi pentru ce? Să-mi ofere serviciile unui scriitor la negru! Ca şi cum eu nu aş fi în stare să-mi scriu propriul roman! Dumnezeule mare, ce scorpie!

În accesul de furie, Urania rupse portţigaretul în două. Se uită atent la cele două frânturi de fildeş apoi le aruncă. Cu un zgomot uşor, acestea aterizară pe mozaicul terasei. La unul din capete, rămăşiţele arzânde ale ţigării sclipeau încă roşiatic.

– De acum încolo, rahatul ăsta de Julia Markoff, gorgona asta, ar face mai bine să stea la ea acasă – în biroul ăla mic în care face pe marea şefă. În orice alt loc, pute de se simte şi în ceruri!

Din partea Uraniei – care consideră că e datoare faţă de publicul ei să nu iasă niciodată din casă dacă nu e îmbrăcată la patru ace şi pur şi simplu unsă cu parfumul ei favorit, Panthère de Cartier – toate acestea erau cea mai mare insultă, mult mai gravă decât un cuvânt din cinci litere.

Mark aştepta calm ca femeia din faţa lui să-şi descarce furia. Abia pe urmă, când Urania în sfârşit se potoli şi se aşeză pe unul din şezlongurile de pe

marginea piscinei, încercă să spună şi el ceva. Pentru că, deşi avea puţini ani în meseria de agent, nu era chiar lipsit de experienţă. Pregătit de Julius „Bum–Bum" Mancini – cel mai bun agent care, din păcate, decedase de curând, dar ai cărui clienţi celebri îi moştenise – Mark Varney mai avusese de–a face cu vedete şi cu temperamentul lor imprevizibil.

Condiţiile de muncă nu puteau fi considerate ideale. Sosise aici abia ieri şi se resimţea încă după zborul de treisprezece ore cu avionul. Şi este doar pentru „a fi aici", a fi de faţă pentru Urania, în timpul duelului acesteia cu editorul ei. De parcă Urania ar avea vreodată nevoie de o mână de ajutor, în astfel de cazuri!

Dar adevărul e că – şi acest lucru ar putea fi fost o mare surpriză pentru fanii ei – Urania avea nevoie de aşa ceva. Era nevoie doar să o scoţi din rolul de vedetă şi din îmbrăcămintea exotică: să priveşti dincolo de faţada costisitoare; să dai deoparte fardurile aplicate artistic şi accesoriile strălucitoare – sandalele din piele de picioare de struţ de la Gucci, care costau 1850 de dolari, sau poşeta alb şi negru de la Tod, care costa „numai" 950 de dolari; ca să nu mai vorbim de cea Epi, de la Hermes, care făcea cât patru–cinci de la Tod; sau flecuşteţul sub formă de animal–insectă de la Judith Leiber.

Mai erau şi zdrăngănelele de la bijutierii de pe Fifth Avenue, care nu erau nici ele ieftine – aur şi olivine, acvamarine şi citrine, ca să nu mai vorbim de diamante, rubine şi smaralde.

Şi, dacă mai scoatem din calcul şi alte lucruri esenţiale ca apartamentele şi vilele aflate în cele mai bune locaţii, şi apartamentele închiriate la hoteluri de

cinci stele ca și sticlele de cristal vechi și bolurile de Beluga. Pe urmă, anturajul pe care Urania îl considera amuzant, pentru că avea abilitatea de a o face să râdă – de fapt niște indivizi anonimi, dar perfecți pentru petreceri extravagante și care beau și mâncau enorm.

Deci, dacă dai la o parte toate acestea cu ce rămâi? În niciun caz cu sirena seducătoare după care toată lumea întorcea capul, ci cu o femeie–copil, speriată și pierdută.

De ce e întotdeauna așa? se întrebă Mark Varney. O ființă răsfățată care, fără sufleuri și linii de dialog, abia poate să-și lege șireturile și care, dacă nu este permanent adulată și admirată, în străfundul sufletului ei este singură și vulnerabilă, pradă oricând acceselor de disperare.

Dar problemele pe care le avea Urania erau mult mai acute. Stilul de viață pe care îl ducea o costa mult mai mult decât banii pe care îi primea. Contractul de cinci milioane de dolari pe care „Bum–Bum" Mancini îl negociase înainte să moară pentru cele două cărți ale ei era în pericol de a fi anulat.

Și, atunci, ce va urma? Iată o întrebare, la care Urania prefera să nu se gândească, pentru simplul motiv că răspunsul nu era deloc liniștitor.

Ofertele de roluri pentru femei de vârsta Uraniei erau foarte rare, atât în cinematografie cât și în televiziune. Inutil să mai spunem că Urania cheltuise de mult milionul de dolari primit ca avans la semnarea contractului. De fapt, se pare că banii aveau obiceiul să se evapore din jurul ei.

Iar acum Urania începuse să simtă lipsa lor. Datora mici averi caselor de modă, rămăsese în urmă cu chiria pentru apartamentul din Paris și nu își plătise

personalul din Beverly Hills şi Paris, de săptămâni întregi. Mai avea de achitat şi notele de plată de la florării, restaurante, hoteluri de cinci stele şi pe organizatorii de petreceri. Dacă nu ar fi fost puţinii bani pe care Urania îi primea din vânzarea în străinătate a primului roman, spectacolul pe care îl dădea zilnic avea să tragă cortina. Pentru totdeauna.

Pe scurt, Urania era la mare strâmtoare. Nu chiar fără niciun ban, pentru că îi mai rămăseseră şaizeci de mii de dolari – costul unei toalete decente.

Urania se ruga la Dumnezeu să pună mâna pe restul de bani din contractul pentru cele două cărţi dar, din nefericire pentru ea, următoarele două tranşe erau condiţionate de terminarea manuscriselor – un milion pentru fiecare carte.

Trist dar adevărat, cea mai mare parte din aceşti bani fusese deja cheltuită demult şi nimeni nu îndrăznea încă să pronunţe în faţa ei cuvântul „impozite".

Şi totuşi Urania scrisese ca un adevărat maniac. O demonstrau vrafurile de foi de manuscris pe care le putea arăta oricând. Dar şi faxurile şi e-mailurile pline de „inacceptabil", „imatur", „depăşit" sau „nu merge".

Era clar că luna ei de miere cu editura se sfârşise. În plus, Greenleaf Books, la care Julia Markoff era editor-şef, se afla într-o situaţie precară. Până acum, cu toate că era o sucursală a unei mari edituri, avusese prestigiu şi din acest motiv tot ce propunea pentru publicare era considerat acceptabil. Dar lucrul acesta nu mai era valabil.

Cum în această perioadă aveau loc tot felul de fuziuni şi vânzări, compania-mamă fusese de curând absorbită de InfoMedia, un conglomerat editorial

internațional. Marile puteri internaționale din domeniu nu dădeau doi bani pe autori – fie ei celebrități din diverse domenii, sau scriitori de renume – și nici pe cărți. Tot ce le interesa era profitul și numai profitul.

De fapt, astfel se explica și vizita Juliei Markoff, care fusese trimisă în Grecia pentru a-i transmite Uraniei un ultimatum: ori preda în patru luni un manuscris complet și acceptabil, ori contractul va fi anulat.

Pentru Urania nici nu putea exista o veste mai proastă. Însemna că veniturile ei viitoare, pe care contase atât de mult, erau în pericol de dispariție. Mai mult, InfoMedia o amenința că o va da în judecată pentru a-și recupera milionul de dolari dat ca avans. Avans plătit și cheltuit demult.

Pe scurt, pentru Urania Vickers vremurile erau cum nu se poate mai proaste. Se părea că, oricât de mult s-ar fi străduit, nu avea decât o singură direcție în care să meargă.

Iar aceasta era în jos.

Capitolul opt

Miami, Florida

Vremea şi-a oferit condoleanţele întârziind să dea drumul la furtună. La volan se afla Maribel Pinales. Alături de ea, Tracey ţinea strâns în mâini urna cu cenuşa tatălui ei. După ce Maribel parcă maşina în faţa căsuţei din Coconut Grove şi cele două fete ajunseră pe veranda îmbrăcată în flori de visteria, natura îşi începu spectacolul grandios.

În preludiu, cerul se făcu negru ca smoala şi un vânt puternic începu să biciuiască palmierii şi mimozele şi stejarii verzi; să sfâşie gardurile din ficuşi şi draperiile de Schefflera şi bougainvillea; să zdrăngăne grilajele de lemn putred care nu lăsau să se vadă casa, din stradă.

Maribel deschise uşa-paravan şi scoase cheia pe care i-o dăduse Tracey. Când reuşi să deschidă şi uşa

din față, să aprindă lumina și să pornească ventilatorul din tavan, începu adevăratul spectacol.

Zecile de fulgere își trimiteau lumina în casă, printre jaluzelele întredeschise. Tunetele care zdruncinau pământul făceau să vibreze podelele de lemn și zgâlțâiau casa din temelii. Pe acoperișul de tablă, picăturile mari de ploaie începură să cadă tot mai des, transformându-se dintr-un dans ritmic într-un vuiet atât de puternic, încât Tracey avea impresia că nu se mai aude gândind.

– Hei, am scăpat ca prin urechile acului. Am ajuns chiar la țanc! exclamă Maribel.

Dar Tracey rămase tăcută. Stătea acolo, cu urna în brațe, și se uita în jurul ei ca un copil rătăcit, încercând să-și dea seama ce anume e diferit.

Lipsea ceva. Adevărul o izbi ca un ciocan în moalele capului – prezența tatălui ei! *Casa asta e moartă,* își spuse.

Cel care îi dădea viață era tatăl ei. Acum, când acesta dispăruse, nu mai rămăseseră decât obiecte lipsite de viață și fantome. Mai ales aici, în camera din față, confortabilă prin canapelele și otomanele ei, prin rafturile pline de cărți bine răsfoite, prin covoarele desperecheate de pe dușumelele din scânduri late, lăcuite. Fără el ce mai însemna caseta cu capac de sticlă, în care se afla colecția lui de momeli pentru copcă, adusă din Minnesota? În această încăpere își rezema Tom Sullivan picioarele pe ceva și se uita la televizor, citea sau asculta unul din discurile cu Billie Holliday, luat din teancul de discuri de vinil, pe care îl iubea atâta. În încăperea aceasta petrecuse nenumărate ore plăcute, învățând-o pe Tracey să iubească jazzul și să joace șah și pocher, să se lase pierdută în

cărți sau pur și simplu să aprecieze cel mai simplu și mai prețios dar – intimitatea.

Din păcate nimic nu mai putea da ceasul înapoi. Tracey înțelese că acest rai al liniștii nu va mai fi niciodată la fel.

Tracey era atât de cufundată în amintiri că nici nu clipi când una din jaluzelele din spatele casei se desprinse cu un zgomot ca de pușcă dintr-o balama și începu să fluture în bătaia vântului.

– Mă ocup eu de ea, spuse Maribel, bucuroasă că poate întrerupe tăcerea.

După ce verifică fiecare fereastră, se întoarse în camera din față. O găsi pe Tracey stând în același loc în care o lăsase și continuând să țină în brațe urna cu cenușa tatălui ei. Maribel își dădu seama că Tracey era sfârșită.

Adevărul e că ultimele zile ar fi putut stoarce de energie pe oricine. Vizitele bine intenționate de condoleanțe, ofertele de caserole cu mâncare și salate de fructe, permanentele tributuri florale, reporteri care trebuiseră scoși afară cu o politețe plină de grație, pentru a nu-i transforma în viitori dușmani – toate își puseseră amprenta pe fața lui Tracey.

În plus, trebuiseră făcute nenumărate aranjamente. Aducerea trupului de la morga orașului la casa funerară; depunerea coșciugului la Hare Krishna Temple care, din respect pentru tolerantul dar lipsitul de religie Tom Sullivan, îi oferise lui Tracey această posibilitate. De asemenea, trebuise programată incinerarea și nu în ultimul rând fuseseră căutați și anunțați foștii vecini care vânduseră și se mutaseră, pentru eventualitatea că ar fi dorit să participe la ceremonie sau să-și aducă un ultim omagiu.

Iar astăzi, spre prânz, avusese loc o slujbă scurtă şi lipsită de pretenţii, ţinută afară, în aer liber, în spatele templului. La slujbă participase o mulţime eterogenă de oameni, pentru că cercul în care se învârtise Tom Sullivan nu cunoscuse limite. Cei mai mulţi, prieteni şi cunoştinţe, formau un grup de creatori – artişti şi scriitori, poeţi, oameni care locuiau pe bărci. Plus o mână de prieteni de pescuit şi câţiva excentrici. Toţi erau evadaţi din viaţa zbuciumată a celor cu privirea aţintită permanent asupra ceasului de la mână. Şi, probabil din deferenţă faţă de stilul lejer de viaţă al lui Tom Sullivan, nimeni nu venise îmbrăcat la costum şi cravată.

Tracey se ţinuse tare ca stânca Gibraltarului. Nu a arătat nicio clipă cât de mult o costa să accepte torentele de consolări, nici că o deranja, poate, că nu e lăsată singură cu durerea ei.

Singurul moment încordat a fost după terminarea serviciului religios şi plecarea ultimilor participanţi la ceremonie, când Tracey a insistat să intre în crematoriu odată cu sicriul.

Maribel fusese îngrozită.

– Fir-ar să fie! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– Pentru că trebuie să fiu acolo şi să văd, îi răspunsese simplu Tracey.

– Să vezi? Ce să vezi?

– Incinerarea.

– Isuse Cristoase, nu!

– Ba pe toţi sfinţii din rai, da! insistase cu încăpăţânare Tracey.

Nu pentru că lui Maribel i-ar fi fost frică sau nu ar mai fi văzut morţi. Dimpotrivă, era foarte bine

familiarizată cu ceea ce înseamnă o înmormântare. Crescută printre batalioane de unchi şi mătuşi în vârstă, armate de nepoţi şi nepoate şi o adevărată hoardă de veri de gradul unu, doi şi trei, asistase la destul de multe funeralii. Ştia foarte bine când trebuie să fie blândă şi iubitoare şi când blândă şi fermă. Iar experienţa îi spunea că în cazul lui Tracey era nevoie de a doua variantă.

Întinse mâna spre Tracey, încercând să-i ia urna din braţe.

– Ce-ai zice să stăm puţin jos?

Dar, ca un copil care îşi apără cea mai preţioasă jucărie, Tracey se întoarse cu spatele la ea şi strânse şi mai tare urna la piept. Nu suporta ideea să renunţe la ea, de parcă, dacă ar fi lăsat-o din mâini, ar fi lărgit şi mai mult prăpastia care o despărţea de tatăl ei.

Maribel intui corect ce gândea Tracey şi schimbă tactica. Îşi puse în funcţiune cea mai puternică armă – logica blândă, dar inexorabilă.

– Haide, Trace! Asta nu înseamnă că facem ceva rău, nu? O punem doar undeva, pentru un timp.

Maribel vorbise blând, dar suficient de tare, pentru a putea fi auzită prin zgomotul şuvoaielor de apă care se prăvăleau pe acoperişul de tablă.

Tracey se încruntă.

– Dacă o punem undeva, într-un loc sigur, evităm pericolul de a o scăpa din mână.

Tracey trase adânc aer în piept şi începu să se gândească la spusele lui Maribel. Până acum nu-i trecuse prin gând că ar putea scăpa urna din braţe, dar acum, când sămânţa fusese plantată, posibilitatea unei astfel de blasfemii o îngrozea.

Maribel întinse mâinile spre ea.

– Hai, dă-mi-o mie. Am s-o pun undeva la loc sigur.

Dar Tracey încă ezita.

În clipa următoare, ca şi cum ar fi vrut să pună capăt disputei, pulsaţii stroboscopice de fulger pătrunseră prin cele trei ferestre ale încăperii. Aproape simultan, un trăsnet asurzitor lovi unul din copacii din apropiere.

Tracey tresări. Zgomotul asurzitor aproape că o făcu să scape urna din mâini. Poate că Maribel are dreptate. *Probabil ar fi mai bine dacă aş pune urna jos.*

Cu un gest solemn, ca de ritual, îi întinse lui Maribel urna.

Maribel o primi cu aceeaşi solemnitate, apoi, cu gesturi de grijă exagerată, o puse pe capacul de sticlă al cutiei de stejar în care se afla colecţia de momeli pentru peşte a lui Tom Sullivan. Făcu un pas înapoi şi bătu încântată din palme.

– Gata! Aici e în siguranţă. Nu-i aşa că acum te simţi mai bine?

Tracey se încordă toată când un alt fulger lumină jaluzelele. Dar fulgerele slăbiseră în intensitate şi trecură cel puţin două secunde până se auzi tunetul. Centrul furtunii se îndepărta.

Maribel o luă de braţ pe Tracey.

– Şi acum, prietenuţa mea, ce-ai zice dacă ne-am aşeza confortabil?

Tracey o privi cu ochi lipsiţi de orice expresie. Chiar dacă doar pentru o scurtă perioadă de timp, durerea o făcuse imună la orice disconfort fizic.

Maribel întinse acuzator un deget spre pantofii lui Tracey.

– Mai întâi de toate, scoate-ţi sandalele alea. Eşti încălţată cu ele de azi-dimineaţă şi cred că te dor picioarele.

Tracey se rezemă de Maribel şi, ascultătoare, îşi scoase pe rând sandalele.

– Bravo! Te descurci perfect! exclamă Maribel, dând aprobator din cap, şi o luă de braţ pe Tracey.

O conduse pe coridorul îngust ce ducea spre partea din spate a casei, unde se afla dormitorul lui Tracey.

– Şi acum dezbracă taiorul ăsta strâmt şi bluza şi pune pe tine ceva lejer. Un tricou şi un şort. Sau colanţi. Orice vechitură. Pentru că îţi garantez eu că nimeni, absolut nimeni nu va mai intra astăzi în casa asta. N-am să las pe nimeni să intre, chiar dacă e vorba de preşedintele ţării.

Tracey nu spuse nimic, dar refuză să mai înainteze. Privirea i se plimba de la Maribel la coridor şi înapoi. Se întoarse spre prietena ei şi o întrebă ce vor face după ce se va schimba.

Maribel păru surprinsă de întrebare.

– Păi, ce altceva decât să ne punem picioarele pe un scaun şi să ne relaxăm? Important e să nu facem nimic. Ce credeai c-am să te pun să faci?

Tracey dădu a lehamite din mână şi, cu un aer introspectiv, murmură:

– Sunt prea încordată ca să mă pot relaxa. Simt nevoia să fac ceva.

Maribel o cercetă atent cu privirea.

– Bi...ne! E perfect! Ai idee cam ce ai vrea să faci?

– Cred că ar trebui să încep să pun lucrurile lui Tati în ordine. Să găsesc toate hârtiile şi să văd dacă

mai sunt facturi de achitat, abonamente de anulat, dacă are asigurare... Chestii de genul ăsta.

– Da, dar nu crezi că ai uitat ceva? întrebă blând Maribel.

Tracey se uită la ea, dar nu spuse nimic.

– Mi-ai spus odată că tatăl tău era teribil de secretos. Că păstra toate documentele importante şi alte chestii din astea fie ascunse undeva, fie sub cheie.

– Da, tocmai din cauza asta trebuie să caut acum. Trebuie să ştiu cum stau lucrurile.

Tracey se încruntă şi, întorcându-se spre camera din care ieşiseră, o cercetă îndelung din priviri, apoi se uită la uşa din plasă, dincolo de care, de pe acoperişul verandei, se revărsau şuvoaie de apă. Adăugă în şoaptă:

– Adevărul e că habar nu am de nimic. Nu am nici cea mai mică idee.

– În cazul ăsta, cred că ar trebui să ne apucăm imediat de treabă, spuse Maribel, ca întotdeauna, practică.

– Scule de pescuit! Doar nişte amărâte scule de pescuit ruginite!

Tracey lovi cu piciorul o cutie veche de unelte, împrăştiind conţinutul.

– De ce naiba a trebuit să pună lacăt la vechitura asta? Niciun om întreg la minte nu s-ar fi gândit să o fure!

Îşi trecu degetele prin părul umed, pe urmă îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi, înfrântă, se lăsă pe vine, rezemându-se de perete.

– Nu renunț, înștiință cu voce tare camera și rămase în poziția aceea, cu capul dat ușor pe spate, fascinată parcă de cele trei palete de mahon ale ventilatorului cumpărat dintr-un târg de vechituri.

Era aproape miezul nopții și atmosfera era la fel de umedă ca în Africa Ecuatorială. În tot acest timp, Tracey și Maribel nu făcuseră altceva decât să scotocească prin casă, iar acum Tracey se afla în anexa în care tatăl său își ținea uneltele. Și ce găsiseră după atâta efort? Nimic. Absolut nimic. Ciocăniseră chiar și în scândurile dușumelelor și în pereți.

Alertată de zgomotul produs de cutia izbită de perete, Maribel băgă precaută capul pe ușă, dar rămase în prag. Văzând că nicio rachetă ucigașă nu se îndreaptă spre ea, intră și începu să se joace cu briceagul cu lama îndoită, pe care îl folosise la deschiderea diverselor sertare ale comodei din camera lui Tom Sullivan. După expresia de pe fața ei, și ea era nemulțumită de inutilitatea eforturilor depuse.

– Nu mai înțeleg nimic, spuse pe un ton obosit și se așeză sub fereastră, în aceeași poziție ca Tracey.

Acum când vremea se mai limpezise, insectele atrase de lumina dinăuntru se lipiseră de plasa ușii și bâzâiau fără încetare. Afară cântau greierii. Milioane de broaște de copac orăcăiau de mama focului.

Maribel își lăsă capul într-o parte, apoi începu să-l rotească ușor. Se uită la Tracey.

– Nu că nu te-aș fi crezut, dar când mi-ai spus că tatăl tău e secretos, m-am gândit că exagerezi. Acum însă văd că n-ai exagerat deloc. Tot ce poate fi închis cu cheie sau cu lacăt a fost închis. Toate sertarele și noptierele. N-am văzut în viața mea așa ceva. E ciudat, Tracey, sau nu?

– E ciudat, fu de acord Tracey, uitându-se la uneltele înşirate pe tot peretele. Tati a fost cel mai grozav om de pe pământul ăsta, genul de tată pe care şi l-ar dori orice copil.

Se încruntă şi oftă adânc, apoi continuă:

– Dar avea două defecte importante.

Maribel nu spuse nimic. O lăsă pe Tracey să se descarce în ritmul ei.

– Unul a fost acela că a refuzat tot timpul să-mi vorbească despre mama. E adevărat, Maribel! Nu mi-a spus absolut nimic, nici cel mai mic lucru! Iar al doilea a fost că nu mi-a spus nimic despre situaţia lui financiară.

Maribel îşi muşcă gânditoare buza de jos.

– Da, dar undeva trebuie să fie nişte documente. Poate nu în casă. Poate în vreun seif de bancă, deşi nu am găsit nicio cheie. Tu ai găsit vreuna?

– Nu ţi-aş fi spus, dacă aş fi găsit?! Şi am întors pe dos toate buzunarele!

– Bun! Atunci să privim lucrurile raţional şi să ne punem capetele la contribuţie. Am căutat peste tot. Cum casa asta nu are nici pod, nici pivniţă, nu mai există alt loc în care să căutăm.

Tracey se plesni cu palma peste frunte.

– Bineînţeles! exclamă şi sări în picioare, roşie toată de emoţie.

– Bineînţeles ce?

– E aşa de clar! Ce proastă am fost!

Maribel se prinse cu mâinile de pervazul ferestrei şi se ridică în picioare.

– Hei, ia-o mai încet! Nu mai înţeleg nimic. E vreo şmecherie, sau ce?

– E locul în care a ascuns totul. Evident, a contat pe faptul că am să-l găsesc în ceasul în care... ca acum. Dar pentru asta trebuia fie să fac curățenie în toată casa, fie să fac pe copoiul.

Maribel simți cum o apucă furia.

– Vrei să fii ceva mai concretă?

Dar, cum Tracey o pornise deja spre ușă, strigă după ea:

– Așteaptă! Unde ai de gând să te duci?

– Afară, în magazie.

– Dar am mai căutat o dată acolo.

– Știu, dar vreau să aduc o scară.

– A, nu! Să nu-mi spui că trebuie să ne urcăm în copaci!

– Nici chiar așa, Maribel! Ideea mi-a venit când ai vorbit de pivnițe și poduri.

– Și trebuie să-ți mai spun o dată că nu există așa ceva în casa asta?

– Nu, nu trebuie. Atâta doar că, dacă nu există un pod în adevăratul sens al cuvântului, există totuși un sas. La care se ajunge printr-un chepeng, cu ajutorul unei scări. Hai cu mine și am să-ți arăt.

Urmată îndeaproape de Maribel, Tracey se îndreptă spre baie, deschise ușa și arătă spre tavanul de lemn.

– Vezi dunga aia mai întunecată? E chepengul. Și observi că zugrăveala s-a desprins de pe el? Pun pariu pe orice vrei că actele s-au aflat chiar deasupra mea în toți acești ani.

Dar Maribel nu părea deloc convinsă.

Tracey se uita spre tavan, cu ochi strălucitori.

– Maribel, îţi spun că sunt acolo sus. Le simt mirosul. Sunt atât de convinsă, că pot pune pariu pe pantofii mei cei noi, Manolo Blahnik. Cei noi, Maribel!

– Ăia roşii cu tocuri strălucitoare?

– Da, ăia roşii cu tocuri strălucitoare, confirmă Tracey, luându-şi în sfârşit ochii de la tavan.

Maribel se uita uluită la ea.

– Trebuie să fii într-adevăr foarte sigură, dacă eşti în stare să faci pariu pe aşa ceva.

Tracey o cuprinse prietenește de umeri.

– Da, dar problema se pune altfel, *amiga.* E singurul loc logic în care nu am căutat. Am dreptate? Şi, apoi, ce dacă pierd pantofii ăia? Fără actele lui Tati, sunt oricum în rahat.

Acolo erau.

Pe covorul catifelat de praf, se vedeau urme proaspete de tălpi. Şi, în fascicolul de lumină al lanternei pe care Tracey o ţinea în mână, apăru obiectul căutărilor lor.

Era un cufăr mare de metal, de tipul celor cu care se călătorea altădată pe vapor. Genul de cufăr care nu se mai fabrică în zilele noastre şi care putea fi cărat de cel puţin doi oameni. Uriaş şi greu, cu câte un mâner gros din piele la fiecare capăt şi cu apărătoare de alamă la colţuri, acum de un verde-palid din cauza umezelii. Cu închizători lungi, tot din alamă, de care atârna un lacăt uriaş cu cifru – evident o achiziţie mult mai nouă.

– Sfinte Sisoe! spuse Tracey în şoaptă.

Respiră greu, dar nu din cauza prafului. Inima bătea să-i spargă pieptul.

– Hei! Vezi ceva? întrebă nerăbdătoare Maribel, de la picioarele scării.

Tracey urcă şi ultimele trepte. Spaţiul din faţa ei era mai mic ca o mansardă, totuşi ceva mai mare decât o debara. Făcută de tatăl ei din scânduri puse pe grinzile tavanului, cămăruţa nu avea mai mult de doi metri pe doi şi jumătate. Oferea însă prea puţin spaţiu de mişcare, din cauza înălţimii inegale – maximum un metru douăzeci în mijloc şi coborând în pantă, până aproape de podea. Tracey fu nevoită să meargă pe vine până ajunse la cufăr.

Auzi cum în spatele ei, Maribel urca încet pe scară şi cum, la rândul ei, aceasta inspiră adânc de uimire la vederea cufărului de călătorie.

– Nu ştiu cum a fost urcat aici, dar ştiu că nu-l putem trece prin chepeng, dădu Maribel verdictul.

Tracey însă nu părea deloc preocupată de asta.

– Ei şi? Îl deschidem şi scoatem tot ce e în el, pe urmă le coborâm în tranşe, din mână în mână.

– Da, dar asta presupune să găsim în el ceea ce căutăm. Putem avea surpriza să nu găsim altceva decât pălării vechi, mâncate de molii, şi cutiuţe cu lumânări de aniversare.

Tracey se uită cu milă la prietena ei.

– Of, cât de puţin mă crezi. Ce-ar fi să cobori şi să faci ceva folositor? Balamaua asta pare destul de zdravănă. Pe vremuri se făceau lucruri rezistente, nu ca acum. O să avem nevoie cel puţin de un ciocan şi o rangă. Şi de un prelungitor şi o veioză mică.

Maribel execută un salut militar.

– Am înţeles, să trăiţi, doamnă! şi o porni imediat pe scară în jos.

Măi, să fie! Pare ea calmă, dar e la fel de nerăbdătoare ca şi mine să afle ce se ascunde în cufărul ăsta. Tracey rămase o clipă pe gânduri, apoi se corectă: *Nu, n-am dreptate. Nimeni nu poate fi la fel de nerăbdător ca mine. Cum ar putea? Tot viitorul meu depinde de ce vom găsi în cufăr. S-ar putea ca ceea ce vom găsi să-mi schimbe total viitorul. Poate...*

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. *Cine ştie? S-ar putea să aflu cine a fost mama.*

Lampa cu clamă lumina cufărul cu cei o sută şi cincizeci de waţi pe care îi avea becul. Abajurul din email albastru sclipea ca un quasar, transformându-le pe Tracey şi Maribel în nişte vrăjitoare cocoşate, ale căror umbre uriaşe le imitau toate mişcările.

Maribel se depărtă puţin de cufăr.

– Gata?

Tracey trase adânc aer în piept şi dădu din cap.

– Gata. Pe locuri, fiţi gata, start!

Se lăsă cu toată greutatea pe bara de fier. Muşchii începură să-i tremure. Durerea din braţe era insuportabilă. Lui Tracey îi venea să dea drumul la rangă.

Nu! Încă un pic. Doar un pic şi gata... Şi balamaua se desprinse cu zgomot, ca o creangă ruptă. Şuruburile zburară prin aer până în tavan apoi căzură, împrăştiindu-se pe podea. Balamaua atârna neputincioasă de lacăt.

Tracey dădu drumul la rangă şi rămase nemişcată, gâfâind din greu, ca o maimuţă.

– Perfect. Şi acum, să vedem.

Tracey desfăcu una din închizători, iar Maribel pe cealaltă. Ridicară capacul. Nefolosite de mult timp,

balamalele din spate scoaseră un scârțâit neplăcut. Și gata! Cufărul era deschis. Tracey se uită în el și rămase dezamăgită. Nu vedea decât două tăvi goale detașabile.

– Hei, nu te lăsa tocmai acum. Mai avem de lucru, spuse Maribel și ridică una din tăvi. Îi dădu drumul pe podea și...

– Succes!

Lui Tracey nu-i venea să-și creadă ochilor. În cufăr erau dosare groase din pânză de manila pătată de mucegai și legate cu panglici putrezite. Ici și colo, cusăturile se desfăcuseră. Mai erau și altele, sub formă de acordeon, legate cu sfoară. Câteva cutii închise cu bandă adezivă; ceva ce părea a fi un album vechi de fotografii; o legătură de tul îngălbenit și aproape putred – o parte a unui corsaj de pe vremuri. Și...

Tracey simți că i se face pielea ca de găină.

...peste toate astea, pus chiar în mijloc, un plic alb, nou-nouț, pe care era scris un singur cuvânt: *Tracey.* Recunoscu imediat scrisul.

Tracey rămase cu ochii ațintiți asupra plicului. Șocul era mult mai mare decât dezamăgirea de la început. Nu era sigură de ceea ce simțea. Numele scris evident de curând părea un mesaj din lumea de dincolo.

Maribel o prinse de braț. Tracey se întoarse spre ea și încercă să înghită. Simțea că se sufocă. Lacrimile care îi umpluseră ochii începură să curgă încet pe obraji, lăsând în urma lor dâre pe pielea plină de praf.

– Vezi, *amiga?* Până la urmă, ai avut dreptate, spuse blând Maribel.

Tracey îşi acoperi gura cu mâna. Ajunsese la punctul maxim al emoţiei şi pe moment nu era în stare să scoată niciun sunet.

– Vrei să te las singură? întrebă Maribel.

Tracey îşi şterse ochii cu dosul palmei şi dădu din cap.

– Nicio problemă. Când o să ai nevoie de mine, bate în podea şi eu vin într–o clipă. De acord?

Tracey aprobă din nou dând doar din cap.

– Şi, nu e nicio grabă. Stai cât vrei, adăugă Maribel, pe un ton ce încerca să fie vesel.

Şi, cu acestea, Maribel o porni târâş spre chepeng, puse piciorul pe prima treaptă şi coborî repede pe scară.

Fără Maribel lângă ea, lui Tracey cămăruţa i se păru goală şi mult mai puţin prietenoasă. Luă în mână plicul şi îl desfăcu, având tot timpul senzaţia că degetele care sfâşiau hârtia aparţin altcuiva. În plic era o scrisoare scrisă de mână pe o foaie ruptă dintr–un blocnotes şi câteva pagini ce păreau a fi un document autentificat. Toate împăturite cu grijă, cum făcea întotdeuna Tom Sullivan. Parcă era un evantai origami.

Tracey începu să citească:

Scumpa mea Tracey,

Probabil mă consideri prost şi laş pentru că nu m–am destăinuit ţie. Adevărul e că nu mi–a fost uşor, mai ales că asta înseamnă că nu am fost corect faţă de tine.

Judecă–mă cum vrei, draga mea; singura opinie care contează e a ta şi numai a ta. Dar te implor să nu mă judeci prea aspru sau prea în grabă, fetiţa mea scumpă, singura lumină a vieţii mele.

Cu toate că mă doare cumplit, cufărul acesta este singura moştenire pe care ţi-o las, după cum atestă şi documentul din acest plic. Dar, înainte să începi să scotoceşti prin cutii şi dosare, stai o clipă şi gândeşte-te la posibilele consecinţe. Adu-ţi aminte de mitologie şi nu uita ce i s-a întâmplat sărmanei Pandora. Nu uita că vanitatea şi curiozitatea (mai ales vanitatea, pentru că am aflat pe propria mea piele că vanitatea mea exagerată a fost cauza tuturor necazurilor mele şi care, datorită inconştienţei mele, te afectează şi pe tine) cer întotdeauna un preţ uriaş.

Nu e nevoie să-ţi urez succes (deşi o fac), pentru că sunt sigur că vei reuşi în tot ce îţi vei propune. E singurul lucru care mă va face să mă odihnesc în pace.

Dar, mai presus de toate, învaţă din greşelile mele şi ai grijă de ceea ce îţi aparţine mai bine decât am avut eu grijă de tine.

Aş vrea să fi fost un tată la fel de bun pe cât ai fost tu ca fiică.

Dacă voi putea, acolo unde mă duc, să ştii că îmi va fi îngrozitor de dor de tine.

Cu toată dragostea, pentru totdeauna, Tati.

Pe foaia de hârtie picurau lacrimile lui Tracey. Se gândea cu amărăciune că s-ar putea ca totuşi Ted Riphenburg să fi avut dreptate. După toate aparenţele, tatăl său se sinucisese.

Tracey îşi şterse nasul, puse scrisoarea deoparte şi începu să citească documentele. Şi-ar fi dorit să mai fi aşteptat, să fi fost în stare să amâne.

Un singur cuvânt sărea în ochi, rezumând totul într-o expresie judecătorească:

Privativ, adică anularea dreptului de a achita o ipotecă.

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Tracey şi veni ca o lovitură în moalele capului. Capul o durea îngrozitor şi reuşi cu greu să nu vomite.

Foaia de hârtie din mâna ei spunea clar că, dacă în decurs de şase zile ipotecile şi impozitele nu erau achitate la zi, va fi evacuată din casă, cu lucruri cu tot.

Tatăl său câştigase numeroase bătălii, dar până la urmă, Palm Coast Developers, Inc. câştigase războiul.

Capitolul nouă

Maribel și Tracey luau masa de prânz pe terasa restaurantului The Tides din South Beach.

– Cincisprezece mii nouă sute patruzeci și șapte de dolari și șaizeci și opt de cenți. Atât ar trebui să achiți pentru prima ipotecă, pentru a fi la zi. Dar mai sunt și alți șase mii și șaisprezece dolari, restanță la a doua ipotecă. Plus patru mii șase sute șaptezeci și trei de dolari, impozitele pentru casă. În concluzie e vorba de trei pericole iminente. Dacă proprietarii ipotecilor nu reușesc să pună mâna pe casă, în mod sigur o va face Fiscul.

În vocea lui Maribel se simțea îngrijorarea.

Tracey împingea de colo-colo mâncarea din farfurie.

– Cam douăzeci și șapte de mii în total. Și nu am la dispoziție decât cinci zile să fac rost de ei. La drept vorbind, Maribel, ar putea la fel de bine să fie

douăzeci şi şapte de milioane. N-am de unde face rost de douăzeci şi şapte de mii de dolari.

– Eşti sigură că nu ţi-a lăsat niciun ban?

Tracey oftă adânc.

– Absolut sigură. Nimic. Of, dac-aş fi ştiut că a ipotecat de două ori casa, doar ca să mă trimită pe mine în Columbia! Dar Tati era al naibii de secretos! Aşa de al naibii de mândru!

Maribel îşi rezemă bărbia în palmă şi îşi îndreptă gânditoare privirea dincolo de Ocean Drive, spre Lummus Park. Printre dune se zăreau peticele de apă albastră.

– Dar trebuie să existe ceva de valoare în casă.

Tracey se uită lung la ea.

– Glumeşti, nu? Doar ai fost în casă. Ce e în ea nu poate fi vândut nici măcar la un târg de vechituri.

Îşi îndreptă şi ea privirea spre dune. După un timp spuse:

– Cred că putem recunoaşte că sunt terminată.

Maribel şi-ar fi dorit să poată face mai mult. Insistase să o scoată pe Tracey la un restaurant extravagant aflat cât mai departe de Coconut Grove. Important era să o scoată din casă şi din gândurile negre, chiar dacă numai pentru câteva ore. Bineînţeles, avusese nevoie şi de anumite precauţii – cum ar fi să evite Brickell Avenue şi, mai ales, podul Brickell Avenue.

Din păcate, nici schimbarea de peisaj, nici mâncarea care ţi se topea în gură nu reuşeau să distragă atenţia lui Tracey de la problemele pe care le avea. Şi încă nu conştientizase pe deplin ce moştenire primise, sau, mai degabă, lipsa acesteia.

– Nu eşti încă terminată, dar perspectiva e destul de sumbră. Dacă ai fi o barcă, aş spune că deocamdată iei apă, *amiga.*

Tracey zâmbi trist.

– Podul Brickell Avenue e tot acolo.

Din ochii lui Maribel ţâşniră două fulgere negre. Puse mâna pe cuţit.

– *Nu!* Dacă vreodată o să-ţi treacă prin cap aşa ceva, dacă ai să visezi doar aşa ceva te scutesc eu de efort. Auzi? Pentru că am să te omor eu mai înainte!

Pe Tracey o emoţionă vehemenţa lui Maribel.

– Nu-ţi face griji! N-am să fac ceva necugetat.

Apoi, văzând că Maribel nu pare deloc convinsă, adăugă:

– Îţi dau cuvântul meu de onoare. E bine aşa?

Maribel se uită o clipă drept în ochii prietenei sale, apoi dădu afirmativ din cap.

– *Bueno.* Şi acum, înainte să ne întoarcem la tine acasă şi să vedem ce altceva mai e în cufărul ăla...

– N-o să mai găsim nimic. Am răscolit deja prin el. Tot ce a mai rămas e corespondenţă şi fotografii.

– Da, dar asta nu înseamnă că nu mai putem găsi ceva folositor.

– Aş vrea eu.

– Mă rog. Dar, înainte să ne întoarcem, aş vrea să-mi lămureşti câteva lucruri.

– Ce lucruri? întrebă nedumerită Tracey.

Maribel îndreptă cuţitul spre mâna lui Tracey.

– Să nu-ţi imaginezi că nu am observat că a dispărut pietroiul ăla. Sau că băiatul de bani gata nu a venit la slujba de înmormântare, nu a trimis nici flori şi nici măcar nu a dat un telefon de curtoazie. Dacă

m-am abținut zilele astea să te întreb, nu înseamnă că nu sunt curioasă. Deci, care-i treaba?

– I l-am dat înapoi, spuse Tracey cu un aer indiferent.

– Asta nu-mi spune prea multe.

– Uite cum stau lucrurile. Eu am rupt logodna. Se mai întâlnea și cu altcineva. I-a dat chiar și un inel de logodnă.

– Ce?! Nemernicul!

– Nu-mi vine să cred că m-a păcălit. Mă simt ca o gâscă tâmpită.

– Dacă vrei să știi părerea mea, află că nu ești. În plus, ar trebui să te simți ușurată.

– De ce?

– Pentru că acum, nu mai e nevoie să fii salvată. De el, sau de tine însăți.

Tracey nu înțelegea nimic.

– De ce spui asta?

– Pentru că nu era bărbatul potrivit pentru tine, Tracey. Dimpotrivă, era total nepotrivit. Se vedea de la o poștă.

– Doamne! Și eu care am crezut că ți se părea perfect. De ce nu mi-ai spus nimic? Mă scuteai de multe dureri de inimă.

Maribel clătină încetișor din cap.

– Nu. În situații de genul ăsta, se ajunge la a urî pe cel care spune ceva. Am preferat să-mi țin gura și să păstrez prietenia noastră intactă.

Sinceritatea lui Maribel o făcu pe Tracey să i se umple ochii de lacrimi.

– A, nu! *Por favor*[1], nu începe să te smiorcăi din cauza mea.

---

[1] Te rog (lb. spaniolă – n.tr.)

– Dacă... dacă sunt puțin... *emoționată* nu e cel mai potrivit cuvânt, mai degrabă *copleșită*... e din cauză că e ceva foarte important pentru mine. Nici nu știu cum aș fi putut reuși să trec de zilele astea fără tine. Crede-mă, te rog, e adevărat.

– Te cred. Și mă simt onorată. Pe cuvânt.

Maribel se întinse peste masă spre Tracey și schimbă brusc subiectul:

– Ce-ai zice să luăm o hotărâre importantă?

– De ce atâta grabă, Maribel? Abia pot ține pasul cu tine, protestă Tracey.

– Din cauza sângelui cubanez din mine. Noi, spaniolii, ne trăim viața într-un ritm mult mai rapid decât voi, anglo-saxonii. Oricum, hotărârea de care vorbeam e foarte simplă.

Începu să râdă și se uită încruntată la farfuria lui Tracey.

– Presupun că ai terminat de învârtit mâncarea în farfurie.

Cu un aer vinovat, Tracey își puse cuțitul și furculița pe farfurie și dădu afirmativ din cap. Se simțea cumplit. Văzuse meniul și nu era nevoie să-i spună cineva cât de scump costa prânzul.

– Uite la ce m-am gândit. Ce-ar fi s-o dăm naibii de precauție și să uităm și noi o dată de centimetrii din talie? Hai să comandăm un desert divin. Știu exact ce. În restaurantul ăsta se face cea mai dumnezeiască cremă de zahăr ars de pe fața pământului. Fără nu știu ce fructe sau sosuri fistichii. Ce zici, păcătuim sau nu? Hai, Tracey. O facem și noi lată o dată!

– Cred că eu spun „pas". Dar tu poți să mănânci. Nu te lua după mine!

Maribel se strâmbă și oftă.

– Cred că ai dreptate. De-abia mai intru în haine şi nu-mi pot permite să cumpăr altele. Aşa că, asta e! Adio, cremă de zahăr ars! Dar trebuie să recunoşti că a fost un vis frumos. Nu?

– Da, un vis frumos, plin de calorii şi cu garanţie pentru depunerea câtorva sute de grame.

– Şi căruia i-am rezistat cu fermitate, ca nişte mici martire, completă Maribel, ştergându-şi delicat cu şervetul colţurile gurii.

După care ridică o mână şi atrase atenţia chelnerului, scriind nişte cifre în aer, cu un creion imaginar.

Chelnerul zâmbi şi făcu o jumătate de plecăciune. Maribel se întoarse spre masă şi îşi rezemă cotul pe ea, cu bărbia în palmă.

– E frumuşel, nu crezi? o întrebă visătoare pe Tracey.

– Cine? Chelnerul?

– Bineînţeles că el! Cui crezi că i-am făcut ochi dulci tot timpul?

– Dar credeam că tu şi señor Misterioso...

– Să ştii că are şi nume. Ramon. Ramon Felipe Escolano, dar prietenii îl strigă Ray. Şi ce-i cu el?

– Păi, cu toate câte s-au întâmplat în ultimul timp, nu am avut ocazia să-l cunosc, dar credeam că între voi e ceva serios.

– Şi ce? Nu ai voie să priveşti în vitrină doar pentru că nu ai bani?

– Maribel!

– E foarte adevărat! Te poţi uita, chiar dacă nu ai bani!

Tracey clătină din cap.

– Eşti incorigibilă Maribel!

Maribel zâmbi şi privirea i se întoarse din nou către chelner.

– Hmm! Pentru mine, bărbaţii de culoare îmbrăcaţi în pantaloni scurţi albi sunt irezistibili. Evident, o pălăriuţă albă, în stil colonial, ar adăuga şi mai mult şarm.

Maribel rămase o clipă pe gânduri, apoi o întrebă pe Tracey:

– Crezi că asta explică de ce îmi plac aşa de mult bărbaţii din Bahamas?

– Ştiu şi eu? S–ar putea. În orice caz, pentru un lucru sunt gata să jur în orice clipă.

Maribel ridică din sprâncene.

– Zău? Care lucru?

– Că eşti *loca*[1].

Ajunse înapoi în casa în care crescuse Tracey, fetele rămaseră în camera din faţă, unde pe ecranul televizorului se succedau imagini fără sunet. Îl închiseseră. Pe WMAI se difuza „Filmul de după–amiază", un film de spionaj din anii '70, cu Martini şi bikini. Nu vreun James Bond, ci o imitaţie ieftină. Din cauza antenei de modă veche, amplasată pe acoperiş, recepţia era slabă.

Dar nici Tracey, nici Maribel nu erau atente la cele ce se petreceau pe ecran. Se schimbaseră de hainele de oraş şi Tracey era îmbrăcată acum într–un tricou larg şi lung până mai jos de genunchi, iar Maribel într–un şort cu franjuri şi un tricou fără mâneci. Uşa din faţă era larg deschisă, dar hoardele de insecte erau împiedicate să intre în casă de uşa–paravan, din

[1] Nebună (lb. spaniolă – n.tr.)

plasă. În speranța că o briză rătăcită ar putea răcori cât de cât aerul, jaluzelele erau ridicate.

Peste tot erau vrafuri de plicuri mucegăite și albume pline de praf, pe care Tracey și Maribel le aduseseră din cămăruța de deasupra băii.

– Măcar dac–am ști ce căutăm, spuse Maribel, în timp ce deschidea o cutie de Pepsi fără cofeină.

Își aruncă peste umăr coama de păr lung și lucios și adăugă:

– Dar, ascultă ce–ți spun! Orice ar fi, e ceva care ne–a stat drept sub nas tot timpul, și noi nu ne–am dat seama.

– Ce n–aș da să fie așa!

Maribel sorbi din cutia de Pepsi, degustând încântată băutura răcoritoare. Tracey stătea turcește pe o bucată de dușumea goală, între două carpete desperecheate.

– Și nu de bani vorbesc. Aș fi dat peste ei când am căutat prima dată. S–ar putea să găsim vreo poliță de asigurare, dar mă cam îndoiesc.

– Da, răspunse distrată Maribel, a cărei atenție fusese distrasă de imaginile de pe ecranul televizorului. O blondă cu ochi mari și păr bogat stătea lipită de un perete de mucava. Ținea în mâna ridicată un pistol cu țeavă scurtă și se îndrepta în vârful picioarelor spre o ușă deschisă. Trebuia să fii orb să nu–ți dai seama că actrița era vaporoasa Urania Vickers – celebra vedetă de film de altădată, ulterior vedetă de televiziune și mai apoi romancieră – ai cărui ochi și pometi frumoși apăreau tot timpul pe copertele tabloidelor din supermarketuri. Ultima oară când Maribel văzuse o fotografie de–a ei, Urania Vickers nu părea a fi mult mai în vârstă decât într–unul din filmele

făcute acum treizeci şi ceva de ani, bineînţeles datorită aerului magic pe care i–l dădea postura de rebelă, fardurilor groase ca dintr–o piesă Kabuki şi unei peruci.

Maribel se întoarse cu spatele la televizor, puse cutia de Pepsi pe o măsuţă şi se aşează şi ea turceşte în faţa lui Tracey. Luă în mână o mapă groasă ca un acordeon şi începu să desfacă sfoara cu care era legată.

– Ţi–a trecut măcar o clipă prin cap că s–ar putea să nu ai dreptate? Tot ce avem de făcut e să găsim printre toate astea ceva care să valoreze douăzeci şi şapte de mii de dolari.

– Da, poate un bilet de loterie vechi de o mie de ani, spuse pe un ton sec Tracey.

Maribel oftă.

– Ştii foarte bine că nu asta am vrut să spun. Dar nu se ştie dacă nu vom găsi nişte certificate de depozit vechi sau poate chiar cecuri la purtător care să valoreze douăzeci şi şapte de mii de biştari.

Nevenindu–i nici ei să creadă în ceea ce spusese, Maribel oftă adânc şi tăcu.

Un timp, fetele sortară în tăcere lucrurile găsite în cufăr. Nu se auzea decât zgomotul teancurilor de vederi răsfirate ca nişte cărţi de joc şi foşnetul hârtiilor răsfoite. Din când în când, îşi întindeau una alteia acte vechi, scrisori, fotografii şi bileţele.

Dar nu găsiră nimic cât de cât important. Doar rămăşiţe ale unei vieţi de zi cu zi – facturi de telefon, electricitate şi gaz, toate vechi de zeci de ani.

Tracey termină de verificat conţinutul primei mape, îl aranjă frumos şi îl puse la loc. Apoi, scoţând un sunet de nemulţumire aruncă mapa pe duşumea.

– N–ai avut noroc, nu? o întrebă Maribel.

– În mapa asta, nu.

Verificarea continuă.

Tracey luă în mână un plic subțire, legat cu sfoară. Desfăcu sfoara și scoase din plic un pachet de hârtii împăturite. Despături una, apoi alta, și alta. Gesturile îi deveniră febrile. La un moment dat rămase cu gura căscată.

– Asta ce dracu' mai e?

Vocea tremurândă a lui Tracey o alertă pe Maribel. Puse deoparte vraful de hârtii pe care îl ținea în mână, se ridică în picioare și se întinse, arcuindu–se mult spre spate. Se uită din nou la televizor. Acum, Urania Vickers era pe o șalupă de mare viteză, urmărită de o escadrilă de șalupe la bordul cărora se vedeau o mulțime de arme. Scena era ieftină, filmată evident într–un studio, pe un fundal pictat. Cu o eșarfă înfășurată în jurul capului și ochelari de soare negri, Urania încerca din răsputeri să se ferească de gloanțe.

Maribel se întoarse cu spatele la televizor și se așeză lângă Tracey. Se uită intrigată la ceea ce părea a fi un document oficial guvernamental, alături de care se găseau și altele.

– Ce e ăsta?

Tracey i–l întinse.

– După câte se pare, e exact ce scrie pe el – un certificat de naștere.

– Da, dar e pentru cineva cu numele Anna Reynolds.

Pe fața lui Tracey se citea confuzie.

– Exact asta m–a zăpăcit. Cine este această Anna Reynolds? Ai vreo idee grozavă?

– Încerc, Tracey, încerc.

Maribel cercetă cu atenție documentul, urmărind cu vârful unghiilor frumos manichiurate fiecare rând bătut la mașină.

– Hm! După cum scrie aici tatăl este un anume Thomas Reynolds, iar mama... stai să văd... mama este cineva cu numele de Victoria Ure. Îți spune ceva vreunul din numele astea?

Tracey își scotoci memoria. Clătină din cap. Nimic.

– Absolut nimic. Jur că până în clipa asta n-am auzit vreodată nimic despre oamenii ăștia. Primul nume de botez al lui Tati era Thomas. Dar numele de familie era Sullivan, nu Reynolds.

– Da, așa e, confirmă Maribel.

Urmară câteva clipe de tăcere. Pe urmă, atenția lui Maribel fu atrasă de ceva.

– Trace, spuse pe un ton blând.

– Ce e?

Maribel sublinie cu unghia data de naștere de pe certificat.

– Ai observat că această Anna Reynolds s-a născut pe paisprezece februarie?

Tracey îi smulse documentul din mână și rămase cu privirea ațintită asupra lui.

– Dumnezeule mare! Ai dreptate. Sfântul Valentin. Ziua mea de naștere.

– Și ai observat că anul nașterii este 1980? Uite aici!

Din nou Maribel sublinie cu unghia ce era scris pe document. Se uită cu atenție la Tracey. E data ta de de naștere!

Pe Tracey o trecu un fior. Întinse un deget acuzator spre document și începu să se bâlbâie:

– Nu... mai înțeleg... nimic. Și uite... aici! Născută la ora două și patruzeci și șapte de minute. Exact ca mine!

– Știi ce înseamnă asta?

– Cred că știu. Acest cerificat este al cuiva născut în aceeași zi cu mine. Mai mult chiar, la aceeași oră și în același minut. Iar această persoană este Anna Reynolds.

– Da. Și, mai departe?

– E simplu. Dacă această Anna Reynolds e altcineva e perfect. Dar, dacă Anna Reynols și eu suntem una și aceeași persoană...

– Da?

– Atunci cine sunt eu? Unde anume mă aflu eu, în situația asta?

Maribel continua să o privească fix pe Tracey. Nu știa ce să-i răspundă.

Tracey se simți deodată foarte obosită. Se rezemă de perete și închise ochii.

– Mai exact, cine dracu' sunt eu?

Capitolul zece

Tracey stătea aşezată la o măsuţă şi contempla dovada tot mai evidentă a – momentan nici nu îşi dădea prea bine seama a ce, dar era sigură că îi lipsesc câteva indicii cruciale.

Aşezată în faţa ei, Maribel avea în faţă ecranul televizorului. După câte se părea, WMAI dădea un festival Urania Vickers – trei filme de categorie B, unul după altul. Filmul de spionaj se terminase, acum era pe terminate o dramă biblică şi, după cum se anunţase în pauza pentru reclame, urma un filmuleţ prea puţin cunoscut, din 1972 –„Imperiul Amazoanelor".

Tracey nu dădea nicio atenţie ecranului lipsit de sunet din spatele ei. Gândurile îi erau concentrate asupra documentului descoperit mai devreme, aflat acum pe măsuţa din faţa ei, deasupra celorlalte acte găsite în acelaşi plic. I se părea că documentul se uită acuzator la ea. Lumina puternică a celor trei becuri ale

lampadarului de lângă măsuță amplifica și mai mult impresia suprarealistă a scenei.

Următoarele patru documente erau unul mai incriminator ca celălalt. Tracey le aranjase în ordine cronologică, de la stânga la dreapta și fiecare își depăna povestea cu litere groase.

Primul era un certificat de căsătorie între Thomas Reynolds și Victoria Ure, datat 27 august 1979, și avea pe el sigiliul registraturii: ceremonia avusese loc în Pine Bluff, statul Arkansas. Una din semnături îi era bine cunoscută lui Tracey – „Thomas", scris în stilul inimitabil al tatălui ei. Dar și „Reynolds" era scris în același stil.

Tracey nu avea motive să se îndoiască de autenticitatea semnăturii tatălui ei. Dar semnătura miresei îi era absolut străină.

Mireasa. Probabil mama mea.

Tracey atinse cu degetul semnătura, urmărind cu vârful unghiei liniile ascuțite ale literelor. I se părea ciudat ca, după toate visurile pe care și le făcuse despre mama sa, acum, când în sfârșit avea în fața ochilor un nume și o mostră de semnătură, nu se simțea deloc apropiată de femeia care îi dăduse naștere. Dimpotrivă, distanța dintre ele părea și mai mare. Era un sentiment tulburător și neașteptat, total opus față de ce își imaginase de-a lungul anilor.

Următorul document era certificatul de naștere al Annei Melinda Reynolds, semnat de un oarecare Roger L. Joplin, M.D., în Charleston, West Virginia, și datat 14 februarie 1980. Era contrasemnat de ofițerul de la biroul de înregistrare și avea sigiliul oficial.

Cel de-al treilea document arăta că Thomas Luke Reynolds își schimbase oficial numele în Thomas

Joseph Sullivan, în Galveston, Texas, pe data de 16 octombrie 1982.

Şi, în sfârşit, al patrulea document confirma că numele Annei Melinda Reynolds fusese schimbat în Tracey Anne Sullivan. Ce şi în celelalte cazuri, locul în care fusese întocmit documentul era altul – Sun Prairie, Wisconsin – şi era datat pe 9 mai 1983.

– Maribel, ştiu că de Galveston din Texas ai auzit. Dar ce au în comun Pine Bluff din Arkansas, Charleston din West Virginia şi Sun Prairie din Wisconsin?

Maribel îşi desprinse privirea de pe ecranul telvizorului şi începu să râdă.

– Răspunsul e simplu. Toate sunt locuri de care n–am mai auzit până acum şi pe care nu am nici cea mai mică intenţie să le vizitez.

– Aşa mă gândeam şi eu. Cred că am nimerit–o. Parcă Tati şi Victoria, sau Tati, Victoria şi eu, sau numai eu şi Tati am ţopăit tot timpul prin ţară, pe picioroange de circ. Atâta doar că nu înteleg de ce. Pur şi simplu, nu are sens.

– Ai dreptate Tracey... trebuie să existe un motiv. Poate... poate că au fost nevoiţi să se mute de colo–colo, din cauza meseriei tatălui tău.

Tracey dădu a lehamite din mână.

– Mă cam îndoiesc. Dacă ţii minte, înainte de accidentul în urma căruia a rămas invalid, Tati era negustor de peşte în Louisiana. E adevărat că Galveston se află pe malul golfului, dar de ce Dumnezeu s–ar fi dus un negustor de peşte în Arkansas, West Virginia şi Wisconsin?

Se opri câteva clipe, apoi continuă:

– Cred mai degrabă că Tati a pretins tot timpul că e fost negustor de peşte, iar eu l–am crezut. Şi în clipa asta chiar că nu mai ştiu ce să cred!

– Şi mai e o chestie care n–are sens şi de care nu ne–am ocupat încă.

– Care?

– Păi, dacă tatăl tău a considerat necesar să schimbe numele lui şi al tău, nu există niciun document despre Victoria Ure? Te–ai gândit la asta?

– Adevărul e că nu m–am gândit. Dar acum, că ai pus problema aşa, cred că ai dreptate. În orice caz, una din posibilităţile la care nu ne–am gândit e că s–ar putea ca Victoria Ure să fi murit. Iar asta ar explica foarte bine refuzul lui Tati de a discuta despre ea. Poate că a jelit–o până la moarte.

– Da, dar noi nu am dat peste niciun act care să ateste că a murit. Nicio copie după certificatul de deces, niciun necrolog, nimic. Nici măcar, în cazul în care este încă în viaţă, ceva despre un divorţ.

– Cu alte cuvinte, Victoria Ure a dispărut pur şi simplu, lăsând în urma ei un certificat de căsătorie şi unul de naştere. Ce şi cum... Hai s–o lăsăm baltă!

– Nu, Trace! Nu e corect! Ştii foarte bine că nu–mi place ca cineva să înceapă să spună ceva şi apoi să se oprească. Hai, zi mai departe!

– Bine. Voiam să spun că s–ar fi putut ca Tati să fugă de ceva. Poate de lege!

– Of, Trace! Chiar că ai luat–o razna! Ia gândeşte–te puţin! Dacă lucrurile ar fi stat aşa, crezi că s–ar mai fi zbătut atâta să schimbe legal numele voastre? Dacă ar fi vrut, autorităţile l–ar fi găsit cât ai bate din palme. Nu ar fi fost nevoie decât să caute în computer.

– Poate. Dar știi că, așa adorabil cum era Tati, era și foarte, foarte ciudat.

– Poți s-o mai spui o dată. Toată lumea a auzit de secrete de familie, dar cazul vostru pune capac la toate.

Pe Maribel o trecu un fior, ca și cum i-ar fi venit o idee teribilă. Plină de semnificație. Dar... nu știa ce anume.

– Tort... tort... tort... Ce dracu' îmi spune mie cuvântul ăsta? A, evrika!

– Nu te simți bine, Maribel?

– Ba mă simt foarte bine! Ascultă, *amiga!* Încearcă să gândești așa! Dacă tatăl tău se ascundea de... nu, nu asta! Să zicem că, dintr-un motiv oarecare, încerca să te țină ascunsă de mama ta? Poate că pentru binele tău. Asta ar mai fi de înțeles!

Tracey nu spuse nimic. Maribel profită de ocazie și continuă să-și rumege gândurile.

– Ceva... ceva în legătură cu acea... începu Tracey.

– Știu! Nu-mi spune că ți se pare normal. Asta vroiai să spui, nu?

Tracey aprobă dând din cap. I se părea atât de ironic. Toată viața nu-și dorise nimic mai mult decât să afle câte ceva despre mama sa. Iar acum, când avea atâtea indicii și se apropia din ce în ce mai mult de adevăr, nu mai era deloc sigură că vrea să-l afle.

– Și cum propui să continuăm? întrebă cu voce tremurândă.

Maribel se uită la ceas și își înăbuși un căscat.

– Cum? Păi, mai întâi ne așezăm și ne relaxăm puțin și pe urmă ne culcăm. Mai avem de văzut și citit o mulțime de fotografii și alte alea. Eu zic că ne ajunge

pentru astăzi şi că meritǎm o pauză. O să continuăm mâine-dimineaţă, odihnite. Sau după-amiază. Am cam pierdut noţiunea timpului. Şi, până ne culcăm, putem vedea filmul care tocmai începe.

Tracey se întoarse cu faţa către televizorul pe care i-l arăta Maribel cu capul.

Pe ecranul lipsit în continuare de sonor, Urania Vickers stătea aşezată într-o poziţie princiară pe un tron de piatră cioplită şi se uita la nişte frumuseţi îmbrăcate sumar, care făceau gesturi de adoraţie. Pe urmă îşi mută privirea spre o platformă pe care se zvârcolea un Prometeu tânăr şi musculos, care încerca în zadar să-şi desfacă lanţurile cu care era legat. Dacă erai foarte atent, aproape că puteai citi de pe buzele Uraniei ce spunea în timp ce bătea nervoasă din picior: „Pedeapsa ta e aceeaşi cu cea dată oricărui bărbat care îndrăzneşte să pună piciorul pe pământul acesta. Pentru că acesta este un pământ pe care niciun bărbat nu are voie să calce. Acesta este... Imperiul Amazoanelor!"

Şi, în tot acest timp, pe ecran stătea scris cu litere mari, de un galben ţipător, titlul filmului: Imperiul Amazoanelor.

Tracey se întoarse spre Maribel, cu o expresie de implorare întipărită pe faţă.

– Nu, Maribel! Ai un pic de milă de mine! Asta se numeşte tortură. Doar ştii că nu pot să sufăr prostiile astea ieftine.

– A, Trace! Dar ăsta nu e un filmuleţ ieftin care-care. E *Imperiul Amazoanelor!* Un clasic al genului. Serios, merită văzut. Am mai văzut fragmente din el şi, crede-mă, m-am prăpădit de râs. E demenţial! Mai ales că umorul e cu totul şi cu totul neintenţionat.

– Şi cu astea cum rămâne? întrebă Tracey, arătând spre teancurile de hârtii de pe masă.

Fiecare hârtie, o ipotecă. Sau o notificare de la deţinătorii ipotecii, prin care anunţau că ipoteca fusese vândută altcuiva. Un teanc era rezervat ultimelor înştiinţări şi a diverselor facturi de plată, una mai ameninţătoare ca alta.

Asta e adevărata mea moştenire, Doamne, dacă măcar aş fi ştiut... îşi spuse cu amărăciune Tracey.

– Haide, Trace. Doar zece minute. Numai atât. Şi, dacă după asta, ai să-ţi mai poţi dezlipi privirea de ecran, oprim televizorul. E bine?

Tracey se uită resemnată la ea.

– Bine. Doar zece minute. Poţi să dai sonorul mai tare, dar eu am să mă uit de aici. Între timp, am să mă uit şi prin fotografiile astea.

Tracey se sculă de pe scaun şi se aşeză pe duşumea, cu picioarele încrucişate.

Maribel se repezi şi dădu sonorul mai tare. După cum era de aşteptat, vocile se auzeau prost, iar muzica de fond era melodramatică. Dar punctul forte consta în dialoguri şi în faptul că filmările se făcuseră şnur, cel mai probabil în una din ţările Europei de Est. Dar mai ales în dublajul atroce.

Totul era lipsit de sincronizare. Buzele se mişcau când nu trebuia şi invers. Din când în când, platoul se clătina sub paşii personajelor. Şi, cu toate că filmul fusese turnat în anii '70, dialogurile erau tipice pentru anii '50 şi presărate cu expresii arhaice pretenţioase.

Exemplu:

„– Încotro te îndrepţi, regina mea?

– Nici că trebuie să-ţi pese ţie. Vin barbarii şi teaca sabiei mele e goală. Dă fuga şi ad-o! Tu! Pregăteşte-mi unicornul. Şi grăbeşte-te!"

Sau:

„– Ce te-nvârţi p-aici?

– Aştept ordine, Majestatea Voastră.

– *Eu* dau ordine!"

Făcute intenţionat, replicile nu ar fi avut niciun efect. Serios însă, erau genial de comice.

– Nu crezi că e într-adevăr un clasic? Zău dacă nu e la fel de prost ca unul cu Ed Wood şi de două ori mai fabulos ca Regina spaţiului cosmic, cu Zsa Zsa Gabor. Că tot veni vorba de o altă „capodoperă"! Exact de ce ai tu nevoie acum. Câteva filme din astea.

Dar Tracey doar asculta ce se spunea în film. Din când în când, îşi ridica privirea de la fotografiile la care se uita şi privea spre ecran. Uneori chiar chicotea. Maribel nu exagera deloc. Era într-adevăr unul din cele mai amuzante filme pe care le văzuse.

Cele zece minute se transformară în cincisprezece, apoi în douăzeci. Şi totuşi Tracey continua să urmărească filmul. Terminase de văzut fotografiile din teancul acela şi îl pusese deoparte. Niciuna nu-i spusese ceva. Luă în mână un album legat în vinilin verde-măsliniu, împodobit cu ornamente aurii. Îl deschise şi rămase cu gura căscată în faţa unei fotografii mari, în care se vedea tatăl ei pe vremea când era tânăr. La braţul lui era o femeie de vârstă incertă, care ţinea în mână un buchet de mireasă minuscul, învelit în tul alb. În fundal, un zid cenuşiu şi nişte linoleum strălucitor cu onduleuri. O modestă clădire guvernamentală? În Pine Bluff, probabil. În orice caz, atmosfera era de instituţie de stat.

Bucheţelul de mireasă din mâna femeii putea fi o explicaţie pentru legătura de tul mucegăit pe care Tracey o găsise în cufăr. Dar atenţia lui Tracey fu atrasă mai ales de femeia care se agăţa cu un aer posesiv de braţul tatălui ei. Obrajii îi erau lipiţi de ai lui, iar printre buzele roşii, uşor întredeschise se vedeau dinţii albi, cei de sus puţin ieşiţi în afară.

Nu era greu să o recunoşti, mai ales cu televizorul în faţa ta, cu toate că se deghizase, punându-şi o perucă neagră şi cârlionţată şi ochelari de soare. Pentru cei din Pine Bluff, Arkansas, accesoriile erau suficiente, pentru că cine s-ar fi gândit că o vedetă celebră în toată lumea alesese tocmai orăşelul lor?

Până şi lui Tracey îi venea greu să-şi creadă ochilor.

Femeia din fotografie – dacă, într-adevăr era Victoria Ure de pe certificatele de căsătorie şi naştere – era îmbrăcată într-un costum de cowboy venit la un spectacol de rodeo care i se potrivea ca nuca-n perete. Pantalonii de piele albă erau vârâţi în carâmbul unor cizme de cowboy exorbitant de scumpe şi ţintuite cu un model foarte complicat. Bluză albă, de mătase şi o pălărie imensă, de pai, împodobită cu flori, care nu amintea în niciun chip de pălăriile cowboy-lor.

E ea? Nu e ea?

Privirea lui Tracey se îndreptă spre ecranul televizorului. Regina amazoanelor cerea sfatul unui oracol – o babă-cloanţă oarbă care după câte se părea locuia pe marginea vulcanului.

Tracey îşi întoarse din nou privirea la fotografia din poala ei. Cu mâini şovăitoare, întoarse pagina. Pe verso se afla o fotografie a miresei, luată de aproape.

Asemănarea era izbitoare! Nu, nu izbitoare, ci absolută. Victoria Ure stătea chiar acolo, în poala lui Tracey! Dar şi pe ecran!

– Maribel!

– S–a întâmplat ceva, Trace? întrebă Maribel care detectase nota de gravitate din vocea prietenei sale. Ce e? Ce–ai găsit?

– Uită–te la fotografiile astea şi spune–mi dacă imaginaţia îmi joacă feste sau nu?

– Imediat!

Maribel sări de pe canapea, dădu televizorul mai încet şi veni lângă Tracey. Se uită la fotografia din poala lui Tracey, apoi la ecranul televizorului şi din nou la fotografie. Ochii îi erau cât cepele.

– Hopa! E cine cred eu?

– Asta vroiam să te întreb.

Maribel uită de film şi se aşeză lângă Tracey. Luă albumul de fotografii şi îl puse sub haloul de lumină al lampadarului. Îşi lăsă capul pe o parte şi studie cu atenţie fotografia. Mormăi ceva, apoi începu să dea repede filă după filă. Pe paginile albumului mai erau şi alte fotografii făcute cu aceeaşi ocazie. Închise ochii şi scutură din cap, ca un câine care se scutură de apă. Deschise din nou ochii. *Dacă îi scoţi ochelarii şi peruca...*

Fu rândul lui Maribel să compare fotografiile din album cu imaginile din film. Pe faţă i se citea concentrarea. Expiră adânc şi îi întinse albumul lui Tracey.

– Ce zici? întrebă Tracey încercând să ghicească răspunsul pe faţa lui Maribel.

– Ţine–te bine! Totul îmi spune că nu poate fi, dar...

– Dar ce?

Maribel se uită uluită la ea.

– Cum adică „ce"!? Știi foarte bine ce. Dacă cea din fotografie e Victoria Ure și dacă, după cum am aflat până acum, tatăl tău a fost căsătorit o singură dată, atunci aș zice că doamna Ure și Urania Vickers sunt una și aceeași persoană. Asta în cazul în care nu există o soră geamănă despre care nu știe nimeni.

– Dar... dar pare imposibil.

– Sigur că da. Dar ai găsit o fotografie cu un mire și o mireasă. Și mirele e tatăl tău, iar mireasa seamănă ca două picături de apă cu Urania Vickers.

– Așa e, dar...

– Te rog! E rândul meu să vorbesc.

Maribel începu să răsfoiască albumul, găsi o anumită fotografie și își țintui un deget pe ea.

– Ai observat alunița asta mică de pe gâtul Victoriei? Am văzut-o și eu la Urania, în film. E în același loc cu cea din fotografie. Mai ai nevoie de vreo dovadă?

Tracey rămăsese fără glas.

– N-ai ce face, *carina*[1]*!* E o șansă la un milion să nu fie așa. Tot ce avem, spune că e vorba de Urania Vickers. Poate că l-a întâlnit pe tatăl tău – s-ar putea să fi fost la o filmare, cine știe? – și au avut o aventură. În plus dacă te uiți la certificatul de naștere și faci un minimum de calcule ai să vezi că era deja însărcinată când s-au căsătorit.

– Cel puțin în trei luni și ceva, murmură Tracey.

– Îhî. Și pun pariu pe orice că au ținut în secret sarcina, căsătoria și nașterea, din motive de publicitate. Bineînțeles, nu putem elimina posibilitatea ca,

[1] Scumpo (lb. spaniolă – n.tr.)

la început, tatăl tău să nu o fi recunoscut pe marea vedetă, Urania Vickers. Putem foarte bine presupune că a folosit un act de identitate fals, pentru că știm că se mai numea și Victoria Ure. S-ar putea să-l fi păcălit pe tatăl tău de la bun început.

Dar Tracey spera din toată inima ca lucrurile să nu fi stat astfel. *Sărmanul Tati. Era așa de sensibil și atât de ușor de jignit.*

– Așa se explică de ce au ales să se căsătorească într-un loc uitat de Dumnezeu din Arkansas. Fără îndoială, Urania s-a bazat pe actul de identitate fals și pe perucă. Că cine naiba putea să o recunoască așa, în Arkansas? S-ar fi așteptat cineva ca o vedetă dumnezeiască să aleagă tocmai Pine Bluff, din câte locuri există pe lume? Nu prea cred.

– Hei, mă asculți sau nu? o întrebă pe Tracey, uitându-se atent la ea și clătinând din cap.

Tracey încercă să înghită nodul ce i se pusese în gât.

– Da... cred că da.

– Bine. Și acum, fiindcă nu am dat peste niciun act de divorț, pot să pun pariu că această căsătorie se află încă în registrele oficiale, cu toate că nu sunt sigură dacă e valabilă sau nu, pentru că Urania s-a folosit de alt nume. Un lucru este însă sigur: nefiind minoră și în cazul în care nu suferea de lipsă temporară de memorie sau de dublă personalitate, lucru de care mă îndoiesc, era perfect conștientă de ceea ce face.

De asemenea, m-aș hazarda să spun că s-a despărțit de tatăl tău pentru că nu a mai putut sta departe de luminile rampei. Când ești mare vedetă ai nevoie de doza zilnică de adulație. Știi cum e. Ca un

drogat care are nevoie de doza de drog. Şi, te rog nu mă înţelege greşit dar, când s-a hotărât să plece...

Tracey aşteptă ca Maribel să continue.

– ...nu m-aş mira să o fi făcut fără să-şi ia măcar la revedere. Nici de la tine, nici de la tatăl tău.

Tracey oftă adânc. Ideea că aşa s-au întâmplat lucrurile îi dădea fiori pe şira spinării. *Doamne! Sper că nu aşa a fost,* se rugă cu fervoare. *Dacă ce spune Maribel e adevărat, atunci chiar că Urania i-a frânt inima lui Tati. Şi mă mai mir că nu a spus nimic toţi aceşti ani!*

– Ştii, după cum vorbeşti am impresia că nu eşti o mare admiratoare a Uraniei Vickers, spuse Tracey.

Maribel ridică indiferentă din umeri.

– De fapt ce înseamnă a-ţi plăcea ceva sau nu? Cele mai multe din filmele ei mi-au plăcut. Nu că ar fi cine ştie ce mare artă dar sunt amuzante. Le vezi şi le uiţi. Recunosc că am urmărit cu patimă serialul ăla de la începutul anilor '90. Urania a fost fantastică! Timp de trei ani, a fost cea mai mare personalitate de pe ecran. Dar ca să spun că-mi place? Hmm!

Maribel deveni deodată introspectivă.

– Sincer vorbind, nici măcar nu m-am gândit la asta. Nici dacă-mi place, nici dacă nu. Evident, nu am dat fuga să-i cumpăr autobiografia. Adică romanul ăla pe care l-a scris. Dar tu? Tu ce impresie ai? Sau, mai bine-zis ce impresie ai avut despre ea până acum?

Tracey îşi frecă tâmplele cu un gest obosit.

– Nu pot spune că am suferit de Uraniamania. Mai ales pentru că Tati mă lua din faţa televizorului când era vorba de filmele sau spectacolele cu ea. Dar o făcea de aşa manieră, că nu mi s-a părut nimic suspect. Cred că până acum impresia mea a fost

neutră. Evident, i-am văzut poza în tabloidele din supermarketuri, dar nici prin cap nu mi-a trecut să citesc ce scria în ele despre ea. Pur şi simplu nu mă interesa.

– Ceea ce cred că ţi-a prins bine, având în vedere situaţia de acum.

Da, poţi s-o mai spui o dată, o aprobă în gând Tracey.

– Oricum, putem spune că, până acum, am umplut destule goluri. Sunt prima care să spună că, de fapt, cele mai multe sunt doar posibilităţi. Dar, până la proba contrară se potrivesc foarte bine. Toate explică de ce tu şi tatăl tău aţi fost într-o permanentă mişcare, mutându-vă de colo-colo şi locuind în locuri discrete. Pun pariu că de asta a schimbat şi ambele nume. În felul ăsta, dacă Urania s-ar fi răzgândit, i-ar fi fost foarte greu să vă găsească. Probabil că tatălui tău îi era frică să nu se trezească în ea sentimentul matern – care, oricum nu cred că ar fi durat mai mult de cinci minute – şi să încerce să te ia de la el.

Tracey dădu din cap, dar nu spuse nimic. Maribel o lăsă să-şi rumege liniştită gândurile.

Câteva clipe mai târziu, atenţia lui Tracey se întoarse din nou spre televizor. Pe ecran, Urania era călare pe unicornul ei alb şi îşi trecea în revistă trupele. Ca o valkirie wagneriană îmbrăcată de război, dar foarte ciudat. O bustieră tip Xena cu nituri bătute strategic: o platoşă futuristă din plastic transparentă, à la Barbarella, o fustă de legionar roman; o capă din pene, aztecă, şi nelipsita coadă de cal à la *Blonda ambiţioasă în turneu.*

La fel de ciudate erau şi armele: sabie; pistol cu raze; ninja şi arc.

Asta era chiar prea de tot şi pe Tracey o pufni râsul dar, deodată, camera de filmat o surprinse pe Urania de foarte aproape. I se vedea doar chipul. Pe faţa Uraniei, mai mare ca în realitate, se citea reproşul. Ochii cu privirea pătrunzătoare, ca de pisică, păreau să o cerceteze cu atenţie pe Tracey.

Lui Tracey i se opri râsul în gât. Câteva clipe lungi, foarte lungi, nu mai putu nici să respire.

Bunul-simţ îi spunea că e vorba doar de imaginaţia ei, că imaginea făcea parte din film. Totuşi, nu putea scăpa de puternica impresie că ochii se uitau la ea. Că Urania Vickers era *chiar acolo,* în camera aceea. Ca şi cum televizorul ar fi fost o uşă care lega două luni – realitatea şi imaginaţia – şi că era posibi să treacă dintr-una într-alta.

Bineînţeles, ideea era ridicolă. Copilărească, de fapt. Da, dar...

... dar părea atât de supărător de *reală!*

Maribel era îngrijorată. Cercetarea documentelor pe care le ţinea în mână îi dăduse un sentiment de nelinişte. Le revizui încă o dată, aranjându-le în ordinea cronologică.

Documentele erau diverse notificări referitoare la Tom Sullivan şi ipotecile făcute de el asupra casei. Cu toate că proveneau din surse diferite şi erau formulate diferit, toate se refereau la unul şi acelaşi lucru.

Cel mai vechi data de mai bine de trei ani şi jumătate. Fusese trimis de Golden Savings and Loan şi îl informa pe Tom Sullivan că i se aprobase ipoteca cerută. Maribel ştia că aceasta trebuia să acopere o ipotecă mai veche.

Cel de-al doilea sosise peste câteva luni şi anunţa că Golden State vânduse ipoteca unei alte instituţii importante, Southern Mariner Bank and Trust, Inc.

Următorul document era o scrisoare oficială de la Southern Mariner, prin care lui Tom Sullivan i se atesta calitatea de nou client. Urma apoi un act de la o firmă numită The Second Mortgage Store, primit cu un an şi jumătate în urmă, care atesta aprobarea unei a doua ipoteci.

Nu era nimic ieşit din comun la aceste documente.

Ce i-a atras însă atenţia lui Maribel a fost restul documentelor. Erau mult prea multe tranzacţii adiţionale decât ar fi fost normal, pentru o perioadă de timp atât de scurtă.

Maribel Pinales nu lucra în domeniul bancar, dar auzise destule de la rudele ei, pentru a şti cum funcţionează ipotecile. Ştia, de exemplu, că era un lucru obişnuit ca deţinătorul unei ipoteci să o vândă altui deţinător de ipoteci, odată cu altele. Evident, posesorii bunurilor ipotecate erau înştiinţaţi că, începând cu o anumită dată, ratele trebuiau achitate noii companii ipotecare.

Până aici, lucrurile erau clare pentru Maribel.

Dar, în ultimele şase luni, ritmul de vânzare al ipotecilor lui Tom Sullivan crescuse simţitor. La început, prima ipotecă fusese din nou vândută, de data asta unei companii de brokeraj cu numele de First Lender Financial Corp., Inc., cu sediul în Exuma, Bahamas.

Nu trecuseră nici două luni şi a doua ipotecă fusese şi ea vândută lui Equity Partners, Inc., cu sediul în Grand Cayman. Pentru ca, în următoarele opt săptămâni, aceeaşi ipotecă să treacă rapid prin

mâinile a nu mai puțin de două alte instituții bancare, Global Investors Trust, Inc., cu sediul în Liechtenstein, care a vândut-o către New Directions Banking of Atlanta, din Georgia.

Asta înseamnă că cea de-a doua ipotecă a lui Tom Sullivan fusese revândută de trei ori în tot atâtea luni.

Lucrurile erau din ce în ce mai ciudate. Mai ales că, după cum arăta documentația din fața lui Maribel, în ultimele șase săptămâni, situația se precipitase. Prima ipotecă a lui Tom Sullivan își schimbase de câteva ori proprietarii. Și cine fuseseră aceștia? Păi, primul fusese compania care deținuse pentru scurt timp și prima ipotecă – nimeni alta decât Equity Partners, Inc., din Grand Cayman, care o vânduse aproape imediat – de mirare oare? – către Global Investors Trust, Inc., din Liechtenstein care, la fel de repede, a revândut-o către – minunea minunilor! – New Directions Banking din Atlanta.

Așa se face că, în prezent, ambele ipoteci se aflau în proprietatea unei singure instituții.

În condiții normale, ipotecile nu ar fi avut nicio valoare importantă, dacă ne gândim cât de plin de datorii era Tom Sullivan. Dar, în condițiile în care Palm Coast Developers, Inc. dorea cu atâta ardoare să pună mâna pe colaterale, umila căsuță se transformase într-o inimaginabil de scumpă proprietate din Miami.

Să mai fie oare surprinzător faptul că doar cu zece zile în urmă, ambele ipoteci fuseseră vândute *pentru ultima oară?* Și că ambele fuseseră vândute aceluiași cumpărător?

Da, Maribel avusese dreptate când se gândise că e ceva putred în documentele acelea.

Din milioanele şi milioanele de ipoteci ce se vântură prin oraşul ăsta, ce şanse sunt ca două ipoteci ale cuiva, contractate iniţial cu două companii diferite să fie vândute separat, dar prin aceeaşi reţea complicată de cumpărători, pentru ca, în decurs de nici două luni să fie luate nu o dată, ci de două ori, de aceeaşi instituţie financiară? Care acum deţine ambele ipoteci?

Răspunsul? Şansele ca aşa ceva să se întâmple fără un aranjament bine pus la punct sunt nule.

– Eu zic că ceva e putred în Danemarca şi cineva se joacă de-a v-aţi ascunselea cu ipotecile lui Tom Sullivan, îşi spuse în şoaptă Maribel, care nu mai avea de-acum nevoie să se întrebe cine se afla în spatele acestor lucruri.

Se concentră asupra ultimelor notificări de transfer şi le examină cu atenţie. Undeva în subconştient, ceva nu îi dădea pace. Luă cele două notificări – una pentru fiecare ipotecă, le puse una lângă alta şi începu să le compare. Ce anume era în neregulă?

Şi, deodată, îşi dădu seama ce era. Nu în cuprins, ci în subtitlul antetului.

– Trace!

Tracey tresări şi începu să clipească des. Avea impresia că imaginarele benzi de cauciuc dintre ea şi ecranul televizorului se rupseseră brusc. Urania şi televizorul pur şi simplu o hipnotizaseră. Îşi scuturâ capul şi zâmbi slab.

– Da? Scuză-mă, dar eram pe altă lume.

– E ceva la care ar fi bine să te uiţi.

– Bine.

Veni lângă Maribel şi se lăsă pe vine să vadă ce ţinea aceasta în mână. Îi fu de ajuns o singură privire să-şi dea seama că erau notificările de transfer de proprietate pe care le văzuse când se uitaseră prima oară prin hârtii. Strâmbă din nas, ca şi cum dinspre cele două acte ar fi venit un miros urât, lucru oarecum adevărat.

– A, astea!

– Te-ai uitat atent la ele?

– Nu încă. Am avut de gând, dar am ajuns să mă ocup de teancul ăsta. De ce?

– Pentru început, uită-te la astea două! Fii atentă la numele companiei. Dacă priveşti cu atenţie, ai să observi ceva în antet.

Maribel ţinea cele două documente în mână de parcă ar fi fost contaminate.

Tracey luă documentele în mână. Cu mâinile încrucişate în poală, Maribel o studia cu atenţie, urmărindu-i reacţia. Iar aceasta nu întârzie să apară.

Mai întâi, Tracey citi literele mari şi elegante de culoare albastră:

NEW DIRECTIONS BANKING, INC.

Cum nu găsea nimic neobişnuit la ele, vru să se întoarcă spre Maribel când, deodată remarcă ceea ce îi scăpase când citise prima oară documentul. Sub numele corporaţiei, dar chiar deasupra adresei, era scris cu litere frumoase:

SUCURSALĂ A MARII CORPORAŢII FAMILIALE „BIGGS-DIMON"

Lui Tracey îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă cu exactitate ce citise. Când, în sfârşit, înţelese, o

trecu un fior. Nu-i venea să creadă. Biggs-Dimon? Compania fondată şi aflată în proprietatea familiei lui Brian Biggs, fostul ei logodnic?

– Înţelegi? Acum ştim din cauza cui a murit tatăl tău.

Vocea lui Maribel era blândă, dar pe faţă i se citea scârba.

– Băiatul de bani gata. Sau familia lui, care înseamnă acelaşi lucru. Îţi spun eu că dacă ar fi fost să fie, nu te alegeai decât cu ouăle nemernicului.

– Mâine... Primul lucru pe care îl fac mâine e să mă duc la el la birou. Ştiu că poate să rezolve chestia asta... măcar de dragul trecutului.

Maribel se uita uluită la ea şi nu-i venea să creadă ce aude. Dădu necăjită din cap.

– Nu te uita aşa la mine, o repezi Tracey. Nu cer imposibilul. În condiţiile astea poate să facă şi el măcar atâta lucru. Îmi e dator, neruşinatul draculuil

Ochii i se umpluseră de lacrimi aşa că nu văzu expresia sceptică de pe faţa lui Maribel.

– Îmi e dator! Nemernicul ăla îmi e dator, repetă, din ce în ce mai furioasă.

Capitolul unsprezece

Santorini, Grecia

Soarele care apunea îmbrăcase în roz marea, norii și căsuțele văruite în alb de pe coasta muntelui. Urania stătea pe un șezlong, cu spatele la spectacolul magnific al naturii, cu toate că sute de spectatori se adunaseră în punctul cel mai nordic al insulei – acolo unde ruinele unei clădiri de piatră, pe care localnicii le numeau „fortul", se înălța spre cer ca prova unei nave – tocmai pentru a savura mai bine frumusețea apusului de soare.

Așezat pe un scaun în fața Uraniei, Mark era și el orb față de spectacolul dat de natură. Înțelegea perfect starea de spirit a celei mai importante cliente, pentru că și el se afla în aceeași dispoziție proastă.

De fapt, era de așteptat ca vizita Juliei Markoff să le lase un gust amar.

Mark își aduse aminte de unul din citatele favorite ele lui „Bum–bum" Mancini: – „O fostă vedetă se aseamănă foarte mult cu ziua de Crăciun – se termină la fel de repede". Precaut, îi spuse Uraniei cu o nonșalanță pe care nu o simțea:

– Ce zici, ne apucăm de făcut tactică sau o lăsăm pe altă dată?

Dar, indiferent de ce anume gândea, Urania nu spuse nimic.

Peste caldera, dincolo de insula Thirasia, soarele ajunsese sub orizont și cerul începuse să se întunece rapid. Lămpile fotosensibile așezate pe terasă și pe treptele ce duceau la cele trei etaje se aprinseră instantaneu. La fel și cele din jurul piscinei, care avea acum o feerică nuanță de verde–fosforescent.

– Știi foarte bine că Julia a mizat pe faptul că nu vei accepta serviciile unui scriitor la negru. Dacă i–ai fi acceptat imediat oferta, contractul ar fi fost sigur și InfoMedia nu ar mai fi avut cum să–l rezilieze. Știm cu toții că patru luni sunt absolut insuficiente să dai formă unei cărți. Pentru numele lui Dumnezeu, Urania, chiar a trebuit să o refuzi atât de categoric? Nu puteai să–i spui că ai să te mai gândești și că ai să o anunți ce hotărâre ai luat?

– De ce îmi e întotdeauna atât de greu să cred ce aud? replică pe un ton acru Urania.

Ca majoritatea actrițelor, Urania Vickers își putea modula oricând vocea în funcție de circumstanțe, iar de data asta alese calea cea mai sigură – inconfundabilul ton al părții vătămate.

– Trebuie oare să–ți aduc aminte că datoria ta e să fii de partea mea, că trebuie să–mi reprezinți cât

mai bine interesele? Iar tu ce faci? Te dai de partea dușmanului, asta faci!

– E contraproductiv să spui că editorul tău e „un dușman". Nu faci altceva decât să-ți întărești și mai mult ideea pe care o ai în cap.

Urania își luă un aer triumfător.

– Așa și trebuie! Nu eu am plantat ideea asta acolo. Poți să-i mulțumești Juliei pentru ea. În orice caz, asta nu are nicio importanță. Orice psihiatru poate să-ți spună cât de important e din punct de vedere psihologic să-ți exprimi cu voce tare adevăratele sentimente. Știu foarte bine ce spun, pentru că eu sunt dovada vie a acestui tratament. Și acum, dragule, după ce mi-am exprimat adevăratele sentimente, mă simt de mii de ori mai bine.

Exasperat, Mark Varney își trecu degetele prin păr. Știa că atunci când Urania Vickers ia o hotărâre e greu să i-o mai schimbi. Cum-necum, reușea întotdeauna să aibă ultimul cuvânt.

Tonul usturător al Uraniei deveni deodată dulce ca un uguit de porumbel:

– Știi ceva, dragule? Ce-ai zice dacă te-ai scula și te-ai duce să-i spui Mariei să mai desfacă o sticlă de șampanie?

– De ce? Sărbătorim ceva?

Zâmbetul cu care îi răspunse Urania aducea cu cel al unui rechin.

– Păi, dacă avem într-adevăr nevoie de un motiv, atunci putem foarte bine bea în cinstea plecării Juliei. Dar asta ar însemna să facem risipă de șampanie bună. E suficient dacă spunem că bem pentru sărmana ta clientă... Nu ești de acord?

Conştientă de efectul pe care îl avea întotdeauna asupra bărbaţilor, Urania îşi flutură ademenitor genele.

Mark ezită o clipă. Urania băuse şampanie toată după-amiaza. Până la urmă se hotărî. Cu toate defectele ei – şi se numărau cu zecile – singurul de care nu putea fi acuzată era alcoolismul. A, îi plăcea şampania. De fapt, era celebră şi pentru asta, mai ales dacă era scumpă şi gratis. Dar şi mai celebră era pentru profesionalismul ei. În toată cariera ei, nu întârziase niciodată la filmări, nici, Doamne fereşte!, nu venise ameţită. Şi, cu toate că Mark o văzuse de multe ori ameţită de băutură, nu o văzuse niciodată beată în adevăratul sens al cuvântului.

Evident, motivul pentru care Urania nu se îmbăta niciodată nu era cine ştie ce secret. Conştientă că tot ce avea mai preţios era frumuseţea ei, îşi îngrijea faţa şi corpul la fel de atent cum îşi îngrijeşte un chirurg degetele. Dar, aşa cum nici prin minte nu i-ar fi trecut să iasă din casă fără a fi perfect machiată şi extravagant îmbrăcată, tot astfel se gândea clipă de clipă cum să încetinească ritmul inevitabilului. Ravagiile timpului şi gravitatea situaţiei îşi lăsaseră clar amprenta şi nu aveau nevoie de ajutor.

– Ce mai aştepţi, dragule, îl întrebă pe Mark, făcând botic, ca o puştoaică.

Resemnat, Mark se ridică în picioare.

– Mă întorc imediat.

Urania îl urmări cum pleacă, printre pleoapele pe jumătate închise. Admiră modul în care Mark se ridică de pe scaun şi mersul de panteră cu care ocoli piscina şi trecu pe sub arcada prin care ţâşnea o rază de lumină gălbuie.

Știa foarte bine că sexualitatea evidentă a lui Mark era total neintenționată. Bustul gol și bronzat, pantalonii albi și largi, făcuți dintr-un material nou și miraculos, ușor gofrat, și cu talie joasă îi dădeau un aer deosebit de atrăgător.

Dacă nu i-ar fi gândul numai și numai la carieră. Sau dacă ar avea doar jumătate din coeficientul de inteligență pe care îl are. Ce gigolo minunat și perfect ar fi!

Din păcate, Mark Varney se născuse și deștept și frumos – o adevărată pierdere pentru frumusețea masculină, din punctul de vedere al Uraniei.

Dinspre încăperea luminată se auzi susur de șoapte, apoi din nou pași aproape inaudibili de picioare goale care călcau pe ciment și fâșâitul materialului făcut după ultimul răcnet al tehnologiei modei.

– Maria a mai păstrat o sticlă la gheață, raportă Mark, în timp ce se așeza din nou comod. Uneori îmi vine să jur că are puteri magice, cel puțin când e vorba de tine și de șampania ta.

– Păi, e normal. E în serviciul meu de... dintotdeauna.

– A, să nu uit! M-a rugat să-ți spun că nu mai e decât o ladă și jumătate.

Urania păru surprinsă.

– Deja? Se pare că șampania are obiceiul să se evapore când e în preajma mea. Nu-i nimic. Va trebui să dăm telefon acolo, în Kolonaki, să ne mai trimită câteva lăzi, nu?

Ca și cum lăzile cu șampanie de o mie șase sute de dolari bucata ar fi fost la fel de ieftine și de ușor de obținut ca berea dintr-un magazin care face

reduceri, magazin care, bineînțeles, nu exista în Santorini.

Dar, ce să-i faci? Paradisul are și el lipsuri. Primul și cel mai important dintre acestea era lipsa totală a celei mai stringente necesități umane – apa potabilă. Pe insula aceasta aridă, ceea ce nu putea fi colectat în cisterne în timpul ploilor de iarnă trebuia adus pe mare, cu vaporul, și livrat populației cu ajutorul camioanelor. Apa de băut trebuie însă cumpărată la sticlă.

Mark și Urania rămaseră tăcuți în noaptea de catifea înstelată. Pe suprafața liniștită a calderei se reflecta luna aflată în al treilea pătrar, iar pe creste strălucea talmeș-balmeșul de lumini din Oia. Conversația încetase când o grecoaică îndesată, cu gura strânsă-pungă și o față ca un măr zbârcit se apropiase de ei cu o tavă în mână. Din vasul pentru gheață, din majolică, se înălța gâtul îmbrăcat în staniol auriu al unei sticle. Alături de vas, pe tavă erau și două pahare înalte și subțiri și două șervete de pânză apretată, frumos împăturite.

Femeia era Irina Stefanou, mama Mariei Stefanou, credincioasa menajeră a Uraniei. Țărancă până în măduva oaselor, Irina purta cu mândrie haine mohorâte de văduvă. Era îmbrăcată complet în negru; rochia cu mâneci lungi, basmaua, șorțul, pantofii și șosetele – toate erau negre.

Irina puse tava pe măsuța de lângă șezlongul pe care stătea Mark. Prin acest gest simplu reuși totuși să redea întreaga sa dezaprobare – mai ales față de Mark Varney, dar și, în general, față de străini, de mărfuri importate și de orice aducea cât de cât a frivolitate. De exemplu, șampania.

Se îndepărtă la fel cum venise, cu un aer neînduplecat şi fără să scoată un cuvânt. Parcă nici nu fusese acolo.

Mark aşteptă până fu sigur că nu poate fi auzit, apoi se strâmbă şi spuse în şoaptă:

– Nu ştiu ce simţi tu, dar mie zgripţuroaica asta bătrână îmi dă fiori. Trebuie neapărat să fie aşa de încruntată tot timpul? Şi, la drept vorbind de ce o ţii? Nu poţi s–o trimiţi în satul ăla de departe, din care a venit? Sunt convins că ar fi mult mai mulţumită acolo.

Urania se uită cu reproş la el.

– Ei, dragule, dar ştii foarte bine că nu aş putea sta fără Maria. E una din puţinele constante ale vieţii mele. Soţii şi amanţii au venit şi au plecat, iar aşa–zişii prieteni m–au înjunghiat pe la spate. Dar Maria a fost şi este ancora vieţii mele. Şi, dacă asta presupune să o suport pe mama ei... asta e!

În tăcerea care se lăsă, se auzi zgomotul scos de bucăţile de gheaţă care se ciocneau între ele, când Mark scoase din frapieră sticla de şampanie. Apoi fâşâitul foliei aurii, când o desfăcu de pe gâtul sticlei. Pe urmă sunetul scos de sârma care ţinea dopul pe loc. Şi, în sfârşit, o mică explozie, când Mark scoase dopul, ţinând deasupra lui mâna înfăşurată într–un şervet, ca să nu sară.

Şampania începu să gâlgâie şi să fâsâie când Mark ridică sticla deasupra uneia din cupe, pe care o umplu încet, pentru a da timp spumei să se aşeze.

Cu un gest aproape ceremonios, Mark se aplecă şi îi întinse Uraniei cupa. Era un gest minor, dar foarte apreciat de Urania, şi care de obicei o binedispunea – exact ce urmărea Mark.

În paharul său, Mark turnă doar două degete de şampanie. Suficient pentru a spune „Noroc", dar nu destul pentru a bea cu adevărat. Nu avea deloc chef de băut.

Urania îşi ridică paharul şi anunţă uşurată:

– Pentru plecarea duşmanilor.

Duse paharul la buze şi sorbi o picătură din el, ca o păsărică. Îşi umezi buzele cu vârful limbii şi oftă de plăcere.

– Bunuţ de tot. Vezi tu, acesta este nectarul zeilor.

– Aşa spui de câte ori bei şampanie, remarcă Mark.

Urania zâmbi încântată. Îşi băgă un deget în pahar şi începu să se joace cu bulele de aer.

– Asta, dragule, e din cauză că şampania e regina băuturilor. Oriunde şi din orice motiv ai bea.

– Ar trebui ca fabricile să te facă purtătoarea lor de cuvânt.

Urania îşi linse şampania de pe deget. Părea puţin gânditoare.

– Dacă te gândeşti câte lăzi de şampanie aş primi gratis pentru publicitate...

Mark gustă din şampanie, ţinând-o câteva secunde pe limbă. Urania avea dreptate. Era o şampanie fantastică. Voluptuoasă, şi totuşi uşoară, intensă şi totuşi discretă. Dar el alesese deja – oricât de spumoasă ar fi fost şampania, prefera oricând un whiskey. Mai ales Macallan. Şi, cu cât mai vechi, cu atât mai bine. Totuşi, în semn de deferenţă faţă de şampania Cristal din paharul lui, mai aşteptă câteva clipe, înainte să reia conversaţia.

În sfârşit, îşi drese glasul, indicând o schimbare de subiect.

– Îmi pare rău că stric momentul ăsta delicios dar...

Urania știa ce va urma. Își duse o mână la frunte, într-un gest dramatic.

– Vai, dragule, chiar e necesar?

– E bine să încheiem subiectul ăsta cât mai repede.

Urania oftă resemnată. Nu avea cum să nu fie de acord.

– Vai, cred că ai dreptate, murmură nemulțumită.

– Perfect. Și acum, ce propui să facem?

– Să facem?! Cum adică, ce propun *eu* să facem?

Urania îl străpunse pe Mark cu privirea. Vocea îi era din nou ca o lamă de oțel.

Dar Mark știa ce trebuie să facă.

– Știi, problema asta cu cartea nu se va rezolva de la sine.

– Mie-mi spui?

– Deci?

– Deci, am să continui să scriu, anunță pe un ton arogant Urania, și sorbi din nou o picătură de șampanie.

Când își înălță capul, ochii îi erau ca două fulgere.

– Ce vrei? Să le arunc prosopul?

Mark își puse cu grijă paharul pe masă și spuse calm:

– Nu. De fapt, eram sigur că asta o să spui.

Urania se înfurie cu adevărat.

– Și, dacă îmi dai voie să întreb, ce e rău în asta?

– Tocmai de asta mi-a fost frică, îi răspunse Mark, care se hotărâse să abordeze problema fără ocolișuri.

– Ți-a fost frică?! Presupun că te referi la hotărârea mea de a-mi continua romanul!

Mark nu spuse nimic, dar în sinea lui gândea: *Tu ai spus–o, nu eu!*

Dar tăcerea nu aduse nimic bun.

– Să ştii că, de fapt, eşti un maimuţoi.

Mark ridică indiferent din umeri.

– Mi s–au spus lucruri şi mai urâte.

– Sunt convinsă.

Mark se ridică. Se răsuci spre Urania şi îşi rezemă coatele pe genunchi.

– Speram să nu ajungem la aşa ceva, dar e momentul să recunoaştem că suntem într–o situaţie mai mult decât neplăcută.

– Pardon? Şi care, mă rog, este această situaţie pe care e momentul ca *noi* să o recunoaştem?

Vocea Uraniei era rece ca gheaţa din frapieră.

– Cred că deja o cunoşti.

Urania explodă. Îşi reluă rolul de Medee îmbrăcată de Klisman pe care îl jucase mai devreme şi, cu toate că nu făcu altceva decât să se aplece puţin spre Mark, aveai impresia că e de două ori mai mare şi că domină totul.

– Nu e suficient, băieţaş! Vreau s–o explici! Îţi ordon!

Dar Urania uitase un lucru esenţial şi anume că unul din punctele forte ale lui Mark era că nu putea fi intimidat uşor. Unul din primele lucruri pe care i–l spusese „Bum–bum" Mancini fusese să nu bage în seamă accesele de orgoliu rănit ale vedetelor.

– Păi, e vorba de cum să salvăm contractul. Iar asta înseamnă că Greenleaf trebuie să–şi primească marfa.

Iritată de ceea ce i se părea lipsă de loialitate din partea lui Mark, Urania întrebă:

– Şi, dacă nu, ce?

– Păi, au un întreg departament de avocaţi care deja sunt pe urmele tale. Şi hultanii ăştia nu vor ezita nicio clipă să folosească orice şmecherie legală, pentru a recupera banii companiei şi pentru a demonstra că îşi merită salariul. Nu-mi dau seama de ce, dar am impresia că au de gând să facă din tine un exemplu, chiar dacă asta înseamnă să te împroaşte cu noroi.

Urania îşi înălţă mândru capul.

– Să încerce numai! Îţi garantez că vor regreta că s-au pus cu mine!

– Da, dar gândeşte-te la consecinţe! Toate editurile din lume – şi ştim amândoi foarte bine cât de puţine edituri importante au rămas după toate tranzacţiile şi fuziunile din ultima vreme – se vor gândi de două ori, înainte să-ţi fluture prin faţă vreun contract de mai multe milioane de dolari. Şi, deocamdată, vorbim doar de edituri. În ceea ce îi priveşte pe admiratorii tăi, o publicitate proastă poate avea rezultate dezastruoase. Ce se întâmplă dacă te părăsesc?

Râsul Uraniei se pierdu în noapte. Se uită la Mark de parcă nu îi venea să creadă că auzise aşa ceva.

– Admiratorii mei îmi sunt loiali, declară sentenţios.

Furia începuse să i se atenueze. Se aşeză la loc pe şezlong. Aşa cum putea să pară, când vroia, supradimensionată, la fel de bine putea să execute şi operaţiunea inversă – făcându-se mică-mititică.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care Urania îşi linse rănile, puricând caftanul din mătase cu broderii aurii. Dădea un adevărat spectacol, aşa cum

trăgea de mătase cu vârful unghiilor şi cum aranja ici şi colo faldurile ample.

Mark schimbă direcţia atacului.

– Bine. După cum spui, nu-ţi faci griji în privinţa admiratorilor. Dar de roluri ce zici?

– Fii mai clar, Mark! Pur şi simplu nu înţeleg la ce anume te referi.

– Ei, ştii tu. La apariţiile din *Very Special Guest Star,* de la televiziune. Alea care îţi sunt atât de dragi şi care îţi aduc destui bani. Bani care, împreună cu ce primeşti pentru carte, reuşesc să ţină şacalii la distanţă. Să nu crezi că producătorii şi sponsorii nu vor reacţiona negativ în faţa unei publicităţi proaste. Cât ai bate din palme, au şi găsit altă actriţă pentru rolurile tale.

O actriţă tânără cu care cei din noua generaţie se pot identifica mai uşor, continuă Mark în gând.

– Lasă c-o să le treacă, îl asigură Urania.

– Da, dar ţie? o întrebă Mark, pe un ton calm.

Succes! Era evident că remarca lui Mark o zdruncinase pe Urania.

– Ce vrei să spui?

– Uite ce e, Urania! Nu am de gând să-mi pierd vremea cu fleacuri. Ştim amândoi la fel de bine că ai mare nevoie de banii de pe cartea asta. Şi că nu ai cum să-ţi răscumperi contractul. Ce naiba! Tu nu poţi nici măcar să returnezi avansul pe care ţi l-au dat. Ştim amândoi că l-ai cheltuit chiar înainte să-l primeşti.

Urania îi aruncă o privire ucigătoare.

– Nerușinatule!

Nu era niciun secret că două lucruri nu suporta Urania să discute mult: primul – vârsta ei; al doilea, situația sa financiară.

Cum-necum, în pofida anilor de glorie în care făcea bani frumoși, Urania rămăsese cu mai nimic. În timp ce Mae West lăsase în urma ei o avere fabuloasă prin investițiile imobiliare pe care le făcuse în Los Angeles, Paulette Goddard fusese mare maestră la bursă, iar Elizabeth Taylor colecționase de-a lungul anilor obiecte de artă și bijuterii neprețuite, Urania se zbătuse întotdeauna pe marginea dezastrului fiscal. În ultima vreme, ajunsese să accepte orice rolișor oferit în Europa de Est. De câteva ori, fusese trimisă cu avionul la Singapore (evident, la clasa întâi) pentru a tăia panglica la ceremonia de deschidere a vreunui mall extravagant – o treabă de o zi, dar pentru care era bine remunerată. Mai primise și un apartament de lux (pe care bineînțeles îl vânduse imediat) pentru apariția pe post de proprietar într-o reclamă a unei companii de construcții imobiliare.

Și totuși, în pofida statutului ei de mare vedetă și a dorinței nelimitate de a juca, Urania nu mai primea suficiente roluri – și nici bani. Nu mai avea nici acțiuni și nici bonuri de trezorerie. Nici măcar un soț bogat pe care să-l moștenească.

Și atunci, nu e de înțeles că femeia aceasta își petrecea verile pe buza unui vulcan activ încă?

– Uite cum văd eu lucrurile, Urania. Ai o singură posibilitate de a ieși din încurcătura asta și de a-ți salva pielea – să dai manuscrisul pe mâna unui profesionist. Cineva care e în stare să-i dea rapid o formă publicabilă.

– Şi tu, Brutus? Insinuezi că nu sunt în stare să duc treaba la bun sfârşit? Asta vrei să spui, *dragule*. Nu-i aşa, *dragule?*

– Nu insinuez nimic, Urania. Încerc doar să-mi salvez pielea. Ţine minte chestia asta. Şi nu-i nimic dacă nu primesc mulţumiri.

– Da, dar primeşti cincisprezece procente din drepturile de autor. Din brut. S-ar putea spune că sunt destule mulţumiri în banii ăştia.

Mark înălţă din umeri. Lipsa de gratitudine a clienţilor săi era ceva obişnuit pentru el. Făcea parte din riscurile meseriei, mai ales când era vorba de celebrităţi.

– Fie că-ţi place, fie că nu, sunt reprezentantul tău în plan literar şi e de datoria mea să mă asigur că totul e în interesul tău. Şi, dacă a mă asigura că totul e în interesul tău implică găsirea şi angajarea unui scriitor la negru, e foarte bine. Intră în atribuţiile mele, aşa că asta am să fac.

– Măi să fie! Cât de loial şi de profesional sunteţi, domnule!

Mark ignoră remarca sarcastică. De fapt nici nu o prea auzise, pentru că gândea în continuare cu voce tare:

– Am să fac cercetări să văd cine e disponibil şi dispus. Trebuie neapărat să fie cineva în stare să facă miracole. Partea proastă e că trebuie să fie cineva pe care Julia Markoff şi clonele ei să nu îl cunoască. Ideal ar fi să găsesc pe cineva absolut necunoscut, nici de editori, nici...

Fraza rămase neterminată, Mark se uita încruntat undeva în depărtare şi bătea cu vârful degetelor în lemnul de tek al şezlongului.

Urania îi întrerupse gândurile:

– Eşti convins că asta e soluţia, nu? Dar pe mine m-ai întrebat dacă sunt de acord? îl întrebă pe un ton acid.

– Încetează cu joaca, Urania!

Mark se opri şi se uită drept în ochii Uraniei, pe urmă continuă:

– Julia ţi-a spus foarte clar un lucru. Că vremurile magice s-au dus. Nu înţelegi că suntem în aer şi că avem neapărată nevoie de un miracol?

– Presupun că ai găsit deja pe cineva pentru chestia asta... cu scriitorul la negru. Am dreptate?

– Nu ai dreptate. Nu am găsit pe nimeni. Adevărul e că tare mi-aş dori să-l fi găsit. În mod sigur, ne-ar uşura mult situaţia.

„Situaţie" nu era nici pe departe cuvântul potrivit. Mult mai adecvat ar fi fost „starea haotică" în care se afla aşa-zisul manuscris al Uraniei – un melanj îngrozitor, plin de confuzii, cu scene lipsă, cu personaje care dispar fără nicio explicaţie, digresiuni inutile, dialoguri stâlcite şi schimbări bruşte de subiect. Transformarea lui în ceva cât de cât coerent, plăcut de citit şi mai ales vandabil era o treabă aproape la fel de imposibilă ca obţinerea de către un alchimist a aurului, din metale obişnuite.

Mark continuă să vorbească, de fapt să gândească vocal.

– Trebuie să încep să caut. Avem nevoie de cineva care lucrează repede, pe care să ne putem baza şi, mai presus de toate, să fie întruchiparea discreţiei.

Urania se ridică în picioare cu un aer imperial. Caftanul se înfășura în jurul ei ca o coloană de țesătură turnată. Se uită la Mark și îi făcu semn cu degetul.

– Dar să nu uiți un lucru, Mark. Persoana respectivă trebuie să lucreze pe bani puțini. Nu voi fi de acord cu o sumă din șase cifre, nici cu o parte din redevențe. M-am săturat să mă jupoaie toți numai pentru că sunt vedetă.

Urania porni să traverseze terasa dar se opri, cu privirea la luna plină care semăna cu o roată uriașă de cașcaval. Profită de fundalul pe care i se profila silueta și adăugă:

– A! Și încă ceva.

– Ce? întrebă Mark, pus în gardă.

– Oricine ar fi acea persoană, să-și țină gura. Să-și pună fermoar la ea. Contractul va fi făcut de Marty și o să-i spun să pună condiția asta. O clauză.

Marty la care se referea Urania era Martin Schulman, avocatul ei pe probleme artistice. Avocat vechi și dur, Marty nu își câștigase reputația de hultan prin acte de caritate.

– Așa că, pune-i în vedere că, dacă răsuflă ceva, va plăti de-i va ieși pe nas. O vorbuliță doar și va rămâne în fundul gol. Pentru că îl voi pune pe Marty s-o dea în judecată și să-i ia nu numai ce are, ci și ce va avea vreodată.

Mark reuși cu greu să rămână calm.

– Am înțeles perfect.

– Bravo! Asta așa, ca să fim bine înțeleși. Ce oră e în Los Angeles?

Mark se uită la ceasul de la mână și scăzu zece ore.

– Puțin peste unsprezece dimineața.

– Perfect. Mă duc și-l sun chiar acum. Marty nu ajunge niciodată la birou înainte de zece.

Și Urania porni mai departe. Cu un aer regal – cum altfel? Trena lungă, cu broderia ei strălucitoare, se învolbura ca aurul lichid pe mozaicul de pe jos.

Capitolul doisprezece

Miami, Florida

Legea lui Sullivan: Dacă e posibil să se întâmple ceva rău, probabil se va întâmpla – la o aruncătură de băţ de podul Brickell Avenue.

Pentru Tracey, locul acela părea a fi epicentrul tuturor lucrurilor urâte, sordide şi mai ales dureroase. Iar clădirea-turn în care îşi avea birourile firma Biggs-Dimon se afla la nici două străzi depărtare! Îşi spuse că era un motiv suficient de solid pentru a contracara obiecţiunile lui Maribel. Aşa că insistă să o ia pe ruta directă – traversând podul de pe care tatăl său plonjase drept în ghearele morţii.

Era nouă dimineaţa şi soarele ardea deja. Tracey se uită în tăcere la podul coborât. Atmosfera i se părea ireală, de la şuvoiul neîntrerupt de maşini care traversau râul Miami în ambele direcţii, până la bariera

de ciment care separa cele două benzi de circulație și clădirea cu trei etaje a controlorilor de trafic, aflată pe mal. Își mută privirea mai jos, spre pontonul de care erau legate bărcile de agrement viu colorate, și bicicletele de apă ale parcului de distracții. Un casino-plutitor, înalt și urât, cu bordurile albe lipsite de ferestre, aștepta să-și ducă pasagerii în zona liberă din apele internaționale, acolo unde se puteau juca în liniște jocuri de noroc. În depărtare, prin aerul ondulat de arșiță se zăreau noile blocuri cu apartamente de lux.

Mașina trecu pe lângă columna de bronz în vârful căreia mândrul războinic indian își îndrepta săgeata spre cer. Tracey observă pentru prima oară spirala de basoreliefuri care se încolăcea în jurul columnei, basoreliefuri care descriau viața indienilor Tequesta - de mult dispăruți.

Dispăruți. La fel ca Tati.

Maribel opri în fața unui monolit negru și suplu, construit din oțel și sticlă fumurie. Tracey coborî din mașină, aruncă o privire în jur și trânti portiera.

Valoarea turnului cu birouri era accentuată de parcul de câteva milioane de dolari din fața lui, în mijlocul căruia trona o statuie gigantică de Dubuffet.

Adevărul e că turnul în sine era suficient de impresionant și important pentru a-și merita numele - One Biggs-Dimon Plaza.

- *Buena suerte*[1]*!* îi ură veselă Maribel.

Tracey se răsuci pe călcâie și se rezemă de pervazul ferestrei. Zâmbi timid și își arătă degetele încrucișate care, spera ea, îi vor aduce noroc.

[1] Succes (lb. spaniolă - n.tr.)

– Mersi! Am impresia că am mare nevoie de noroc.

– Hei! Nu uita ce-am vorbit! Fii calmă şi ai să te descurci! Ai înţeles?

– Am înţeles.

Dar, în gând, adăugă: *Uşor de zis dar greu de făcut.*

– Te aştept în parcarea de peste Brickell. *Hasta la vista*[1]*!*

Maribel îi mai făcu o dată semn cu mâna, pe urmă porni maşina.

Tracey mai rămase puţin pe loc. Când maşinuţa roşie dispăru după colţ, se uită din nou în jurul său, mulţumită că ajunsese exact la ora fixată. Angajaţii veniţi din toate direcţiile intrau pe uşile rotative care se învârteau la nesfârşit.

Inspiră adânc şi murmură: „Curaj!"

Cu capul sus şi mapa sub braţ, îşi aranjă pe umăr cureaua genţii şi se alătură şuvoiului de oameni. Trecu de uşă şi se trezi într-un hol înalt, placat în întregime cu marmură neagră şi foarte răcoros. Lângă lifturi se afla un birou de recepţie, tot din marmură neagră, în formă de semilună. În spatele lui stăteau două recepţionere extrem de drăguţe, iar la fiecare capăt câte un gardian în uniformă, înarmat.

Inima lui Tracey bătea nebuneşte. Îşi auzi ţăcănitul des al tocurilor pe pardoseala de marmură şi încetini pasul, ca nu cumva să ridice suspiciuni prin graba cu care mergea. Afişă un zâmbet vesel şi trecu de biroul de recepţie. Se aştepta ca vreunul din gardieni sau o recepţioneră să strige după ea şi s-o oprească.

[1] La revedere – (lb. spaniolă – n.tr.)

Norocul fu de partea ei. Nu știa și nici nu o interesa dacă totul se datora aerului ei de persoană ocupată sau deux-piècesului care se potrivea cu acel aer, sau poate chiar amândurora. Important era că reușise să se strecoare printre cele câteva mii de albinuțe din stup.

Nu o opri nimeni nici când făcu o pauză și se uită la tabelul cu indicații, pentru a vedea la ce etaj se afla biroul lui Brian. Abia atunci își dădu seama că Brian nu o invitase niciodată în biroul său, nici măcar în hol sau în parcul din față. Se întreba dacă fusese ceva intenționat sau nu.

Numele de pe tabelă erau aranjate în ordine alfabetică. În sfârșit, Tracey găsi ce căuta:

Biggs,, B.R. II, Pres & CEO

Biggs-Dimon International, Inc. ... PH/40

Biggs, B.R. III, V.P. Operations

Biggs-Dimon International, Inc. ... 31

Foarte convenabil. Tăticu' la ultimul etaj, patruzeci, iar Brian Rutherford Biggs III cu nouă etaje mai jos, treizeci și unu. Sărmanul Brian! își spuse amuzată.

După cum îl cunoștea pe Brian, Tracey își dădea bine seama cât de supărătoare era pentru el situația asta, snob cum era. Nu era niciun secret că pe Brian îl interesa doar să fie numărul unu. I-o spusese chiar el.

Tracey era pe cale să se ducă spre lifturi, dar se răzgândi. *Poate că pe tabelă apare și vreuna din sucursalele companiei.* Căută la litera N. Deodată simți că are o piatră în stomac. În fața ei stătea scris:

New Directions Banking, Inc., of Atlanta, Georgia

Sucursală a Biggs-Dimon Int'l, Inc. ... 18

Într-o oarecare măsură, Tracey se aşteptase ca sucursalele lui Biggs-Dimon să aibă birouri în clădire dar, văzând-o chiar pe cea care vânduse companiei ipotecile tatălui său, companie care acum o ameninţa cu evacuarea, simţi cum o ia cu frig.

În clipa următoare, privirea îi fu atrasă de un alt nume cunoscut, care începea tot cu litera N. La început îşi spuse că nu poate fi adevărat. Nu îi venea să creadă cât de cumplit fusese înşelată. Şi totuşi, în faţa ei stătea scris negru pe alb:

Nationwide Equity Holdings, Inc.

Sucursală a Biggs-Dimon Int'l, Inc. ...21

Deci, Nationwide Equity Holdings, Inc. nu era doar o altă companie de ipotecare. Nu era nici măcar o părticică din corporaţia mai mare cunoscută sub numele de „Biggs-Dimon International Inc.", ci era o entitate aparte. Una care se afla în proprietatea lui Biggs-Dimon, dar care se ocupa exclusiv cu achiziţionarea de bunuri în lichidare. O afacere deosebit de profitabilă, al cărei produs era o succesiune infinită de ipoteci restante preluate de la alte sucursale ale lui Biggs-Dimon.

Descoperirea îi aduse lui Tracey un plus de durere, pentru că Brian Rutherford Biggs III era *...Nemernicul! Nemernicul dracului!...* cel cu care se întâlnise, cel care îi făcuse curte asiduă, cel care mersese chiar mai departe şi o ceruse în căsătorie!

Oare tot ce se întâmplase între ei fusese doar o înşelătorie? Fusese doar o tânără naivă care trebuise neapărat sedusă, pentru ca marea corporaţie să-şi ducă la bun sfârşit planurile? Căzuse oare în capcana atâtor exemple din istorie?

Te iubesc, îi şoptise Brian sub cerul înstelat.

Vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de tine, îi spusese pe o plajă goală.

Suntem sortiți unul altuia, îi murmurase în timp ce luau masa în restaurante exorbitant de scumpe și luxoase.

Dragoste și soartă.

Aiurea! Mai degrabă rahat și minciună, își spuse cu amărăciune Tracey.

Acum avea, în sfârșit, răspunsul la o întrebare pe care și-o pusese mereu. De ce cineva atât de bogat și cu o poziție atât de proeminentă în societate ca Brian Rutherford Biggs III, s-ar fi îndrăgostit și ar fi cerut chiar în căsătorie o fată ca ea, fără niciun ban, când ar fi putut alege o regină a frumuseții.

Te rog, Doamne! Spune-mi că mă-nșel! Spune-mi că a mai fost și altceva, ceva bun, în relația mea cu Brian!

Un lucru era însă sigur. Tracey era hotărâtă să afle răspunsul, indiferent dacă îi va plăcea sau nu.

Un alt nume îi trecu prin minte – *Palm Coast,* compania de construcții imobiliare care vroia atât de mult să pună mâna pe terenul tatălui ei.

Tracey făcu un pas șovăitor spre coloana de alături, în care erau trecute numele care începeau cu litera P. Iar acolo, evident, stătea scris cu litere strălucitoare:

Palm Coast Developers, Inc.

Sucursală a Biggs-Dimon Int'l, Inc. ... 28-33

Când își văzu suspiciunea confirmată, Tracey simți că leșină. Speriată, întinse mâna și se rezemă de peretele de marmură.

– Domnișoară!

Vocea străinului o trezi din starea de leşin. Întoarse capul şi rămase înmărmurită. I se părea că în faţa ei se află unul din gardieni, şi se blestemă în gând pentru momentul de slăbiciune. Se întâmplase exact ceea ce încercase cu disperare să evite – să atragă atenţia asupra sa.

– Vă simţiţi bine, domnişoară? întrebă omul, pe un ton îngrijorat.

– Da, dar...

Dar ce? Gândeşte, pentru numele lui Dumnezeu!

Se strădui din răsputeri să revină la o postură cât de cât normală, întinzându-şi genunchii şi îndreptându-şi spatele. Apoi încercă să zâmbească.

– Scuze! O clipă, m-am gândit dacă nu ar fi fost mai bine să fi rămas acasă. Dar acum mă simt bine, mulţumesc.

Bărbatul o măsură de sus până jos cu un ochi experimentat. Tracey îşi spuse că probabil e un poliţist ieşit la pensie care găsise un post de gardian.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Tracey clătină din cap.

– Nu, mulţumesc. Acum mă simt bine. Emoţii de slujbă nouă, ştiţi cum e. Impresia că s-ar putea să nu faci faţă.

Simţea cum neîncrederea omului se disipează.

– Ştiu. Mi s-a întâmplat şi mie de câteva ori. Ca să fiu sincer, şi aici sunt destul de nou. Mă cheamă Jack.

– Pe mine, Tracey.

– Ne mai vedem. Aveţi nevoie să vă urez noroc?

– Mulţumesc, nu cred că e rea ideea.

– Atunci, noroc, spuse bărbatul şi îşi reluă patrularea prin hol.

Fusese cât pe ce. Dacă i-ar fi cerut să-i arate vreun act de identitate şi apoi ar fi dat telefon sus...

Tracey începu să caute febril coloana cu numele care începeau cu Y. Şi, din nou, un nume familiar îi atrase atenţia:

Southern Mariner Bank and Trust, Inc.

Sucursală a lui Biggs-Dimon Int'l, Inc. ... 35

O altă instituţie financiară prin mâinile căreia trecuseră ipotecile tatălui ei.

Mergi mai departe! Nu te opri tocmai acum!

Tracey dădu peste un alt nume cunoscut, apoi peste încă unul şi încă unul: The Second Mortgage Store... Golden State Savings and Loan... Global Investors Trust, Inc – *Din Liechtenstein, dacă îmi aduc aminte bine!* ... First Lender Financial Corp., Inc. – Din Exuma, Bahamas... Equity Partners, Inc. – *Asta nu e aia cu sediul tot în Bahamas?*

Îşi simţea gura uscată şi respira greu. Se gândise că s-ar putea să fie vorba de o încrengătură de societăţi dar, Doamne Dumnezeule! Toate companiile prin mâna cărora trecuseră ipotecile tatălui său erau proprietatea lui Biggs-Dimon. Absolut toate!

Să văd cum ai să-mi explici chestia asta, netrebnicule! i se adresă în gând Tracey fostului său logodnic aflat sus, în biroul lui îmbrăcat neapărat în pluş. Iar în tot acest timp, prin minte i se învârtea continuu: *Etajul treizeci şi unu... etajul treizeci şi unu.* Ce anume îi spuneau cuvintele astea?

Tracey îşi întoarse din nou privirea spre tabela din faţa sa şi căută din nou la litera P.

Bineînţeles că se afla şi ea acolo, în spatele geamului închis ermetic: Palm Coast Developers, Inc.,

care ocupa toate etajele de la numărul douăzeci şi opt până la treizeci şi trei.

Iar Brian Rutherford Biggs III îşi avea biroul la etajul treizeci şi unu – la Palm Coast! – *Fir-ar el să fie de nemernic!*

Tracey îşi jură că Brian nu va scăpa cu una cu două, mai ales acum când ştia că el şi Palm Coast îl duseseră pe drumul sinuciderii pe tatăl său. Îl va scoate ea din biroul lui de director, cu covor gros pe jos, de la etajul treizeci şi unu, pe cel care, după ce o dusese cu zăhărelul, o aruncase ca pe o cârpă de şters pe jos. Să nu uite că ea era fata lui Tom Sullivan!

Aşa că, fii atent nemernicule! îi spuse îndreptându-se spre lifturi, ca o tigroaică plecată la vânătoare. *Să nu te pui cu mine! Am pornit în căutare de sânge!*

Liftul de sticlă urca rapid, ca o rachetă. Sub el, râul Miami şi podul Brickell Avenue se vedeau din ce în ce mai mici, pe fundalul panoramic.

Tracey Sullivan, care, din cauza acrofobiei nu putea fi băgată nici cu forţa într-un lift interior de sticlă, dintr-un mall, ca să nu mai vorbim de unul din blocurile-turn, strângea cu disperare mapa cu documente la piept. Se lipise cu spatele de singura latură care nu era din sticlă a liftului – uşa – şi strângea din dinţi de frică. Pe frunte îi străluceau broboane de sudoare, iar ochii verzi priveau drept înainte.

Nu trebuie să mă uit în jos, nu trebuie să mă uit în jos, nu trebuie să mă uit în jos, repeta întruna.

Clopoţelul electronic o anunţă că ajunsese la etajul treizeci şi unu. Oprirea a fost lină, fără nici cea mai mică zdruncinătură, cum se temuse Tracey. Luată pe nepregătite, aproape căzu pe uşa ce se deschisese

în spatele ei, direct pe covorul de pluș din zona de recepție.

Frumoasă intrare, Sullivan! Și mai spuneai că vrei să faci impresie bună!

Tracey se uită în jurul ei și se liniști. Cum-necum ieșirea ei caraghioasă din lift rămăsese neobservată. Recepționera din spatele geamului verzui stătea de vorbă cu o femeie, iar cei doi bărbați care stăteau pe canapeaua de piele, așteptând evident să fie primiți, erau ocupați cu câte ceva – cel mai în vârstă, răsfoia un dosar, iar celălalt se străduia să deschidă un laptop.

Oftând ușurată, Tracey își aranjă ținuta. Își descleștă degetele de pe mapă, își îndreptă coloana, trăgându-și umerii înapoi, și își înălță capul.

Transformarea fu impresionantă. Tracey Sullivan de acum câteva clipe dispăruse și noua Tracey Sullivan avea un aer de femeie de afaceri căreia nimic nu i se părea imposibil. Mai ales că știa cât de aproape se află de nemernicul ăla de Brian! Aproape că îi simțea prezența, ca un prepelicar.

Să nu te pui cu mine! părea să avertizeze fiecare pas al lui Tracey. Și, de parcă gândurile i-ar fi luat-o înainte, recepționera – o blondă drăguță, cu un microfon în fața gurii și cască pe cap – se uită deodată la ea și ridică întrebător din sprâncene.

– Am venit la domnul Biggs, spuse Tracey cu o voce moale dar suficient de autoritară, din care nu reieșea însă dacă are programare sau nu.

– Vreau să spun domnul Brian Biggs III preciză pentru eventualitatea că ar fi fost greșit înțeleasă.

Mâna recepționerei se opri deasupra consolei telefonice încastrate în masă.

– Şi pe cine să anunţ, vă rog?

Tracey îi răspunse mai întâi cu un zâmbet dulce.

– Domnişoara Parker, minţi fără pic de ruşine, folosind numele foarte cunoscut în lumea mondenă din Palm Beach, pe care îl alesese împreună cu Maribel. Domnişoara Daisy Parker, preciză.

Recepţionera formă un număr din trei cifre şi şopti ceva în microfon. Pe urmă ridică privirea şi îi zâmbi lui Tracey.

– Fiţi amabilă şi luaţi loc, domnişoară Parker. Domnul Biggs va veni imediat, spuse şi, cu un gest larg, arătă spre una din canapelele de piele.

– Tu?!

Exclamaţia lui Brian Biggs pluti prin aer ca o acuzaţie.

Se lăsă linişte. Conversaţia de la masa de recepţie încetase. Piuitul laptopului se opri şi el.

Tracey se încordă toată. Degetele i se încleştară pe geanta din poală. Asta era tot ce putea face în clipa aceea, pentru a-şi păstra atitudinea de femeie de afaceri cerută de atmosfera de templu prin care se sugera că acolo se făceau afaceri serioase, într-o manieră ireproşabilă.

Ce să-ţi spun!

Tracey încerca să se abţină. Minutele petrecute în atmosfera luxoasă dar sufocantă a holului de recepţie o înfuriaseră la culme. Îşi dădea seama că se afla în public şi că prea multe perechi de ochi erau aţintite asupra ei.

– Spune-mi, te rog, cărui fapt îi datorez onoarea de a te avea ca oaspete? o întrebă ironic Brian.

Tracey simți că roșește. Luă de pe canapea mapa cu acte, își puse geanta pe umăr și se ridică în picioare încercând să aibă un aer cât mai demn. Străduindu-se din răsputeri să nu tremure, traversă holul și se opri în fața lui Brian. Se uită drept în ochii lui.

– Să mergem undeva unde să putem sta de vorbă, Brian.

– Dar *stăm* de vorbă! îi șuieră Brian.

– Vreau să spun, între patru ochi.

– De ce? Eu nu am ce să-ți spun. N-ai spus chiar tu că nu mai avem ce discuta? Sau ai uitat?

– Nu, n-am uitat. Dar mai avem totuși ceva de discutat. Din cauza ta.

Brian izbucni în râs.

– Din cauza mea? Bună glumă! Eu te-am sunat? După câte știu, ai venit aici din proprie inițiativă. Și sub un nume fals!

– Da, dar din cauză că nu mi-ai oferit altă posibilitate, spuse Tracey pe un ton rece ca gheața.

– Hai, termină cu prostiile astea și ieși afară! Am treabă!

Brian se răsuci pe călcâie, dar Tracey îl apucă strâns de braț.

– Nu te grăbi, amice! Dacă îți place să scrii muzică, trebuie să fii în stare să o și asculți.

Tonul lui Tracey era ascuțit ca lama de brici.

– Muzică? Ce muzică? întrebă buimăcit Brian.

– Cea pe care ai scris-o chiar în ziua în care a murit tatăl meu. Presupun că ai citit în ziare. Sau măcar ai văzut la televizor.

– A, acum înțeleg. Încerci să dai vina pe mine pentru că s-a sinucis. Asta încerci să faci, nu?

– Da, exact asta încerc. Pentru că uite ce am găsit printre actele tatălui meu!

Tracey dădu drumul brațului lui Brian, deschise mapa și scoase un plic. I-l întinse uitându-se amenințător la el.

– Hai, deschide-l! Ai să găsești dovada în el.

Brian făcu un pas înapoi, de parcă Tracey i-ar fi întins un coș cu vipere, nu un plic.

– Tot nu înțeleg ce vrei de la mine. Indiferent ce se află în plicul ăsta, nu are nicio legătură cu mine.

– Nu? Ba totul are legătură cu tine.

În spatele lor, celelalte persoane aflate în hol se prefăceau fie că nu sunt interesate de discuția lor, fie că se concentrează asupra altor lucruri.

Degetele cu care Tracey desfăcu șiretul cu care era legat plicul tremurau. Scoase un teanc de documente și le alese pe cele de deasupra, prinse în capse.

– Proba numărul unu!

În loc să coboare vocea și să se adreseze doar lui Brian Biggs, ridică documentul pe care îl ținea în mână în aer să poată fi văzut de toată lumea.

– O ipotecă emisă de Golden State Saving and Loan. Îți dau voie la două încercări să ghicești care este compania-mamă a acestei instituții. Dacă ai ghicit din prima că e vorba de Biggs-Dimon, Inc., bravo ție, ai voie să mergi mai departe. Din păcate, nu am de unde să-ți dau prima de două sute de dolari.

Tracey puse documentul pe fundul teancului, îl luă pe următorul și îl ridică în aer cu un gest triumfător.

– Proba numărul doi. Avem aici un document eliberat de Golden State în momentul „vânzării"

ipotecii în discuție. Probabil că numele cumpărătorului îți sună cunoscut – Southern Mariner Bank and Trust.

Brian respira greu și pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație.

– Ajunge! Asta nu e treaba nimănui!

Ochii lui Tracey îl străpunseră ca două raze laser.

– Chiar nu e? Nu am observat ca pe documentele astea să stea scris „Confidențial". Tu ai observat?

Brian se uita la ea cu ură.

Dar Tracey de-abia își făcuse încălzirea. Se simțea deja în formă, așa că anunță:

– Dacă numele de Southern Mariner nu spune nimic – mai ales ție, Brian – hai să coborâm cu liftul la parter și să verificăm registrele clădirii. Și, ia te uită! Southern Mariner apare înscrisă ca sucursală a lui Biggs-Dimon!

Tracey răsfoi prin teancul de documente și mai scoase unul.

– Și acum, să mergem pe fir și să vedem unde duce. Am în mână o scrisoare din partea unei firme internaționale care se numește Second Mortgage Store. Sunt convinsă că ai auzit de ea. Și nu știu cum se întâmplă, dar este chiar compania care i-a acordat tatălui meu cea de-a doua ipotecă asupra terenului său – teren care, din întâmplare, se află într-o poziție deosebit de neconvenabilă. De ce? Pentru că se găsește exact în mijlocul suprafeței cumpărate de Palm Coast Developers, Inc. în Coconut Grove. Și să ne mai întrebăm de ce compania respectivă a ras de pe fața pământului toate casele și pomii, chiar și tufișurile, cu excepția – cel puțin până azi – a casei noastre? De ce? Pentru a construi un cartier nou-nouț

de clădiri super luxoase și superscumpe, împrejmuit cu ziduri și cu poartă de intrare! De asta!

Pe hol se lăsase o tăcere ciudată.

Tracey încercă, dar nu reuși să prindă privirea lui Brian, care se ferea permanent, privind când într-o parte, când în alta. Era atât de încordat că i se vedeau venele gâtului.

Vocea lui Tracey deveni sarcastică:

– Spune-mi *domnule* Biggs, chiar nu-ți spune nimic, nici acum, numele de Second Mortgage Store? Atunci, cred că ar fi mai bine să renunțăm la documentele colaterale și să ne povestești câte ceva despre implicarea dumitale directă în Palm Coast Developers, Inc. Ce zici? Vrei să-ți descarci conștiința?

Asta fu ultima picătură. Ochii lui Brian se făcură cât farfuriile. Începu să se uite pe furiș în jurul lui, ca un animal încolțit.

– Și, dacă există vreun dubiu asupra veridicității informațiilor pe care le am, putem lua liftul și coborî în hol, să vedem că Palm Coast Developers ocupă chiar în clădirea asta câteva etaje, *inclusiv pe acesta.*

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tracey, de unde ți-a venit ideea asta de conspirație?

O clipă, fața schimonosită a lui Brian arătă ca cea a unui copilaș nevinovat, pentru ca pe urmă, cât ai bate din palme, să devină din nou prințul de coroană mândru și poruncitor.

– Deci, să vedem. Unde rămăsesem? A, da! Ia uite ce avem aici!

Tracey răsfoi prin teancul de documente și, cu un aer de falsă surpriză, scoase un altul. Îl arătă celor din hol, ca și cum juriul ad-hoc format din clienții lui

Biggs–Dimon s–ar fi aflat chiar lângă ea, nu încremeniți în diverse locuri.

– Acesta este un document oficial care confirmă vânzarea primei ipoteci a tatălui meu de către Southern Mariner lui First Lender Financial Corporation, din Exuma, Bahamas.

Și unde credeți că își are First Lender reprezentanța în Statele Unite? Chiar aici, în această clădire.

Se lăsă, din nou, o tăcere mormântală. Nu se auzea decât respirația sacadată a lui Brian.

– Cei care au ghicit merg mai departe.

– Ai terminat? mârâi Brian.

Dar Tracey nu–i dădu nicio atenție.

– Dar această ștafetă făcută cu ipotecile, în interiorul aceleiași companii, această... *conspirație* clară între sucursalele lui Biggs–Dimon e mult mai complicată. Și cred că asta s–a dorit de la bun început. Știți cum e. Clienții devin confuzi și nu mai știu ce să creadă, pe urmă, profitând de lipsa lor de concentrare, corporația pune mâna pe bunurile lor. Dacă mai aveți puțină răbdare, am să vă lămuresc și mai bine.

Perfect! Am stabilit că prima ipotecă se afla la First Lender Financial. Și vă vine să credeți sau nu, și cea de–a doua ipotecă este vândută, și *nu o singură dată, ci de două ori!* Și asta în ceea ce în termeni bancari s–ar putea numi „cât ai clipi din ochi".

Tracey răsfoi din nou prin hârtii, căutând un act cu care să–și susțină afirmația.

– Dacă nu mă credeți pe cuvânt, veniți și vedeți. Mai întâi, ipoteca a fost pasată la Global Investors Trust, Inc., o corporație cu sediul în Liechtenstein,

apoi la New Directions Banking of Atlanta, din Georgia. Şi, vă puteţi întreba în a cui proprietate se află aceste două bănci. Păi, cum altfel? Amândouă sunt sucursale ale lui Biggs–Dimon!

– Gata! S–a terminat! Ieşi afară! În clipa asta! explodă Brian.

Faţa îi era roşie ca racul. Tracey îşi spuse că mai avea puţin şi îşi va da în petic ca un maniac.

– Auziţi cum vorbeşte? Şi când te gândeşti că e vorba de fostul meu logodnic! Vă vine să credeţi că e în stare să vorbească şi foarte drăgăstos? Şi că eu m–am lăsat păcălită?

– Hei! Eşti surdă? Parcă ţi–am spus să ieşi afară! răcni Brian cu pumnii încleştaţi, după care îşi îndreptă furia spre recepţioneră: Şi tu, ce stai aşa? Pentru ce crezi că te plătesc? Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva, femeie!

Recepţionera încremenise. Reuşi cu greu să iasă din starea de spectator hipnotizat şi începu să apese disperată pe tastatura centralei din faţa sa. Tracey vedea cum i se mişcă buzele, dar nu reuşi să audă ce spunea.

În câteva clipe, în hol îşi făcură apariţia doi bărbaţi voinici. Tracey tresări violent. Cei doi aveau difuzoare minuscule în urechi şi microfoane prinse la piept – ca cei de la serviciile secrete – şi se îndreptau rapid spre ea.

Cei doi bărbaţi aveau cel puţin un metru optzeci şi cinci înălţime şi, când ajunseră lângă ea, păreau că o privesc dintr–un turn. Dar Tracey nu se lăsă intimidată, când unul dintre ei se adresă încet, de–abia mişcându–şi buzele:

– Uite ce e, doamnă! Putem pleca în liniște sau puteți începe să țipați. Și să faceți circ și atunci va trebui să chemăm poliția. Cum doriți!

Tracey se uită o clipă la el, apoi își îndreptă privirea spre logodnicul său temporar. Dar nemernicul nici nu se uita la ea. Se strâmbă dezgustată și revoltată. Se gândi dacă să opună rezistență și să facă scandal, sau să se lase jos, prefăcându-se că i s-a făcut rău, și să se lase târâtă afară, ca în imaginile de la televizor, cu demonstranți nonviolenți. Își dădu însă seama că niciuna din opțiuni nu era viabilă. În plus, se punea problema dacă într-adevăr dorea să ajungă pe mâna poliției. Răspunsul era mai mult decât evident: NU. Bunul-simț îi spunea că dintr-o celulă a poliției ar fi realizat și mai puțin decât de acasă.

Se întoarse cu spatele la Brian Biggs, sperând din tot sufletul că îl vede pentru ultima oară. Se aplecă și culese mapa pusă pe pardoseală, pe urmă se adresă celor doi gardieni:

– Perfect, domnilor! Plecăm în liniște.

Capitolul treisprezece

– Ce să mă fac cu tine, *querida*[1]*?* Eşti cea mai încăpăţânată şi lipsită de creier individă pe care am avut ghinionul să o adopt ca soră, se plânse Maribel.

Era seara târziu şi cele două tinere stăteau în balansoare pe veranda căsuţei lui Tom Sullivan. Graţie tequilei din sticla tot mai goală, adusă de Maribel, timpul parcă zburase.

– Eşti o ruşine pentru întreaga comunitate a femeilor, începând cu timpurile imemoriale. Ca să nu mai spun de mişcarea feministă – aia cu sutienele arse în public. Tu şi mândria ta idioată! Dacă ai fi avut cât de cât bun-simţ, ai fi păstrat inelul pe care ţi l-a dat nemernicul ăla. Cred că valora... cât? Treizeci de miare?

Tracey ridică din umeri. Nici nu ştia şi nici nu-i păsa cât valora inelul.

[1] Scumpo (lb. spaniolă – n.tr.)

Maribel o admonestă cu degetul.

– Vezi? Atitudinea asta e cel mai mare defect al tău! Cu inelul ăla ai fi plătit şi ipotecile şi impozitele restante. Dar, nu! A trebuit să te dai mare şi să fii atât de *estupida,* încât să-i dai inelul înapoi!

Tracey se uită la inelar şi oftă adânc. Chiar şi în lumina palidă a lunii, se vedea clar urma mai albă pe care, până de curând, inelul de logodnă o apărase de razele fierbinţi ale soarelui de Florida.

Alimentată de o altă gură de tequila, imaginaţia lui Maribel o luă pe drumul visării:

– Sau mai ştii? Inelul ăla ar fi putut reprezenta începutul a ceva măreţ. Cum a făcut... cum o cheamă? A! Paulette Goddard, vedeta de cinema. Deşteaptă femeie! N-a dat niciun inel de logodnă înapoi. Şi te rog să mă crezi că a avut destule!

– Şi ce-a făcut cu ele? întrebă curioasă fără să vrea, Tracey.

– Păi, a făcut ce ar face orice femeie deşteaptă – şi-a făcut o brăţară cu briliante. Vezi? Femeia asta ne-ar fi putut da câteva sfaturi.

Tracey îi întrerupse pledoaria:

– Că tot veni vorba de cum să ne ajutăm singure, acum când, graţie excelentei tequila pe care ai adus-o, sunt plină de vitejie, am să dau un telefon. *Înainte* ca băutura să mă înmoaie de tot şi să-mi piară curajul.

Maribel se uită intrigată la cadranul luminos al ceasului de la mână.

– La ora asta?! E... cât?! Unu fără douăzeci? Aşa să fie?

Tracey se uită la ceasul ei, care de obicei rămânea în urmă cu opt minute pe zi. Arăta

douăsprezece și treizeci și două de minute, ceea ce demonstra că Maribel avea dreptate.

– Da, e unu fără douăzeci.

– Dar pe cine suni? Și de ce?

– De ce? Ca să-mi iau soarta în mână. Adică să-mi port singură de grijă. Cred că, de fapt, asta e tema discuției noastre, nu?

– Da, dar ce legătură are asta cu un telefon dat în miez de noapte?

– Foarte simplu. Îți aduci aminte că m-ai adus acasă după ce am fost în... infernul ăla plin de hoți, azi-dimineață?

– Îhî, sughiță Maribel.

Tracey oftă adânc.

– Bineînțeles, am avut ghinion și nu l-am găsit pe tipul pe care l-am sunat.

– Tipul? Care tip? întrebă repede Maribel – a discuta despre bărbați era cel mai important lucru din viața ei.

– După cum mi-a spus secretara, tipul se află la o distanță de șapte fuse orare de aici, continuă Tracey, fără a da un răspuns concret.

– Șapte?! Păi unde e omul ăsta? În Japonia?

– Greșit. În Grecia. Dar secretara a fost foarte drăguță și mi-a dat numărul lui de mobil. Însă, din cauza diferenței de fus orar, a trebuit să aștept cel puțin până la miezul nopții. Orice om care se respectă trebuie să se scoale înainte de șapte, nu?

– Șapte? *Șapte dimineața?*

Plină de speranță, Tracey dădu repede din cap.

Maribel se încruntă.

– Știu și eu? Pentru noi, oamenii muncii, e o oră destul de respectabilă în caz de... urgență. Dar pentru

alții? Habar n-am, *querida.* Mie și șapte și jumătate mi se pare îngrozitor.

– Îmi dau seama, dar, după cum ți-am spus, trebuie neapărat să sun, înainte să mi se urce tequila la cap și să-mi piară curajul.

– Cine e tipul? Îl cunosc? E drăguț? E bogat?

Tracey se ridică în picioare și rămase pe loc. Dușumeaua i se părea surprinzător de instabilă.

– Am să-ți spun când am să aflu, bine?

– Perfect!

Îl trezi un telefon care suna. Nu era țârâitul enervant al telefonului din casă, ci melodia bine cunoscută a celularului său, pe care îl pusese pe noptieră. Se răsuci și pipăi până găsi aparatul minuscul. Deschise telefonul, dar nu și ochii, și apăsă pe buton.

– Zi ce ai de spus, mormăi somnoros.

– Sunteți Mark Varney?

Vocea feminină ezita. Îi pronunțase numele aproape în șoaptă, de parcă s-ar fi temut că îl trezește.

– Da, cine sunteți?

– Îmi pare rău că sun așa de devreme. Poate ar fi mai bine să încerc mai târziu.

– Mai bine spuneți ce aveți de spus. Acum sunt treaz.

– Sunteți sigur?

Mark începea să se enerveze. Ora era prea matinală pentru ghicitori.

– Absolut. Cine sunteți?

Pauză. Apoi:

– Sunt Tracey Sullivan.

– Cine?

– Tracey Sullivan. Scriitoarea nepublicată... din Florida.

Sullivan... Sullivan... Nedumerit, Mark își freca vârful nasului între degete. *Sullivan.* Brusc, deschise ochii și se ridică în șezând, de parcă îl speriase ceva. Ceea ce nu era chiar foarte departe de adevăr.

– A, Sullivan! exclamă pe un ton plin de căldură.

Măi să fie! își spuse, simțind că-i vine să zburde. De-abia reușise să adoarmă aseară, cu gândul la persoana pe care trebuia neapărat să o găsească pentru manuscrisul Uraniei. Nu că ar fi fost cine știe ce penurie de scriitori la negru. Dar trebuia să găsească pe cineva care să știe să-și țină gura și, mai ales, care să nu ceară mulți bani. Iar acum, din senin, e sunat de candidatul perfect.

– Ai cumva capacități paranormale?

– Poftim? M-ai întrebat dacă am... capacități... paranormale?

– Da, asta te-am întrebat.

– Glumești! De ce? Ce te-a făcut să te gândești la așa ceva?

– Pentru că, mă crezi sau nu, ești exact persoana cu care vroiam să vorbesc.

– Adevărat? întrebă sceptică Tracey.

– Adevărat.

Din nou pauză. Pe urmă:

– Păi... Nu prea știu ce să spun.

Mark zâmbi.

– Nu trebuie să spui nimic. Doar să mă asculți. Ai înțeles?

– Bine. Spune!

– Uite ce e! Trebuie să înțelegi însă că e vorba doar de ceva ipotetic.

– Perfect.

– Situația e următoarea: Să zicem că cineva celebru, cineva care aduce mulți bani tabloidelor a scris o carte. Mai precis, un roman. Mă urmărești?

– Da.

– Și să zicem că acest roman are câteva probleme minore. Care trebuie prelucrate puțin. Unele trebuie scrise din nou, altele aranjate altfel, probabil niște dialoguri schimbate, unele personaje retușate... Una peste alta, ceea ce vreau să-ți spun e că e vorba de ceva mai mult decât face de obicei editura.

La celălalt capăt al firului se lăsase liniștea.

– Și mai trebuie să-ți spun un lucru foarte important. E vorba de un proiect de milioane de dolari, dar fără cotă-parte pentru cel ce corectează. Cu alte cuvinte, vedeta despre care discutăm trebuie să se bucure de toată gloria. Să-și prezinte cartea, să dea interviuri, să fie adulată. Mă asculți?

– Da, am înțeles.

– Așa că eu îmi pun următoarea întrebare: Crezi că persoana angajată să lucreze în astfel de condiții și care va rămâne anonimă se va simți jignită?

– Te referi deci la un scriitor la negru.

Mark rămase blocat. Evitase intenționat să folosească acest termen.

– Păi, cam așa e. Cred că e cel mai potrivit termen.

– Și, mi se pare mie, sau e vorba de ceva mult mai mult decât „un pic de aranjare" a cărții. Din câte ai spus am impresia că e mai degrabă vorba de o revizuire majoră. Așa e?

Mark își dădu seama că fata e deșteaptă și se hotărî să dea lucrurile pe față.

– Mama ta te-a făcut fată deșteaptă, spuse pe un ton admirativ.

– Adevărul e că n-a prea stat să crească ceva. Tot meritul e al tatălui meu. Dar să revenim la subiect... la această situație ipotetică. E vorba de o revizuire majoră, nu? De o „doftorire" a cărții, cum se spune. Echivalentul editorial al revizuirii de scenarii de la Hollywood.

Mark își dădu seama că fata știe mult mai multe despre publicarea unei cărți decât crezuse el. Hotărât să nu mai piardă timpul degeaba, își drese glasul.

– Așa e. Și mai trebuie să-ți spun că timpul e foarte limitat.

– Cât de limitat?

– Patru luni, cel mult.

– Înțeleg că nu e vorba deloc de o situație ipotetică. Am dreptate?

Mark fu luat prin surprindere și nu înțelegea de ce.

– Prinzi lucrurile din zbor, spuse, nesigur dacă modul direct în care fata punea problema îi plăcea sau nu.

– Și, de fapt, conversația este e un mod ocolit de a mă întreba dacă sunt interesată sau nu să fac treaba asta. Corect?

– Corect.

Gata, cărțile fuseseră date pe față, ca să spunem așa.

– Dar, înainte de a continua discuția, vreau să te întreb ceva.

– Întreabă-mă!

– De ce m-ai sunat? Presupun că e vorba de ceva foarte important, altfel ai mai fi aşteptat câteva ore.

– A, nu era nimic important. Cred că am încurcat fusele orare.

Era prima frază rostită de Tracey care lui Mark îi sună fals. *Minte. Sau măcar ascunde ceva.* Ea îl sunase, nu invers. Dar nu spuse nimic. Chestia asta mai putea aştepta. Deocamdată aveau lucruri mult mai importante de discutat.

– Cred că e momentul să-ţi spun că e vorba de o treabă de şaizeci şi patru de mii de dolari. Te interesează?

Auzi în receptor cum fata trage adânc aer în piept.

– Doar pentru anonimat?

– Corect.

– S-ar putea să mă... tenteze. Cât primesc în mână?

– Cincizeci de mii. Jumătate înainte, jumătate după.

– Douăzeci şi cinci de mii, şopti Tracey şi Mark avu impresia că fata face calcule mentale.

– Nu, îmi pare rău, dar nu pot. Aş fi dorit să pot, continuă Tracey şi oftă adânc.

– Cât vrei?

– Treizeci şi cinci de mii în prima fază. Sau minimum treizeci, spuse Tracey fără ezitare.

Fu rândul lui Mark Varney să calculeze. Candy îl sunase ieri din Beverly Hills să anunţe că sosise un cec de treizeci şi două de mii de dolari de la Madrid, pentru drepturile de autor ale Uraniei, asupra primei cărţi. Dacă reuşea să facă în aşa fel încât managerul Uraniei să nu afle, dacă renunţa deocamdată la cei

douăzeci şi cinci la sută ai săi – comisionul pentru dreptul de a vinde cărţi în ţări străine şi... presupunând că Urania va fi de acord...

– Când poţi să începi? o întrebă pe Tracey.

– Depinde. Lucrez de la distanţă? Adică, de aici, de acasă? Trimitem totul prin express sau e–mail? Dumneata eşti expertul în probleme din astea.

– De fapt, eu mă gândeam să vii tu aici.

– În Grecia?!

– Da, în Grecia.

Tracey nu mai spuse nimic. Era clar că se străduia să–şi limpezească gândurile. Mark încercă să–şi imagineze cât de emoţionată era. *Îşi spune probabil: „Europa! Călătorii! Aventuri! Dar ce dezamăgită va fi! Din câte o ştiu eu pe Urania, probabil o va încuia într–o cameră cu un pat, un computer şi... manuscrisul.*

Dar când, în sfârşit, Tracey îi răspunse, din vocea perfect profesională nu se simţea niciun fel de emoţie.

– A cui e cartea la care voi lucra?

– Am să–ţi spun imediat, dar mai întâi vreau să te avertizez asupra unui lucru. În cazul în care te hotărăşti să accepţi, să ştii că vei semna un contract de confidenţialitate, prin care vei garanta că nu vei dezvălui nimănui nici la ce lucrezi, nici pentru cine. În vecii vecilor. Absolut nimănui, indiferent cât de apropiat – soţ, iubit, tată, prietena cea mai bună. Nimeni nu trebuie să ştie nimic. Inclusiv despre această conversaţie. Presupun că pot avea încredere în discreţia dumitale.

– Stai liniştit. Nu am să te dezamăgesc.

– Sper că nu. Pentru binele amândurora.

Tracey părea mult mai relaxată acum și spuse amuzată:

– Asta sună a amenințare. Fii liniștit. Știu să păstrez un secret.

– Sper din tot sufletul să fie așa și te rog să mă crezi că e în beneficiul dumitale.

– Am înțeles.

– Perfect. Și acum, când știi cum stau lucrurile, care e verdictul?

Tracey începu să râdă.

– Cine ar scăpa o astfel de ocazie? Oferta mi se pare prea tentantă pentru a refuza. Dar trebuie să-mi spui cine e domnul sau doamna pentru care am să lucrez!

– Cu care, nu pentru care, o corectă Mark, dornic să pună lucrurile la punct de la bun început.

Pentru că Mark Varney cunoștea foarte bine ce va urma. Odată cartea terminată, Urania va inventa o relație oarecare cu Tracey, iar odată cu trecerea timpului aceasta va deveni ceva de genul „Cine? A, vorbiți probabil de secretara aceea care..."

– Deci, îmi dai cuvântul de onoare că va rămâne numai și numai între noi doi?

– Da, ți-l dau.

Mark făcu o pauză apoi spuse rar și clar:

– Urania Vickers.

Se aștepta ca Tracey să exclame emoționată: „Doar nu e vorba de marea vedetă Urania Vickers" cum ar fi făcut oricine i-ar fi auzit numele.

Dar Tracey bâlbâi doar un „Ur..." fără a mai reuși să rostească și restul numelui.

Mark detectă o umbră de surpriză neplăcută în vocea ei și i se păru mai mult decât ciudat.

– Care e problema, Tracey?

Tracey răspunse repede, încercând să-şi revină din uimire.

– A, nimic. Nu e nicio problemă.

Dar ceva suna fals în vocea ei. Era pentru a doua oară în decurs de câteva minute că Mark detecta o lipsă de sinceritate, sau cel puţin o eschivare. Spuse pe un ton blând:

– Să ştii că mie poţi să-mi spui aproape orice te preocupă. Contrar celor ce se spun despre mine, nu muşc.

Nu, nu muşc. Arunc doar inocenţi în ghearele leilor.

Tracey înghiţi nodul ce i se pusese în gât şi îşi drese vocea.

– A, nu, bineînţeles că nu, Mark. Dacă poţi să-mi trimiţi banii în câteva zile, am să semnez orice contract făcut de dumneata sau de Ura... de avocatul autoarei. Ştiu că sună melodramatic, dar să ştii că viaţa mea e în mâinile dumitale.

Capitolul paisprezece

Maribel insistase să-şi ia liber şi să o ducă pe Tracey la aeroport.

– Trebuie să te conduc, *carina,* şi cu asta basta! Nu are rost să te târguieşti cu mine. Vin să te iau fix la douăsprezece, aşa că să fii gata.

Până atunci, Tracey mai avea o mie şi unu de lucruri de pus la punct şi un milion de griji de lăsat deoparte. Fără să mai vorbim de bagaje. Trase cu forţă de capătul fermoarului de la valiza neagră şi umflată. Nici vorbă să se clintească!

– *Concha de madre!* mormăi, folosind înjurătura preferată a lui Maribel. Trebuie să te închizi! Trebuie!

Se lăsă cu toată greutatea pe valiza de nailon impermeabil şi mai trase o dată.

Victorie! Centimetru cu centimetru, închizătoarea începu să alunece pe zimţii fermoarului, pe urmă prinse viteză.

– Uf! În sfârşit!

Tracey ridică valiza şi îi făcu vânt deasupra alteia mai mici, care aştepta cuminte lângă uşă.

Asta a fost tot! Acum sunt gata de plecare.

Mai avea doar geanta de voiaj şi laptopul, un Titanium G4 pe care i-l dăduse Brian. În geantă era şi propriul ei manuscris, la care spera să poată lucra printre picături. Tot în ea pusese şi cele trei „comori" ale lui Tracey – fotografia în ramă de antimoniu a tatălui ei, pe care i-o făcuse chiar ea cu un an în urmă; un plic mare în care pusese fotocopii ale celor mai importante acte: certificatul de botez, certificatul de căsătorie al tatălui ei şi documentele oficiale prin care se atestau schimbările de nume. Plus cerificatul de deces al tatălui său de care s-ar fi lipsit bucuroasă. Iar la fundul genţii – albumul cu fotografii în care apărea Urania Vickers pe post de mireasă, dar şi fotografii ale ei cu un copil în braţe, despre care Tracey credea că e ea.

Tracey puse geanta de voiaj şi laptopul lângă celelalte bagaje şi se uită la geanta de mână. Spera din tot sufletul ca generosul dar de bun-rămas al lui Maribel – o geantă de umăr din pânză militară cafenie, prevăzută cu o curea tot cafenie, cu care se putea prinde în jurul taliei, şi cusături mari vizibile, nu va fi considerată tot bagaj de mână.

În sfârşit, Tracey putea spune că e gata de plecare. Cu avansul trimis de Mark Varney plătise ambele ipoteci – douăzeci şi două de mii de dolari. Se gândi că tatăl ei ar fi fost de acord, dar îi veni să-şi dea palme. *Doamne, ce proastă sunt! După cât îl cunosc eu pe Tati, nu numai că ar fi fost de acord, m-ar fi aplaudat chiar.*

Gândurile îi fugiră înapoi, la cufărul ascuns atâta amar de ani.

Trebuie să aflu adevărul despre mama. Înțelegi, Tati, nu? Sunt suficient de matură să-mi dau seama că motivul pentru care ai refuzat să discutăm despre ea a fost acela că era un subiect prea dureros pentru tine. Te respect pentru asta. Mai ales că nu ai distrus ce se afla în cufăr. L-ai lăsat acolo, împreună cu scrisoarea despre cutia Pandorei, special ca eu să-l găsesc. Ai vrut să-mi dai posibilitatea de a alege dacă să merg pe firul dat sau nu.

Tracey încerca să-și dea seama cât de greu trebuie să-i fi fost tatălui ei să trăiască purtând povara emoțională a acelui cufăr plin de amintiri, aflat doar la câțiva metri depărtare.

Da, Tati, mi-ai arătat calea pe care să merg, iar acum eu trebuie să merg pe această cale, să aflu cine sunt și de ce sunt cum sunt. Dar nu crezi că este o ironie faptul că, tocmai când am devenit un scriitor adevărat, trebuie să încep să caut adevărul despre mama?

Tracey simți dârele umede lăsate de lacrimi pe obrajii ei și se certă singură: *Hei, Trace! Pentru numele lui Dumnezeu adună-te! Azi pleci.*

Aruncă o privire către ceasul de la mână, care arăta că timpul fugea mai repede, acum când trebuia să plece. Se făcuse deja amiază.

Tracey își puse un deux-pièces modern, inspirat din Galliano/Prada și format dintr-o jachetă din bumbac kaki, cu epoleți și buzunare la piept și șolduri, și o fustă scurtă, pe bie. În picioare avea pantofi cu toc jos, maro cu bej.

Cu ferma convingere că niciodată nu strică să fii bine îmbrăcată, se uită în oglindă.

Se încruntă. Lipsea ceva. Drace! Se îmbrăcase, dar nu se fardase! Iar fardul este cel mai puternic aliat al unei femei!

Tracey zbură practic până la baie și dădu atacul la trusa cu farduri. Doar nu era să zboare de la Miami la New York și de acolo până la Atena, fără să arate bine! Mai ales că nu avea nevoie decât de o paletă de culori bine armonizate și de zece alte produse extrem de scumpe!

Mai întâi, își întinse pe față un pic de cremă cu vitamina E, pe care o masă până intră bine în piele. Pe urmă întinse un strat foarte subțire de fond de ten semimat care odată uscat dădea pielii un aspect neted și mătăsos. Aplică sub ochi un strop de fard antirid după care pudră toată fața cu o pudră cu aspect de bronz. O picătură de fard de obraz îi scoase în evidență pomeții înalți. Pe pleoape aplică un fard foarte deschis și luminos, după care le contură cu un creion dermatograf foarte subțire care scoase în evidență verdele ochilor. Roșul violent al rujului pe care îl aplică pe buze fu apoi atenuat cu ajutorul unui șervețel de hârtie și de creionul violet cu care Tracey le dădu conturul final. În sfârșit trecu o pensulă peste buze și...

...în acel moment se auzi claxonul unei mașini care parca în fața casei.

A sosit timpul de plecare? Deja? se întrebă și se uită la ceas.

Bineînțeles. Doar era Maribel. Și era douăsprezece fix.

Tracey îşi îndesă repede fardurile în trusă şi o zbughi spre camera de zi. Se auzi cum se trânteşte uşa şi Maribel intră în casă. Se opri brusc cu ochii aţintiţi asupra lui Tracey.

– *Por Dios! Cariña!* exclamă încetişor.

– Ce e? întrebă alarmată Tracey.

Maribel o imită, făcând o grimasă.

– Ce e? Nimic. Arăţi... *fantastico!* Ce costum! O nebunie! Slavă Domnului că-ţi cunosc garderoba, altfel ţi-aş fi luat o geantă de piele de un verde-metalic.

– Nu crezi că e prea...? întrebă Tracey pe un ton ezitant.

Maribel o privi lung printre gene, după care îşi puse mâinile în şolduri.

– Prea cum? Când ai să încetezi să storci complimente de la mine?

Se uită în jurul ei şi văzu bagajele aliniate frumos lângă uşă. Dădu din cap.

– Văd că eşti gata de plecare, spuse şi se îndreptă spre uşa din faţă. Îşi băgă două degete în gură şi scoase un fluierat îngrozitor de ascuţit. În câteva secunde, un tânăr latino, îndesat şi în uniformă gri intră pe uşă. Luă bagajele şi le scoase afară.

Tracey se uita la el, dar nu putea scoate un cuvânt. Până la urmă reuşi să bolborosească:

– Cine naiba mai e...?

– N-are importanţă, spuse Maribel, luând de pe un scaun geanta lui Tracey şi întinzându-i-o. După care, o luă pe prietena sa de braţ, o îndreptă spre ieşire şi trânti cu piciorul uşa care se închise automat în urma lor.

Pe verandă, lăsă braţul lui Tracey şi se întoarse să închidă broasca de siguranţă. Când se întoarse din

nou spre Tracey, văzu că aceasta se uita cu gura căscată spre stradă. În fața casei era parcată o limuzină albă și lungă.

Monstruozitatea din fața ei nu era altceva decât un Hummer cu nu mai puțin de șapte uși cu geamuri fumurii. Prin ușa din spate, întredeschisă, se vedea interiorul luxos, cu aer condiționat, canapele de piele, televizor și iluminat cu fibră optică.

Tracey se întoarse cu un aer de implorare către Maribel.

– Cred că glumești. Știi foarte bine că nu există nimic pe lumea asta care să mă facă să fiu văzută în... chestia asta, ce naiba o mai fi.

– Nici n-ai să fii, grație geamurilor fumurii. Poți să vezi afară, dar nimeni nu poate vedea înăuntru.

– Ai înnebunit? Cât costă?

– Nu costă nimic. Nu ți-am povestit de vărul meu, Hector? Cel care are o firmă de închiriat limuzine? Îmi era dator cu ceva, așa că l-am sunat. Doar nu te puteam lăsa să pornești fără stil în această incredibilă călătorie! În niciun caz în amărâta mea de Corolla!

Maribel făcu o pauză, apoi adăugă:

– Totuși, recunosc că îmi pare rău că e doar un Hummer și că e alb. I-am cerut ceva mai elegant, un Rolls sau un Lincoln de culoare închisă, dar asta era singura disponibilă.

Uluită, amuzată sau îngrozită – nici ea nu știa prea bine – Tracey rămăsese cu privirea ațintită la mașina lungă și luxoasă. *Să-l ia dracu' de bun-gust!* își spuse într-un târziu și dându-și capul pe spate, începu să râdă cu poftă:

– Îmi place la nebunie! Iar dacă e vorba de bun-gust ce să mai zicem de rabla mea ruginită?!

O luă pe Maribel în braţe şi o strânse la piept.

– Cum pot să-ţi mulţumesc?

– N-ai auzit? Prietenii sunt prieteni. Nu e nevoie să-şi mulţumească unul altuia.

– Zău că eşti nebună!

– Mi s-a mai spus.

Maribel reuşi să iasă din strânsoarea ca de urs a prietenei sale şi întinse o mână cu palma în sus de parcă ar fi cerut bani.

– Ce e? Vrei să-mi ghiceşti norocul? o întrebă chicotind Tracey.

– Biletele dumneavoastră de avion, *por favor,* fu răspunsul, însoţit de un gest elocvent al mâinii.

– Zău, Maribel! Nu-ţi mai face atâtea griji. Sunt la mine. Le-am pus bine, chiar aici spuse Tracey, bătând cu palma în geantă.

– Pot să le văd sau nu? insistă Maribel.

– Bine, bine, oftă Tracey.

Băgă mâna în geantă şi scoase plicul gros în care se aflau cele trei bilete dus-întors. Şi pe care se afla antetul agenţiei de voiaj, Los Viajeros, Inc.

Evident, biletele fuseseră emise de o agenţie la care o dusese Maribel şi care – cum altfel? – era a unei alte rude cubaneze.

– Uită-te şi tu! Totul e în ordine, spuse Tracey şi îi întinse plicul lui Maribel.

– *Gracias*[1], spuse Maribel şi, luând plicul cu două degete, îi dădu drumul în propria geantă.

– Ce dracu'... Acum chiar că eşti nebună!

– *Si*[1], răspunse netulburată Maribel, apoi, mai rapid ca un magician, scoase din geantă un alt plic,

[1] Mulţumesc (lb. spaniolă – n.tr.)

identic cu primul şi tot cu antetul agenţiei Los Viajeros, Inc.

Tracey se uita nedumerită la ea.

– Ce ai mai făcut?

Maribel înălţă ştrengăreşte din umeri.

– Ei, un pic de magie, acolo! Doar atât!

Tracey îşi strânse buzele şi se uită contrariată la Maribel. Ştia destul de bine că la Maribel un pic de magie însemna mult mai mult. Nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi de la ea. Luă plicul şi îl deschise. Începu să răsfoiască paginile şi aproape că îi ieşiră ochii din cap.

– Maribel! Ce dracu mai e şi asta? Astea sunt bilete dus-întors la clasa întâi, iar eu am plătit la clasa economică!

– Şi ce dacă? Nu ai auzit de ofertele speciale? Se fac tot timpul.

– Da, dar eu nu am acumulat suficienţi kilometri de zbor, ca să...

– Kilometri! I-auzi! Asta arată cât de puţine ştii despre zborul cu avionul! Află de la mine, *amiga!* Kilometri sau nu, clienţii regulaţi ai unei agenţii de voiaj primesc în mod obişnuit bonusuri, dacă există locuri disponibile. Aşa se zboară cu avionul. Şi, dacă te uiţi bine, ai să vezi că e vorba de aceleaşi zboruri. Singurul care nu e la clasa întâi e cel de la Atena la Santorini. Şi asta pentru că prăpăditele alea de avioane au numai o clasă. Şi acum, te ducem la aeroport la timp, sau stăm aici şi ne certăm?

Maribel o luă pe Tracey de braţ. Coborâră treptele verandei şi se îndreptară spre partea din spate a

[1] Da (lb. spaniolă – n.tr.)

mașinii, unde șoferul ținea portiera deschisă. Acesta le ajută pe cele două fete să urce în mașină.

Tracey se uită în jurul ei, la tavanul din oglindă, la lemnăria lustruită, la televizorul și videorecorderul din fața ei, la fax și la barul de lângă ele.

– E fantastic! Parcă încep să mă simt ca o vedetă de la Hollywood.

– Păi așa și arăți, *cariña.*

Mașina lungă și albă se puse în mișcare. Trecu pe lângă un teren mare și gol, aflat în proprietatea lui Biggs–Dimon, și intră pe una din străduțele înguste și umbroase care formau Coconut Grove.

– Și acum să ne relaxăm și să ne simțim bine. Ia uite! Avem și *Miami Herald* din dimineața asta. L–am luat în caz că în avion au doar *USA Today.*

– Mă răsfeți prea mult Maribel.

– Ei, fac și eu ce pot. Dar trebuie să recunoști, *amiga,* că e nemaipomenit de bine.

Tracey se așeză comod, își scoase pantofii și își urcă picioarele pe locul din față.

– Cu riscul de a–mi renega bunul–gust, trebuie să recunosc că așa e. Da, e nemaipomenit de plăcut! Îmi place la nebunie!

– Da, *cariña,* dar nu uita că viața e prea scurtă ca să ți–o petreci în avion.

– Am să încerc să nu uit, răspunse pe un ton solemn Tracey.

Evident familiară cu interiorul mașinii, Maribel deschise un minifrigider și scoase o sticlă de șampanie. Pe urmă, apăsă pe un buton și, ca prin minune, apărură două cupe și o frapieră.

Tracey privea fascinată. Maribel scoase dopul și turnă cu atenție șampanie în cele două pahare. Puse

sticla la locul ei şi îi întinse lui Tracey unul dintre pahare. Îl luă pe celălalt în mână şi îl ridică.

– Să bem în cinstea marilor magnaţi ai transportului maritim. Cine ştie, poate ai să cunoşti vreunul, înalt, brunet şi frumos.

Ca să fiu cinstită, aş prefera să aflu adevărul despre mama, îşi spuse Tracey. Dar îşi păstră gândul pentru ea. Pe de–o parte, pentru că nu voia să strice atmosfera, iar pe de alta, pentru că nu–i spusese lui Maribel pentru cine urma să refacă romanul, nici ce şoc avusese când aflase că era vorba de Urania Vickers şi nici că oferta i se păruse până la urmă irezistibilă.

Nici Maribel nu întrebase nimic. Dacă bănuia ceva, ţinuse pentru ea.

Se despărţiră la bariera vamală.

– Îţi promit că am să–l pun pe prietenul meu să se intereseze de familia Biggs şi de acoliţii ei, cât eşti tu plecată. Dar promite–mi că ai să–mi scrii.

Maribel îşi trase nasul. Nu încerca deloc să–şi ascundă lacrimile.

– Am să–i fiu recunoscătoare prietenului tău şi bineînţeles că am să–ţi scriu. Ai să primeşti o mulţime de vederi. Şi am să încerc să–ţi scriu pe e–mail, dar asta depinde de ce voi găsi acolo.

Maribel o luă în braţe.

– Să ştii c–ai să–mi lipseşti, prietenă nebunatică.

– Şi tu mie. Doamne, cât aş vrea să vii cu mine!

– Şi eu aş vrea, spuse dusă pe gânduri Maribel. Oricum, nu pot decât să–ţi spun să lucrezi ca nebuna. Auzi ce–ţi spun? Pentru că aşa ai să te întorci mai repede.

– Am să lucrez ca un maniac. Am să lucrez până am să înnebunesc şi am să fiu gata să mor! spuse pe un ton solemn Tracey, după care adăugă pe un ton blând:

– Cum am să pot să-ţi mulţumesc vreodată?

– Să-mi mulţumeşti?! Pentru ce?

Tracey se uită la ea. Pentru ce?

– Pentru că ai fost alături de mine când am avut cea mai mare nevoie. Te rog să mă crezi că aş fi ajuns o ruină dacă nu m-ai fi ajutat tu. Nu aş fi putut niciodată trece peste moartea lui Tati.

– Te rog potoleşte-te şi nu mai face din ţânţar armăsar. Nu am făcut nimic. Absolut nimic. Şi apoi, la ce mai există prieteni, dacă nu să se ajute la bine şi la rău?

Tracey clătină din cap şi zâmbi.

– Zău că eşti nemaipomenită!

– Dacă zici tu. Dar hai să terminăm cu prostiile astea! Bine?

Maribel se dădu doi paşi înapoi şi îşi aruncă pe spate pletele lungi şi negre. Zâmbi larg, lăsând să se vadă dantura perfectă, de un alb strălucitor. Îi trimise lui Tracey un sărut prin aer, îi făcu cu ochiul, pe urmă se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă legănându-şi şoldurile. Şi nu se uită nicio clipă înapoi.

Brusc, privirile tuturor bărbaţilor din aeroport se aţintiră asupra ei. Parodie de sex sau nu, le era imposibil să nu se uite la ea şi să nu simtă în gură gust de lapte şi de salsa. De zahăr şi de condimente. Toate lucrurile bune din care sunt făcute fetele frumoase.

Că tot vorbeam de incorigibil! îşi spuse Tracey, neştiind dacă să râdă sau să ofteze. Un singur lucru i

se învârtea însă prin cap: *Ce am să mă fac fără Maribel?*

Cu toate că încă o mai vedea pe Maribel, Tracey se simțea deja singură, ca și cum s-ar fi aflat în același timp undeva departe, naufragiată în mări solitare, dar și în Miami, de unde trebuia să plece.

Hai, Tracey! Adună-te! Nu așa se începe o călătorie, stând aici ca o idioată!

Tracey înălță capul, își luă servieta cu prețiosul ei conținut, își ridică de jos bagajul de mână și se îndreptă spre poartă.

În avion, cuibărită în uriașul fotoliu de piele de la clasa întâi, Tracey mai bău un pahar de șampanie, bucurându-se de luxul în care se găsea. Începu să răsfoiască prin *Miami Herald.* Obișnuitele subiecte și nelipsitele reclame. Putea fi un ziar din orice zi. Apoi...

Tracey simți cum ceva o lovește în moalele capului. Pe pagina a treia din secțiunea Metro Miami, era un articol pe două coloane, lung de zece centimetri. Alături de el, două fețe zâmbitoare, – una a unei tinere blonde de o frumusețe răpitoare, cu diamante uriașe la urechi și altele și mai mari la gât; cealaltă, a unui tânăr brunet și frumos, care îi era mai mult decât familiară.

Articolul era intitulat: GEORGINA KAUFMANN SE CĂSĂTOREȘTE CU BRIAN RUTHERFORD BIGGS III

Șocată, luată complet prin surprindere, Tracey scoase un geamăt. Durerea și furia erau încă prea proaspete.

Cu toate că nu conținea nimic neobișnuit, articolul scotea în evidență că era vorba atât de căsătoria dintre doi oameni cât și de cea dintre două companii:

moştenitorul uneia dintre cele mai mari companii imobiliare se căsătorea cu fiica şi moştenitoarea unuia dintre cei mai mari magnaţi ai comerţului. Un paragraf ieşea în evidenţă:

„După cum spune Kaufmann, 28 de ani, născută în Boca Raton şi fostă regină a frumuseţii, ea şi Biggs, 31 de ani, au fost logodiţi în secret timp de un an. Suntem foarte fericiţi că în sfârşit s-a stabilit data nunţii!"

Un an. Fuseseră logodiţi în secret timp de un an!

Şi în tot acest timp Brian s-a jucat cu mine cum a vrut. Iar eu, ca proasta am căzut în plasa lui. Cu tot tacâmul!

Tracey împături frumos ziarul şi îl dădu unui steward care trecea pe lângă ea.

– Vreţi să fiţi amabil să aruncaţi asta?

– Cu plăcere, răspunse stewardul, apoi se uită atent la Tracey.

– Nu vă simţiţi bine? Păreţi cam palidă.

Tracey clătină din cap.

– Nu am nimic, mulţumesc.

– Poate doriţi să vă aduc ceva. Încă un pahar de şampanie? O cafea sau un lichior?

– Nu, mulţumesc.

– Atunci un pahar cu apă.

– Nimic, absolut nimic. Mulţumesc mult.

Stewardul dădu înţelegător din cap şi se îndepărtă. Tracey îşi lăsă capul pe un umăr şi se uită prin sticla zgâriată, la cerul necuprins. Avionul se îndrepta în viteză spre aeroportul Kennedy.

Tipic pentru Brian Biggs să apară când nici nu te aştepţi, îşi spuse cu amărăciune Tracey. *De ce nu*

poate fi îngropat trecutul? Şi de ce încă doare atât de tare să-i văd numele şi fotografia?

Tracey se gândi că, cel puţin un timp, nu îi va mai vedea numele scris undeva. Şi, dacă avea noroc, nu i-l va mai vedea niciodată.

Ceva îi spunea însă că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Că, mai devreme sau mai târziu, Brian va apărea din nou şi că nu era ultima oară când auzea de el.

Se gândi la blonda regină a frumuseţii cu care Brian fusese logodit tot timpul, chiar şi după ce îi dăduse ei inelul de logodnă.

Bun-venit în regatul lui Brian, domnişoară Kaufmann! Asta e tot ce-ţi pot spune. Şi călătorie sprâncenată!

Capitolul cincisprezece

Santorini, Grecia

Până şi cei mai experimentaţi călători sunt de acord cu un lucru: a te apropia de Santorini cu vaporul înseamnă a trece printr-una din cele mai fantastice experienţe. Santorini pare făcută special pentru turişti, pentru că în acest loc există ceva care sfidează creaţia.

A intra cu vaporul în calderă – craterul de zeci de kilometri, inundat – este o adevărată aventură, accentuată de faptul că, practic, este vorba de un loc închis. Spre est, creasta protectoare a insulei principale – Santorini propriu-zis – ; la nord, Oia care o îmbrăţişează ocrotitor; la sud, peninsula cu anticele ei ruine de la Akrotíri şi care pare să aibă aceeaşi menire; iar, spre vest, trei insule mai mici, de dimensiuni diferite, creează un semicerc.

Se poate spune deci că există trei guri de intrare în caldera, ca şi cum natura ar fi dorit să pună gărzi în faţa unui rai. Pentru că ceea ce protejează cele patru insule este o a cincea, aflată chiar în mijloc. Acesta este vârful unui vulcan, scufundat în cea mai mare parte, dar încă activ.

Crestele întunecate, înalte de trei sute şi ceva de metri, sunt încoronate de sate de un alb orbitor, care coboară până pe marginea calderei. Apa adâncă de patru sute de metri este de un uluitor albastru intens. Într-un astfel de peisaj, chiar şi un vapor de croazieră pare mic ca o jucărie.

În fiecare an, milioane de turişti se revarsă spre Santorini, dar zeii sunt cei ce râd la urmă. Apele calderei sunt prea adânci pentru ancorare şi nici nu există un port în adevăratul sens al cuvântului. În funcţie de condiţiile vremii, în timpul zilei turiştii de o zi sunt aduşi de pe navele cu care au sosit, de bărci care fac naveta. Vapoarele coboară ancora şi sunt nevoite să facă tot timpul manevre pentru a rămâne pe loc.

În concluzie, aici se poate aplica perfect zicala conform căreia cele mai frumoase locuri din lume sunt şi cel mai greu accesibile.

Avionul coborâse deja destul de aproape de apa mării, dar nici urmă de frumuseţea care să îţi taie respiraţia. Tracey îşi lipise fruntea de fereastră şi se uita în jos. Văzu ceva ce semăna cu un peisaj lunar, pătat ici şi colo de oliv. Din loc în loc se vedeau vile albe în diverse stadii de construcţie. Şi peste tot, presărate pe acest peisaj inospitalier, se înălţau

nenumărate capele văruite, multe dintre ele cu cupole albastre.

Atenționarea însoțitorului de zbor nu avu niciun efect asupra lui Tracey. Mai întâi în greacă, apoi într-o engleză greu de înțeles, mesajul era că fotografierea aeroportului era strict interzisă.

Nu se poate spune că era o primire prea binevoitoare. Iar Tracey auzise de celebra ospitalitate grecească.

Să mai crezi în Zorba, își spuse cu amărăciune.

Când roțile avionului atinseră pista și se îndepărtară de terminalul minuscul, Tracey înțelese, în sfârșit, de ce era interzis fotografiatul. Camuflate în hangarele sub formă de movilă, străluceau avioane de luptă. Buncărele erau apărate de niște uriașe tunuri antiaeriene. Era evident că aeroportul din Santorini avea și funcția de bază militară grecească.

Tracey nu știa dacă să râdă sau nu. Minții ei logice, de jurnalistă, măsurile de securitate i se păreau mai mult decât ciudate. Dacă guvernul Greciei dorea să-și țină în secret instalațiile militare, de ce era totul atât de vizibil pentru orice turist care ateriza acolo?

Era amiază, cea mai călduroasă perioadă a zilei și trecerea de la temperatura asigurată în avion de aerul condiționat, la furnalul de afară, fu un adevărat șoc. Ca și lumina. Tracey își puse repede ochelarii de soare. Combinația dintre cerul lipsit de nori și soarele arzător, reflectat în așa de multă apă, crea o lumină de o intensitate la fel de dureroasă ca pustietatea insulei.

Un autocar al aeroportului îi transportă pe Tracey și pe ceilalți pasageri de la avion la terminal. Ajunsă în aeroport, Tracey fu încântată să simtă minunata

răcoare dată de aerul condiționat. Era de-a dreptul fericită că scăpase de lumina orbitoare a soarelui, lumină pe care s-ar fi așteptat să o găsească mai degrabă pe o planetă aflată aproape de soare și nu pe pământ.

Tracey își scoase ochelarii de soare și se uită în jurul ei, în zona în care trebuiau să-i sosească bagajele. Era un singur carusel de bagaje, și acela mic, iar pasagerii se îngrămădiră ca de obicei în jurul lui. Doi soldați greci, îmbrăcați în uniforma de camuflaj și cu automatele pe umăr patrulau prin zonă. Când o văzură pe Tracey, se uitară cam ciudat la ea, apoi își continuară mersul. Se opriră brusc și se întoarseră.

La început Tracey nu înțelese de ce se uitau așa la ea. Pe urmă i se aprinse beculețul. *O, Doamne,* își spuse, înroșindu-se toată și întorcându-se cu spatele la ei. Bineînțeles că aveau de ce să se uite la ea, așa îmbrăcată cum era. Dacă ar fi știut că aeroportul funcționa și ca bază militară, s-ar fi îmbrăcat cu totul altfel. Îi auzi pe cei doi soldați comentând în greacă și apoi izbucnind într-un râs voios. După care, clătinând din cap și zâmbind de nebunia străinilor, se îndepărtară.

Asta e prea de tot. Nu mai pun pe mine hainele astea decât când mă întorc în Statele Unite.

Caruselul cu bagaje porni scârțâind din toate încheieturile. Mulțimea din jurul lui se îmbulzi și mai tare. Din cauza asta l-a și observat Tracey. Stătea singur în fundul sălii, la distanță de cei sosiți. Ținea în mână un carton pe care era scris cu litere mari SULLIVAN. Scrisul arăta clar că autorul era mult mai obișnuit cu alfabetul grecesc.

Tracey îl studie cu atenție pe bărbat, înainte de a se apropia de el. Avea fața smeadă și îngustă și păr bogat, negru și rebel. Sprâncenele groase și negre i se împreunau la rădăcina nasului și o mustață mare și neagră stătea pleoștită pe buza superioară.

– Presupun că pe mine mă căutați. Tracey Sullivan? îl întrebă zâmbind și îi întinse mâna.

Bărbatul mormăi ceva și lăsă cartonul în jos, dar se făcu a nu băga de seamă mâna întinsă. Tracey nu-și dădea seama dacă intenționat sau într-adevăr nu observase. Pentru a nu crea o situație stânjenitoare, atât pentru ea cât și pentru el, lăsă mâna în jos.

– Mă numesc Stavros Poulianos și am venit să vă duc la Oia.

Vocea bărbatului era groasă și ușor răgușită, iar engleza pe care o vorbea avea un accent puternic.

– Sunteți foarte amabil. Sunt convinsă că m-aș fi descurcat și singură, dar e mult mai bine așa. E departe?

– Departe? Oia? Câțiva kilometri, spuse vag bărbatul înălțând din umeri.

Tracey arătă spre caruselul de bagaje.

– Mă duc să văd de bagaje. Cred că or să amețească dacă se mai învârtesc mult.

Dar umorul, însoțit de un râs nervos, nu avu niciun efect asupra bărbatului din fața ei. Figura taciturnă, ca de piatră, rămase nemișcată. Tracey oftă în sinea ei. *Presupun că și asta face parte din celebra ospitalitate grecească.* Porni spre carusel și încercă să se strecoare printre cei aflați pe marginea lui. Stavros își făcu și el loc cu coatele, până ajunse lângă ea.

Nu cred că mi-ar plăcea să-i stau în cale, își spuse Tracey, făcându-și o notă mentală. Apoi se aplecă și se uită în direcția din care ieșeau bagajele.

– Uite unul! exclamă, arătând cu degetul și apoi așteptând ca geamantanul să ajungă în fața ei și să-l ia.

Dar Stavros se dovedi mai iute. Brațul îi zvâcni spre banda rulantă și smulse geamantanul, înainte ca Tracey să-l poată măcar atinge. Într-un minut ambele bagaje de cală ale lui Tracey se aflau în siguranță în mâinile lui Stavros, iar laptopul sub un braț.

Ieșiră – Stavros înainte și Tracey în urma lui – din terminalul răcoros și întunecos în lumina puternică și arzătoare a soarelui. Tracey își puse repede ochelarii de soare, spunându-și că primul obiect pe care îl va cumpăra va fi o pălărie de soare cu boruri largi.

– Acolo, spuse Stavros arătând cu bărbia spre câteva mașini parcate spre stânga.

Tracey se întrebă ce fel de mașină avea Urania Vickers. Fiind în Europa, evident un Mercedes. Sau poate ceva mai pretențios și mai potrivit pentru o vedetă. Un Bentley?

Un Rolls-Royce Corniche? *Poate câte una din fiecare.*

Stavros se opri și puse jos unul din geamantane.

– Asta ce mai e? exclamă Tracey, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Se uită alarmată cum Stavros deschide portiera neîncuiată, bagă mâna în mașină și deschide portbagajul.

– Mașină, răspunse bărbatul, fără vreo urmă de ironie.

Mașină? A spus „mașină"? Cred că glumește.

Era fără îndoială cea mai mică maşină pe care o văzuse Tracey în viaţa ei şi, cu toate că era nouă şi strălucitoare, i se părea că hodorogita sa Corvette era gigantică. Şi roţile! Parcă erau de la o jucărie. Lui Tracey îi era teamă să întrebe dacă maşinuţa avea motor şi pedale.

Stavros reuşi însă, ca prin minune, să îngrămădească bagajele în portbagajul minuscul şi îl închise. Atunci observă Tracey că maşina se numea „Smart". Bărbatul ocoli maşina şi deschise portiera din dreapta, pe urmă o ajută pe Tracey să urce, luându-i de pe umăr geanta de voiaj şi aruncând-o pe locul din spate. Pe urmă închise portiera.

Geamul era coborât aşa că, fericită, Tracey îşi rezemă cotul de el. Coborî repede apărătoarea de soare şi pe urmă începu să se foiască pe scaun, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă. Zadarnic.

Stavros se strecură fără efort în spatele volanului. După ce porni motorul şi apăsă pe acceleraţie, claxonă la turiştii care traversau prin parcarea taxiurilor, transformându-i în pui speriaţi. Se răsuci şi făcu vesel cu mâna unui poliţist de la aeroport – era un fel de joc pe care amândoi îl considerau amuzant – şi porni repede pe mijlocul drumului, ca şi cum banda de delimitare trebuia neapărat să se afle pe aceeaşi linie cu mijlocul capotei maşinii.

Deodată, Stavros fu nevoit să ia mult dreapta, pentru a evita coliziunea cu un Mercedes care ieşea în viteză dintr-o curbă. Tracey întinse mâna şi se rezemă de bord, închizând ochii şi apăsând cu piciorul pe o frână imaginară. După care începu să se roage.

Stavros îi aruncă o privire și începu să râdă cu poftă. Într-o parte a gurii îi strălucea un dinte de aur.

– Bine ați venit la Santorini, spuse.

Aeroportul din Santorini se află deasupra nivelului mării, pe coasta de vest a insulei, aproape la jumătatea crestei. De acolo, drumul urcă ușor, dar continuu. Tracey se uită afară, încercând din răsputeri să nu se gândească la ce ar însemna un accident într-o mașină atât de mică, la o viteză atât de mare. În dreapta ei, pe pantele de sol vulcanic se vedeau vii. Dar plantele nu erau întinse cum este tradiția prin alte părți, pe garduri de sârmă, ci încolăcite pe pământ, ca niște șerpi uriași. *Probabil din cauză că pe partea asta a insulei vântul bate foarte tare,* își spuse Tracey. Printre pantele uscate de arșița soarelui, până la mare, se vedeau o mulțime de vile în construcție.

Intrară în Messariá, un orășel nu foarte frumos, unde Tracey văzu pentru prima oară ce înseamnă turismul în masă. Autobuze care scoteau un fum gros pe țevile de eșapament, mașini pline, taxiuri și zeci de motorete, scutere și biciclete se adunau din toate părțile pe strada cu două benzi, fiecare conducător având ferma convingere că este proprietarul drumului, indiferent de sensul în care mergea. Pe ambele laturi ale străzii mărginite de trotuare înguste, se găseau hoteluri ieftine, construite atât de aproape de trotuar încât avea impresia că se află chiar pe șosea. Văzu centre de închiriat mașini și scutere și nelipsitele stații de benzină, cafenele de stradă și magazine de suveniruri. Iar în mijlocul acestui haos, un bărbat ducea de sfoară un șir de măgari, fiecare împodobit vesel cu clopoței, flori și panglici.

Oraş sau nu, Stavros continua să conducă în viteză, ca un diavol. Nu lăsa nimic, mai ales biciclişti sau scutere, să-i stea în cale. De fapt, avea propriul său stil de a şofa: când avea dubii, apăsa pe acceleraţie. Şi ocolea doar dacă era absolut necesar.

De altfel, toată lumea conducea în acelaşi fel.

După câţiva kilometri de urcuş, ajunseră în oraşul principal, Fira. Cândva un important oraş egeean, devenise acum un important centru turistic. Drumul mergea în meandre pe marginea de vest a oraşului, iar traficul era la fel de greoi ca şi în Messariá. Şi aici vedeai pretutindeni magazine de suveniruri, case de schimb valutar, brutării, cafenele stradale cu umbrele mari, centre Internet, standuri de ziare şi vederi şi un nesfârşit număr de agenţii de voiaj.

Dar chiar şi în acest cartier comercial, Tracey văzu şi lucruri minunate, magice aproape – fie cupola albastră şi strălucitoare a unei biserici, fie clopotniţa cu multe arce, fiecare cu clopotul ei. Un zid văruit înconjura o casă cu o arhitectură ciudată, a cărei uşă principală era vopsită într-un verde de smarald strălucitor, ca şi brizbrizurile şi obloanele de la ferestre. O alee umbroasă şi misterioasă, pavată cu marmură, ducea la magazine de lux şi bijuterii. Peste tot se vedeau adevărate explozii de bougainvillea în nuanţe extravagante.

Şi asta nu era decât o parte a minunilor ce puteau fi zărite. Pe cealaltă parte a oraşului lung şi îngust, o încrengătură de clădiri atârna la câteva sute de metri înălţime, pe vârful stâncii care dădea spre caldera. Cafenele şi restaurante păreau construite în gol, deasupra apei. Sub ele, vasele de croazieră şi bărcile aduceau şi duceau hoardele de turişti.

Așa că Tracey își spuse că trebuia neapărat să revină și să viziteze acest orășel.

Ieșiră din nou la drum de țară. De-acum, pe o distanță de paisprezece kilometri de serpentine care îți fac părul măciucă, drumul continua ca o panglică magică de asfalt, până la Oia. La un moment dat, mașina ajunse pe culmea unui deal și o clipă, pe ambele laturi ale drumului se văzu marea...

– O, Doamne! șopti Tracey.

La dreapta ei, sute de metri mai jos, se zăreau risipite vile albe cu arhitectură cubistă și parcele de teren plat care se terminau la malul mării. Iar la stânga, stâncile striate coborau de la trei sute de metri, spre suprafața liniștită a imensului crater vulcanic care era Santorini și pe apele căruia soarele strălucea ca niște țechini de aur. În față, în depărtare, se vedea brațul îndoit, de stâncă, pe vârful căruia se înălța Oia, ca un miraj al pustiului.

Cu fața la fel de imobilă, Stavros nu spuse nimic, dar apăsă ușor pe frână, încetinind o clipă, pentru ca Tracey să vadă mai bine.

Tracey era înmărmurită. *Dacă Tati sau Maribel ar fi aici! Un loc ca ăsta nu trebuie văzut de unul singur!* își spuse, simțind cum un nod i se urcă în gât.

– E... e ca... e uluitor! Nu poate fi adevărat! șopti când în sfârșit, putu să articuleze ceva.

Drept răspuns, Stavros apăsă pedala de accelerație și mașinuța târșni înainte, lipind-o pe Tracey de spătarul scaunului.

Când intrară la periferia orașului, drumul se îngustă, devenind o alee solitară străjuită de ziduri. Pe ea circulau atât pietonii cât și mașinile și bicicletele.

Vehiculele care mergeau într-o direcţie trebuia să tragă din când în când pe dreapta şi să aştepte până ce treceau cele ce veneau din direcţia opusă, iar pietonii se lipeau de zidurile văruite. Cei mai norocoşi se adăposteau în nişa vreunei porţi. După cât se vedea, acestea păreau decupate în stucatură, iar uşile erau vopsite în diverse nuanţe de albastru sau roşu, sau chiar într-un ciudat de viu, dar perfect armonizat, verde. Ciudate şi total disproporţionate ca număr faţă de populaţie, erau cupolele de biserici cu acoperişuri din porţelan emailat în albastru şi fantasticele clopotniţe, care se înălţau mândru ca nişte turnuri, deasupra acoperişurilor semirotunde sau plate ale caselor.

Tracey rămăsese cu gura căscată. Nu mai ştia în ce parte să se uite. Fără să spună ceva, privea doar cu ochi mari şi strălucitori, încercând să cuprindă cât mai multe cu privirea.

Ceea ce, bineînţeles, era imposibil. Nimeni nu poate ingera atâtea frumuseţi într-un timp atât de scurt.

Pe partea dreaptă se găseau hoteluri cu două etaje, vopsite în alb, magazine mixte, prăvălii cu suveniruri şi taverne cu trepte care duceau spre acoperişul plat pe care, sub umbrare de stuf, se găseau mese aranjate pentru cei flămânzi şi însetaţi.

Pe partea stângă era o prăpastie. Trepte şi alei înguste de ciment coborau în zigzag, printre acoperişurile plate ale sutelor de clădiri văruite, una mai jos ca cealaltă, fără niciun motiv aparent, sau, mai bine-zis, una peste alta, ca nişte sertare deschise. Şi toate aceste terase abrupte erau mărturia forţei naturii. În timpul miilor de ani de erupţii şi zvârcoliri ale

pământului, formațiuni verticale de stâncă fuseseră împinse la suprafață, una deasupra alteia, sau una în spatele alteia, formând niște rafturi naturale pe care omul le-a transformat mai târziu în terase, îmbunătățindu-le pe parcurs.

Primii locuitori găsiseră astfel cea mai simplă și mai bună soluție pentru locuit. Rezultatul, care stă și astăzi mărturie testamentară a ingeniozității minții omenești, este *skafta.*

La fel de indigene pentru Santorini cum sunt iurtele pentru Mongolia, aceste adăposturi au fost create din multitudinea de peșteri și roci vulcanice. O skafta este o zonă lungă și îngustă, cu aspect de hol, săpată în stâncă sau formată prin adâncirea unei peșteri deja existente. Semănând într-o oarecare măsură cu terasamentul unei căi ferate, o skafta poate cuprinde mai multe încăperi care ajung până în adâncul stâncii.

Cât privește deschizătura din față a peșterii, locuitorii pur și simplu au zidit-o, lăsând loc doar pentru uși și ferestre. Sau, acolo unde teresa naturală a permis, au construit încă o cameră în față, creând astfel adevărate opere de arhitectură cubistă. Astăzi, cea mai mare parte a acestor skafta sunt vile de vacanță sau hoteluri, care pot fi formate chiar din mai multe skafta individuale.

Stavros intră cu spatele într-o parcare mică, plină cu mașini, motociclete și scutere. Strecură mașina într-un spațiu foarte îngust, opri motorul și deschise cu atenție ușa, doar atât cât să se poată strecura afară. Pe urmă se duse la portbagaj și începu să scoată bagajele lui Tracey.

Tracey deschise portiera vreo douăzeci de centimetri, se răsuci și își luă bagajele de pe canapeaua din spate. Simți cum mașina se zgâlțâie sub ea și auzi cum se trântește capacul portbagajului. Se uită repede în spate. Stavros luase deja bagajele în mână și se îndrepta spre aleea pietruită din fața lor. Se opri în fața unei porți albastre ca cerul, aflate într-un zid lung și înalt, bineînțeles văruit.

De partea cealaltă a zidului se afla locuința Uraniei Vickers.

Când trecu pragul porții, Tracey își dădu seama că nu prea puteai spune că e vorba de o vilă. Părea mai degrabă un adevărat orășel. Răspândite în jos pe panta stâncii, la o mulțime de niveluri și fără nicio noimă, ciorchinele de clădiri din fața ei ieșea dintr-un fel de stup format din peșteri așezate ca niște terase, una peste alta. Pe ambele laturi, perimetrul era definit de un zid înalt și alb, cu partea de sus rotunjită, care cobora alternativ în trepte, sau abrupt, și care reușea să asigure intimitate față de vecini, menținând în același timp o panoramă deschisă. Această amestecătură confuză de clădiri – cuburi, acoperișuri arcuite și domuri albe – era prezidată de pe cel mai înalt punct de o moară de vânt.

Partea de jos a complexului se termina brusc, printr-o terasă a cărei piscină ieșea mult în afară, deasupra calderei. Iar dincolo de ea – prăpastia. Dar, între aceste două extreme, fiecare acoperiș era o terasă. În colțuri, vase uriașe cu măslini, bolte de bougainvillea, cercelușI și multe, multe mușcate roșii care străluceau ca sângele. Ușile, tocurile ferestrelor și ușilor, obloanele și balustradele erau toate din lemn și

vopsite în același azuriu ca și poarta de la intrarea din stradă.

Construite aproape vertical și pe mai multe niveluri, părțile care formau întregul complex erau legate între ele printr-un labirint de scări abrupte.

Tracey se grăbi să-l ajungă pe Stavros din urmă și, coborând câteva niveluri de trepte de ciment, ajunse pe terasa de jos.

Aici își înălța corpul imens singura construcție mai lungă, care părea că stă agățată oblic pe roca vulcanică, semănând cu o fortăreață orbitor de albă. O serie de opt arcade înalte, tăiate în stâncă, de care erau atârnate fâșii de mătase albă, încremenite din lipsă de briză, dădeau terasei un aspect ireal.

Terasa lungă, în formă de trapez, era pavată cu *krokalia* albă și neagră lăsând impresia unei imense table de șah. Pătratele aveau încrustate în ele câte un delfin, fiecare cu altă formă de mișcare. Și bordura fusese copiată după antichitate – o friză continuă formată din valuri negre, stilizate, pe fond alb. Pe acest mozaic lucrat manual se aflau câteva șezlonguri capitonate și așezate cu spatele spre arcade, iar la cele două capete fuseseră așezate scăunele în formă de X pe care tronau teancuri de prosoape albe, frumos împăturite. Trei umbrele de plajă de culoare bej, așezate atent la intervale potrivite, asigurau mici insule de umbră.

Și, chiar în fața șezlongurilor, se întindea provocator cel mai luxos dintre cele mai luxoase lucruri aflate în Oia – piscina infinită, care părea să atârne deasupra albastrului de vis al calderei.

În căldura sufocantă a zilei, Tracey se și văzu plonjând și răcorindu-se în piscină și apoi întinsă sub

una din umbrele, cu un daiquiri de căpşuni în mână şi înconjurată de o tăcere siderală.

Da, de tăcere. Pentru că tăcere era aici. Zgomotele hoardelor de turişti şi al tavernelor erau mai sus şi dincolo de aceste ziduri. Liniştea aproape ireală nu era spartă de nicio voce ridicată. Peisajul spectaculos te invita parcă să şopteşti.

Un mormăit al lui Stavros o scoase pe Tracey din reverie. Bărbatul se îndrepta spre arcada cea mai apropiată. Se opri şi aşteptă ca Tracey să îl ajungă din urmă, pe urmă dădu la o parte fâşiile de mătase şi îi făcu loc să intre.

Şi Tracey intră, încet şi precaut, neştiind la ce să se aştepte. Şi i se tăie respiraţia. Intrase într-un spaţiu uriaş, jumătate construcţie, jumătate cavernă. Era extraordinar de răcoros şi parfumat de cimbrul sălbatic uscat pus în boluri de argint cizelat.

Stavros puse jos bagajele şi îi arătă lui Tracey, printr-o mişcare circulară a mâinii, că trebuie să aştepte acolo. Bucuroasă că nu trebuie să vorbească, fata dădu din cap.

Pentru că, de fapt, rămăsese fără grai. Fără să se mişte din locul în care se afla, făcu o piruetă de trei sute şaizeci de grade. În afară de o oglindă uriaşă cu ramă aurită, în stil baroc, şi o consolă pe care erau sculptaţi minuţios nişte puşti jucăuşi, mobilierul era destul de simplu – o combinaţie de mese şi dulapuri ţărăneşti, dintr-un lemn de culoare închisă; o pendulă în ormolu şi două sfeşnice; o scrumieră de Baccarat şi câteva măsuţe joase, acoperite cu blană de zebră.

Tracey se uită la tavan. Era format dintr-o serie de arcade lungi şi rotunjite, bineînţeles văruite. Peretele din fund era compus parţial din stâncă striată natural,

pe care arhitectul o încorporase în designul casei. Două alcovuri mici și cu un aer misterios, săpate în roca vulcanică, păreau să treacă dincolo de zid. Între ele, așezat la loc de onoare pe zidul alb și bine iluminat atârna celebrul portret al Uraniei făcut de Warhol. Tabloul fusese executat în nouă versiuni diferite care fuseseră agățate împreună, formând astfel un singur tablou uriaș. Așa că Tracey avea în față nouă chipuri identice, fiecare pictat cu altă culoare.

Tracey se uita fascinată la tablou, mutându-și privirea de la o față la alta. Ultima oară când văzuse ceva asemănător fusese la Muzeul de Artă Modernă din New York.

– Extraordinar de frumos, nu? Cea mai frumoasă vedetă din raiul cinematografiei.

Vocea răgușită care-i șoptise la ureche lui Tracey o făcu să tresară. Se răsuci pe călcâie și se trezi față în față cu o femeie înaltă, cu ochi negri și privire pătrunzătoare, păr blond-arămiu, coafat și dat cu fixativ și niște sâni mândri care ieșeau în față ca niște prove de catamaran. Femeia purta o bluză albă imaculată, un deux-pièces negru cu dungi fine argintii și espadrile negre. La gât îi atârna o cruciuliță de aur cizelată, iar la mână avea un ceas de aur cu brățară neagră, care imita pielea de șarpe. Pe inelar îi strălucea o verighetă simplă, de aur. Era fardată simplu dar eficace – pe buzele strânse, un pic de ruj de culoare deschisă și ochii subliniați cu dermatograf negru. Impresia generală era de demnitate distantă, impunătoare.

Dar, spre surprinderea lui Tracey, femeia nu se uita la ea, ci la multiplele Uranii din fața ei. Câteva clipe mai târziu, ochii mari, cu pleoape grele, se

ațintiră asupra lui Tracey ca niște lasere și începură să o privească scrutător și necruțător.

– Trebuie să fiți domnișoara Sullivan, spuse femeia accentuând pe ultimele silabe.

– Da, eu sunt .

– Iar eu sunt doamna Stefanou. Maria Stefanou.

Tracey zâmbi prietenos și spuse pe un ton politicos, întinzând mâna:

– Încântată de cunoștință, doamnă Stefanou.

Doamna Stefanou întinse mâna care lui Tracey i se păru ciudat de rece și lipsită de viață.

– Doamna vă așteaptă. Eu am venit doar să vă urez bun–venit din partea sa și să am grijă să vă simțiti bine.

– Sunteți foarte amabilă.

– Vă rog să luați loc. Am să o informez pe Madame că ați sosit.

– Mulțumesc, spuse Tracey și văzu cum femeia e înghițită de unul din alcovuri, de la care pornea în sus un rând de trepte.

În loc să se așeze, Tracey încercă să se calmeze plimbându–se încet prin încăperea uriașă, admirând modul îndrăzneț în care modernul și primitivul fuseseră integrate într–un tot unitar. Stucatură, fier, cristal, foiță de aur, marmură, mătase și blană – abundența acestora devenea evidentă numai când luai în considerare dimensiunile încăperii. Prima impresie a lui Tracey fusese cea de spațiu relaxant și minimalist spartan. Acum însă, observă și alte lucruri care îi scăpaseră la prima vedere – antichități plasate ici și colo, discret, nu pentru efect maxim.

Se apropie de o mică figurină cicladică din calcar, atât de simplu sculptată încât putea fi foarte bine

considerată modernă, nu datând din secolul patru înainte de Cristos şi pusă neglijent pe un teanc de cărţi pe care Tracey aproape că nici nu-l observă.

Tracey auzi nişte plescăituri care păreau să vină de afară. Cineva înota. Se uită în direcţia arcadelor, dar fâşiile de mătase îi blocau privirea.

Apoi se făcu linişte, urmată de zgomotul pe care îl face apa când se scurge de pe un corp. Era clar că înotătorul, cine o fi fost el, ieşise din apă.

De teamă să nu fie considerată excesiv de curioasă, Tracey se îndepărtă şi mai mult de arcade. Observă că se afla în faţa celei mai mari sculpturi din încăpere, a cărei frumuseţe îi tăie respiraţia. Era bustul în mărime naturală al unui bărbat, fără cap şi mâini, pus pe un piedestal negru. Pieptul musculos, cu pectoralii bine definiţi, se termina cu o talie mai groasă şi mai plină decât cea a etaloanelor de frumuseţe din zilele noastre. *Un sportiv, sau un soldat, imortalizat de dalta unui artist,* îşi spuse Tracey. Sculptura părea atât de vie, încât aproape că puteai vizualiza întregul corp.

– Ce păcat că e pe jumătate castrat. Nu-i aşa? întrebă o voce masculină din spatele ei.

Speriată, Tracey se întoarse. Cu o mână încerca să-şi potolească bătăile inimii.

– E un obicei, să vă apropiaţi aşa de oameni, pe la spate? îl întrebă pe un ton acuzator pe bărbatul care i se adresase într-o engleză perfectă.

Dar, peste câteva secunde, regretă din tot sufletul tonul tăios. O singură privire şi îşi spuse: *Dumnezeule mare! Ce bărbat frumos!* O altă privire şi simţi cum roşeşte toată. *Şi nu se poate spune că lasă prea multe în seama imaginaţiei.*

Bărbatul din fața lui Tracey avea treizeci și ceva de ani și era îmbrăcat doar în slip și cu un prosop în jurul gâtului. Cum părul negru era ud și lins și de pe trup i se scurgea apa, nu era neapărată nevoie să fii un mare om de știință ca să-ți dai seama că el era înotătorul pe care îl auzise Tracey mai devreme. Picioarele goale explicau cum de reușise să se apropie de ea fără a fi auzit.

Tracey îl etichetă rapid ca o vedetă de mâna a doua. Nu că ar fi avut prea mult timp ca să se uite la emisiunile ieftine de la televizor. Lucrând însă la WMAI-TV, văzuse destule emisiuni ale concurenței, pentru a putea recunoaște genul. Era obligatoriu ca începătorii să fie înalți, bruneți, bine făcuți și să aibă trăsături frumoase.

Iar tipul din fața ei se potrivea perfect tiparului. Absolut perfect, până la ultimul amănunt.

Trupul fără un gram în plus era suficient de musculos pentru a face inimile femeilor să bată mai repede. Suplu și perfect proporționat, cu șolduri aproape inexistente, te făcea să-l mănânci din ochi, dezbrăcat sau nu.

Chipul superfotogenic avea o bărbie pătrată, pomeți înalți și niște ochi ucigători, de un albastru o idee mai deschis decât cobaltul.

Dar, cu toate că Tracey îl încadrase rapid în lumea spectacolelor, vocea bărbatului i se părea foarte cunoscută. O mai auzise undeva. Probabil de la televizor. Da, de acolo.

– Mă refeream la sculptură, spuse bărbatul.

Tracey se întoarse și se uită cu ochi goi la sculptură. Ceea ce cu doar câteva clipe înainte i se păruse o entitate aproape vie fusese detronat de

realitate şi aruncat din nou în panteonul bucăţilor de piatră sculptată.

– Da? întrebă, străduindu-se să lungească mult cuvântul pentru a-şi masca stânjenirea, dar şi pentru a trage de timp, încercând să-şi amintească unde mai auzise vocea.

Bărbatul îşi lăsă capul pe o parte şi se uită încruntat la statuie.

– Nu credeţi că antichităţile au un aer straniu?

Tracey se încruntă şi ea, dar numai pentru că nu înţelegea unde vrea să ajungă bărbatul din faţa ei. Acesta înţelese imediat şi adăugă:

– Să luăm ca exemplu orice muzeu, galerie de artă sau casă de licitaţii. Invariabil apare aceeaşi problemă. Să zicem că aveţi un cap antic autentic, grec sau roman...

Tracey îl aproba din cap, dar încă se întreba unde vrea să ajungă.

– ...dar se întâmplă să-i lipsească nasul. Iar dacă e vorba de un bust, aproape totdeauna îi lipsesc braţele sau capul.

Bărbatul clătină cu tristeţe din cap şi uitându-se lung la sculptură, adăugă:

– Dar se pare că bărbaţii sunt deosebit de vulnerabili, nu credeţi?

– Da? întrebă Tracey, în lipsă de un răspuns mai bun.

– Eu aşa cred. Să luăm, ca exemplu bustul acesta. Ca de obicei, organele genitale lipsesc. Aţi observat că acestea sunt primele care dispar?

Încurcată, Tracey începu să se bâlbâie şi se înroşi toată.

– A... nu m-am gândit prea mult la antichităţi şi la dispariţia... organelor genitale ale bărbaţilor.

Bărbatul zâmbi.

– Nici nu aveaţi de ce. Oricum, putem spune că avem o conversaţie de introducere cam ciudată, nu?

Întinse mâna şi zâmbi din nou, etalându-şi dantura hollywoodiană.

– Mark Varney. Iar dumneavoastră sunteţi domnişoara Sullivan, cea talentată. În sfârşit, ne întâlnim.

Tracey îşi dădu seama de unde cunoştea vocea, dar era prea târziu. Strânse agitată mâna bărbatului din faţa ei, a cărui voce o auzise de atâtea ori.

– Mă bucur să văd persoana a cărei voce o cunosc, reuşi să spună.

– Cu trup cu tot? o tachină acesta amuzat.

Tracey nu-şi dădea seama că încă strânge mâna bărbatului. Simţea numai cum îi ard urechile.

– Cu trup cu tot. Ştiţi, în legătură cu reacţia mea de adineauri. Cred că mă aşteptam să găsesc pe cineva mai...

– Mai în vârstă? Cu burtă şi chelie? continuă Mark Varney pe un ton glumeţ.

– Da, cam aşa ceva, răspunse râzând nervos Tracey.

Apoi, dându-şi seama că încă scutura ca un automat stricat mâna bărbatului, îi dădu drumul.

– Adevărul e că, la telefon, păreaţi mai... matur.

N-aveam de unde să ştiu cum arăţi. Şi cine şi-ar fi închipuit că ne vom întâlni în aceste împrejurări şi că nu ai să ai pe tine decât câţiva centimetri pătraţi de pânză cu elastan, care nu reuşesc să acopere mare lucru?

Chiar, cine?

Privirea lui Tracey trecea de la trunchiul de marmură la bărbatul din faţa ei. Îi era greu să nu compare idealul perfecţiunii clasice cu realitatea provocatoare reprezentată de musculatura impecabilă a lui Mark. Fiecare era perfect în felul lui.

În afară de organele genitale, bineînţeles. Ale lui Mark sunt intacte. Şi imposibil de trecut cu vederea sub cârpa aia...

Glasul dres teatral din spatele lor îi făcu pe amândoi să tresară. Tracey se întoarse spre direcţia din care se auzise.

Rezemată de una din arcade şi bătând uşor în dinţi cu rama de baga a ochelarilor de soare, se afla nimeni alta decât seducţia întruchipată. Urania Vickers în carne şi oase.

– Înainte să începem cu stângul, să lămurim un lucru. Jos mâinile de pe prietenul patroanei. Dacă eşti fată deşteaptă, n–ai să uiţi nicio clipă lucrul ăsta.

Capitolul șaisprezece

Urania Vickers era o adevărată profesionistă, când era vorba să apară într-un anume loc.

După ce își anunțase apariția cu maximum de efect, se îndreptă încet, parcă plutind, spre centrul scenei. O mână învârtea pe degete ochelarii de soare, iar cealaltă era întinsă într-o parodie princiară de bun-venit. Ca și cum s-ar fi așteptat ca audiența să-i cadă la picioare și să-i sărute inelele de pe degete. Sau poate să primească binecuvântarea, de la degetele cu unghii lungi și roșii ca sângele.

– Măi, măi, măi, murmură printre buzele la fel de roșii ca și unghiile, rujate gros și larg, ca la Hollywood.

Celebrii ochi de smarald ai actriței își lipiseră parcă privirea de fața lui Tracey. Se mișca grațios, periculos de felin, ca o pisică de rasă care-și urmărește cu plăcere prada.

– Ei, ia să vedem ce avem noi aici...

Se auzi din nou clinchetul ramei de baga lovite uşor de dinţi.

– Hmm, murmură, în timp ce se învârtea în jurul lui Tracey, copleşind-o pe aceasta nu numai cu prezenţa, ci şi cu norul de Panthère de Cartier pe care îl emana.

La rândul ei, Tracey o studia cu interes pe Urania. Un interes mult mai mare decât al actriţei, pentru că era vorba de ceva personal – problema maternităţii ei.

Dar la Urania Vickers nu se putea detecta nimic cât de cât maternal. De fapt, nici nu se putea imagina o persoană cu un aspect mai puţin maternal decât ea. Femeia nu arăta deloc că ar fi dispusă să alăpteze şi să îngrijească un copil şi era evident că fiecare dram din energia pe care o avea era folosit doar pentru ea însăşi. Era o adevărată Divă, o celebritate gata să facă faţă oricărui aparat de filmat, indiferent că era vorba de cinematografie, televiziune sau paparazzi.

Urania Vickers nu ieşea niciodată din apartamentul său fără a fi gata să fie filmată. Chiar şi când nu avea planificat să iasă în oraş sau să primească musafiri. O făcea pentru ea însăşi – Urania Vickers, supervedeta, cel mai important rol din viaţa ei.

Un ziarist de la un mare tabloid o definise cândva astfel: „Urania Vickers e o vedetă, dar în niciun caz actriţă".

Aspră critică, probabil, dar foarte la obiect. Urania juca în viaţa de zi cu zi rolul unei mari şi adevărate vedete, mult mai bine decât o făcuse vreodată pe scenă.

Iar în după-amiaza aceasta nu făcea excepţie. Îmbrăcată şi aranjată ca pentru o repetiţie generală,

Urania era întruchiparea magiei. Pur şi simplu strălucea.

Evident, pentru asta era nevoie de multă muncă şi dăruire. Cei mai mulţi habar nu aveau iar unele suflete insensibile spuneau că Urania Vickers se baza numai şi numai pe extravaganţa îmbrăcăminţii şi a fardurilor. Totuşi, aceiaşi oameni ar putea cu greu să nege că vedeta nu-şi trăda vârsta. Şi asta fără ajutorul chirurgiei plastice.

Secretul Uraniei era simplu. Cu toate că avea un ten închis, nu lăsa niciodată soarele să-i vadă faţa şi să-i strice pielea netedă. Să-i creeze riduri. Acesta era şi motivul pentru care purta aproape tot timpul o pălărie uriaşă de pai, a cărei calotă era împodobită cu o eşarfă de şifon roz. De fapt, restul îmbrăcăminţii fusese alcătuit pentru a se asorta cu această pălărie. Caftanul larg, din nenumărate straturi de mătase mai uşoară ca aerul, era o bogăţie de rozuri, alb şi negru. Cerceii din plastic, nişte anouri uriaşe atârnate de urechi, erau de un roz aprins. La încheieturile mâinilor, zeci de brăţări din plastic roz, dar şi câteva de aur de optsprezece karate. Iar în picioare, pantofi de satin roz împodobiţi cu pămătufuri de marabu alb. Bineînţeles, nu de la Frederick's, din Hollywood, ci de la Manolo Blahnik, cum altfel?

Cu toate acestea, ce a şocat-o pe Tracey nu au fost hainele şi fardul, ci felul în care Urania părea dintr-odată uriaşă, cu toate că, în realitate, era micuţă şi mai delicată decât se aşteptase. Dar lumea câinoasă a filmului şi televiziunii îşi lăsase amprenta şi asta se vedea în modul în care o măsura din cap până în picioare pe Tracey.

Tracey își aduse aminte că la Hollywood nu rezistă decât fetele drăguțe și – cum spusese și Maribel – Urania Vickers era ultima supraviețuitoare.

După ce termină cu inspectarea lui Tracey, Urania își îndreptă atenția asupra lui Mark.

– Întinde-o, Făt-Frumos! Noi, fetele, avem de stabilit câteva reguli de bază.

După care, pluti ușor spre Mark, îl înconjură cu brațele pe după gât și își lipi pelvisul de el. Își strânse ușor buzele și șopti ca o mâță care toarce:

– Nu te încrunta așa, dragule. Știi bine că de tine am să mă ocup mai târziu.

Unghiile lungi zgâriară ușor gâtul lui Mark, apoi îi zburliră părul ud. În aer pluteau nebănuite promisiuni sexuale.

Mark îi zâmbi și se desprinse din îmbrățișare. Se întoarse spre Tracey cu un zâmbet strengăresc, aproape cerându-și scuze.

– Ne vedem mai târziu? La cină? o întrebă.

– Da, poate la cină.

– Nu fii atât de sigur, murmură Urania, plesnindu-l peste fese.

Se uită după el cu un aer posesiv, apoi oftă dusă pe gânduri.

– Are fund frumos, nu?

Tracey consideră că e mai bine să nu răspundă, așa că zâmbi doar politicos.

Când Mark dispăru din vedere, Urania își puse ochelarii de soare la loc, oprindu-se însă la mijlocul mișcării și aruncându-i lui Tracey o privire semnificativă.

– Să nu uiți drăguță, că Mark e fructul oprit. Ne-am înțeles? Dacă da, atunci o să ne înțelegem bine, o avertiză pe un ton dulceag.

Tracey dădu din cap, dar nu spuse nimic. Îi era greu să nu se simtă intimidată și lipsită de rafinament în prezența plină de sine și alintată a Uraniei Vickers. Femeia era în modul cel mai evident vedetă, acel soare orbitor care îi reduce pe toți cei din preajma ei la niște planete care orbitează tăcut.

– Buun! Și acum, că ne-am înțeles în ceea ce îl privește pe Mark, hai să ne bucurăm de restul după-amiezii și să ne cunoaștem. Vrei?

Urania o luă pe Tracey de braț și o conduse spre arcadele împodobite cu mătase și de acolo pe terasă.

– La urma-urmei, drăguță, *o să lucrăm* împreună.

În spatele lor se auzi o tuse și Urania se opri și se întoarse. Maria Stefanou îi făcea semne cu mâna.

– O clipă, drăguță, spuse Urania și pluti aerian spre Maria.

Se opri și ascultă ce îi șoptea aceasta la ureche. Pentru a nu părea curioasă, Tracey își mută privirea în altă parte. Câteva clipe mai târziu, Urania se întoarse lângă ea.

– Vai, dragă! Trebuie să fii obosită după așa o călătorie. Cred că ar fi bine să-ți despachetezi lucrurile, să faci un duș și pe urmă să vii din nou aici.

Urania făcu o pauză și zâmbi.

– Fix peste o oră, adăugă.

– Perfect spuse Tracey.

– Du-te cu Maria, spuse Urania și dispăru dincolo de arcade.

– Avem câteva apartamente pentru musafiri, dar, întrucât veți locui aici câteva luni Madame s-a gândit că ați prefera ceva mai intim... pentru binele dumneavoastră și al ei. Mi s-a spus să vă instalez în moară.

Nivelul trei și lângă intrarea din stradă, își aminti Tracey. Îi convenea de minune. De fapt, dacă i s-ar fi oferit posibilitatea de a alege, acela ar fi fost locul – evident dacă avea un confort minim. Și asta, din exact același motiv pe care i-l prezentase Maria, intimitatea. Nu a Uraniei Vickers, nu. A mea.

– Și acum, fiți amabilă și urmați-mă.

Tracey se îndreptă spre bagajele lăsate pe podea.

– Puteți să le lăsați aici. Le va duce Stavros sus imediat.

– În cazul ăsta am să-mi iau numai laptopul, spuse repede Tracey, apoi adăugă, scuzându-se parcă:

– E o prostie nu? Nu că n-aș avea încredere, dar pur și simplu mă simt mai bine dacă îl am cu mine.

Maria Stefanou înălță o sprânceană și ridică din umeri.

– Cum doriți, spuse pe un ton rece.

Și, fără să adauge altceva o porni repede, dar nu spre terasă și spre scara abruptă și bătută de soare, cum se aștepta Tracey, ci pe lângă cele nouă Uranii ale lui Warhol. Intră într-unul din alcovuri, cel din dreapta.

Tracey o urmă fără prea multă tragere de inimă, pentru că i-ar fi convenit mult mai mult să meargă pe afară, și nu prin ceea ce era evident o peșteră. Nu fusese niciodată o admiratoare a peșterilor și nici nu avea de gând să devină.

– Vă rog să fiţi atentă. Treptele sunt alunecoase şi neregulate, o avertiză doamna Stefanou şi aprinse lumina.

Lui Tracey nu-i venea să creadă ce vedea. Paralelipipedul de piatră era luminat din interior. O scară abruptă şi foarte îngustă fusese tăiată direct în piatră, pe urmă cimentată, tencuită şi văruită.

– Fiţi atentă la coate!

Şi o porniră pe scară în sus.

La coate, pe dracu', înjură în sinea ei Tracey, dorindu-şi din tot sufletul să nu fi luat laptopul cu ea. Spaţiul era atât de îngust, încât trebuise să-l dea jos de pe umăr şi să-l ţină în mâini, în faţa ei. Laptopul se balansa înainte şi înapoi, la fiecare pas.

Tracey observă lămpile instalate în nişte nişe mici şi puţin adânci, săpate în pereţi. Erau copii în bronz ale lămpilor cu ulei din antichitate, iar becurile erau fixate acolo unde altădată se găsea fitilul. Aerul era umed şi greu. Umbrele de pe pereţi, misterioase şi ameninţătoare şi Tracey nu putea spune ce sentiment o încerca mai puternic – fascinaţia sau neliniştea.

Doamna Stefanou îi atrase atenţia asupra lumânărilor în suporturi de metal, aflate în aceleaşi nişe cu lămpile electrice, alături de nişte cutiuţe albe în care se găseau beţe de chibrit. Luă una din cutiuţe o scutură şi o puse la loc.

– Impermeabile. Pentru când se opreşte curentul electric. Şi lanternele tot pentru asta sunt, spuse, arătând spre lanterna de lângă lampă.

– Se opreşte curentul? Des? întrebă alarmată Tracey.

– Destul de des, pentru a ne obliga să fim pregătiţi, veni sec răspunsul.

După un urcuș de încă cincisprezece trepte, culoarul claustrofobic se lărgea într-un fel de palier. Doamna Stefanou ajunsese deja pe el și o aștepta pe Tracey, uitându-se în jos fără nicio expresie, cu mâinile împreunate în față. Arătă din cap spre o ușă de lemn.

– Aceasta dă în apartamentul doamnei și într-un alt apartament marital. Nu vă sfătuiesc să puneți piciorul în apartamentul doamnei, dacă nu sunteți invitată în mod expres.

Tracey se înroși. Era un lucru de la sine înțeles și era mirată de ce era nevoie să fie instruită asupra etichetei. Totuși, răspunse scurt:

– Am înțeles.

– Perfect. Putem merge mai departe?

Urmă un alt culoar ca un coșciug. Și din nou Tracey fu nevoită să urce cu greu pe propriul drum al Crucii. În sfârșit, ajunseră sus. Un palier mult mai spațios – evident o anticameră – cu podea din careuri mari de marmură albă și patru uși, câte una în fiecare perete. Cea de lângă o fereastră deschisă, prin care pătrundeau razele fierbinți ale soarelui era, de fapt, o altă fereastră, înaltă cât tot peretele și formată din două uși care dădeau afară.

După scara-tunel și lămpile electrice, lumina zilei era orbitoare. Tracey simți nevoia să-și protejeze ochii cu brațele. Prin fereastra deschisă pătrundea o căldură sufocantă.

Și totuși, cu toată îmbrăcămintea ei neagră, doamna Stefanou nu părea să sufere deloc. Niciun fir de păr nu i se clintise de la locul lui și nici urmă de transpirație.

– Evident, ușa aceasta dublă dă afară, spuse deschizând ambele părți și lăsând să se vadă o terasă și o priveliște desprinse parcă dintr-o ilustrată, în care se vedea, în toată splendoarea ei, caldera.

Făcu câțiva pași pe pardoseala de marmură și urcă repede patru trepte, tot de marmură.

– Iar acesta este biroul dumneavoastră, adăugă, deschizând larg ușa, pentru ca Tracey să poată privi înăuntru.

Tracey simți mai întâi o pală de aer rece ca gheața care aproape o făcu să toarcă de plăcere ca o pisică. Pe urmă observă că încăperea era destul de mare, cu tavan jos, dar luminoasă și destul de plăcută. Se vedea clar că fusese aranjată de curând ca birou.

Pentru sosirea mea, își spuse, nu fără un pic de mândrie.

– Îmi permiteți?

Cu degetul arătător începu să-i prezinte apoi fiecare obiect din încăpere. Doamna Stefanou înălță din nou indiferentă din umeri, gest pe care Tracey îl va considera curând parte integrantă din ființa femeii.

– Vă rog.

Tracey trecu pe lângă doamna Stefanou și intră în birou. Femeia rămase afară. *Aici îmi voi petrece orele de lucru în următoarele luni.* Deodată, privirea îi fu atrasă de o fereastră dublă și înaltă până în tavan acoperită de draperii în dungi albe și albastre – stilul tradițional grecesc.

O întredeschise și privi afară. Scoase un mic țipăt de bucurie. Văzu o terasă pavată cu krokalia, pe care erau așezate o măsuță rotundă, două scaune cu spătar sub o umbrelă de soare și un șezlong întins cu fața spre caldera. Dar cel mai mult o impresionă

vederea celor două terase inferioare, cu pergolele lor îmbrăcate în bougainvillea, piscina suspendată deasupra calderei și, mai ales, panorama generală, de milioane.

Un birou cu priveliște fantastică, își spuse Tracey. Atât doar că nu era vorba de o priveliște oarecare. *Pentru asta străbat turiștii mii de kilometri. Să vadă așa ceva.*

Tracey închise ușa și începu să se plimbe încet prin cameră. Nu era mobilată în cine știe ce stil modern, ci avea doar strictul necesar. În mijloc, câteva mese de bucătărie puse una lângă alta formau o imensă masă de lucru. Lângă ea, două scaune de birou ergonomice. Tracey observă încântată că pe masă se găsea un computer de generație nouă, un IBM Aptiva, și că imprimanta era marca Hewlett-Packard DeskJet. *Până aici, toate bune.* Se uită la tastatură și văzu că literele erau în alfabetul roman, nu grec.

– Computerul are acces la Internet. Ar fi însă de preferat să-l folosiți numai pentru lucrare. Din motive evidente, ținem foarte mult ca adresa noastră de e-mail să rămână secretă, spuse doamna Stefanou din pragul ușii.

– Am să țin minte, spuse Tracey, după care începu să facă un inventar al celorlalte obiecte de pe masă.

Descoperi tot necesarul – un telefon și uneltele tradiționale ale oricărui scriitor: teancuri de hârtie de scris, câteva blocnotesuri noi cu coperte galbene, un teanc de carnețele de diverse dimensiuni și frumos legate, fiecare cu coperte de altă culoare. Și, în niște vase care păreau alarmant de antice – un *oinochoe* antic, un mic vas din teracotă format de capul pictat al unei femei; un *lekythos* delicat pictat, sub forma

unui cântăreț la liră înaripat; o cupă *skyphos* cu glazură verde în care se găseau pixuri cu bilă, câteva creioane ascuțite și o mulțime de cleme multicolore.

– Spuneți-mi, vă rog, că nu sunt autentice, se aventură Tracey, arătând cu degetul spre obiectele de pe masă.

Doamna Stefanou se uită surprinsă la ea.

– Bineînțeles că sunt. Cum să nu fie? *Oinochoe* și *lekythos* datează din anul cinci mii înainte de Cristos, spuse, uluită că Tracey putea întreba așa ceva.

Sfinte Sisoe! Și dacă se sparge vreunul din întâmplare? Nu puteau să pună niște pahare de plastic sau chiar borcane de dulceață?

Într-o parte a mesei, Tracey văzu două măsuțe ca cele folosite pentru cafea, pe care tronau trei teancuri de hârtii. Pe fiecare fusese așezată câte o piatră cenușie, lustruită, pe post de press-papier. Răsfoi rapid prin primul și cel mai uzat. Era o copie cu multe modificări a manuscrisului Uraniei. Cel de-al doilea era o copie mai puțin modificată a primului. Iar cel de-al treilea, ceva mai mic, deși încă destul de voluminos, era format numai și numai din note editoriale.

– Vreți să mergem să vă vedeți apartamentul?

Tracey aprobă, dând din cap.

Cele două femei urcară un ultim rând de trepte. Văruită și cu acoperiș de stuf, moara arăta ca oricare alta de pe insulele grecești. Tracey știa că mulți oameni ar fi dat orice pentru posibilitatea de a avea o locuință atât de frumoasă, chiar unică. Dar, când ajunse în pragul ușii, simți cum acrofobia i se dezlănțuie în forță. Până acum, cu toată verticalitatea acestei insule, teama de înălțimi nu se manifestase

deloc. Dar moara asta de vânt scosese la iveală cele mai înrădăcinate anxietăţi ale lui Tracey.

Încercând din răsputeri să-şi ascundă teama, Tracey îşi dădu capul pe spate şi se uită în sus. Mare greşeală. În clipa următoare, întregul corp îi fu zgâlţâit de un fior puternic. Avea impresia că stătea în fundul unei văgăuni adânci de şapte metri, făcute din piatră văruită şi încrustată cu mici ferestre dreptunghiulare, aşezate pe diagonală la diverse înălţimi. O scară de lemn – fără balustradă de protecţie sau alt mijloc de reazem – urca în spirală până la partea superioară care arăta ca o plăcintă din care s-a tăiat o felie. Mai sus de ea, se înălţa restul construcţiei terminată cu un acoperiş ca un con ascuţit, făcut din lemn traforat.

Tracey îşi dădu seama că pentru nimic în lume nu ar fi putut urca până acolo. Nici dacă scara ar fi avut balustrade. *O scară în afara pereţilor şi fără să mă pot ţine de ceva?*

– Vă place? întrebă doamna Stefanou.

Tracey tresări şi se întoarse spre ea. Fusese atât de preocupată de fobia ei, încât nu se mai gândise că nu e singură. *Nu, nu îmi place!* ar fi vrut să strige.

– A... evident e ceva... unic. Nu am mai văzut aşa ceva, reuşi să bălmăjească, sperând din tot sufletul că nu i se citeşte frica pe faţă. Ceva îi spunea că, dacă lăsa să se vadă cât de laşă este, doamna Stefanou nu se va da în lături să o intimideze. Dar nu avea de gând să se lase dominată de peştele rece din faţa ei.

– Da, e într-adevăr unic, fu de acord doamna Stefanou.

Dar, din expresia lipsită de orice urmă de simpatie de pe faţa ei şi privirea calculată a ochilor negri, Tracey avu impresia că femeia îi ghicise deja temerile.

– Şi acum, să vă arăt apartamentul. Evident, dormitorul este sus. Aveţi un şifonier şi o comodă. Cred că Stavros v-a adus deja bagajele.

Tracey dădu automat din cap, dar în sinea ei îşi spunea: *Te rog, Doamne, fă ceva şi nu o lăsa pe doamna Stefanou să mă facă să urc scările astea.*

– Imediat vine şi Iliki, una din cameriste. O să vă ajute să despachetaţi şi să vă aranjaţi lucrurile.

– Nu e nevoie. M-am descurcat întotdeauna singură, protestă Tracey.

Apoi, alertată de sprâncenele ridicate ale doamnei Stefanou, adăugă:

– Ştiţi, nu sunt obişnuită cu un astfel de tratament.

– Da, dar noi avem un anumit standard pe care trebuie să-l menţinem, înţelegeţi? Şi apoi, pentru asta e angajată Iliki.

Lui Tracey i se păru că pe buzele femeii flutură un zâmbet deloc prietenos, ca şi cum ar fi vrut să arate că era obişnuită cu oaspeţi de o altă factură.

Dar eu nu sunt musafir. Am venit aici ca să lucrez aşa că, de fapt, fac parte din personal.

Auzi cuvintele de care se temea.

– Cred că doriţi să vă vedeţi dormitorul.

Tracey simţi o durere ascuţită în stomac şi un nod care i se urcă în gât. O, Doamne!

– Sus? Ştiţi e o mică problemă.

– Da? Ce anume?

– Sper că nu veţi spune nimănui. E o prostie, dar din când în când merg în somn.

– Da?

Tracey nu era sigură dacă femeia înţelesese sau nu.

– Știți, uneori mă dau jos din pat și merg. Fără să mă trezesc.

– În timp ce dormiți? Extraordinar.

– Adevărul e că e destul de neplăcut. Iar aici, cu treptele astea, mi-e cam frică să dorm sus. Nu aș vrea ca doamna Vickers să fie considerată responsabilă, în cazul în care aș avea un accident.

– Da. Înțeleg ce vreți să spuneți. În cazul acesta, trebuie să găsim altceva.

– A, nu! Nu vreau să vă deranjați. Îmi place moara asta. Nu am mai avut ocazia să stau în așa ceva.

Tracey spera că nu întinsese prea mult coarda.

– Da? întrebă nedumerită femeia.

– Așa că am să dorm aici, jos, pe una din saltelele astea.

Afirmația avu ca rezultat o privire plină de dispreț.

– Astea sunt pentru recreere și pentru somnul de după-amiază. Nu vedeți ce înguste sunt? Nu sunt făcute să dormi pe ele. Trebuie să aveți un pat ca lumea.

Dar Tracey rămase ferm pe poziție, cu toate că tonul îi era blând:

– Doamnă Stefanou, acolo de unde vin eu așa arată paturile *ca lumea.* Saltelele astea arată exact ca patul meu din campusul universitar. Sunt foarte mulțumită, zău că sunt.

Doamna Stefanou părea deconcertată. Era evident că nu i se întâmpla prea des să fie obligată să cedeze.

În sfârșit, singură.

Doamna Stefanou plecase – slavă zeilor antici! Stavros și un alt bărbat aduseseră șifonierul jos, iar

Stavros îl pusese instinctiv în locul din care Iliki luase una din saltelele de plajă, pe care o pusese deasupra celeilalte, făcând astfel un adevărat pat.

Tracey era încântată de şifonierul care avea de două ori mai mult spaţiu decât îi era necesar. Avea şi două sertare adânci şi, în plus stătea pe nişte suporturi ca nişte chifle, iar deasupra avea un ornament sub forma unei coroane. Dădu fiecăruia câte cinci euro – aproximativ cinci dolari. La început, cei doi bărbaţi refuzaseră politicos, dar, la insistenţele lui Tracey, până la urmă acceptară. Stavros privi peste umăr la uşa deschisă şi luă repede banii. La fel şi celălalt bărbat.

– *Efcharistó*[1], spuseră la unison şi Tracey îi conduse spre ieşire.

– *Efcharistó,* răspunse din pragul uşii şi cei doi o priviră încântaţi.

Tracey închise uşa după ei şi începu să despacheteze. Deschise geanta în care se aflase laptopul. Şi începu să o golească. Când ajunse la fotografia tatălui ei, o luă cu reverenţă în mână, desfăcu hârtia în care o învelise şi rămase cu ea în mână, privind cu dragoste la chipul lui. Simţi nevoia să zâmbească.

Doamne, Tati, dar al naibii de frumos ai mai fost! E de mirare că nu te-ai recăsătorit. Mă aveai însă pe mine, piatra de moară atârnată de gât, la care trebuia să te gândeşti. Şi nu ai vrut să-ţi împarţi dragostea între fetiţa ta egoistă şi altcineva. Ai refuzat să laşi o altă femeie în viaţa ta, pentru a nu mă face să sufăr.

[1] Mulţumesc (lb. greacă – n.tr.)

Tracey puse fotografia deoparte şi luă în mână plicul gros în care se găseau fotocopiile documentelor oficiale pe care le adusese cu ea. „Dovezile" cum le spunea ea. Sub plic era albumul cu fotografiile care spera să o ajute să demonstreze cine era ea sau cine ştie, cine nu era. Adună la un loc toate aceste lucruri preţioase şi se uită în jurul ei, căutând un loc în care să nu poată fi găsite uşor. Era convinsă că va fi mult mai liniştită dacă le ştia ascunse într-un loc sigur. Sub saltea? În comoda sculptată, acoperită cu un şervet brodat? În şifonier, sub lucrurile dintr-unul din sertare?

Deodată îi veni ideea salvatoare. Dulapul adus de Stavros era mult prea înalt pentru a se vedea ceva pus deasupra lui şi, în plus, ornamentul sub formă de coroană funcţiona ca o apărătoare. Mai mult, printr-o fericită coincidenţă, dulapul fusese aşezat în aşa fel încât partea de sus nu putea fi văzută de cineva care urca scările.

Tracey luă un scaun cu spătar şi îl puse lângă dulap. Se urcă pe el, dar nici aşa nu putu vedea peste ornamentul de lemn sculptat. Perfect! Pipăind cu mâna în spatele coroanei, îşi puse comorile acolo. Ultimul obiect a fost fotografia tatălui ei şi Tracey o sărută şi o puse deasupra celorlalte.

Coborând de pe scaun, privirea îi fu atrasă de priveliştea ce se deschidea dincolo de fereastra de pe peretele opus – un perete tencuit, de culoare gălbuie şi o ferestruică cu arcadă, prevăzută cu un grilaj traforat şi vopsit în albastru deschis. Îşi aduse aminte ce anume era clădirea din care făceau parte – „turnul", cum îi spusese ea, de lângă zidul care împrejmuia locuinţa Uraniei Vickers. Clădirea îi atrăsese atenţia

pentru că, deşi la toate ferestrele avea muşcate roşii care dădeau un aer vesel, impresia generală era înfricoşătoare, ca de închisoare.

Dar nu asta îi atrăsese atenţia acum. Dincolo de barele de fier forjat ale ferestrei, zărise un chip palid şi două mâini care se ţineau de ele. Fereastra era mult prea departe şi lumina mult prea slabă, pentru a vedea desluşit trăsăturile persoanei, aşa că îi fu imposibil să îşi dea seama dacă era vorba de un bărbat, o femeie sau un copil.

Tracey aruncă o privire spre ascunzătoarea ei, pe urmă se uită din nou la fereastră. Dar chipul dispăruse. Sau... poate că fusese doar vorba de imaginaţia ei. Cine ştie? S-ar fi putut foarte bine să fi fost vorba doar de un joc de lumini şi umbre. După cât de obosiţi îi erau ochii, nu ar fi fost de mirare să-i joace feste. Coborî de pe scaun şi îl puse la locul lui, lângă masă. Închise geanta din care scosese lucrurile şi o puse jos la piciorul mesei. Începu să se dezbrace. Trebuia să se spele şi să se schimbe repede. Nu-i spusese doamna Stefanou că va veni după ea mai târziu?

Amintindu-şi de restricţiile la apă, Tracey făcu un duş scurt, apoi intră în partea principală a turnului. Deschise una din valize şi începu să scoată lucrurile din ea.

Nu avea nici cea mai mică idee ce anume părea acceptabil prin partea locului aşa că se gândi la ceva modern şi foarte decent. Îşi puse o pereche de pantaloni gri, dintr-o ţesătură subţire şi cu croială bărbătească dar lejeră, mai ales în talie; o bluză albă cu mâneci lungi, pe care o vârî în pantaloni; o pereche de pantofi cu toc jos şi vârf ascuţit; în sfârşit, o

borsetă mică şi albă, pe care o prinse de cureaua pantalonilor.

Se auziră câteva bătăi rapide în uşă şi o voce voalată care o striga de dincolo de ea „Domnişoară Sullivan!"

A naibii femeie! Venise probabil exact la ora care îi fusese anunţată lui Tracey. Nu mai era timp de machiaj, aşa că Tracey îşi trecu doar degetele prin păr şi fugi spre uşă. Fără să-şi dea seama ce face, o deschise larg şi rămase ţintuită în prag de soarele orbitor. „Au!" strigă speriată şi îşi duse repede mâna la ochi. Când culorile curcubeului dispărură din faţa ochilor, desfăcu uşor degetele şi o văzu pe doamna Stefanou stând de partea cealaltă a uşii, cu un halou de lumină orbitoare deasupra capului şi uitându-se în sus la ea.

– Madame vă aşteaptă.

– Numai o clipă, vă rog. A, dar nu staţi acolo. Intraţi, vă rog.

Lăsând uşa deschisă, Tracey o luă la fugă spre baie, aprinse lumina şi se uită cu atenţie în oglindă. Cu toate că ochii îi erau încă afectaţi de şocul de adineauri, nu era atât de oarbă să nu-şi dea seama că machiajul trebuia neapărat refăcut. Din păcate, avea nevoie de timp, un lux pe care nu şi-l putea permite acum. Aşa că se demachie complet.

– Hmm, murmură, uitându-se când dintr-o parte, când din cealaltă.

Rezultatul era destul de plăcut, chiar dacă o gândea ea însăşi. Din oglindă o privea o persoană care lăsa impresia de tinereţe, corectitudine şi energie.

Tracey îşi udă părul şi-l aranjă cu mâinile pe după urechi.

Gata! Dar, cu toate că era presată de timp, mai zăbovi un pic în fața oglinzii. Se privi cu un ochi critic și își spuse că deși nu era îmbrăcată prea ortodox, avea totuși un oarecare șarm. Pantalonii cu croiala bărbătească și bluza mulată pe corp îi accentuau feminitatea, dându-i în același timp un aer autoritar, de femeie care muncește.

Dar cel mai important era că nu putea fi în niciun caz acuzată că încearcă să pună în umbră strălucirea vedetei. De altfel nici prin gând nu-i trecuse, știind prea bine ce consecințe ar fi urmat.

Chiar și doamna Stefanou își stăpâni obișnuita expresie de dezaprobare acră. Probabil că nu mai avusese de-a face cu genul acesta de elan și încredere în sine și nu știa cum să-l clasifice. Așa că, fără să spună ceva, o porni înainte, cu Tracey în urma ei. De data aceasta nu o mai luară pe treptele exterioare, nici prin tunelul cu scară, ci pe un drum nou care trecea printr-un șir de terase legate între ele și aflate la cel mai înalt nivel. În sfârșit, ajunseră la capătul de nord-vest al proprietății, unde se înălța o altă clădire.

Pe drum, doamna Stefanou profită de ocazie și o informă pe Tracey despre „tradițiile casei" cum numea ea regulamentul de ordine interioară pe care fata trebuia să-l respecte cu strictețe.

– În primul rând, Madame este o vedetă de renume internațional. Așa că, avem foarte multe probleme cu paparazzi, tabloidele, admiratori fanatici și chiar cu persoane periculoase sau nebune, cum le spune poliția.

– Adică persoane care urmăresc pe cineva peste tot? o ajută Tracey.

– Exact. Dar probabil că cei mai periculoşi sunt nişte foşti musafiri şi angajaţi care s-au folosit de aparatele de fotografiat pentru a se îmbogăţi pe seama lui Madame. Aşa că, nimeni nu mai are voie să facă fotografii aici.

Doamna Stefanou îi aruncă lui Tracey o privire semnificativă.

– În al doilea rând, trebuie să cereţi voie dacă vreţi să daţi telefon în străinătate. Şi nu aveţi voie, sub nicio formă, să daţi cuiva acest număr de telefon. Aţi înţeles?

Tracey dădu din nou din cap. *Ca să merg la baie, am nevoie de legitimaţie specială?*

– În al treilea rând, trebuie să aveţi asta în permanenţă asupra dumneavoastră.

Îi întinse lui Tracey ceva ce semăna cu un card alb, cu o bandă magnetică pe verso.

– Cu ea deschideţi poarta principală. Ca la hotel. Este electronică. Presupun că aţi mai folosit aşa ceva, nu?

– Doar la hoteluri.

– Da, dar indiferent că e un hotel sau o casă, cheia e cheie.

Tracey băgă cardul în borseta de la brâu.

– Când aveţi nevoie de ceva, folosiţi telefonul interior. Numărul meu este 02. Al lui Stavros e 03, iar al lui Iliki e 04. Bineînţeles al lui Madame este 01.

– Destul de uşor de ţinut minte, spuse Tracey.

Doamna Stefanou îi făcu semn cu mâna şi îşi continuară drumul, traversând terasa. La câţiva metri de zidul care separa proprietatea Uraniei de cea vecină, ajunseră la o scară dublă şi îngustă, străjuită

de pereți joși, din ciment tencuit. Scara ducea la cele două niveluri inferioare.

În timp ce coborau, Tracey zărea din când în când zidurile unei vile, construite sub nivelul străzii. Stilul tradițional, cu pereți văruiți și acoperiș sub formă de cupolă, fusese oarecum modernizat cu uși de sticlă glisantă, terase din marmură albă și balustrade polimorfe.

– A cui e casa? întrebă din pură curiozitate Tracey.

– A unui domn englez.

Expresia de pe fața doamnei Stefanou nu se schimbase, dar în tonul tăios se simțea reproșul.

– Sau, mai bine-zis, a unui englez, adăugă, punând astfel punct subiectului.

Tracey privi în direcția opusă, spre celălalt capăt al proprietății Uraniei și observă că dincolo de zid se afla turnul gălbui. Turnul la a cărui fereastră văzuse chipul de fantomă. Sau cel puțin așa credea. Vopseaua albastră a unei uși de lemn încastrate în zid spunea clar că era vorba de o locuință.

– Dar acolo? Cine locuiește în turnul acela? Și de ce are ferestre atât de mici? De ce sunt așa de puține?

– În multe locuri, curiozitatea este considerată o calitate. Aici în Santorini însă, unde cu toții locuim unii peste sau lângă alții, punem mare preț pe intimitatea noastră și puține întrebări. Și, de fapt, locul acela nu are nicio importanță. Nici cei ce locuiesc acolo.

Dar pe Tracey o intriga și mai mult turnul, mai ales după ce observase ușa din zidul comun. Așa că nu avea de gând să renunțe cu una, cu două. *Dacă vecinul nu are nicio importanță, de ce nu a fost*

astupată ușa? Probabil că pe vremuri fusese vorba de o singură proprietate care, ulterior, fusese împărțită. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, de ce mai există încă ușa aceea?

– Dar cine locuiește acolo? insistă.

– Cred că stă cineva din când în când, dar, în general, e folosit ca depozit. Cred că Madame are depozitate acolo câteva lăzi și niște mobilă.

Doamna Stefanou se opri din drum și scoase din buzunarul jachetei negre un mic pager.

– Acesta e tot pentru dumneavoastră.

Tracey luă pagerul și se uită încruntată la el.

– Trebuie să îl aveți în permanență asupra dumneavoastră, indiferent că vă aflați în oraș, la cumpărături sau, poate, vizitați insula. Îmi pare rău, dar acestea sunt ordinele lui Madame. Uitați, chiar și eu am unul.

Doamna Stefanou desfăcu larg o poală a jachetei, lăsând să se vadă pagerul prins de fustă.

Fără să mai spună ceva, Tracey își prinse aparatul de talia pantalonilor.

Își continuară drumul, de data aceasta într-un ritm ceva mai vioi, spre parterul clădirii, cu imensa terasă pardosită cu *krokalia.* Din unghiul din care se apropiau se vedea doar jumătatea dinspre caldera a piscinei. Când coborâră și ultimele trepte, doamna Stefanou arătă cu mâna. Urania Vickers aștepta.

Capitolul șaptesprezece

Lângă piscină, sub umbrelele de soare.

Urania și Tracey stăteau lungite alături pe două șezlonguri ridicate în exact aceeași poziție și aliniate cu precizie militară. La stânga lui Tracey și la dreapta Uraniei se găsea câte o măsuță rabatabilă care făcea corp comun cu șezlongul respectiv. Pe vechiul lemn de tek, paharele înalte și aburinde lăsau urme umede.

Tracey bea apă cu gheață, iar Urania îi ceruse mai întâi lui Iliki un pahar cu șampanie, după care se răzgândise și ceruse Campari cu sifon, apoi se răzgândise din nou și acum sorbea cu paiul un *café fredo,* dintr-un pahar înalt.

Urania luă de pe măsuță o tabacheră roșie, o deschise, scoase din ea o țigaretă lungă de foi și o închise cu zgomot. Apoi, liniștea senină din jurul ei fu spartă de zgomotul scos de bricheta roșie cu care Urania își aprinse țigareta. Fumul de țigară scos languros printre buzele roșii o făcu pe Tracey să

strâmbe din nas. Cu toate mărcile bune – Nat Sherman pentru ţigarete şi Cartier pentru brichetă – mirosul greu se simţea puternic în aerul curat.

Urania întoarse capul spre Tracey şi se uită la ea, prin lentilele negre ale ochelarilor de soare.

– Mark pune mare bază pe tine. După cum spune, eşti foarte talentată.

Atentă la orice indiciu care i-ar putea spune dacă trebuie să răspundă sau nu, Tracey hotărî că nu e cazul. I se părea că Urania îi rezervase un rol pasiv, de auditoriu, nu de parteneră de conversaţie. Şi totuşi, ca orice om, simţi cum lauda îi dă o căldură interioară.

– Pot să-ţi vorbesc deschis? o întrebă Urania, scoţând un norişor de fum pe nas.

Tracey fu luată prin surprindere.

– A... bineînţeles.

Ce dracu' să mai spun?

– Sincer vorbind, nu eşti chiar o frumuseţe. În ceea ce mă priveşte, ăsta e un punct în favoarea ta. Nu prea sunt genul de femeie care să invite vulpea în coteţul găinilor.

Buzele roşii şi strălucitoare traseră din nou din ţigaretă şi aerul se umplu iar de fumul acru.

– De fapt, cred că ai observat deja, drăguţă, nu?

Tracey rămăsese înmărmurită. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Dar la fel de sincer pot spune că ai un oarecare stil şi că eşti destul de atrăgătoare, chiar dulce aş spune. Şi ăsta e un alt punct în favoarea ta.

Urania scutură scrumul în scrumiera de pe tavă, apoi îşi mută privirea undeva departe, peste piscină şi caldera.

– Vezi insuliţa aia din mijlocul calderei?

Urania arăta cu mâna în care ţinea ţigareta, desenând fără să vrea ceva în aer cu firişorul de fum care ieşea din ea.

– Da, răspunse Tracey, uitându-se în direcţia arătată.

– E Nea Kameni, un vulcan cum nu se poate mai activ. Cu vapori de sulf şi izvoare fierbinţi. Se poate merge cu barca acolo şi există un loc unde eşti lăsat să înoţi. Şi se simte cum temperatura apei creşte pe măsură ce te apropii de insulă. Iar noi stăm liniştite aici, chiar dacă acolo apa fierbe şi face băşici. Considerând că suntem invulnerabile. Şi facem în ciudă sorţii, chiar dacă ştim foarte bine că vulcanul poate erupe în orice clipă.

Din locul în care stătea Tracey, Nea Kameni părea întruchiparea calmului.

– Aşa că...

Vocea Uraniei era acum moale, dar postura era mai dreaptă, faţa îi era din nou întoarsă spre Tracey, iar celebrii ochi de smarald aruncau fulgere, din spatele lentilelor negre. Atenţia îi era concentrată asupra lui Tracey, pentru a-i vedea reacţia. Numai ea ştia dacă se juca doar cu fata sau dacă încerca să-i găsească punctele slabe.

– Ce zici drăguţă? Nu te neliniştеşte să ştii că te afli pe muchie de cuţit, în permanenţă la discreţia Mamei Natura? Sau poate că, dimpotrivă, ceva, undeva în adâncul tău, te incită. Ia zi!

Uşor de răspuns, îşi spuse Tracey. Zâmbi uşor şi puse paharul pe măsuţă.

– Sunt destul de bine familiarizată cu capriciile Mamei Natura. Nu uitaţi că sunt din Miami, adică din centrul Aleii Uraganelor.

– A, da, bineînțeles. Cum de am uitat așa ceva? Într-adevăr, Mark mi-a spus că ești din Miami. Ei, da, aș zice că asta ne face să avem ceva în comun... Vreau să zic faptul că amândouă trăim în zone cu pericol de dezastre.

– Da, cred că da.

– Au fost groaznice?

– Ce anume? Uraganele?

Urania dădu din cap.

– Adevărul e că am fost mult mai puțin speriată decât ar fi trebuit. Dacă stau să mă gândesc bine, cred că asta se datorează tatălui meu. Era un om foarte practic în vremuri de restriște.

Doar când a avut de rezolvat problema cu Palm Coast Developers, Inc. nu a fost, își spuse cu tristețe.

– Ești foarte palidă. Ce ai? o întrebă Urania, părând într-adevăr îngrijorată.

Pe Tracey o surprinse agerimea Uraniei.

– Da?

– Absolut. Sunt o observatoare foarte bună. Probabil din cauza profesiei.

Până acum, Tracey nu-și dăduse seama cât de ușor i se pot citi sentimentele pe față. Își spuse însă că Urania era totuși o actriță obligată prin natura profesiei să fie permanent atentă la expresiile feței și nuanțele vocilor, la acele schimbări subtile pe care majoritatea oamenilor nu le observă, dar care în cazul ei trebuiesc stocate în memorie ca într-un fișier și folosite când e nevoie de ele pe scenă.

– Mă gândeam la tatăl meu.

– Și...? o încurajă Urania să continue.

– A... a murit de curând. Cred că îmi va lua mult timp să trec peste asta. Mi-e tare dor de el.

– Am impresia că ați fost foarte apropiați. Cred că l-ai iubit foarte mult.

Vocea Uraniei era din nou blândă, ca o șoaptă.

Tracey zâmbi cu tristețe.

– Da. Și încă îl mai iubesc. Știți, dragostea nu se sfârșește cu moartea celui drag.

Urmă un moment de tăcere. Urania scutură scrumul și trase din nou din țigaretă, pe urmă dădu încet drumul la fum.

– Dar mama ta?

Tracey aștepta întrebarea. Și totuși, fu luată prin surprindere. Dar, în același timp, își spuse că era ocazia perfectă de a o întreba pe Urania dacă a avut copii. Nu era însă momentul. Era mult prea devreme și s-ar fi putut întâmpla să fie considerată prea curioasă. Înghiți greu nodul ce i se pusese în gât și privi în zare.

– Eu... eu nu mi-am cunoscut mama, spuse cu voce răgușită.

– Vai, îmi pare rău. Înțeleg că te-a crescut tatăl tău.

– Așa e.

– Dumnezeule mare! Remarcabil! Un copil crescut *doar de tată!* Să știi că mi-e greu să înțeleg. Când eram tânără, mă rog, ceva mai tânără, lucrurile stăteau cu totul altfel. Acum însă, se pare că mamele singure sunt o adevărată epidemie în Statele Unite. Cineva mi-a spus de curând că părinții care își cresc singuri copiii sunt mult mai mulți decât cei căsătoriți. Să fie oare adevărat?

– Nu știu ce să spun. Nu prea mă interesează statisticile.

– Aha!

Urania îşi coborî ochelarii pe nas şi se uită atent la Tracey.

– Înţeleg că eşti o persoană care se uită bine înainte de a sări.

– Cred că e din cauza meseriei.

Urania se uită uluită la ea.

– Meseriei? Să nu-mi spui că eşti o nenorocită de reporteră!

– Nu sunt. Dar am absolvit o şcoală de jurnalism şi am lucrat ca asistent la un post de televiziune din Miami. Şi singurul lucru pe care l-am deprins foarte bine, atât la facultate cât şi la locul de muncă, este că, indiferent cât de bună ţi-e sursa trebuie să verifici lucrurile de două ori.

Urania pufni furioasă, dar nu chiar ca la început. Experienţa pe care o avea în privinţa presei o acrise. Îşi puse ochelarii la loc şi oftă adânc.

– De ce oare nu pot scăpa niciodată de reporteri? Sunt peste tot, în spatele fiecărui copac şi în fiecare tufiş. Doamne Dumnezeule, nu-ţi vine să crezi prin ce trebuie să trec! Poveştile inventate de tabloide despre mine sau la ce se pot preta paparazzi pentru a face o poză cât de cât clară. Invazia la care e supusă intimitatea mea e incredibilă!

– Sună oribil, fu de acord Tracey.

– Oribil?! Nici nu-ţi poţi imagina ce cumplit este. Să-ţi dau un exemplu.

Urania trase un ultim fum din ţigaretă pe urmă mai mult o zdrobi decât o stinse în scrumieră.

– Aveam cândva o casă foarte frumoasă în Ibiza. Nu pe coastă, ci în interior, ca să fiu destul de izolată şi să mă pot bucura de o oarecare intimitate.

– Şi aţi reuşit?

– Pe naiba! S-a dovedit că un jegos de reporter stătea zi și noapte cu aparatul de fotografiat în mână, ascuns printre ruinele unei ferme părăsite, aflate pe un deal la câteva sute de metri depărtare. Și ce crezi că a făcut nemernicul? A așteptat până m-am dezbrăcat!

– Nu se poate! exclamă Tracey.

Urania ridică solemn mâna dreaptă.

– Jur pe bunul Dumnezeu! M-a fotografiat cu bustul gol prin fereastra deschisă a dormitorului. Precizez că era noapte și în dormitor era întuneric. Dar a folosit un aparat cu raze infraroșii. Ei, ce zici de asta?

– Dar e... e revoltător, ilegal, se bâlbâi Tracey.

– Vezi? Asta e jurnalismul de care vorbești, spuse Urania zâmbind amar.

– Mă mir că nu l-ați omorât!

– Probabil că aș fi făcut-o dacă aș fi știut că e acolo. Dar am făcut ceva mult mai bun. I-am lovit acolo unde îi doare cel mai tare. La buzunare. Am dat în judecată tabloidul care a publicat fotografiile. Dacă i-ai fi văzut pe avocații lor! Pe indivizii ăia îmbrăcați în costume și cămăși apretate! Ce plini de ei erau! Spuneau tot timpul că au de gând să joace dur și să nu dea un centimetru înapoi. Au dat un adevărat spectacol vorbind despre Primul Amendament. Mai ceva ca fondatorii Constituției! Așa că singura mea scăpare a fost să lupt cu propriile mele arme – să seduc juriul: să fac pe victima inocentă. Și de-abia începuse procesul când proprietarul zdrenței ăleia de ziar și-a dat seama din ce parte bate vântul și a hotărât că ar fi mai bine să cădem la învoială. În afara tribunalului și repede.

– Și ați fost de acord?

Urania se uită uimită la ea.

– Vrei să spui că nu știi?

Păi, dacă știam te mai întrebam? ar fi vrut să-i răspundă Tracey, dar se abținu și spuse:

– Păi de unde să știu dacă mergeam la facultate, stăteam toată ziua cu nasul în cărți și mai aveam și câte o slujbă cu jumătate de normă. În plus, evit din principiu publicațiile care se vând în marile magazine.

Urania se uită printre gene la ea.

– Hai, Tracey! Las-o baltă! Nu-mi spune că nu ai fost niciodată tentată de titlurile incitante de pe prima pagină!

– A, sigur că e greu să nu le observi când mergi la cumpărături, mai ales că sunt lipite peste tot în zona caselor de marcat. Dar mă mândresc să spun că nu am cumpărat în viața mea o revistă de scandal.

Spre surprinderea ei, reacția Uraniei a fost cu totul alta decât cea la care se aștepta. Vedeta părea total dezamăgită.

Am spus ceva ce nu trebuia? se întrebă Tracey.

Dar, o clipă mai târziu, fața Uraniei se însenină. După cum observase deja Tracey schimbările sufletești ale vedetei erau nu numai neașteptate, dar și de scurtă durată.

– Știi ceva, Tracey? Am să-ți spun un secret. Dar rămâne între noi, fetele, da?

Fără să aștepte răspunsul fetei, Urania continuă:

– Dar mai întâi trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui. Îmi dai cuvântul tău de onoare?

– Păi, știți... eu știu să păstrez un secret, dacă asta vă îngrijorează.

– Perfect. Dar să știi că e cel mai mare secret al vieții mele... adevărata mea slăbiciune. Promite-mi însă că n-ai să râzi.

Urania băgă mâna sub şezlong şi trase un geamantanaş din pai. Începu să chicotească şi îl deschise.

– E o prostie, drăguţă, dar asta e. Am devenit efectiv dependentă de ele.

Valijoara era plină de tabloide. Toate publicaţiile găsite de obicei în supermarketurile americane şi de care se plângea Urania: *The National Enquirer, The News of the World, The Star, The Globe.* Şi pe lângă ele, crema ziarelor de scandal europene: *Paris Match, Stern, OK, Hola, Hello!*

– Mi se trimit permanent, oriunde m-aş afla. Îţi vine să crezi că de fapt mă înfurii dacă nu apar în vreuna din ele? Ştii, în meseria noastră, trebuie să te afli permanent în centrul atenţiei, altfel dispari ca un fum şi devii istorie. Îngropată, uitată şi fără contracte.

Tracey era uluită. *Tabloide? Ce păcat că nu-i pot spune lui Maribel. O mare vedetă care ţine neapărat şi fără cea mai mică jenă să apară în tabloide. Şi le mai şi citeşte! Incredibil!*

Şi totuşi era ceva emoţionant în dezvăluirea Uraniei. Era latura bună, umană a acestei vedete dure, latură pe care marele public nu avea cum să o vadă.

Urania trânti capacul valijoarei şi o împinse la loc, sub şezlong. Îşi aprinse o altă ţigaretă şi îi aruncă lui Tracey o privire amuzată.

– Ei, drăguţă, asta e. Acum mă ai la mână. Te surprinde?

– Ca să fiu sinceră, da.

– Sper însă că ştii cum se spune – nu are importanţă ce anume se scrie despre tine, atâta timp cât numele ţi-e scris corect. Şi, ştii ceva? E foarte adevărat.

– Dar cu fotografiile din Ibiza cum a rămas? Ați căzut până la urmă la înțelegere?

Pe fața Uraniei apăru o expresie de exasperare.

– Bineînțeles că am căzut. Aș fi fost proastă să nu o fac. Când un proces trenează, te trezești cu o mulțime de note de plată, iar dacă în final câștigi procesul, nu se știe dacă și când îți vei primi banii înapoi. Plus că pot urma apeluri și multe altele.

Exasperarea Uraniei se transformă în ură și vocea îi deveni un șuierat de șarpe:

– Nenorociții! Îți vine să crezi că la început au fost atât de „generoși" – expresia le aparține – încât mi-au oferit o sumă de consolare de douăzeci de mii și scuze public? Îți dai seama ce obrăznicie? Cred că erau siguri că eram într-o situație financiară foarte proastă și că, aruncându-mi ca la milogi douăzeci de mii amărâte, am să mă reped la ele ca un câine flămând. Ha, ha! Să-ți spun ce-am făcut! Le-am spus pe șleau unde să-și bage oferta!

Tracey era de-a dreptul fascinată de mașinațiunile care se pot petrece în culisele tribunalului.

– Și?

– Mi-am pus avocații să ceară o sumă de șapte cifre. Evident, ceilalți au încercat să-și mascheze șocul și să pară nepăsători, dar te rog să mă crezi că era cât pe ce să-i apuce apoplexia. Când, în sfârșit, au înțeles că nu glumeam a început târguiala. Și a durat ore întregi. Dar eu eram hotărâtă să nu accept mai puțin de un sfert de milion de dolari – bineînțeles, în afară de onorariile avocaților. Și știi ceva?

– Ați reușit.

– Sigur că da. O sumă aproape dublă! I-am strâns de ouă până au acceptat. Şi, cu cea mai mare parte din bani am cumpărat locuinţa asta.

Cu un gest larg al mâinii, Urania arătă în jurul ei.

– Ce părere ai de locul ăsta, Tracey? Îţi place?

Tracey se uită uimită la ea. Îşi găsi cu greu cuvintele pentru răspuns.

– Dacă-mi place? Ce poate să nu-mi placă aici? E ceva magic. E extraordinar! Cred că e cel mai spectaculos loc din lume.

Urania fu încântată de reacţia entuziastă a lui Tracey.

– Asta e şi părerea mea şi crede-mă că am fost în toată lumea – India, Bali, Capri, Acapulco, Riviera franceză şi mai ştiu şi eu unde. Dar consider că Santorini le bate pe toate.

– Sunt convinsă. E atât de...

Tracey se opri şi îşi feri repede privirea. Urania se uită îngrijorată la ea.

– Hei, ce s-a întâmplat? Începuseşi să spui ceva.

Tracey zâmbi jenată.

– Vroiam să spun că este incredibil de romantic, dar mi-am adus aminte de ironia situaţiei.

Urania trase adânc din ţigaretă, pe urmă oftă adânc.

– Mi se pare mie sau urmează versurile unui cântec sentimental?

Aşteptă răspunsul lui Tracey şi cum acesta nu venea, continuă:

– Ai avut de curând nişte necazuri de amor, nu?

Fără să-şi dea seama, Tracey se uită la inelarul pe care se mai vedea încă urma mai deschisă la culoare

lăsată de inelul de logodnă. Desfăcu larg degetele și se uită lung la ele, ca și cum lor urma să le spună ceva.

– Chiar foarte de curând. Am fost logodită și urma să ne căsătorim.

– Vrei să spui că tipul a rupt logodna?

– Nu. Eu am rupt-o.

– De ce, drăguță?

– Tatăl meu avea o casă pe care Brian – logodnicul meu – o voia neapărat pentru afacerile lui. Am aflat că voia să se însoare cu mine doar pentru a pune mâna pe casă și că, de fapt, în tot acest timp, mai era logodit cu cineva. Oribil, nu?

– Oribil? Eu aș zice cumplit! Bărbații! Știi drăguță, am trecut prin cel puțin zece logodne eșuate, patru căsătorii dintre care trei ratate și terminate prin divorț, iar o dată am rămas văduvă. Și cu ce m-am ales din toate? Cu inima frântă și publicitate proastă. De fiecare dată, fără excepție. Până la urmă, m-am deșteptat și am ajuns la concluzia că e mai bine să fiu singură și să-mi văd de viață cum vreau.

Un timp, Urania fumă în tăcere, apoi spuse:

– Mă rog, oarecum singură. Dar am terminat cu măritișul. Ultimul a pus capac la toate. Nu știu nici acum ce mă apucase. A fost unul din impulsurile alea tâmpite de moment gen: „Hai să mergem la Vegas" și ne-am căsătorit într-una din amărâtele alea de capele. Vegas! Ce să zic! Când inelul e cumpărat de la o casă de amanet, depus de cine știe ce amărât, iar martorul este cel mai prost posibil imitator al lui Elvis, e oare de mirare că mariajul e de la bun început sortit eșecului?

Urania râdea cu poftă și Tracey se molipsi și ea. Nu-și dădea seama ce anume avea femeia, dar îi era imposibil să nu o placă. Mai ales când lăsa garda jos.

Îi aducea oarecum aminte de Vrăjitorul din Oz. În spatele fațadei perfecte și a gesturilor teatrale, Urania era o persoană obișnuită. O femeie ca oricare alta, dar cu un simț al umorului deosebit, mai ales când era vorba de ea însăși.

– Dar să revenim la tine. Cred că ai fost mai mult decât încântată să pleci pentru o vreme din Miami.

– Nici nu se putea un moment mai bun. Mai întâi, am descoperit că așa-numitul meu logodnic se folosea de mine doar pentru a-și atinge propriile scopuri, pe urmă moartea tatălui meu...

Tracey oftă adânc și își trase nasul, apoi continuă:

– Nu vă faceți griji. Nu am de gând să fac o criză. Aproape că m-am împăcat cu situația. Dar ultimul lucru la care m-aș fi așteptat a fost să vin aici și să găsesc Paradisul.

Cu mișcări bine studiate, Urania își scoase ochelarii de soare și se uită atent la Tracey.

– Știi ceva? Pari o puștoaică drăguță. Inteligentă. Manierată. Bine intenționată. Foarte curată și cu un oarecare stil. Hai să uităm ce ți-am spus mai devreme. Ce-ai zice să luăm cina împreună, pentru a ne cunoaște mai bine? Cu condiția să nu te atingi de Mark.

Încercând să evite privirea cercetătoare a Uraniei, Tracey sorbi din paharul cu apă și se uită în depărtare. O cină cu Urania și iubitul ei. *Agentul meu. Ar putea fi interesant, educativ chiar. Sau, s-ar putea să fie foarte tensionată și plină de greșeli. Urania a spus clar cui îi aparține Mark. De parcă aș fi venit aici să-i încalc teritoriul.*

Tracey nu știa dacă să se simtă insultată, flatată sau amuzată. Dar nici nu avea importanță. Nu venise

aici pentru petreceri şi nici să-şi facă prieteni noi. Avea o treabă de făcut, într-un timp foarte limitat. În concluzie, cu cât relaţiile dintre ei erau mai simple şi mai impersonale, cu atât mai bine pentru toţi.

– Sunteţi foarte amabilă, dar cred că am să refuz. Sunt foarte obosită şi am nevoie de un somn bun. Nu uitaţi că mâine-dimineaţă trebuie să fiu odihnită. E prima mea zi de muncă.

Neobişnuită să fie refuzată, Urania spuse cu o voce rece ca gheaţa:

– A, da, desigur. Am uitat că nu eşti aici în vacanţă şi că, de fapt, te plătesc să mă ajuţi să corectez anumite... probleme editoriale pe care le am la roman.

Tracey îşi dădu imediat seama că Urania era îmbufnată.

– Ştiţi, nu am vrut să fiu nepoliticoasă dar...

– Înţeleg, drăguţă. Şi acum, du-te! Ai nevoie de odihnă. Cum ai spus şi tu, mâine nu e o zi ca oricare alta, e prima ta zi *de lucru.*

Tracey se uită le ea, surprinsă din nou de rapiditatea cu care se schimba dispoziţia Uraniei. Acum aveai impresia că eşti cea mai bună prietenă a ei, pentru ca în clipa următoare să te îngheţe de spaimă.

Urania bătu din palme şi făcu un gest de alungare în glumă.

– Ce mai aştepţi, drăguţă? Hai, du-te!

Tracey îşi adună puţina demnitate care îi mai rămăsese, se ridică în picioare şi, fără un cuvânt, plecă. Urcă treptele abrupte pe care o dusese mai devreme Stavros. Faţa îi era roşie de jenă, dar şi de furie. Se întoarse în moară.

Ce scorpie de primă-mână! Fierbinte, călduță, apoi rece ca gheața. Femeia asta își poate schimba dispoziția la fel de repede cum pot eu răsuci un robinet la chiuvetă. Pe urmă îi veni o altă idee. Cred că eu și Maribel am visat. Nu pot avea nicio legătură de rudenie cu monstrul ăla de lângă piscină.

Tracey nu avea nici măcar dorința de a avea o astfel de legătură. Rămase o clipă pe gânduri. *Ciudat, dar nu am simțit nici cea mai mică legătura cu ea. Nu are cum să fie mama mea. Dacă ar fi, nu se poate să nu fi simțit ceva...*

Dar nici nu-i păsa. I-ar fi fost milă de cel sau cea care ar fi avut-o pe Urania ca mamă. Nimeni nu merita o astfel de soartă. Nici cel mai mare dușman el ei. Mă rog, poate doar unul – Brian Rutherford Biggs III. Dar nimeni altul. Absolut nimeni.

Capitolul optsprezece

Miami, Florida

Șapte era mai târziu decât se scula de obicei, dar Maribel Pinales nu se baza pe bâzâitul enervant al ceasului deșteptător, care o trezea prea brusc. Prefera această metodă divin de lentă și languroasă, care o trezea cu senzații agreabile și îi permitea să iasă plăcut din adâncurile viselor. Fără să deschidă ochii, începu să zâmbească.

Să fim serioși, există oare pe pământul ăsta vreun ceas deșteptător care se poate compara cu senzația dată de buzele moi și umede ale unui amant care îți sărută sfârcurile? Mai ales când sfârcurile sunt încă umflate și puțin dureroase, după orele de dragoste de peste noapte?

Maribel se întinse și căscă. Între timp, limba bărbatului începuse să traseze o urmă șerpuitoare

spre pântece în jos. Când ajunse în dreptul buricului, mușchii abdominali se contractară instinctiv. Pleoapele femeii fluturară și ochii se deschiseră brusc.

– Nu te saturi niciodată? întrebă fericită, cu privirea fixată în tavan.

– E vina mea că ești atât de irezistibilă? o întrebă Ramon.

Răspunsul o făcu pe Maribel să râdă și să se trezească de-a binelea.

– Ramon Felipe Escolano, ți-a mai spus cineva că ești tare răutăcios, dar și dulce ca mierea?

– Da. Tu mi-ai spus. Tot timpul.

Maribel se uita încruntată la tavanul de deasupra capului, apoi zâmbi încântată.

– A, da. Cred că da. Dar numai din cauză că îmi ești tare drag și că vreau să rămâi cu picioarele pe pământ, să nu ți-o iei în cap prea tare.

Buzele lui Ramon se dezlipiră de pântecele fetei.

– Adică, ce vrei să spui?

– Hei, nu e nevoie să te întrerupi!

Maribel își schimbă poziția, strângându-și picioarele și îndoindu-le puțin, pentru a-și expune mai bine coapsele și a-și face sexul mai ușor accesibil.

– În clipa asta, limba e mult mai potrivită pentru făcut dragoste decât pentru conversație.

– De ce mă chinui așa?

– Și eu care credeam că tu mă chinuiești pe mine. Că mă consideri... un obiect pe care îl folosești pentru nevoi personale.

Ramon rămase cu gura căscată.

– Ești... Dumnezeule mare! Îți dai seama ce spui? Și mai spuneai că eu sunt răutăcios!

Maribel se ridică de pe pernă și se rezemă cu coatele pe genunchi. Se uită printre gene la Ramon.

– Hei, ai de gând să mă chinuiești sau nu?

Provocarea din vocea ei era mai mult decât clară și Ramon nu rată ocazia. Oftă în glumă, făcând pe resemnatul.

– Bineînțeles. Dorința obiectului e poruncă pentru mine.

– Ei, așa mai merge.

Ramon se uită cu admirație la sânii fermi și la coapsele frumos făcute, apoi la petalele roz care se iveau dintre ele. Unul din lucrurile care îi plăceau cel mai mult la Maribel era că nu făcea pe mironosița, fluturându-și genele ca o virgină falsă. Dimpotrivă. Când era vorba de sex, Maribel Pinales era cum nu se poate mai directă și nu se jena deloc să facă lupte greco-romane pe saltea. Era una din puținele femei pe care le cunoscuse care spuneau lucrurilor pe nume. Îngenunche în fața picioarelor desfăcute dar, când întinse mâinile spre ele Maribel se sprijini într-o mână și dintr-o singură mișcare se desprinse de saltea, își adună picioarele sub ea ca o balerină și se lăsă pe o parte. Așa că, brațele, vintrele și penisul lui Ray întâlniră doar aerul.

– Hei, asta ce mai e? întrebă dezamăgit.

– Nu așa repede, *señor,* răspunse în șoaptă Maribel, dar vocea îi era ușor răgușită.

– Ce naiba te-a apucat, Maribel? se plânse Ramon.

Maribel îl privi fix în ochi și îi răspunse tot cu o întrebare.

– Spune, Ray. Din ziua în care ne-am cunoscut și până acum, ți-am cerut vreo favoare?

Nedumerit, Ramon începu să clipească des.

– Ce? Ce anume vrei, Maribel? Sper că nu mă tachinezi din nou.

– Nu, nu te tachinez.

– Atunci ce e?

Înainte să-i răspundă, Maribel se uită la Ramon să se convingă că era încă excitat.

Perfect. Nicio problemă din punctul ăsta de vedere, slavă Domnului. Era unul din puținele lucruri pe care putea conta când era vorba de bărbați.

Maribel se întinse și luă în mână testiculele lui Ray, ca și cum le-ar fi cântărit. Gestul avu efectul dorit. Penisul bărbatului începu să pulseze cu forță. Ramon închise ochii și strânse din dinți.

– Problema e...

Maribel continuă să mângâie testiculele, forțându-l pe Ray să se apropie și mai mult de ea, târându-se pe genunchi.

– Problema e că eu am pe cineva care mi-e prieten foarte bun. Foarte, foarte bun.

– Vrei să spui că te întâlnești cu altcineva?

– Of! Pentru numele lui Dumnezeu, Ray! Unde ți-e mintea? La gunoi?

– Da, s-ar putea, răspunse răgușit Ramon.

– Atunci, ia-ți-o de-acolo! Vorbeam despre cea mai bună prietenă a mea. Suntem ca două surori. *Comprendes*[1]*?*

– Ca două surori, repetă Ray, dând repede din cap și, la fel de repede micșorând distanța dintre penisul lui și fața lui Maribel.

– Exact. Ca două surori. Și ar fi bine să nu uiți asta.

[1] Înțelegi? (lb. spaniolă – n.tr.)

Mâna lui Maribel se strânse şi mai tare pe testiculele lui Ray, nu atât cât să-l doară tare, ci cât să-l facă să nu se mai apropie de ea.

– Şi se întâmplă că prietena mea are un mare necaz.

– Da. Bine. O să discutăm despre asta după...

– Aş prefera să discutăm acum, spuse Maribel pe un ton dulce.

– Nu e corect ce faci, mormăi Ramon.

– Când e vorba de sex şi război, totul e corect, cită greşit Maribel. Şi, oricum, nu vreau să discutăm în detaliu. Ştii, e vorba de o problemă legală şi...

Maribel continua să se joace uşor cu testiculele şi scrotul lui Ramon.

– ... şi ştiu că nu e specialitatea ta, tu te ocupi de alte probleme, dar ea nu poate face nimic singură şi nu are pe nimeni. Aşa că mi-am zis că te cunosc pe tine care lucrezi cu probleme de legalitate şi că nu se poate să nu cunoşti tu pe cineva care să o poată ajuta, vreun avocat sau un poliţist care să-ţi fie dator cu ceva.

Ramon stătea îngenuncheat la fel de întărâtat faţă de cererea lui Maribel, ca Adam faţă de mărul întins de Eva. Maribel se aplecă spre organul în care, după cum ştie orice femeie, se află de fapt creierul bărbaţilor. Mângâindu-i încă testiculele, îşi spuse că n-ar strica ceva mai multă motivare aşa că începu să atingă cu limba vârful penisului.

S-au pierdut imperii pentru mai puţin decât asta. După cum anticipase Maribel, penisul începu să zvâcnească şi Ramon să geamă.

– Bine, bine. Ai câştigat. Am s-o ajut, şopti disperat.

Maribel își ridică privirea spre fața lui Ramon, dar limba continua să se miște în lungul penisului.

– Promiți?

– Promit, se auzi răspunsul înăbușit.

– Și nu ai să te răzgândești mai târziu, nu?

– Nu! răcni disperat Ramon.

Maribel îl răsplăti, luând în gură vârful penisului și cu buzele strânse în jurul lui, începu să sugă cu forță. Continuând să maseze testiculele și scrotul, prinse cu cealaltă mână penisul și începu să-l maseze, în ritm cu mișcarea buzelor. Penisul părea să aibă o viață proprie pulsând și zbătându-se tot mai tare. Maribel simți cum mâinile lui Ramon se înfig în părul ei des și mătăsos. Pe urmă buzele fierbinți care o sărutau frenetic pe gât.

Ramon respira din ce în ce mai repede. Simțind că inevitabilul urma să se întâmple, prinse în mâini capul lui Maribel și i-l ridică.

– De ce m-ai oprit, îl întrebă nedumerită Maribel.

– Pentru că de aici preiau eu controlul, murmură Ramon.

– Da, șopti Maribel privindu-l în ochi și ridicându-și coapsele în întâmpinare.

Ramon se lăsă în jos și pătrunse între petalele umede. Începu să se miște treptat până când cele două trupuri ajunseră unul singur. Expresia de pe fața lui Maribel se transformă mai întâi în mirare, pe urmă în extaz. Întregul corp îi fu cuprins de foc. În suflet i se strecură o imensă senzație de putere, cum nu mai simțise niciodată. Deasupra ei nu era un bărbat oarecare. Nu numai pentru că arăta fantastic. Nu, era Ramon Felipe Escolano, avocat cu reputație, stâlp al comunității anglo-cubaneze și sfetnic al celor bogați și

celebri. O alegere perfectă pentru orice femeie. Şi, cel puţin acum, era al ei.

– O, Doamne! exclamă înfigându-şi unghiile în spatele transpirat al lui Ramon. Dar acesta fie nu simţi, fie nu-i păsa, ci îşi continua mişcările ritmice.

Deodată, Maribel se încordă toată, spatele i se ridică de pe saltea şi scoase un ţipăt de agonie şi extaz în acelaşi timp. Trupul îi zvâcnea de parcă prin el treceau şocuri electrice. Ramon o simţi şi mişcările îi deveniră mai puternice, pline parcă de furie.

Acum unghiile lui Maribel erau înfipte în fesele lui Ramon, încercând să-l facă să intre şi mai adânc în ea. Pelvisurile îşi înteţiră mişcările, izbindu-se cu furie unul de altul. Mai repede, şi mai repede...

Ramon răcni ca un animal rănit când esenţa vieţii ţâşni din el. Maribel simţi al doilea val de climax şi strigătele de extaz se împletiră, umplând încăperea într-o armonie fantastică. Nu foarte muzicale, dar perfect sincronizate.

Pentru Maribel era al doilea orgasm din acea dimineaţă. Dar nu avea să fie şi ultimul. Nici pentru Ramon. Penisul aflat în feminitatea umedă a tinerei îşi pierduse foarte puţin din duritate şi, în câteva clipe, fu din nou tare ca piatra. Aşa că, fără să piardă timpul, Ramon porni din nou la atac.

În sfârşit, rămaseră epuizaţi pe pat, cu trupurile încă împletite. Dar Maribel se aştepta ca leul să-şi recapete forţele. Cu un maniac ca Ramon o a treia rundă era perfect posibilă. Şi destul de probabilă.

Întinsă pe spate, Maribel se uita la tavan. *La urma-urmei, înţelegerea trebuie respectată. Trebuie să dai tot ce ai dacă te aştepţi să primeşti la fel.*

Asta nu înseamnă că nu și-ar fi oferit favorurile sexuale dacă Ramon nu i-ar fi promis că o va ajuta pe Tracey. În niciun caz. Cu toate acestea, simțea clar că, fără a lua în considerare exercițiul de gimnastică sexuală pe care îl făcuseră, totul era doar începutul unui lucru frumos și că ceea ce va urma va fi și mai frumos.

Capitolul nouăsprezece

Santorini, Grecia

Tracey dormise paisprezece ore. Atât de profund încât nici erupția lui Nea Kameni nu ar fi putut-o trezi. Dar zgomotul asurzitor care o scoase din adâncurile somnului aproape că îi produse un atac de cord. Se ridică brusc în capul oaselor și scoase un țipăt, uitându-se speriată în jurul ei și încercând să găsească sursa.

– Ce naiba?!

Câteva clipe mai târziu, când mintea i se mai limpezise, văzu că avusese doi musafiri în timp ce dormea.

Primul – probabil Iliki sau doamna Stefanou – intrase seara. Mărturie stătea măsuța pliantă, acum răsturnată pe jos, pe care se găseau încă rămășițele uscate ale unei cine bogate. Pe *krokalia* și pe covor

erau răspândite cioburi de ceramică frumos pictată, o sticlă de apă, spartă, cioburi de pahare, o sticlă intactă de vin, sardele prăjite crocant, felii groase de pâine, un piure din ceva gri-verzui, măsline mari și maronii și – incredibil – o bucată de prăjitură umplută cu mai multe feluri de cremă, rămasă întreagă.

Al doilea musafir, cel prins asupra faptului fusese clar atras de mâncare, iar acum stătea în mijlocul camerei, cu părul de pe spate și de pe coadă zburlit, neplăcut surprins de prăbușirea măsuței. Hoțul era o pisică albă și slabă, cu o pată neagră pe piept, lăbuțe negre și cercuri negre în jurul ochilor mari și galbeni. Se uita fix la Tracey, mai mult ca să-i vadă reacția, decât din vreun sentiment de vinovăție.

– Tu cine ești? o întrebă Tracey, folosind tonul cu care de obicei le vorbești copiilor.

Simțind că are în față un prieten, nu un dușman, pisica se așeză, își ridică în aer unul din picioarele din spate și începu să se lingă delicat. Pe urmă se ridică, se întinse, se mai uită o dată la Tracey și o porni cu atenție printre cioburile și resturile de mâncare. Se opri și începu să devoreze câteva sardele care dispărură în câteva secunde. După rapiditatea cu care înghițea mâncarea, Tracey își dădu seama că pisica era obișnuită mai mult cu foamea decât cu astfel de mâncăruri bune.

– Sărmana de tine! Nu-ți dă nimeni de mâncare?

Tracey se dădu jos din pat și în picioarele goale, păși cu atenție printre resturile de pe jos. Se așeză pe vine în fața pisicii. O ureche sfâșiată dar vindecată demult și câteva cicatrice pe care nu mai crescuse părul stăteau mărturie rănilor suferite pe câmpurile de bătălie ale pisicilor din Santorini.

În sfârșit sătulă, pisica își linse lăbuțele și începu să toarcă și să se frece de picioarele lui Tracey.

– Săraca de tine! Ai idee cum o să explicăm toată mizeria asta? o întrebă Tracey, scărpinând-o între urechi.

În spatele ei se auzi un sâsâit urmat de o voce disperată.

– Domnișoară!

Tracey tresări și se întoarse, dar nu văzu pe nimeni.

– Domnișoară!

De data asta, Tracey detectă direcția din care venea vocea și ridică privirea. Uimită, văzu un băiat de zece-unsprezece ani, agățat de fereastră pe dinafară. După fața roșie și mâinile tremurânde, se vedea clar că urcușul îl lăsase fără putere.

– Ce naiba...? Dă-te imediat jos de acolo! Nu ești în toate mințile? Ai să cazi și ai să mori.

– Am să... bat la... ușă. Da? Mă lăsați să... intru? întrebă cu respirația tăiată băiatul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, da. Sigur că te las.

– Vă rog! Promiteți să... nu lăsați... pe nimeni... să-l vadă pe Zeus? Da?

Zeus. Ce nume potrivit. Trebuia însă ca băiatul să coboare cât mai repele de acolo.

– Promit. Dar numai dacă te dai jos de acolo.

– Mă dau, spuse băiatul zâmbind.

Degetele se desprinseră de pervazul ferestrei. Se auzi o bufnitură. Câteva clipe mai târziu, la ușă se auziră niște ciocănituri repezi. Tracey se repezi la ușă, dar de-abia o întredeschise, că băiatul se și strecură înăuntru.

– De ce...? începu Tracey însă băiatul o întrerupse, ducându-şi un deget la gură şi făcându-i semn să închidă uşa şi să o încuie. În ochii mari i se citea frica. Nedumerită, Tracey făcu totuşi ce îi cerea băiatul. Dar prima grijă a acestuia fu să se repeadă spre pisică. Înainte ca Tracey să-l poată avertiza să fie atent că e desculţ şi pe jos sunt cioburi, băiatul era deja acolo. Se aplecă, luă cu grijă pisica în braţe şi o strânse cu dragoste la piept. Creatura se relaxă şi începu să toarcă.

Tracey se apropie de băiat. Când ajunse în spatele lui, îl văzu mângâind pisica şi auzi cum îi şopteşte ceva în greacă. Îl bătu uşurel pe umăr. Băiatul se întoarse spre ea şi o privi cu ochi mari şi luminoşi.

– Uite ce e, tinere. Cred că ai de dat nişte explicaţii.

Abia acum avu Tracey ocazia să se uite mai bine la băiat. Slab, cu ochi mari, căprui, cu braţele şi picioarele lungi şi osoase şi julituri pe coate şi genunchi, arăta ca orice alt băiat de vârsta lui. Dar nu părea că ar fi neglijat, nici că ar suferi de foame.

Dimpotrivă. Tenul măsliniu era sănătos, părul negru şi cârlionţat era curat, iar trăsăturile feţei bine definite lăsau să se vadă inteligenţa. Cineva avusese grijă ca băiatul să fie îmbrăcat curat. Şortul kaki şi tricoul în dungi erau proaspăt spălate, iar picioarele curate arătau că de-abia îşi scosese pantofii şi şosetele, probabil pentru a-i fi mai uşor să se caţere.

– Vai, domnişoară! Slavă Domnului că l-am găsit. L-am căutat peste tot când am văzut că lipseşte.

Pe Tracey o surprinse engleza aproape fără accent a băiatului şi îngrijorarea ce i se citea pe faţă.

– Vă rog, domnişoară! Nu trebuie să spuneţi nimănui că Zeus a fost aici. Vreţi?

– Păi, ce să zic? Aș prefera să nu spun, dar sunt convinsă că va trebui să explic într–un fel toată mizeria asta.

Băiatul o aprobă dând din cap. Pe față i se citea deznădejdea.

– Hei, doar nu e sfârșitul lumii! încercă să–l liniștească Tracey.

– Păi, cam este. După chestia asta, doamna Stefanou o să–l facă pe Zeus să dispară.

– Nu se poate! exclamă Tracey, surprinsă de siguranța cu care vorbea băiatul.

Băiatul o privi drept în ochi și dădu din cap.

– Eu știu că da. S–a mai întâmplat și înainte, cu Demetrius. A fost ultima mea pisică. M–a avertizat de trei ori și eu am încercat... zău că am încercat cât am putut, dar știți cum sunt pisicile. Iar acum m–a avertizat deja de trei ori și în legătură cu Zeus așa că...

Ochii copilului se umplură de lacrimi iar pieptul îi tresărea ritmic.

– Așa că ce? îl îndemnă Tracey să continue.

– Pentru ea viața lui Zeus nu face doi bani, răspunse băiatul cu vocea înăbușită de blana pisicii pe care o strângea la piept.

Vai de mine! Ce e cu mine? Scrie pe fruntea mea „suflet milos" sau ce?

Dintr–odată, fața băiatului se însenină, de parcă i–ar fi venit o idee grozavă.

– Poate că dacă ne gândim amândoi, ne vine în minte o scuză.

– Eu cred că e destul de limpede ce s–a întâmplat. Dovezile sunt evidente. Doar vezi și tu urmele de labe.

Fața băiatului se întunecă din nou și începu să-l legene cu durere pe Zeus.

– Da, aveți dreptate, spuse cu tristețe în glas.

Tracey simți cum i se strânge inima.

– Nu promit, te rog să reții asta, dar poate că am să găsesc ceva. Poate.

Fața băiatului se lumină ca un pom de Crăciun.

– Iar acum, întrucât se pare că vom deveni părtași la o infracțiune, cred că e momentul să facem cunoștință. Deci, cine ești, tinere?

– A, vă rog să mă scuzați. Nu am vrut să fiu nepoliticos.

Băiatul își mută pisica pe brațul stâng și întinse solemn mâna dreaptă.

– Prometeus. Așa mă cheamă, anunță cu oarecare mândrie în glas.

Tracey îi luă mâna cu același gest solemn.

– Iar eu sunt domnișoara Sullivan. Numele de botez e Tracey, dar prietenii îmi spun Trace.

Prometeus se uită la ea plin de speranță.

– Eu vă sunt prieten?

Tracey zâmbi și se uită lung la el.

– Am convingerea că vom fi, altfel nu ți-aș fi spus. Iar tu porți numele bărbatului mitologic care a furat focul din cer.

– Da, cel care a fost pedepsit să fie legat cu lanțuri de o stâncă și mâncat de vulturi. Dar eu nu sunt hoț. Eu nu fur.

Băiatul făcu o pauză. Își mușcă ușor buza de jos, fără să se uite la Tracey.

– Mai bine zis nu fur mult. Nimic de valoare. Doar mâncare pentru Zeus, de la bucătărie. Așa am făcut și pentru celelalte pisici.

– Care celelalte?

– A, păi erau multe, peste tot unde erau turişti. Cerşeau de mâncare. Dar într–o iarnă am plecat pe continent şi când ne–am întors dispăruseră aproape toate.

– Ciudat, murmură Tracey.

– Probabil că au fost înecate sau otrăvite, domnişoară, ca să nu mai deranjeze turiştii.

Pe Tracey o tulbură destul de mult vestea.

– Nu „domnişoară". Trace. Trebuie să–mi spui Trace. Suntem prieteni, nu?

– Da, sigur, răspunse Prometeus zâmbind.

Dar, deodată, zâmbetul îi pieri de pe faţă. Îşi lăsă capul pe un umăr şi se încruntă. Era limpede că auzise ceva, pentru că şi Zeus îşi ciulise urechile şi se încordase.

– Vai, Trace! E doamna Stefanou. O aud venind. Te rog! Trebuie să mă ajuţi!

– Da, dar cum?

Băiatul se uită agitat pe jos, pe urmă din nou la Tracey, implorând–o din priviri. Era clar că aştepta ca ea să inventeze imediat ceva.

– Zeus şi cu mine trebuie să ne ascundem, spuse şi se îndreptă direct spre treptele care înconjurau zidurile morii.

Tracey îşi dădu seama că băiatul cunoştea foarte bine locul. Se uită cum o porneşte în fugă pe treptele acelea îngrozitoare. Într–o clipă, băiatul şi pisica dispărură în podul de deasupra. Se auziră câteva scârţâituri de scândură veche, apoi nişte zgomote înfundate şi după aceea tăcere.

Nu, nu tăcere. Acum Tracey auzea și ea ce auziseră Prometeus și Zeus – inconfundabilul țăcănit al tocurilor care se apropiau de terasă.

Tracey trase adânc aer în piept. Da, fără îndoială erau pașii doamnei Stefanou. Peste câteva clipe urmau să ajungă la ea. Dezamăgită, se întoarse și se uită la prăpădul din jurul său. Urmele de labe spun totul. Dacă nu le șterg, orice aș spune ar fi degeaba.

Încercă să șteargă cu vârful piciorului locurile în care se zăreau urmele de labe. În sinea ei știa că e o prostie, o mare prostie, dar simțea un fel de euforie și, în același timp panică, exact ca un copil care făcuse ceva rău sau ca un conspirator, ceea ce fără voia ei, chiar devenise de fapt.

Afară, zgomotul pașilor nu se mai auzea. Tracey se pregăti pentru ce avea să urmeze. Dar chiar și așa, tresări când auzi bătăile în ușă. Nehotărâtă, rămase pe loc, sperând din tot sufletul să se liniștească puțin. Pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație.

– O clipă! strigă înainte să se audă cea de-a doua serie de ciocănituri.

Tracey își făcu curaj și porni spre ușă printre cioburile de pe jos. Când ajunse pe pardoseala curată avu o inspirație divină.

Ia totul asupra ta! Fii convingătoare! La urma-urmei, e pentru o cauză bună, își spuse și aplecându-se își mânji mâinile cu niște mâncare. Ca măsură suplimentară, își mânji și poalele cămășii de noapte. Pregătită astfel, se îndreptă spre vestibul și deschise în forță ușa.

Nu fu nevoie să se prefacă orbită de lumina crudă de afară și să clipească des, nici să-și apere ochii cu

mâna. Albastrul cerului părea să vibreze de căldura sufocantă.

Profilată pe acest fundal unduitor, se zărea silueta statuară a doamnei Stefanou. Imaculată, fără nicio cută, cu părul arămiu perfect coafat şi lustruită ca un sergent la paradă, femeia era îmbrăcată într-un deux-pieces bleumarin din material sintetic, de sub a cărui jachetă deschisă în faţă se vedea bustul impozant, acoperit de o bluză albă. Fusta lungă până sub genunchi avea un aspect virginal. Costumul nu era de fapt decât o variaţie pe aceeaşi temă a celui din ziua precedentă – o uniformă cu guler alb, pe care femeia o purta cu evidentă mândrie. Dar zgomotul ca de cizme militare venea de la o pereche de pantofi, bleumarin şi ei, cu tocuri joase.

În spatele doamnei Stefanou şi puţin în lateral, se zărea o altă siluetă, îmbrăcată din cap până în picioare în tradiţionalul negru. Era o femeie în vârstă, cu aspect de vrăjitoare, pe al cărei nas trona o pereche de ochelari imenşi á la Sophia Loren.

– *Kalimera*[1], domnişoară Sullivan, spuse doamna Stefanou.

Dar oricât de cald ar fi fost salutul, în gura doamnei Stefanou tot ca o sentinţă la moarte suna.

Nu mai lipseşte decât sunetul clopotului de înmormântare, îşi spuse Tracey.

– *Kalimera,* doamnă Stefanou, răspunse rece.

Doamna Stefanou înălţă din sprâncene.

– Mama mea, spuse, arătând cu mâna spre bătrână.

Tracey îşi spuse că ar fi trebuit să ghicească. Ce alt motiv ar fi avut bătrâna vrăjitoare să zâmbească

[1] Bună ziua (lb. greacă – n.tr.)

larg, dezvelindu-şi gingiile lipsite de dinţi? Abia acum observă că femeia ţinea în mâini o tavă la fel cu cea răsturnată de pisică. Tava era încărcată cu o mulţime de bunătăţi şi Tracey presupuse că era vorba de micul dejun pregătit pentru ea. Un set de cafea de argint, o ceaşcă de porţelan alb, aşezată cu gura în jos pe o farfurioară identică, un coş cu chifle, o farfurioară cu unt, alta cu dulceaţă, un castronaş cu măsline negre desărate, un ou fiert aşezat în suport şi tacâmuri învelite într-un şervet de in apretat.

– Cred că vă e foame. Aţi dormit bine, nu? spuse doamna Stefanou uitându-se sever la Tracey.

Era exact ocazia pe care o aşteptase Tracey.

– Aş fi putut dormi şi mai bine, răspunse pe un ton înţepat.

Răspunsul neaşteptat o făcu pe doamna Stefanou să se încrunte, ca şi cum a nu dormi bine în Oia şi mai ales în casa Uraniei era ceva nemaiauzit. Curioasă, se uită în încăpere peste umărul lui Tracey. Când ochii i se acomodară cu semiîntunericul din cameră începu să clipească des, de parcă nu-i venea a crede ce vedea şi pumnii i se strânseră şi începură să-i tremure pe lângă corp. Pe obraji îi apăru pete roşii.

– Óchi![1] exclamă cu voce răguşită, iar ochii mari, cu pleoape grele, se îngustară până ajunseră ca două tăieturi. Ridică privirea de la mizeria de pe jos şi se uită la Tracey ca la un infractor.

– S-a terminat cu pisica aia! De data asta, am s-o găsesc şi am s-o omor! răcni, agitându-şi pumnii în aer.

– Doamnă Stefanou!

[1] Vai! (lb. greacă – n.tr.)

Tracey se grăbi să o ajungă din urmă pe femeia care deja se oprise la locul faptei și acum stătea aplecată și cerceta atent resturile. Nările îi fremătau ca la un ogar care găsise o urmă.

– Despre ce pisică vorbiți? o întrebă Tracey cu o expresie inocentă întipărită pe față.

– Ce pisică? Mai întrebați ce pisică? o întrebă doamna Stefanou pe un ton ridicat, tremurând toată de indignare.

– Dacă vă referiți la mizeria de pe jos, doamnă Stefanou, atunci să știți că dați vina pe cine nu trebuie.

– Poftim?!

Femeia începu din nou să clipească repede. Tracey își dădu seama că e mai degrabă o reacție nervoasă, un fel de tic. Cu coada ochiului, o văzu pe bătrâna care rămăsese la ușă, cu gura căscată.

– Doamnă Stefanou, uitați-vă vă rog la mine. Vedeți?

Întinse mâinile mânjite de mâncare, apoi arătă cu un gest de dezgust spre poalele murdare ale cămășii de noapte.

– Vai! Așa o cămașă frumoasă! Ce păcat! Sunt sigură că petele vor ieși la spălat!

– Da, dar nu asta e problema. Vă aduceți aminte ce v-am spus ieri? Că se întâmplă să merg în somn?

– Da... și?

Tracey oftă cu un aer jenat.

– Îmi pare rău că trebuie să vă spun, pentru că e limpede că intenția a fost bună. Știți, nu vreau să par nerecunoscătoare, dar în timp ce dormeam, cineva a adus tava asta și a pus-o acolo.

– Sigur că da! Aseară nu aţi mâncat nimic, aşa că i-am spus mamei mele să o aducă, în eventualitatea că v-ar fi fost foame.

– Apreciez faptul că v-aţi gândit la mine, dar cred că s-a întâmplat să mă împiedic de ea, mergând în somn.

Doamna Stefanou se plesni cu palmele peste faţă.

– Nu mai spuneţi! Nu m-am gândit că...

– Nici nu aveaţi de ce. E vina mea. Ar fi trebuit să vă explic mai în detaliu cum stau lucrurile. Dar cred că nu m-am aşteptat la atâta amabilitate din partea dumneavoastră.

Tracey îşi spuse că n-ar strica să cocheteze puţin cu orgoliul doamnei Stefanou.

– Ştiţi, sunt conştientă de faptul că nu sunt musafir aici. Am fost angajată să lucrez, aşa că nu mă aştept la un tratament special.

– Madame a cerut în mod expres să fiţi tratată cu toată curtoazia, spuse răspicat doamna Stefanou.

– Am să-i mulţumesc lui Madame când am s-o văd. De asemenea, vreau să vă mulţumesc şi dumneavoastră.

– Pentru puţin.

– E aşa de frumos afară. Vreţi să-i spuneţi mamei dumneavoastră că aş vrea să iau micul dejun pe terasă?

– Sigur că da. Am s-o trimit pe Iliki să cureţe mizeria asta. Şi dacă vreţi să-i daţi cămaşa de noapte, o să o spele.

– În cazul ăsta, trebuie să mă schimb, spuse Tracey şi o împinse uşurel pe doamna Stefanou spre uşă. La revedere, doamnă Stefanou. Şi vă rog să-mi

acceptați cele mai sincere scuze. Îmi pare rău că vă fac atâtea probleme.

Cu brațele pe jumătate ridicate și agitându-și nemulțumită mâinile, doamna Stefanou porni repede spre scară.

– Probleme. Nu e nicio problemă, absolut niciuna replică fără să privească înapoi.

* * *

Aproape instantaneu, la fereastră apăru capul lui Prometeus, care stătea agățat de pervazul de sus, ca un liliac.

– Formidabil! Ai fost fantastică! șopti pe un ton plin de admirație.

Tracey se rezemă de ușa închisă. Tremurând de ușurare, închise o clipă ochii.

De deasupra se auziră zgomote înfundate, apoi pași ușori, ca ai unui dansator. În picioarele goale, Prometeus cobora pe scara curbă, sărind câte două trepte deodată și ținându-l pe Zeus în brațe.

– Vai, Trace! Cum am să-ți pot mulțumi vreodată? I-ai salvat viața sărmanului Zeus!

– Lasă prostiile, Pro! Nu trebuie să iei totul *ad literam.* S-ar putea foarte bine ca doamna Stefanou să fi vorbit la modul figurativ.

Prometeus clătină cu încăpățânare din cap și îl strânse pe Zeus la piept.

– Doar ai fost de față, Trace! Ai auzit și ai văzut singură. L-ar fi omorât. Ți-am spus că s-a mai întâmplat. O urăsc! E diavolul în persoană!

Din vehemența cu care vorbea, se vedea clar că băiatul era convins de tot ce spunea.

– Atunci ai un motiv în plus să-l ţii pe Zeus departe de necazuri.

– Da, ai dreptate. Promit să fiu mai atent.

Tracey întinse mâna şi îi zburli părul cârlionţat.

– Perfect. Pentru că nu cred că am mai putea s-o păcălim pe doamna Stefanou la fel de uşor. Am impresia că e foarte isteaţă.

– Ca şi tine, spuse zâmbind Prometeus.

În clipa următoare zâmbetul dispăru de pe feţişoara copilului şi Prometeus deveni foarte ceremonios, un mic şi perfect gentleman. Îi strânse mâna lui Tracey.

– Îţi rămân foarte îndatorat. Zeus şi cu mine nu vom uita niciodată ce ai făcut pentru noi. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, spune-i lui Kathy de la Mini Market. Poţi avea încredere în ea, îmi va transmite orice mesaj. Dar, te rog, jură-mi că nu ai să vorbeşti cu nimeni altcineva despre mine.

– Nicio grijă. Ai cuvântul meu de onoare.

Deodată, faţa băiatului se lumină plină de speranţă.

– Sau şi mai bine... poate... că dacă nu te deranjează... aş putea să vin din când în când să te văd? Să văd dacă ai nevoie de ceva?

Tracey era de-a dreptul emoţionată. Copilul era un adevărat muşchetar.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse.

– Chiar? Vorbeşti serios? Nu spui doar aşa...?

– Nu, nu spun doar aşa, îl asigură Tracey zâmbind.

– Fan-tastic! Abia aştept să-ţi arăt câteva din locurile mele secrete. Locuri despre care nu ştie nimeni de pe aici.

Tracey îşi duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă. Deschise puţin uşa şi se uită afară. Bătrâna

tocmai termina de așezat masa sub o umbrelă de soare. Tracey închise încetișor ușa.

– Și acum, după ce mama doamnei Stefanou...

– Vrăjitoarea aia! exclamă Prometeus.

– Pro! Nu e frumos să vorbești așa.

– Păi, chiar arată ca o vrăjitoare, nu? Cu toate că, de fapt, nu e. Dar o prietenă de-a ei este. Ai văzut-o?

Băiatul își îndreptă privirea spre tavan și își dădu ochii peste cap.

– Vrei să spui că e oarbă? întrebă Tracey.

Băiatul se opri din cruda imitare și își încrucișă două degete. Îl trecu un fior.

– Are ceva care mă sperie.

Tracey îi făcu din nou semn să tacă și întredeschise iar ușa. Se uită afară. Pe terasă nu mai era nimeni. Bătrâna plecase. Deschise ușa mai larg și se uită la stânga și la dreapta. Liber. Iar pe masă o aștepta micul dejun. Își dădu deodată seama că îi e o foame de lup. Împinse la loc ușa, lăsând-o însă întredeschisă.

– Gata, Pro. Cred că e timpul ca tu și Zeus să dispăreți.

Prometeus adoptă o postură golănească și spuse pe un ton grav:

– Ai auzit Zeus ce-a zis don'șoara? Hai s-o-tindem de-acilea!

Tracey era uimită. Accentul de argou american era uluitor.

Băiatul observă și o întrebă:

– Ce e?

– Limbajul tău. Unde Dumnezeu l-ai învățat?

– A, văd o mulțime de filme americane la video. Aproape toate sunt în engleză și subtitrate în greacă, nu dublate.

– Am înțeles.

Dar surpriza ei fu și mai mare când Prometeus se ridică pe vârful picioarelor, o sărută pe obraz și spuse *„Hasta la vista,* baby", imitându-l perfect pe Arnold Schwarzenegger. În clipa următoare, și el și pisica dispărură.

Capitolul douăzeci

După ce şi-a luat micul dejun pe terasă, Tracey a hotărât că a sosit momentul să înceapă lucrul. Aşa că, se întoarse în moară şi se schimbă în costum de lucru – un maiou imprimat cu desene animate, pantaloni scurţi şi largi şi papuci de cauciuc roz, decoraţi cu margarete minuscule.

În birou, aerul condiţionat bâzâia uşor, emiţând o răcoare plăcută care contracara căldura tot mai sufocantă de afară. Aşezată la masa de scris într-un scaun ergonomic de un portocaliu oribil, dar extrem de confortabil, Tracey se uită la cele două tăvi de lemn pe care tronau trei teancuri de coli de hârtie, fixat fiecare cu câte o piatră rotunjită, pe post de presse-papier.

Două copii ale manuscrisului Uraniei – una curată, cealaltă cu modificări – plus un teanc gros de note editoriale, îşi aduse Tracey aminte. Şi, întinzându-şi degetele ca un chirurg, se pregăti de treabă.

Mai întâi, își strânse părul în creștetul capului, cu o clamă cu care de obicei se prind hârtiile. Pe urmă își înfipse în păr câteva creioane ascuțite, care nu numai că îi fixau mai bine părul, dar îi erau și la îndemână. În sfârșit, luă cele trei teancuri de hârtii și le puse pe birou. Hotărî că e mai bine să citească mai întâi romanul, pentru ca nu cumva notele să-i influențeze judecata. Era foarte important să-și formeze propria opinie. Așa că dădu la o parte teancul de note.

Dar care copie a manuscrisului să o citească mai întâi? Se uită atent la ele și observă că singura diferență era că, pe cea „curată" cineva șterse modificările făcute de mână, iar pe cealaltă se făcuseră adnotări pe margine. Tracey începu să citească.

OCHI PENTRU OCHI
un roman de
URANIA VICKERS

Hm! Ochi pentru ochi. Nu e rău titlul.

Prologul începea destul de bine. Primul paragraf consta dintr-o singură frază destul de incitantă:

„Psihopatul o ținea pe Montana sub amenințarea terorii."

La început, Tracey crezu că Urania vorbea despre statul Montana dar, după a treia frază, își dădu seama că Montana era de fapt o femeie.

Prologul era scurt și la obiect. După cinci pagini, se termina cu una singură, melodramatică:

„Brațul bărbatului se înfășură în jurul gâtului Montanei. Lama cuțitului din cealaltă mână luci când o înfipse. Și o înfipse. Și o înfipse.

Bărbatul zvârli de lângă el corpul inert și se uită cum acesta se prăbușește pe podea. Doar când femeia zvâcni

pentru ultima oară își dădu psihopatul seama de greșeala pe care o făcuse. Dădu drumul la cuțit și se retrase clătinându-se.

– Ce mama dracului! Nu ești Montana Ripley. Isuse Cristoase, am omorât altă cățea!

Pe urmă, pe față îi apăru un zâmbet. Adevărata Montana era încă liberă! Avea încă o dată ocazia să o prindă. Și plăcerea de a o mai omorî o dată."

Tracey își lăsă capul pe un umăr. Până aici, toate bune și frumoase. Doar câteva retușuri și adăugiri minore. Întoarse pagina la primul capitol. Locul și data – 21 mai 1986 – erau scrise imediat sub numărul capitolului.

Începu să citească. Întregul capitol descria o nuntă regală, într-un emirat mitic al petrolului, denumit „Kuhrain". Juniper Ripley, o tânără americană din Parsippany, statul New Jersey, se căsătorea cu prințul moștenitor. Dar, după cât se părea, Juniper nu știa că...

Hei, cât de tâmpită poate fi puștoaica asta? se întrebă exasperată Tracey.

...mirele mai avea și alte neveste în harem. Și nici nu știa că ambasadorul SUA din Kuhrain – chipeș și rămas de curând văduv – avea anumite sentimente față de ea, cu toate că aparent se urau de moarte.

Și asta se zice că ar trebui să fie un... roman de câteva milioane de dolari? se întrebă nedumerită Tracey. Nu-i venea să creadă că o editură poate fi în stare să arunce banii, bazându-se numai și numai pe reputația unei vedete. La un moment dat chiar, se înfurie. Până acum, romanul Uraniei nu era altceva decât o imensă banalitate. Și nici măcar una decentă.

Dar, pe măsură ce citea, Tracey descoperi că lucrurile stăteau mult, mult mai prost. Devenise limpede că Urania nu era în stare să scrie un roman de ficțiune. Își aduse însă aminte că rolul ei nu era să critice, ci să îndrepte lucrurile. Așa că nu-i rămase altceva de făcut decât să continue să citească și să noteze observațiile pe fișe separate. În cele pentru personaje, notă descrierea fizică a fiecăruia, culoarea părului și a ochilor, vârsta și elemente legate de temperament, tendințe dar și ce anume le plăcea și ce nu. Într-un carnet separat notă, sub forma unor scheme, relațiile dintre diversele personaje.

Era o muncă neplăcută și plicticoasă. Dialogurile erau stâlcite, mediul în care se desfășura acțiunea era total lipsit de simțul realității, iar personajele erau unidimensionale și lipsite de sare și piper. Pe primul loc se afla Juniper Ripley. Nu era deloc o eroină pe care cititorul să o îndrăgească. Alintată și capricioasă, se plângea permanent de câte ceva, își plângea singură de milă și era înfiorător de vanitoasă în privința fizicului ei.

Tracey mai citi câteva zeci de pagini și simți că-i vine s-o strângă de gât pe Juniper. Singura ei speranță era ca Urania să nu-și fi bazat romanul doar pe ea, altfel era vai de el.

În capitolul trei, imaginara lună de miere se terminase. Juniper – care acum se numea prințesa Layla de Kuhrain – nu numai că fusese închisă în harem laolaltă cu celelalte soții ale prințului moștenitor, dar descoperise că, de fapt e prizonieră într-un palat condus de un vizir cu planuri mărețe pentru sine. Celelalte soții ale prințului se purtau urât cu ea pentru că era occidentală, dar și pentru că era favorita lui actuală.

Lucrurile se înrăutățesc și mai mult în clipa în care Juniper/Layla descoperă că este însărcinată, condiție care îi repugnă soțului ei. Acesta o anunță că refuză să o mai vadă până după nașterea copilului.

Disperată, Juniper/Layla mituiește un servitor ca să ducă un mesaj ambasadorului, dar mesajul este bineînțeles interceptat.

Următoarele capitole erau previzibile. Are loc nelipsita lovitură de palat, în timpul căreia ambițiile meschine ale fratelui vitreg al prințului îl fac să-l omoare pe rege, evident cu ajutorul vizirului, și să-l bage pe prinț la închisoare. În timpul acestei agitații, Juniper/Layla profită de ocazie și evadează, îmbrăcată într-un burnus pus peste costumul Chanel, ale cărui buzunare avusese grijă să le umple cu bijuterii.

Ce i se părea incredibil lui Tracey era faptul că scenele care ar fi trebuit să fie de un mare dramatism erau teribil de plicticoase. Și știa acum și de ce – cu tot flerul ei pentru teatru, Urania era incapabilă să dea viață unei foi de hârtie. Spus pe șleau, femeia nu era în stare să scrie.

Dar Tracey știa că, vrând-nevrând, trebuia să suporte. *Nu am de ales. Am primit postul ăsta, mai bine-zis m-am agățat de el, și în plus am primit și avans. Așa că trebuie să duc treaba până la capăt.*

Adevărul e că simțea aproape fizic presiunea ideii că, de fapt, putea salva cariera literară a Uraniei. La un moment dat însă intră în panică. *Ce-mi trece prin cap? Eu însămi nu am habar de cum se scrie. Nu am publicat nimic până acum. Nu mi s-a vândut nici măcar o cărțulie. În mare încurcătură ai intrat, fato! Da, dar cum ieși din ea?*

Nu ai cum! [illegible] răspunse.

Cioc–cioc.

Tracey nu avea nici cea mai mică idee de cât timp se străduia să citească şi să–şi ia notiţe, când auzi ciocăniturile în uşa de la terasă. Tresări şi se întoarse. Deslusi o siluetă care încerca să privească prin geamul din partea de sus a uşii, dar nu îşi dădea seama cine e. Lumina soarelui era prea puternică. Cel de afară ridică mâna în semn de salut.

– Da, strigă Tracey.

Uşa se deschise doar atât cât să intre un cap prin ea. Era Mark Varney.

– Cioc–cioc, spuse glumind. Te deranjez?

– Glumeşti?

Tracey era cât pe ce să–i spună că, după platitudinea enervantă a romanului Uraniei, orice pretext de a nu mai citi era bine–venit. Îşi aduse aminte însă că, dacă nu ar fi fost Mark, nu ar fi primit această slujbă şi că ar fi lipsit de gratitudine să–i spună.

– Ei, ce–ai rămas acolo? Intră!

– Eşti sigură?

– Absolut.

Mark intră şi închise uşa după el.

– Îmi place cum te–ai pieptănat.

Tracey îşi duse repede mâinile la cap şi dădu de creioanele şi clamele prinse în păr.

– Cred că arăt groaznic.

– Mie mi se pare foarte practic, replică Mark, zâmbind.

Ce zâmbet! Tracey simţi cum îi tresare inima, când văzu dinţii albi şi strălucitori, iar vocea i se păru o melodie. Îşi aduse însă aminte că Mark depăşise

limitele impuse de Urania și îi arătă cu mâna un scaun care aducea mai degrabă a tron futurist.

– la loc, te rog.

Mark clătină din cap.

– Nu. Treceam pe aici și văzând că e aproape ora două, m–am gândit să intru și să te întreb dacă vrei să mergem undeva să mâncăm.

– E două? Deja?

– Da. De ce?

Lui Tracey i se păru că detectează o urmă de dezamăgire în vocea lui Mark.

– Să nu–mi spui că ai mâncat deja!

– Nu, dar nu–mi vine să cred că e ora două. Nu mi–am dat seama că e atât de târziu.

Mark zâmbi răutăcios.

– Zău. Să nu–mi spui că timpul trece prea repede când nu ai ceva plăcut de făcut!

– N–am spus așa ceva!

– Nu, dar o spun eu.

Mark își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor de in alb și se uită curios la masa de scris. Observă fișele pe care își notase Tracey observațiile.

– Cum merge? Sau preferi să nu te întreb?

– Poți să întrebi, dar nu te aștepta să–ți și răspund.

Mark ridică surprins din sprâncene.

– Nu?

– Deocamdată nu. De–abia am început, așa că e mult prea devreme pentru a trage concluzii.

Mark zâmbi amuzat.

– Și, mă rog, ce ți se pare așa de amuzant?

– Diplomația ta. Ți–ai greșit cariera. Departamentul de Stat s–ar putea folosi cu succes de ea.

Tracey era cât pe ce să-i spună ceva despre talentul lui de a flata oamenii, dar se opri la timp. Ceva îi spunea că Mark era genul de bărbat căruia trebuia să-i dai răspunsuri spirituale. Își spuse că va trebui să fie atentă, pentru ca nu cumva Urania să-și facă o impresie greșită.

Nu-mi pot permite să dau cu piciorul la ocazia asta, își spuse cu tristețe.

– Să revenim mai bine la propunerea cu care am venit. La cât ai de lucru, îți sugerez să te hrănești bine, ca să-ți poți menține energia. Ai să ai nevoie de ea.

– Dar ce mare lucru am de făcut?

– De întrebat poți să-ntrebi, dar nu te aștepta să-ți răspund. Așa că mai bine ia-ți geanta și hai să mergem, pentru că nu am de gând să accept un refuz.

– Sunt gata într-o clipă, spuse Tracey zâmbind.

– Bine, te aștept aici.

Tracey ieși din birou și închise ușa după ea, ca o pavăză împotriva magnetismului pe care îl simțea în prezența lui Mark. Felul în care acesta se uita la ea, de parcă ar fi fost singura persoană din lume care avea importanță pentru el, o făcea să uite de bunele sale intenții și de avertismentele Uraniei.

Mark rămase cu ochii pironiți la ușa pe care ieșise Tracey și oftă. *Doamne, că frumoasă mai e, chiar dacă nu e genul care să te lase cu gura căscată.* În plus era și talentată și plăcut dezinvoltă – o adevărată gură de aer proaspăt, în comparație cu teatralismul studiat, egoismul și schimbările imprevizibile de stare de spirit ale femeilor de genul Uraniei Vickers. *E ca o floare sălbatică și rară. Tânără, inocentă și lipsită total de*

orice urmă de viclenie. Cu adevărat o gură de aer proaspăt.

Tracey intră în moară fără să ştie de efectul pe care îl avea asupra lui Mark. Trecând pe lângă oglindă, observă ce aspect de om al muncii avea şi-şi scoase repede creioanele şi clamele din păr şi scutură energic din cap spre şifonierul plin cu haine.

Îşi trase peste cap tricoul şi îl aruncă neglijent pe pat, din mers. Se opri brusc şi se încruntă. Avea impresia că văzuse ceva neobişnuit, dar nu îşi dădea seama ce anume. Se răsuci pe călcâie. Pe pernă strălucea un lănţişor subţire, de aur după cum părea. La prima vedere, Tracey crezu că fusese aruncat acolo, dar când se uită mai atent observă că de fapt fusese aranjat cu grijă, formând silueta unei pisici.

Cu cât se uita mai mult, cu atât era mai evidentă asemănarea şi Tracey îşi dădu seama că trebuie să fie vorba de mâna lui Prometeus. Întinse mâna spre lănţişor, dar se răzgândi. Prometeus era un copil. Se întrebă de unde şi în ce circumstanţe îl obţinuse. Spera din tot sufletul că nu-l furase. Se mai uită o dată la lănţişor, pe urmă se hotărî – îl va pune la gât. La urma-urmei, de ce nu? Prometeus fusese bine intenţionat şi, cu toate că ea nu putea accepta un astfel de dar, mai ales de la un copil, putea totuşi să-i ofere satisfacţia de a-l purta un timp. În felul acesta băiatul nu se va simţi jignit când i-l va da înapoi.

Aşa că Tracey luă lănţişorul şi şi-l prinse la gât.

Se dezbrăcă de şort şi îşi puse o rochie mini, cu talie înaltă şi dungi ondulate ca nişte spaghete fierte. Papucii îi schimbă cu o pereche de sandale de piele roşie, extrem de uşoare. Alese o pereche de ochelari

de soare cu lentile roz şi rame albe à la Bardot şi îşi agăţă pe umăr geanta ei bună la toate.

Acum era gata pentru prânz. Dar era oare gata şi pentru Mark Varney? Aceasta era întrebarea.

– Ţi-e cumva frică de înălţimi? o întrebă Mark Varney, în timp ce o conducea pe strada şerpuitoare, plină de turişti, care se unduia pe verticală, în funcţie de teren.

Dar Tracey nu avu ocazia să-i răspundă. Traficul aglomerat le permitea doar din când în când să meargă unul lângă celălalt. Cel mai adesea erau obligaţi să meargă unul după altul, în şir indian.

Partea dreaptă a străzii era ocupată complet de clădiri destinate comerţului. Pe cea dinspre caldera, se zărea ici şi colo privelişte fantastică şi scări înguste care fie urcau spre tavernele de pe acoperişuri, fie coborau spre terase. În afară de magazinele de bijuterii, artizanat şi suveniruri, toate celelalte clădiri păreau să fie un loc în care se putea mânca.

– Aici facem la stânga, spuse Mark din spatele ei, luând-o de umeri şi îndreptând-o spre câteva trepte care coborau printr-un pasaj îngust şi răcoros.

Tracey îşi scoase ochelarii de soare. Simţi înţepături în ochi din cauza fumului de ţigară. Când ochii i se acomodară cu întunericul, descoperi că se aflau într-un fel de gaură în peretele de piatră, pe jumătate goală. Cu excepţia unei lăzi frigorifice şi a unui tonomat dat destul de încet, lui Tracey locul nu-i făcu cine ştie ce impresie. Din scrumierele aşezate pe singurele două mese ocupate, se înălţau nori de fum.

– Pe acolo, îi spuse Mark, arătând cu degetul spre fundul încăperii.

Deschizătura din zid ducea afară, spre un balcon pe care erau înghesuite trei mese mici, de două persoane. Spațiul minuscul părea suspendat în aer, la zeci de metri înălțime.

Tracey aproape că gemu. *Curaj,* își spuse.

Mark îi trase un scaun la una din măsuțele de pe marginea prăpastiei.

– Avem noroc. În ceea ce privește panorama, acesta e unul din cele mai bune localuri din Oia.

Vocea îi suna filtrată, de parcă ar fi venit de la mare distanță.

Tracey se uită cu răutate la perechile care ocupau celelalte două mese. La cea din mijloc stătea un tânăr cu părul de un blond foarte deschis, pe care îl catalogă drept scandinav, însoțit de o tânără negresă cu gât lung și subțire și ținută regală. Tracey îi invidie pentru evidenta lor lipsă de teamă.

Cu un zâmbet fals înghețat pe buze și spunându-și tot timpul în minte „Curaj!", Tracey se așeză cu grijă, mulțumită că cel puțin Mark îi oferise scaunul din colțul apărat de două bare subțiri de protecție.

Soarele strălucea incredibil de tare și pentru o fracțiune de secundă care i se păru o eternitate, Tracey avu impresia că întreaga sculptură cubistă care era Oia tremura, înălțându-se și coborând apoi încet pe pantele abrupte care se prăbușeau în mare.

– Trace! Hei, Trace!

Aplecat peste masă, Mark o zgâlțâia îngrijorat. Tracey tresări și își puse repede ochelarii de soare.

– Ce ai? Ești albă ca o coală de hârtie.

Îngrijorarea din vocea lui Mark reuși să o aducă pe Tracey la realitate. Clădirile care se prăbușeau în mare urcau acum încet la locul lor. Tracey trase adânc

aer în piept, pe urmă îi dădu încet drumul afară. Se uită pe furiș în jurul ei. Structura precară a terasei era la locul ei. Totul era nemișcat, chiar și firma ca o ilustrată agățată de un băț deasupra calderei. Își dădu seama că întreaga calamitate fusese doar în imaginația ei.

Mark își dădu o palmă peste frunte.

– Nu mai e nevoie să-mi spui. Ți-e frică de înălțimi.

Tracey zâmbi anemic.

– Da, nu pot spune că sunt înnebunită după ele.

– Iar eu te-am adus tocmai aici!

Mark se sculă repede de pe scaun, aproape trântindu-l.

– Hai! Mergem în altă parte.

Dar Tracey clătină din cap.

– Stai jos. Acum mi-e bine. Sau cel puțin așa cred. Și, oricum, trebuie să mă obișnuiesc să trec peste asta. Mai ales pe insula asta, unde totul e pe verticală.

– Fir-ar să fie! murmură Mark.

– Acum ce mai e?

– Și noi, care te-am instalat în moara aia nenorocită, pentru a fi mai aproape de birou! Ce prostie! Nu ne-a trecut nicio clipă prin cap că...

Tracey începu să râdă.

– Las-o baltă! Am rezolvat problema. Mi s-a făcut un pat la parter. Stavros și încă un bărbat au adus de sus șifonierul, așa că am avut unde să-mi pun lucrurile. Vezi? E perfect. Pot să-mi port și singură de grijă. Și, oricum, lucrul cel mai important e că i-am spus doamnei Stefanou că n-aș putea dormi sus pentru că sunt somnambulă. Așa că, dacă vrei să-mi faci o favoare, nu-i spune că din cauză că sufăr de acrofobie. Ne-am înțeles?

– N-am niciun motiv să-i spun. E ceva ce te privește personal. Dar nu înțeleg de ce trebuie să te ascunzi? Toată lumea are câte o fobie. Nu e nimic rușinos în asta.

– Știu, dar aș prefera totuși ca femeia-dragon să nu afle.

– Ei, exagerezi. Doamna Stefanou nu-i chiar așa de rea. Sunt de acord că e puțin cam înțepată și că nu are simțul umorului, dar e foarte eficientă și...

Tracey clătină din cap și pe față îi apăru o urmă de îngrijorare.

– Nu mă întreba de ce, dar sunt convinsă că ar găsi un mod subtil pentru a mă tortura cu chestia asta.

Mark se uită nedumerit la ea.

– Știu că sună cam aiurea, dar te rog nu-mi cere explicații, spuse Tracey, făcând un gest de neputință cu mâinile.

– Cum dorești. Acum însă vreau să te simți bine. Ești absolut sigură că nu vrei să mergem în altă parte?

– Absolut. Dacă tot trebuie să-mi înfrâng teama uitându-mă în jos, atunci prefer să fii aproape de mine. Dacă nu te deranjează bineînțeles. Mă poți prinde în caz că leșin.

– Sper că nu ai de gând să..., începu, alarmat, Mark.

– A, nu! A fost doar o figură de stil.

Mark avea ceva – nu știa nici ea ce anume – care o făcea pe Tracey să aibă încredere în el și să se simtă apărată. De aici, probabil, și tonul lejer cu care putea vorbi și chiar zâmbi.

Deodată, amândoi simțiră o pezență în spatele lor. Înălțară privirea și văzură o femeie în vârstă, cu păr grizonant și alură bărbătească.

– Kalimera, mormăi și așeză pe masă o stică de apă minerală rece, două pahare și un păhăruț, în care îndesă o chitanță.

– Kalimera, îi răspunse Mark pe un ton prietenos.

Se întoarse apoi spre Tracey și o întrebă:

– Ce preferi? Vin sau bere?

– Mulțumesc, dar am să beau numai apă.

– O bere Mythos, comandă Mark și femeia se îndepărtă.

– Meniuri nu au? întrebă Tracey.

– Toate la timpul lor, răspunse Mark și, deschizând sticla de apă, umplu paharele.

Tracey își ridică paharul, spuse: „Noroc!" și bău cu sete. Apa era suficient de rece și avea un gust dulceag, sățios. Încântată, puse paharul pe masă.

– A, a venit la țanc. Ție nu ți-e sete?

– Eu îmi aștept berica, răspunse zâmbind Mark.

Femeia reveni în scurt timp și puse pe masă încă un pahar și o sticlă de bere rece, pe care o deschise. Îndesă apoi o altă chitanță în păhăruț și se îndepărtă.

Mark își turnă bere în pahar. Tracey nu prea știa la ce anume să se aștepte de la berea grecească, dar văzu că seamănă cu orice bere de oriunde – aceeași nuanță de galben și același guler de spumă. Se simți puțin dezamăgită.

Mark ridică paharul și spuse:

– Giá sas! Asta înseamnă în greacă „În sănătatea ta!"

Bău cu poftă o jumătate de pahar și își linse dunga subțire de spumă rămasă pe buza superioară.

– Pe caniculă, nu există nimic mai bun ca o bere de la gheață. Chiar nu te pot convinge să bei una?

– Deloc. Nu uita că pentru mine e vorba de o pauză de prânz. Trebuie să am mintea limpede. Mai am încă patru ore de citit.

Ce mai tratație, își spuse, dar păstră remarca pentru ea.

– Presupun că e vorba de un prânz de lucru.

– Toate prânzurile luate cu clienții sunt prânzuri de lucru. Dar asta nu înseamnă că unele nu sunt mai plăcute ca altele.

Hei! Ăsta ce răspuns mai e?

– Și șefa? Ai lămurit lucrurile cu vedeta noastră?

Era o întrebare nelalocul ei și Tracey regretă imediat ce o rosti.

Brusc, Mark se transformă complet. Ținuta îi deveni rigidă, vocea rece ca gheața și privirea dură.

– Trebuie să lămurim chiar acum un lucru. Mă întrebi dacă i-am cerut sau nu Uraniei permisiunea de a te scoate în oraș pentru prânz, nu? În cazul acesta, răspunsul e nu. Nu i-am cerut voie.

Tracey nu spuse nimic. Își dădea seama că mersese prea departe.

– Încerc doar să fiu o gazdă cât mai bună, fără a depăși limitele. Să nu interpretezi greșit lucrurile. De asemenea, vreau să-ți spun că sunt băiat mare și nu am niciun motiv să-i cer permisiunea Uraniei, indiferent de ce fac. Nu mi-e nici mamă, nici amantă și nici soție sau, cum se spune în zilele noastre „parteneră de viață". Mi-e clientă. O clientă celebră, e adevărat, dar totuși o clientă.

Mark bău restul de bere din pahar și îl mai umplu o dată.

– Așa că, dacă te întrebi cumva ce anume fac în clipa asta, pot să-ți spun. Îmi văd de treaba mea și iau prânzul cu o altă clientă, le fel de importantă. Cu tine. Da, cu tine. Asta e problema noastră și, dacă unei anumite persoane nu-i place, ghinionul ei!

Mark nu mai spuse nimic. Începu să se joace cu paharul de bere, răsucindu-l într-o parte și în alta pe masă. Când începu din nou să vorbească, vocea îi era iar blândă.

– Îmi dau seama că poziția ta în casa Uraniei e destul de delicată, pentru că nu ești nici musafir, nici servitoare. Ești doar o angajată care locuiește acolo. Dar asta nu înseamnă că ești sclava Uraniei, nici că trebuie să-i dai socoteală doamnei Stefanou, care, cu toate pretențiile ei, este o simplă menajeră. Ascultă Tracey! Repet – nu ești obligată să dai nimănui socoteală pentru orice lucru pe care îl faci sau pentru orice întâmplare din viața ta personală. Ai tot dreptul la intimitate.

Mark se rezemă relaxat de spătarul scaunului și se sprijini într-un cot de balustrada de lemn.

– Ce zici, discursul meu te-a ajutat cât de cât să-ți clarifici gândurile?

– Bineînțeles. Cât despre faptul că mi-am dat frâu liber gurii...

– Las-o baltă, îi spuse Mark, făcându-i semn să tacă.

– Nu, nu pot. Vreau să-mi cer scuze. Nu era treaba mea și am depășit cu mult limitele. Cred că din cauză că Urania pare așa de... posesivă, când vine vorba de tine.

– Urania e extrem de posesivă în toate. Mai ales când e vorba de ceva sau cineva care nu e al ei.

Ascultă sfatul meu! Dacă nu ești atentă, te mănâncă cu fulgi cu tot. Ai să te simți ca un gunoi.

– Am să țin minte, spuse surprinsă Tracey.

– Așa să faci! Pentru că, crede–mă, când nu–i vei mai fi de folos, va urma „ciao, baby". Urania nu se va sfii să te arunce în drum fără să–ți mulțumească sau să–și ia la revedere. Și să știi că nu mă refer doar la tine. Același lucru e valabil și pentru mine și pentru oricine altcineva care nu–i mai este de folos.

Lui Tracey nu–i venea să creadă cât de deschis îi vorbea Mark, având în vedere că Urania îi era clientă.

– Din cele ce–mi spui, Urania pare un monstru.

Mark dădu pe gât berea rămasă în pahar.

– Zău? Păi, Urania *este* un monstru. Și vrei să știi ceva și mai ciudat? Ăsta e punctul ei forte. Da. Datorită lui este Urania Vickers o mare vedetă.

Amărăciunea din vocea lui Mark se transformase aproape în admirație. Se uită cercetător la Tracey.

– Ai văzut vreunul din filmele ei? Sau serialul de televiziune pe care l–a făcut acum câțiva ani?

Tracey clătină din cap și spuse pe un ton apologetic:

– Nu le–am văzut. Nu știu cum, dar mi–au scăpat.

– Nu–i nimic. N–ai scăpat cine știe ce. Dacă nu ar fi fost filmate într–o locație extraordinară care a ajutat–o foarte mult, ar fi fost demult uitate. Dar Urania e isteață. Superficială, impetuoasă, înclinată să sară fără să se uite, dar foarte isteață și șireată. Nu te lăsa păcălită de aerul ei aiurit. Și, mai ales, nu face greșeala de a o subestima. Au făcut-o mulți și acum le pare rău. Să știi că vorbim de ultima supraviețuitoare.

Mark se întrerupse și se uită la Tracey.

– Sper că nu te plictisesc.

– Să mă plictiseşti! Dumnezeule mare, nici pe departe! Mă întreb numai de ce îmi spui toate astea.

– Pentru că şi tu eşti clienta mea şi nu vreau să te văd suferind.

– Sau folosită şi pe urmă aruncată la gunoi, nu? glumi Tracey încercând să destindă atmosfera.

Dar Mark nu zâmbi.

– Te rog să mă crezi că ştiu ce vorbesc. Unde rămăseserăm? A, da! La cariera Uraniei. Vrei să auzi?

– Sigur. Cine n-ar vrea? Sunt numai ochi şi urechi.

Tracey îşi rezemă bărbia în cotul aşezat pe masă şi se aplecă uşor înainte.

– Ei bine, Urania nu a avut niciodată un rol serios. De câteva ori a fost cât pe ce să pună mâna pe unul dar, invariabil, a fost dat altcuiva. În câteva cazuri s-a întâmplat să fie vorba de roluri care au câştigat Oscaruri.

– Aproape că începe să-mi fie milă de ea, murmură Tracey.

– E puţin cam prea devreme, spuse Mark şi din nou se aşternu tăcerea.

Femeia apăru din nou şi puse pe masă o altă sticlă de bere, nişte farfurii mari şi groase, şerveţele de hârtie şi tacâmuri ieftine. Desfăcu sticla de bere, vârî în păhăruţ o nouă chitanţă şi plecă luând cu ea sticla goală.

– La începutul carierei, Urania era invariabil distribuită în roluri de ingenuă. Dar asta nu poate dura la infinit. După câţiva ani, rolurile oferite au devenit din ce în ce mai rare. Aşa că Urania a fost obligată să primească orice rol i se oferea, roluri care de obicei fuseseră refuzate de alte actriţe.

– Cred că se simţea foarte jignită.

– Dacă aşa a fost, Urania nu a lăsat niciodată să se vadă. Trebuie să recunosc că e o mare profesionistă. În situaţii asemănătoare, alte actriţe şi-ar fi văzut cariera terminată. Dar Urania are o trăsătură absolut fantastică.

– Să nu-mi spui că e vorba de ambiţie.

– Nu ambiţie în sensul obişnuit al cuvântului, ci o ambiţie descătuşată, care nu cunoaşte limite. Când Urania îşi pune ceva în gând, nu se poate să nu-l realizeze. Vrea ceva? E ca un rottweiler care nu dă niciodată drumul la pradă. Şi, cu toate că nu are cine ştie ce cultură, iar talentul nu îi va aduce niciodată un Oscar, Urania nu e doar un chip frumos. Când nu i s-au mai oferit roluri nici măcar în filme de mâna a doua, nu a ezitat să joace pentru televiziune. În zilele noastre e ceva obişnuit, dar în anii '80 era ca şi cum ţi-ai fi anunţat sfârşitul carierei. După câteva apariţii în filme poliţiste şi în emisiuni de umplutură, gata, erai trecut pe lista dispăruţilor.

Tracey îşi aranjă şervetelul pe masă şi îşi alinie tacâmurile.

– Şi au trecut-o pe listă. Atâta doar că Urania nu avea de gând să se dea bătută aşa uşor.

– Ai înţeles perfect. Un tânăr director de platou de la NBC a remarcat valoarea estetică a Uraniei şi a venit cu ideea de a face un remake de televiziune după – auzi ce expresie! – „Totul despre Eva". I-a tot bătut la cap pe şefi, până aceştia i-au dat undă verde şi un buget incredibil de mic, doar ca să scape de gura lui. Uraniei i s-au oferit cincizeci de mii de dolari, ceea ce era o adevărată jignire pentru ea, dar atât permitea bugetul.

– Şi Urania a acceptat.

– A acceptat. Nu atât pentru că ar fi avut nevoie de banii ăştia – de care de fapt avea mare nevoie – ci mai ales din cauza rolului pe care îl dorea cu disperare.

Femeia apăru iar şi din nou se lăsă tăcerea. De data asta, ţinea rezemată pe şold o tavă imensă, pe care erau o mulţime de farfurioare şi castronaşe pline cu delicatese. Tracey recunoscu salată de vinete, felii de caracatiţă umplută, sardele cu felii de lămâie deasupra, calamar cu paste, sepie prăjită crocant, plăcintă cu zucchini şi multe altele. Mirosul de ulei de măsline, cimbru şi mentă era fantastic.

– Uite şi meniul. Îţi iei ce-ţi place.

Tracey era copleşită.

– Doamne, Dumnezeule! Toate arată atât de bine! Nici nu ştiu de unde să încep.

– Uite ce propun. Eu aleg patru feluri şi tu alte patru şi le împărţim. Ce zici?

– Splendid! Un mod perfect de a gusta tot meniul. Cum de ai ghicit că mă dau în vânt după mâncărurile tradiţionale?

Mark zâmbi şi îşi trase în faţă o farfurie cu sepia şi sos de mărar cu ulei de măsline.

– Pentru că îmi pari a fi genul aventuros.

– Să o iau ca un compliment?

– Asta a fost intenţia.

Tracey se uită la felurile de mâncare, încercând să se hotărască.

– Ştii ce e ciudat? Fostul meu logodnic nu suporta restaurantele la care îl duceam. E genul de om căruia să-i dai numai friptură cu cartofi prăjiţi. Consideră mâncarea exotică un fel de sport extrem.

Se uită din nou la tavă, gândindu-se dacă să aleagă tocăniţă de fructe de mare cu mazăre verde

asezonate cu *trahana* acră sau tocăniță de cartofi cu măsline și sos tomat.

– Cred că ăsta e unul din motivele pentru care este *fostul* tău logodnic, spuse Mark.

– Da, dar crede-mă că e cel mai puțin important. Dar n-are rost să discutăm despre asta.

Mark întinse mâna și luă castronașul cu tocăniță de cartofi, așa că Tacey rămase cu cea de fructe de mare. Până la urmă reușiră să aleagă nouă feluri de mâncare.

Tracey îi zâmbi femeii și îi făcu semn că terminaseră cu alesul. Aceasta aruncă o privire rapidă, făcând un inventar al felurilor alese, dădu din cap în semn de aprobare și plecă rezemând pe șold tava încă destul de încărcată.

– Dumnezeule mare, cum o să terminăm toate astea? spuse Tracey, uitându-se la măsuța plină de farfurioare și castronașe.

În loc de răspuns, simți cum o blană moale se freacă de picioarele ei. Se uită sub masă și văzu una din pisicile care reușiseră să nu dispară peste iarnă. Era cenușie și costelivă, iar ochii mari și galbeni îi pândeau mișcările. Pe urmă văzu încă două venind spre ei. Una era neagră, cealaltă maronie și amândouă erau la fel de slabe. Tracey se uită la Mark.

– Sper că nu te superi prea tare.

– De ce? Că le dai să mănânce? întrebă Mark și, luând de coadă o sardină, o aruncă în aer.

Pisica cenușie sări, o prinse cu precizie între labe și începu să rontăie.

Sardinele erau pe sfârșite și Mark și Tracey își puneau pe farfurii din celelalte delicatese când femeia apăru din nou și îndesă o altă chitanță în păhăruț.

Indiferent ce gândea, nu spuse nimic despre hrănirea pisicilor.

– *Dio Marides Tighanites?* o întrebă Mark.

Femeia aprobă dând din cap şi plecă.

– Ce i-ai spus? îl întrebă Tracey.

– Am mai comandat două porţii de săbioară. Altfel, nouă nu ne mai rămâne nimic.

Mark arătă cu capul spre pisici şi îi câştigă pentru totdeauna inima lui Tracey, care îl tachină:

– Vai, ce drăguţ din partea ta. Cine şi-ar fi imaginat că în inima ta rece de agent bate şi un pic de milă?

– Dar rămâne secretul nostru, spuse Mark, după care se întoarse, îi puse o porţie de caracatiţă lui Tracey, iar restul şi-l puse lui.

Încetul cu încetul, masa se golea, iar teancul de vase goale creştea ca un turn. Când în sfârşit îşi umplură cu vârf şi îndesat farfuriile şi toate vasele rămaseră goale, femeia reveni cu două platouri cu săbioară prăjită crocant în ulei de măsline şi cu nelipsita chitanţă. Strânse vasele goale şi dispăru.

Mark îşi turnă un alt pahar de bere.

– Anticii aveau o tradiţie; mai întâi băutura şi pe urmă festinul.

– Zău? Am impresia că ştii o mulţime de lucruri ciudate.

– Păi, să ştii că da. Ştiu şi o grămadă de *bubkes.* Chiar şi pe asta am făcut-o ad-hoc. Dar sună bine, nu?

– Eşti un...

Tracey nu îndrăzni să pronunţe cuvântul care îi venise în minte.

– Un caraghios, nu? Asta ai vrut să spui.

– Dar n-am spus-o, replică Tracey, făcându-şi de lucru cu mâncarea din farfurie.

– Ei, de data asta, te iert. *Giá sas!*

Mark ridică paharul, luă o înghiţitură zdravănă şi îşi linse buzele.

– Nectar, nu alta. Ce ne-am face noi, oamenii, fără miracolul fermentării?

De data asta, Tracey nu se mai putu abţine.

– Păi, de exemplu, am avea mai puţine probleme sociale... cum ar fi şofatul în stare de ebrietate şi violenţa domestică... iar în ceea ce priveşte sănătatea, mai puţine cazuri de ciroză.

După care îşi băgă în gură o bucată mare de caracatiţă umplută şi nu mai spuse nimic. Nici nu avea cum. Se simţea în al nouălea cer. Închise ochii şi mestecă încet, încercând să simtă toată savoarea înainte de a înghiţi.

– Dumnezeiesc! Absolut dumnezeiesc! exclamă extaziată.

– Demn de zei? o tachină Mark.

– Demn de întregul Panteon.

Mâncară un timp în tăcere, prea preocupaţi de gustul minunăţiilor pământului şi mării pentru a se mai concentra asupra conversaţiei. În sfârşit, Tracey dădu gata tot ce fusese pe farfurie – asta, bineînţeles, şi cu ajutorul pisicilor cărora le arunca din când în când câte o bucăţică – şi reînnodă firul conversaţiei avute înainte de masă.

– Înainte să ni se aducă acest festin, începuseşi să-mi povesteşti despre „Totul despre Eva".

Mark îi făcu semn că avea gura plină şi Tracey trebui să aştepte ca el să mestece şi să înghită.

– Așa e. „Totul despre Eva". Filmul a câștigat premiul pentru cel mai bun film la Premiile Academiei din 1950. Presupun că știi despre ce e vorba în el.

– Toată lumea știe. A trecut foarte mult timp dar, dacă îmi aduc bine aminte, e vorba despre o mare vedetă de pe Broadway.

– Un personaj numit Margot Channing, interpretat în filmul clasic de Bette Davis.

– Și o tânără aparent foarte amabilă, care se numea Eva și care s-a infiltrat în viața ei.

– Corect. Eva Harrington, un nume care a devenit sinonim cu o persoană care îi fură alteia poziția, partenerul sau rolul. Se poate spune că într-un fel, filmul a fost precursorul unui alt clasic, de mai târziu, „Valea Păpușilor". Evident, fără păpuși.

Una dintre pisici miorlăi rugător. Imediat, Mark aruncă fiecăreia câte un peștișor. Toate trei săriră imediat și prinseră prada cu ghearele, după care se îndepărtară vreo jumătate de metru și se așezară pe labele dinapoi. Mark își șterse cu un șervețel degetele pline de grăsime.

– Bineînțeles că Urania n-a stat nici măcar o clipă pe gânduri când i s-a oferit rolul. Cine, aflat în poziția ei, l-ar fi refuzat? Cariera ei părea terminată. Adevărul e că Urania ar fi fost în stare chiar să și plătească pentru rolul ăsta – ceea ce până la urmă a și făcut, într-un fel. A primit cincizeci de mii pentru a juca în rolul principal al unui film de televiziune format din două părți a câte patru ore. După standardele din domeniu se poate spune că așa ceva e mai rău ca o palmă dată peste față.

Uluită, Tracey clătină din cap.

– Nu există ceva mai rău ca insulta și jignirea.

Mark ridică indiferent din umeri.

– În domeniul ăsta, trebuie să înveți să reziști la lovituri. Și, cum am mai spus, Urania e o profesionistă. A avut parte de multe suișuri și coborâșuri și întotdeauna a reușit să revină. Important e că și-a dat seama că oferta putea însemna revenirea ei pe scenă. Și, să nu mai vorbim de ce a putut să facă din rolul ăsta! Pur și simpu a intrat în pielea lui Margot Channing, de parcă era sfârșitul lumii.

Mark se opri o clipă, apoi continuă cu o privire tristă:

– Sunt momente în care sunt convins că Urania încă mai joacă acel rol. Acum, în viața reală. Dacă ai văzut filmul făcut cu ea, ai să recunoști momentele despre care vorbesc.

– Dar eu nu l-am văzut și nu mă întreba cum de l-am scăpat.

– Nicio problemă. Sunt convins că sunt o mulțime de copii video în casa Uraniei. Nu m-ar mira ca Urania să fi pus la vedere în toate camerele pentru oaspeți întregul set de filme pe care ea le numește „opera mea". Sunt convins că trebuie să fie și în moară.

– În cazul ăsta e sigur că în moară trebuie să existe un televizor și un video.

– Și, ca să nu mai lungim povestea, filmările s-au terminat. Patronii l-au vizionat, dar n-au spus nimic. Și au continuat să nu spună nimic.

– Dar, de ce, pentru numele lui Dumnezeu!? Care era problema?

– Poate știi tu.

– De unde să...?

– Exact. Eu cred că nu se puteau hotărî dacă filmul era bun, prost, atât de prost încât era destul de bun sau pur şi simplu un dezastru.

Lui Tracey nu-i venea să creadă.

– Dar asta e de-a dreptul bizar.

– Bizar e puţin spus. Şi, în tot timpul ăsta, Urania era în aer. Nu primea niciun rol. Ţi-am mai spus că în cinematografie te afli fie pe frontispiciu, fie nu mai exişti.

– Da, dar ea făcuse filmul ăla pentru televiziune şi...

– N-are importanţă. Dacă ai jucat în ceva care nu vede lumina zilei, intri direct în lumea dispăruţilor.

– Atunci cum de a revenit Urania până la urmă?

– Aşa cum se întâmplă de obicei – absolut accidental. Cam la un an şi jumătate după terminarea filmului, patronii s-au hotărât să joace totul pe o singură carte şi să facă un serial care să-i lase pe toţi cu gura căscată. Şi ce crezi că s-a întâmplat?

Tracey aşteptă ca Mark să-şi ude gura cu bere şi din nou, pe buza superioară îi rămase o dâră de spumă. Nici acum nu-i spuse, pentru simplul motiv că i se părea foarte nostim.

– Şi a avut loc un dublu dezastru. Mai întâi, începerea filmărilor a fost întârziată câteva săptămâni de o grevă a actorilor de film. Cu toate astea, patronii şi-au spus că pot recupera timpul pierdut, prin grăbirea filmărilor.

– Şi au reuşit? întrebă curioasă Tracey.

– E surprinzător dar, da, au reuşit. Şi mai surprinzător e însă că următoarele şase săptămâni au mers cum nu se poate mai bine. A, bineînţeles că au existat şi probleme, dar nimic important. Uşurarea patronilor

din New York se simțea cred până și în Los Angeles. Pe urmă, însă, cu doar trei săptămâni înainte de terminarea filmărilor – bang!

Mark bătu cu palma în masă atât de tare, că Tracey tresări.

– Actorul principal a făcut ceva de neiertat. Îți vine să crezi că a avut îndrăzneala să moară într–un accident de mașină?

Tracey se uită lung la Mark, încercând să ghicească dacă vorbea serios sau doar ironic. Dar zâmbetul apărut pe buzele lui o liniști.

– Ce impertinență, nu? Auzi ce i–a trecut prin cap! Să moară înainte să termine de filmat cele mai importante scene. Ce lipsă de profesionalism!

– Spune–mi ceva, Mark! Mai e cineva la Hollywood la fel de cinic ca tine?

– Ehei! Dacă ai ști câți sunt. Problema e că în cinematografie există prea mulți oameni care se iau al naibii de în serios. Pur și simplu nu sunt în stare să vadă umorul – mai ales în situațiile în care sunt implicați ei înșiși. Cineva mi–a spus odată că primul lucru care moare când vii la Hollywood e umorul.

– E îngrozitor de trist. Nu–mi pot imagina cum poate cineva petrece o zi întreagă fără să râdă de ceva.

– Ba se întâmplă tot timpul.

– Pun pariu că moartea actorului principal le–a produs șefilor o criză de ulcer.

Mark zâmbi răutăcios.

– Mai degrabă un atac de apoplexie, pentru că, vezi tu, materialul respectiv avea un subiect care nu permitea scoaterea eroului din acțiune; nu aveau nici cum să schimbe ultima parte a filmului și nici cum să–l

înlocuiască pe actor. Întregul subiect avea un singur personaj important.

Tracey culese cu degetele câteva bucățele de caracatiță și le dădu pe sub masă pisicilor, direct din mână.

– Și ce-au făcut până la urmă?

– Mai întâi au încercat trucurile obișnuite. Au adus scriitori și au încercat să rescrie scenariul. Au încercat să schimbe finalul. Când niciuna, nici cealaltă nu a mers, și-au dat seama că singura soluție care le mai rămăsese era să caute un alt actor. Dar asta a însemnat refacerea tuturor scenelor în care se afla personajul principal. În plus, fii atentă ce făcuseră. Demontaseră toate decorurile, așa că a trebuit să se reia totul de la început.

– Ei, mă iei peste picior?

– Deloc. Martor mi-e Dumnezeu. La Hollywood adevărul e întotdeauna mai ciudat decât ficțiunea. Așa că patronii s-au văzut puși în fața celui mai teribil coșmar din domeniu. Trebuiau să umple cu ceva două ore de emisie, într-o sâmbătă și o duminică, la ore de vârf. Cunoști zicala „Natura nu suportă vidul"?

Tracey aprobă, dând din cap.

– Ei bine, să știi că televiziunea o întrece. Nu poți sta cu ecranul gol, mai ales pe timp de mare audiență, când sondajele de rating determină numărul de reclame, pentru o perioadă de timp. Și nu e bine nici să transmiți reluări, pentru că toți sunt cu ochii pe tine. Și cu tunurile.

– Îmi dai voie să ghicesc ce s-a întâmplat mai departe? Unul din directori și-a adus dintr-odată aminte că „Totul despre Eva" stătea încă pe un raft.

– Exact. Așa că au dat repede fuga la arhivă, au luat banda, au șters-o de praf și au văzut din nou filmul. Și știi ceva? Și-au dat deodată seama că nu e... prea rău. Că, oricum, e mai bine decât nimic; și că poate fi introdus în spațiul liber, în locul serialului.

– Deci chiar că a fost un accident.

– Fără-ndoială. Vreau să mai adaug că, pentru orice eventualitate – adică în cazul în care li s-ar fi tăiat capetele – directorii executivi au început să adulmece pe la alte posturi, pentru un eventual transfer. Le era frică de o cădere abruptă a ratingului care i-ar fi antrenat și pe ei.

Tracey rămase cu gura căscată.

– E o adevărată nebunie ce-mi spui!

– Nu, nu e nebunie, e vorba doar de Hollywood și de New York, unde darwinismul e dus la extrem. Dar stai, că asta nu e totul. Totul a devenit o nebunie și mai mare. Ce crezi că s-a întâmplat în ziua când a fost difuzată prima parte, adică luni?

– Ce?

– Ia ghicește unde era Urania în dimineața aceea de luni!

– Își făcea pedichiura? Se coafa? Sau poate că făcea exerciții de întreținere.

– Era așezată la coadă, la Biroul de șomaj, pentru ajutor. Și, asediată de admiratori care îi cereau autografe, în timp ce alți șomeri țipau și înjurau că vedetele trăiesc din pomană.

Tracey era îngrozită.

– Dumnezeule, ce umilință! Cred că muream acolo pe loc, dacă eram în locul ei. Dar să știi că greșești. Asta nu mai e nebunie, e demență pură.

– Atunci şi mai dementă a fost reacţia publicului. În seara aceea, „Totul despre Eva" a bătut toate recordurile de audienţă ale celorlalte canale. Şi mai ştii ceva? Partea a doua a câştigat o mulţime de telespectatori, graţie vechiului stil de a rosti replicile. Aşa se face că, pe de o parte, Urania nu ştia în dimineaţa aceea de luni de unde va face rost de bani, iar pe de alta, salva fundul postului de televiziune şi îi aducea milioane de dolari.

– Parcă ar fi un scenariu din „Zona crepusculară", spuse Tracey.

Mark ridică din umeri.

– Cum ţi-am spus, ăsta e Hollywoodul. Într-o zi, Urania nu mai ştia ce să facă pentru a supravieţui, iar în următoarea se află din nou pe prima pagină. După o tăcere cât eternitatea, telefonul agentului ei a început brusc să se înroşească de atâta sunat.

Tracey clătină nedumerită din cap.

– Fierbinte, rece, fierbinte şi iar rece. Cum Dumnezeu poate rezista cineva să trăiască aşa?

– Păi, un lucru e cert – aşa ceva nu e pentru cei slabi de inimă. Nici pentru cei care îşi doresc doar siguranţă financiară. Aici e nevoie de o rasă aparte de oameni cu pielea groasă, dispuşi să treacă peste orice şi să facă orice pentru a obţine un rol.

– Cu alte cuvinte, de cineva ca Urania, spuse Tracey.

– Exact. De cineva ca Urania.

Femeia veni din nou şi se uită la masă, să vadă dacă au terminat de mâncat.

– Desert? o întrebă Mark pe Tracey.

Aceasta se trase puţin cu scaunul înapoi şi se frecă pe stomac.

– N-am cum. Nu mai e loc nici măcar pentru o înghiţitură. Simt deja cum încep să plesnesc pe la cusături.

– Cafea?

– Nu, mulţumesc, dar comandă pentru tine.

– Prefer să beau mai târziu un *café fredo,* pe marginea piscinei.

– Sună bine.

– *Este* bine.

Mark ceru nota de plată, prefăcându-se că scrie ceva într-un carnet. Femeia dădu din cap. Tracey observă că, cel puţin pentru moment, pisicile erau şi ele sătule, pentru că dispăruseră, fiecare în altă direcţie, să tragă un pui de somn, probabil. *Aşa e când ai stomacul plin.*

Mark Varney achită nota de plată calculată după chitanţele din păhăruţ. Şi, cu toate că aceasta includea şi remiza de treisprezece la sută, lăsă un bacşiş măricel.

– Pentru că ştiu că, mai devreme sau mai târziu, am să revin, după cum probabil şi tu ai să revii, îi spuse lui Tracey.

Pe strada principală, trecătorii se împuţinaseră vizibil. Era cea mai caldă perioadă a zilei şi multe magazine se închideau pentru câteva ore. Iar spre seară vor fi din nou foarte aglomerate. Negustorii cunoşteau foarte bine orele de sosire ale navelor de croazieră şi programul autocarelor cu turişti şi unii dintre ei ţineau magazinele deschise până se închideau ultimele restaurante.

Mark şi Tracey porniră încet spre locuinţa Uraniei, oprindu-se din când în când în faţa vreunei vitrine mai atrăgătoare.

– „Totul despre Eva", murmură Tracey.

Vocea părea total lipsită de interes, în timp ce ochii îi erau aţintiţi asupra cutiuţelor de catifea din vitrina unui magazin de bijuterii. Multe, foarte multe inele, toate cu monturi de lapislazuli sau alte pietre semipreţioase. Dar Tracey se prefăcea doar că nu o interesează subiectul. De fapt, încerca să obţină informaţii în plus despre Urania. Ştia că, numai dacă afla mai multe lucruri, va putea să pună cap la cap, în ordine cronologică trecutul vedetei de cinema şi eventuala ei implicare în propria sa viaţă.

– Ce mai vrei să ştii? o întrebă Mark.

– Când a fost difuzat prima oară?

– O, Doamne! Pe vremea când pe pământ trăiau dinozaurii. Stai să văd... după Eva a făcut un alt remake pentru televiziune după „Ce s-a întâmplat cu Baby Jane?"

– Alt film clasic cu Bette Davis?

– Da. Iar felul în care a interpretat-o pe grotesca Baby Jane Hudson i-a mărit şi mai mult reputaţia. Vezi tu, Urania reuşise să-şi găsească locul ei în cinematografie. Era genul de femeie rea pe care spectatorii adoră s-o urască. O mâţă blândă care zgârie rău. Dacă vrei să ştii părerea mea, motivul pentru care Urania joacă atât de bine în astfel de roluri este că o reprezintă pe ea însăşi.

– Şi totuşi nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Nu, ai dreptate. Trebuie să mă întorc mai mult în trecut. Urania a ajuns pe culme, când a fost distri-

buită în superba şi îngăduitoarea Jezzy – prescurtare de la Jezebel la o emisiune de divertisment din Scottsdale. A ţinut... cât a ţinut?

Dar reacţia lui Tracey se lăsă aşteptată. Mark începu să râdă şi clătină din cap.

– Am înţeles. Uit tot timpul că nu ştii nimic din toate astea. Cred că pe vremea aceea erai la începutul adolescenţei. Să zic că a ţinut nouă sezoane? Zece? Oricum, cam aşa ceva. Asta înseamnă că s-a terminat acum vreo şapte ani. Poate opt. Dacă mă ghidez după ăsta şi după Baby Jane, „Totul despre Eva" a fost difuzat prima oară cam prin '82, deci filmările s-au făcut prin '80. Dar, de fapt, de ce te interesează?

Tracey ridică din umeri.

– Nu ştiu, eram curioasă.

Plecă din faţa vitrinei şi se opri aparent indiferentă în faţa alteia. Dar numai indiferenţă nu simţea. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce făcea calcule în gând.

Să fie asta perioada? Când între filmările la „Totul despre Eva" şi premieră, adică timp de un an şi jumătate, Urania nu a prins niciun rol? Optsprezece luni. Timp suficient ca să rămână însărcinată şi să nască în secret.

Şi mai era ceva care nu-i dădea pace lui Tracey. *Pe vremea aceea Urania nu era deloc o vedetă. Nu era nici măcar o fracţiune din celebra şi uşor de recunoscut vedetă care a devenit după ce a jucat în filmul ăla de televiziune. Nu o împiedica nimic să se mărite cu Tati sub un nume fals şi să...*

– La ce te gândeşti? o întrebă Mark.

– Pofim? A, scuză-mă! Mi-au distras atenţia chestiile astea strălucitoare din vitrină.

Mark zâmbi îngăduitor.

– Te-am întrebat la ce te gândeşti.

La ce mă gândesc? Întrebarea declanşă imediat mecanismul de autoapărare.

– Mă gândeam că nu merită banii.

Dar în gând îi spuse: *Dacă ai şti măcar jumătate din ce ştiu eu. Sau, mai bine-zis, dacă aş şti eu...*

Capitolul douăzeci și unu

Miami, Florida

Sediul central al poliției din Miami e o clădire uriașă din beton, ca un buncăr. Înaltă de cinci etaje și cu o fațadă urâtă, clădirea e îmbrăcată în ceramică pământie, în mijlocul cărora tronează o imensă imagine abstractă, formată tot din plăci de faianță, dar frumos și viu colorată – făcute manual, de comandă. În afară de faptul că se încadrează perfect în arhitectura ciudată a orașului, imaginea îndeplinește și condiția impusă de lege, ca un anumit procent din fondurile municipalității să fie alocat artei – un ideal progresist care însă poate avea două tăișuri, dovada fiind această „operă de artă". Pentru că, în pofida scopului bine intenționat de a asigura cultură pentru mase, lucrarea e cunoscută pentru durerile de cap

provocate pe vreme senină de reflectarea razelor soarelui în glazura plăcilor de faianță.

Acum însă nu era niciun pericol pentru că celebrul soare din Miami nu strălucea deloc, lucru des întâlnit vara, în perioada de vârf a sezonului ploios. Cerul era plin de valuri de nori de un negru-verzui, iar în aer se simțea miros de ozon. Din când în când, fulgere în zigzag luminau câteva clipe norii, apoi se izbeau de pământ, lăsând tuturor impresia că sunt foarte aproape.

Ținând protector la piept un plic mare și agățându-se cu mâna cealaltă de brațul lui Ramon, Maribel spuse:

– Sper că prietenul ăsta al tău de la departamentul Fraude... cum ziceai că-l cheamă?

– Montague Pleasance, strigă Ramon, încercând să acopere vuietul vântului care aproape că le smulgea hainele de pe ei.

Aproape simultan, cerul se lumină și se auzi un tunet asurzitor. Maribel își ascunse fața și se crispă toată.

– Așa e, Montague Pleasance.

– Hai mai repede, că ne udă de tot, o îndemnă Ramon.

Maribel uită de tocurile înalte și o luă la fugă.

– Ziceam că sper că Montague ăsta poate să facă ceva. În afară de faptul că Tracey e cea mai bună prietenă a mea, nu pot să-i sufăr pe nemernicii care cred că le merge la infinit să distrugă viețile oamenilor. Trebuie să existe o cale de a-i opri!

– O să aflăm imediat. Ți-am spus că, dacă se poate face ceva, Monty e omul potrivit.

Ramon şi Maribel intrară repede pe uşă. Când ajunseră în hol, se porni şi furtuna.

Ploaia se izbea cu furie de geamuri; palmierii de afară se îndoiau sub rafalele de vânt; pe trotuar, o pubelă de gunoi se răsturnă şi conţinutul începu să zboare. Maribel răsuflă uşurată.

– Oho! Am intrat chiar la ţanc.

Ramon o conduse printre oamenii care aşteptau în hol să se termine furtuna şi se opri în faţa recepţiei, la care stătea un veteran în uniformă al poliţiei din Miami. Omul avea tenul bătut de vânturi, urechi roşii, părul tuns scurt ca peria şi ochi care dădeau impresia că au văzut tot ce se poate vedea pe pământul ăsta.

– Avem o audienţă la inspectorii Pleasance şi Sadwith de la Departamentul Fraude, spuse Ramon.

Poliţistul ridică receptorul.

– Pe cine să anunţ?

Ramon îi întinse o carte de vizită. Poliţistul o ţinu la distanţă, se uită printre gene la ea, apăsă un buton şi spuse ceva în receptor. După ce îl puse în furcă, îi întinse lui Ramon o legitimaţie de vizitator.

– Vă rog să o înapoiaţi înainte de a pleca. Biroul pe care îl căutaţi se află la etajul trei. Lifturile sunt acolo.

– Mulţumesc, cunosc drumul, spuse zâmbind Ramon.

Cei doi luară primul lift liber şi ajunseră la etajul trei. Departamentul Fraude ocupa o încăpere de mărime mijlocie, plină de mese de lucru şi fişiere. Poliţişti de ambe sexe, îmbrăcaţi în civil şi cu mânecile suflecate, stăteau în faţa monitoarelor, vorbeau la telefon sau răsfoiau prin vrafuri de hârtii sau prin registre vechi. Pe o latură a încăperii se afla o cămăruţă fără

ferestre. Pe zidul de lângă uşa deschisă erau fixate plăcuţe pe care scria:

INSP. STANLEE SADWITH

INSP. MONTAGUE PLEASANCE

Ramon privi prin uşa deschisă. Curioasă, Maribel se înălţă pe vârfuri şi privi peste umărul lui. Văzu două mese de lucru puse faţă în faţă, lipite una de alta. La una stătea o femeie micuţă şi subţire, cu o faţă vioaie şi pistruiată, ochi căprui luminoşi şi tunsă à la Dorothy Hamill. Femeia sorbea cafea dintr-un pahar de hârtie şi urmărea cu privirea rândurile de cifre de pe monitorul din faţa ei.

Ramon bătu cu degetele în uşă.

– Cioc, cioc!

Femeia se răsuci cu scaun cu tot. Faţa i se lumină de plăcere şi puse paharul de cafea jos.

– Hei, señor Parada Modei! Ce mai faci, Ray? Nu ne-ai mai vizitat de mult.

– Da, cam de prea mult, Stan. Din indolenţă. Mă ierţi?

– Ţie-ţi iert orice, ştii prea bine.

– Da, aşa-i. Tu ce mai faci?

– Prost, ca-ntotdeauna. Sau credeai că s-a schimbat ceva?

Femeia o observă pe Maribel, care îşi întindea gâtul din spatele lui Ramon, şi înălţă din sprâncene.

– A, scuză-mi lipsa de maniere – spuse Ramon şi se dădu puţin la o parte, cât îi permitea spaţiul îngust. Dânsa e Maribel Pinales, o prietenă de-a mea. Maribel, doamna este inspector Stanlee Sadwith.

Maribel se întinse pe la spatele lui Ramon şi strânse mâna femeii. Simţi mâna fermă şi văzu că tunsoarea şi vopseaua de păr o înşelaseră. Femeia era

mult mai în vârstă decât i se păruse ei și fața îi era destul de ridată.

– Să nu încerci vreodată să o păcălești pe Stan. Are o memorie fotografică formidabilă, o avertiză Ramon pe Maribel.

– Am să-mi aduc aminte, înainte să încerc să jefuiesc vreo bombă.

– După cum se vede, Ramon, ești foarte ocupat. Era și timpul, spuse Stan râzând.

Ramon se făcu a nu auzi și spuse încetișor:

– Și acum, după ce ai cunoscut-o pe Stan, aș vrea să-ți prezint și cealaltă parte a ecuației. Să-l cunoști pe terminatorul de racheți, spălători de bani, escroci, hackeri de bănci și de ce mai vrei tu. O legendă vie, unicul și inegalabilul Montague Pleasance.

Doar ce îi auzea numele și Maribel își și imaginase un englez mititel și înțepat, cu o mustăcioară subțire și voce nazală. Sau un american din nord de origine anglo-saxonă, care ar fi putut foarte bine poza într-o reclamă pentru Ralph Lauren.

Ceea ce era cum nu se poate mai departe de adevăr.

Din spatele monitorului, legenda în chestiune ieși la iveală, alunecând cu scaun cu tot. Mișcările îi erau grațioase ca ale unei feline, iar pielea îi era de culoarea romului. Părul negru îi era împletit tot în codițe subțiri.

Maribel fu mai mult decât surprinsă. Pe de o parte, pentru că Montague Pleasance semăna cu un membru al unei trupe reggae, impresie întărită și de cămașa fără mâneci și zdrențuită, făcută din trei-patru bucăți de cămăși de culori și modele diferite și purtată deschisă ca o vestă. În loc de pantaloni, avea un fel de sarong din batic înflorat, înnodat în jurul taliei. Purta

sandale, dar nu și șosete. La gât îi atârna un șirag de mărgele, iar altul era înfășurat în jurul încheieturii mâinii.

Pe de altă parte, Maribel era uluită că bărbatul nu numai că se simțea în largul lui în această vestimentație atât de diferită de uniforma de polițist, dar avea și un vino-încoace foarte natural. Brațele subțiri și vânjoase, mușchii abdominali bine reliefați și o alură de fante de mahala, completau aspectul general.

– Băi ăsta, de ce nu lași oamenii muncii să lucreze? Tu ai treabă cu clienții ăia bogați ai tăi, nu cu niște amărâți de funcționari publici prost plătiți.

Abia după ce își etală limbajul asortat perfect cu vestimentația, o observă pe Maribel. Se așeză corect pe scaun și zâmbi larg, arătându-și dantura albă ca zăpada.

– Salut, frumoaso!

Pe urmă își lăsă capul pe un umăr și pe față îi apăru o expresie de îngrijorare.

– Dar Montague trebuie să-și pună întrebarea ce treabă are o doamnă frumoasă cu un nemernic de avocat ca Ramon.

– Termină cu prosteala, Monty, spuse zâmbind Ramon.

Pe urmă, cu un gest teatral, îi spuse tare la ureche, lui Maribel:

– Nu te lăsa păcălită de accentul ăsta fals de jamaican. Nici de hainele astea de amărât al străzii. Mintea lui dă coșmaruri tuturor escrocilor care au auzit de el.

Maribel se uită la Ramon, apoi își întoarse din nou privirea spre Montague.

– Dar e sau nu polițist?

Ramon dădu din cap.

– A, este. Are şi insignă, ca să poată demonstra. Cât priveşte... îmbrăcămintea... în general i se trece cu vederea, pentru că se oferă să meargă pe străzi sub acoperire. Altfel, nu ai vedea pe cineva umblând aşa, aici, la sediu. Doar dacă nu e vorba de vreo prostituată adusă aici.

Ramon se uită lung la Montague.

– Hei, Monty! Nu mi-ai spus că ai trecut în tabăra vicioşilor.

– Ia lasă-mă-n pace! Arăt bine cu fustă!

Stanlee interveni pe un ton ferm:

– Potoliţi-vă! Montague, fii atent cum te porţi! Iar tu, Ray, nu-i da ocazia să-nceapă! Trebuie să ne păstrăm reputaţia.

În acel moment, Maribel îşi spuse că ar fi bine să profite de interesul evident pe care i-l stârnise lui Montague. Spera că, dacă îl tachina puţin, acesta va fi mult mai dipus să asculte şi mai ales să facă ceva pentru cauza ei. *Aş fi în stare să fac orice, numai s-o ajut pe Tracey,* îşi spuse, pe urmă începu să râdă, când îşi dădu seama că a flirta cu un bărbat nu era nicidecum ceva nou pentru ea.

– Ce-ar fi să luaţi loc? le spuse Montague, arătându-le două scaune pline de zgârieturi.

Ramon o ajută pe Maribel să se aşeze, pe urmă se aşeză şi el. Fata se aşeză picior peste picior, având grijă ca fusta să-i fie suficient de ridicată şi picioarele îndreptate spre Montague. Una din sandale îi atârna lejer pe vârful piciorului. Maribel ştia că minunea cu toc înalt şi subţire de cincisprezece centimetri îl dădea gata pe orice bărbat aflat lângă ea.

– Şi, mă rog, cărui fapt îi datorăm onoarea pe care ne-o faceţi cu prezenţa dumneavoastră, domnule avocat? întrebă Stanlee.

Maribel simţea cum Montague o dezbrăca din priviri, aşa că îşi schimbă uşor poziţia, oferindu-i ceva mai mult din coapsa dezgolită. *Îl fac să asculte şi cel mai neînsemnat cuvinţel pe care i-l voi spune.* Acum, când stătea mai aproape de el, îşi dădea seama că sub aspectul de nonconfomist, se afla de fapt un bărbat extrem de arătos şi viril.

Ramon începu pe un ton profesional:

– Maribel mi-a povestit ceva care sunt convins că vă va interesa în mod deosebit. Cred că ţine exact de domeniul de care vă ocupaţi. A adus şi o mulţime de documente, în cazul în care aveţi timp să vă uitaţi peste ele.

Maribel îşi rezemă pe genunchi mapa pe care o ţinea în mână şi începu să bată cu vârful degetelor în ea, ca şi cum ar fi vrut să spună „Asta e!". Stanlee se uită la mapă printre gene.

– Ce-ar fi s-o auzim mai întâi ce are de spus?

– Pe urmă, dacă vom considera că, într-adevăr, e de domeniul nostru, ne vom uita şi la hârtii, o completă Montague.

– Mi se pare corect, spuse Ramon, apoi, întorcându-se spre Maribel şi luând-o pe după umeri cu un aer protector, adăugă: Spune-le ce mi-ai spus mie, fără să omiţi ceva.

Maribel îşi drese glasul:

– Păi... să vedem. Cu ce să încep? Sunt multe de spus.

– Avem timp suficient, frumoasă doamnă, spuse repede Montague.

– Dă-ne câteva repere, ca să vedem de unde începem, spuse Stanlee.

Înainte să-şi înceapă relatarea, Maribel trase adânc aer în piept. Apoi, cu toate că începutul a fost destul de lent, timp de treizeci de minute cuvintele i-au ieşit din gură ca un şuvoi. De câteva ori a fost chiar nevoită să reia câte o idee, pentru ca Montague şi Stanlee să poată înţelege ce spune. Le-a povestit ce se întâmplase cu tatăl lui Tracey, subliniind faptul că era mai mult ca improbabil ca acesta să se fi sinucis; despre presiunile la care îl supuseseră antreprenorii, pentru a le vinde casa din Coconut Grove; despre felul în care fusese păcălită Tracey de Brian şi despre vânzarea în circuit a ipotecilor făcute de tatăl lui Tracey asupra casei, ipoteci de care aceasta nu ştia nimic.

Stanlee şi Montague au întrerupt-o de câteva ori, cerând lămuriri, dar când Maribel a menţionat numele firmei Palm Coast Developers, s-au uitat cu subînţeles unul la celălalt. Schimbul de priviri nu i-a scăpat lui Maribel.

– Aţi auzit de firma asta? întrebă.

– Fii sigură că am auzit, răspunse Staney.

– Şi ceva nu miroase a bine, adăugă pe un ton foarte serios Montague.

– Mai bine-zis pute, spuse Stanlee, scoţând un oftat.

– Credeţi că ne puteţi ajuta? întrebă Ramon.

Montague îi răspunse dând din cap.

– Mai întâi o să trecem prin ciur şi sită maşina lui Sullivan. Sunt mai mult ca sigur că nu s-a umblat la ea, aşa că nu vom avea probleme şi o să vedem ce putem descoperi.

Se uită la Stanlee pentru confirmare, iar aceasta dădu aprobator din cap şi spuse:

– Şi cred că o să studiem cu mare atenţie documentele pe care ni le-ai adus, după care îi vom face o vizită domnului Brian Biggs III.

Maribel îşi împreună mâinile şi le strânse cu putere, pentru a nu striga de bucurie. *Dacă aş putea să-i spun chiar în clipa asta lui Tracey,* se gândi. De-abia aştepta să-i dea vestea cea mare. Pentru că era convinsă că vestea era *foarte mare.* Ca şi de faptul că Tom Sullivan nu se sinucisese şi că afacerile firmei Palm Coast nu erau chiar legale.

Se trezi din reverie când simţi mâna lui Ramon care o strângea de umăr.

– Eşti mai liniştită acum? o întrebă zâmbind.

– Sigur că da. Mult mai liniştită.

Montague intră şi el în discuţie.

– Să n-ai nicio grijă. Dacă lucrurile stau aşa cum ne-ai spus – şi personal nu am nici cea mai mică îndoială că aşa stau – vom cerceta totul până vom da de capătul firului. Nu-i aşa, partenere? întrebă apoi întorcându-se spre Stanlee.

– Ne va lua ceva timp, dar te vom anunţa imediat. Cel puţin în legătură cu maşina. Montague va lua legătura cu cei de la cercetări criminaliste şi îi va pune imediat la treabă. Pun pariu că tipii de acolo îţi sunt datori cu ceva, nu-i aşa, Monty?

– Doar mă cunoşti, Stanlee. Sigur că-mi sunt datori. Până la prânz se vor şi apuca de lucru.

– Ei, atunci noi plecăm şi vă lăsăm să vă vedeţi de treabă. Eşti gata? o întrebă Ramon pe Maribel.

Maribel se ridică de pe scaun şi se duse spre Stanlee cu mâna întinsă.

– Vă mulţumesc foarte mult. Nici nu ştiţi ce mult înseamnă asta pentru mine şi prietena mea, spuse pe un ton solemn.

Stanlee îi strânse mâna.

– Prietena dumitale are un sprijin adevărat în dumneata. Oricine vrea să aibă un asemenea sprijin. Noi o să facem tot ce ne stă în putere.

– Mulţumesc, spuse Maribel, apoi se întoarse spre Montague cu mâna întinsă.

– Şi dumitale îţi mulţumesc, domnule Montague.

Montague i-o cuprinse cu ambele palme, i-o strânse uşor şi se uită drept în ochii ei.

– Să n-ai nicio grijă, frumoaso! De chestia asta ne ocupăm *noi.*

Maribel schiţă o mişcare din şold şi una din coapse se văzu şi mai clar de sub fusta foarte scurtă.

– Îţi sunt foarte recunoscătoare. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc şi sper să ne mai întâlnim.

Ramon interveni rapid.

– Hai să mergem. Să ne suni Monty, da?

Montague dădu în sfârşit drumul mâinii lui Maribel.

– Ştii bine că da. Şi destul de repede.

– Pe curând, spuse Maribel cu o voce plină de promisiuni, apoi se răsuci pe călcâie şi, lăsând impresia că nu ar prea vrea, îl urmă pe Ramon care ajunsese deja la uşă.

Se opri în prag şi schiţând un gest cu mâna adăugă:

– *Ciao!*

Capitolul douăzeci și doi

Santorini, Grecia

Tracey trudise toată săptămâna, străduindu-se să descâlcească povestea pe care încerca Urania să o scrie. Dificultățile uriașe pe care le întâmpina erau însă anulate de interesul tot mai mare pe care i-l trezea lucrarea. De fapt, era ceva mult mai mult decât interes, dar Tracey nu știa cum să-l definească. Cel puțin nu încă. Un lucru era sigur însă: exista o legătură tot mai strânsă între ea și – aproape că nici ei nu-i venea să creadă – Mark Varney.

Reușiseră să găsească momente în care să stea de vorbă și aceste minuscule fragmente de timp furat îi erau foarte dragi. Și era sigură că și lui Mark i se păreau la fel. E adevărat că nu o spusese în cuvinte, dar Tracey simțea că scurtele momente petrecute împreună erau din ce în ce mai importante pentru Mark.

Tracey se uita la ecranul computerului, fără a vedea de fapt ce era pe el. *Ce bine ar fi dacă aș putea discuta cu cineva despre toate astea. Of, dacă Maribel ar fi aici...* Știa că era prematur, dar această legătură nouă o făcea aproape fericită și simțea o nevoie imperioasă de a i-o împărtăși celei mai bune prietene pe care o avea.

După un timp se hotărî să închidă computerul și să se ducă la Mini Market. Spera să poată lua legătura cu Maribel. În câteva minute fu gata și ieși din casă.

Magazinul era o clădire gălbuie, de culoarea nisipului, compusă din două cuburi, cel mic construit peste cel un pic mai mare. Deasupra intrării era o firmă mare, pe care scria în engleză MINI MARKET, iar dedesubt, cu litere mai mici *Täglich Frisches Gemüse,* în germană.

Intrarea în magazin se făcea coborând două trepte. Tracey intră și se opri brusc, înspăimântată. Două fețe ca niște măști, mai palide decât pereții clădirii, păreau să plutească amenințător în aer, ca niște stafii.

Tracey încremeni o clipă, dar imediat își dădu seama că, din cauza luminii orbitoare de afară, nu le observase pe cele două bătrâne care stăteau de partea cealaltă a pragului. Una era așezată pe un scaun cu spătar curbat și își ținea mâinile împreunate pe capătul unui baston de lemn, iar cealaltă stătea în picioare în spatele ei. Amândouă aveau fețele ca niște mere zbârcite și erau îmbrăcate în negrul tradițional al insulei – basmale pe cap, rochii cu mâneci lungi, șaluri, șorțuri, ciorapi și pantofi, toate negre. Dar asemănarea se oprea aici.

Bătrâna așezată pe scaun era atât de slabă, că părea străvezie. Avea ochii acoperiți de albeață și era clar că era oarbă. Și era foarte murdară, iar hainele îi erau îmbâcsite de praf și grăsime. Își purta șalul ca pe o eșarfă, înfășurat complet în jurul feței, cu capetele atârnând pe umerii gârboviți. Părea să nu aibă deloc buze, semnul distinctiv al celor fără dinți, iar mâinile încleștate pe capătul bastonului se terminau cu niște unghii lungi și galbene, foarte murdare și cu aspect de gheară. După aspectul mâinilor – venele albastre se vedeau clar de sub pielea flască și aproape transparentă – era evidentă vârsta foarte înaintată a femeii.

Cea care stătea în picioare era mai tânără, dar nu cu mult, și ceva mai îngrijit îmbrăcată. Hainele îi erau curate și călcate și nu se vedea nicio pată pe ele. Șalul tradițional îi era înnodat sub bărbie și purta niște ochelari cu rame incredibil de mari. Femeia se uita fix la Tracey cu o privire în care se citea clar dezaprobarea, dacă nu chiar ostilitatea. În clipa aceea, Tracey își dădu seama că femeia era mama doamnei Stefanou.

– Nu vă lăsați intimidată de ele, numai aspectul e de vrăjitoare. Eu le spun oamenilor că cea de-a treia fie a fugit și joacă acum în „Macbeth", fie a plecat în căutarea ochiului pe care trebuie să-l împartă între ele. Dar, slavă Domnului, nu există o a treia. Cu ce vă pot ajuta?

Vocea feminină vorbea într-o engleză corectă și fluentă care o liniști pe Tracey, așa că se apropie de tejghea. Femeia din spatele casei de marcat era tânără și subțire. Avea niște ochi albaștri, luminoși și o figură jovială. Părul negru era strâns la ceafă și purta blugi Levi's și un tricou simplu, negru, cu mâneci scurte.

Femeia întinse mâna şi luă câteva dreptunghiuri de plastic, de mărimea unei cărţi de credit, de pe un raft din spatele ei. Le puse pe tejghea, desfăcându-le ca pe nişte cărţi de joc, cu gestul unui crupier care împarte cărţile.

– În ce priveşte cartelele de telefon, o să aveţi nevoie de cel puţin una de cinci euro şi de una de zece, dacă aveţi de gând să sunaţi în străinătate. Dar, dacă nu aveţi obiceiul să vă uitaţi la ceas când vorbiţi la telefon cu prietenii, vă sfătuiesc să luaţi două de zece.

Tracey se uită alarmată la ea. Era clar că femeia avea puteri paranormale. De unde altfel ar fi ştiut motivul pentru care intrase ea în magazin?

– Hei, liniştiţi-vă şi nu vă mai uitaţi la mine de parcă aş fi o sperietoare. Nu ştiu să pot ghici gândurile oamenilor.

– Atunci, cum...?

– ...Am ştiut pentru ce aţi intrat?

Tracey dădu din cap.

– Nu e nevoie să fii clarvăzător pentru asta. Sunteţi angajata Uraniei Vickers, nu?

– Cred... cred că puteţi spune că sunt noua ei secretară.

– Secretară! Adică „asistentă administrativă". Asta aţi vrut să spuneţi, nu? Cred că „secretarele" sunt un fel de stewardese pe avion.

– Uite că am ajuns să folosesc un limbaj cu sensuri sexologice!

Femeia zâmbi şi întinse mâna spre Tracey.

– Sunt convinsă că o să ne mai vedem. Sunt Kathy Vasilatos.

Tracey strânse mâna întinsă spre ea.

– Iar eu sunt Tracey Sullivan.

– Să ştii că doamna Vickers e renumită aici pentru zgârcenia ei. Iar scorpia aia de Stefanou? Are mare grijă ca musafirii să-şi folosească propriile celulare sau să dea telefoane cu taxă inversă, dar mai ales să-şi cumpere cartele şi să sune de la telefoane publice. Habar nu ai câte cartele de telefon vând eu musafirilor patroanei dumitale.

Aha! Când e vorba de bârfă nu e nimeni mai tare ca un patron de magazin mixt.

– Să înţeleg că Urania Vickers primeşte mulţi musafiri? întrebă pe un ton aparent lipsit de curiozitate.

Kathy rămase o clipă pe gânduri, încruntându-se uşor.

– Dacă stau bine să mă gândesc, nici măcar jumătate din câţi te-ai aştepta, având în vedere că Urania Vickers e – sau a fost – o mare vedetă. Totuşi, sunt mult prea puţini, dacă ţine neapărat să facă pe Greta Garbo.

– Dar familia? se aventură Tracey, încercând cu disperare să-şi păstreze aparenta lipsă de interes.

Kathy clătină din cap.

– Hmm! Ciudat? Aici chiar că m-ai pus în încurcătură. Nu-mi aduc aminte de vreo rudă şi sunt convinsă că mi-aş aminti dacă ar fi fost vreuna. E greu să uiţi aşa ceva, când e vorba de o vedetă de cinema, nu? Şi să ştii că am un auz extraordinar de fin. Pot să dau drumul la radio şi să ascult ştirile sau muzică, să vorbesc cu un client sau să fac o comandă prin telefon şi *în acelaşi timp* să aud ce se şopteşte într-un colţ al magazinului.

– Fantastic! exclamă Tracey.

– Nu chiar. Încearcă să lucrezi, la Mom-and-Pop cât am lucrat eu şi ai să înveţi o mulţime de şiretlicuri

cu care să scapi de plictiseală și rutină. Dar să revenim la Urania Vickers. Nu pot elimina cazul în care vreo rudă de-a ei să fi venit să cumpere cartele de telefon fără să stea de vorbă sau să poată fi identificată în vreun fel. Așa fac cei mai mulți oameni care intră aici. Oia e un punct de trecere. Tot timpul vin și pleacă o mulțime de oameni. Puțini sunt cei care stau toată vara.

– Da, așa e.

– În plus, trebuie ținut cont de faptul că eu sunt aici doar jumătate din timp. Mikey se ocupă de magazin în cealaltă jumătate. Dar nici el nu a spus nimic de vreo rudă a Uraniei Vickers care să fi venit în magazin. Dar cine știe? Bărbaților le trec multe pe lângă urechi. Simțurile lor nu sunt la fel de ascuțite ca ale femeilor. Dar cred că ar fi bine să treci pe aici ceva mai târziu, când intră el în schimb, și poți să-l întrebi.

Lui Tracey i-ar fi surâs ideea, dar nu dorea să pară prea interesată. Faptul că avea un scop personal să afle trecutul Uraniei era treaba ei și a nimănui altcuiva.

– A, nu e chiar așa de important.

Kathy păru un pic dezamăgită, dar nu renunță.

– Cum dorești. A fost doar o idee, nimic mai mult. Știi, eu spun mereu: „Ce ar fi viața fără un pic de bârfă?" Dar știi ceva? Am să-l întreb pe Mikey și data viitoare am să-ți spun ce mi-a zis. E bine așa?

Pentru Tracey era perfect.

– E foarte bine.

– Ce altceva ai mai vrea să afli despre acest loc îngrozitor? întrebă Kathy.

Tracey ridică o mână de parcă ar fi vrut să oprească circulația pe o stradă.

– Ai milă de mine, te rog. Momentan mi-am atins punctul de saturație. Din clipa în care am ajuns aici, sunt pe muchie de cuțit cu simțurile.

Kathy începu să râdă.

– Știu exact ce simți. Trebuie doar să ai răbdare. Cu cât ai să stai mai mult aici, cu atât mai obișnuit ți se va părea locul.

– Vorbești serios? întrebă Tracey, prea puțin convinsă.

– Foarte serios. Și crede-mă că știu ce vorbesc.

Tracey își lăsă capul pe o parte și se încruntă ușor.

– Știi, e ceva care mă nedumerește.

– Ce anume?

– Engleza dumitale. E incredibil de bună, dacă nu chiar perfectă. Nu ai nici cel mai mic accent grecesc.

Kathy se lumină la față.

– Așa sper și eu. Părinții mei au emigrat în Canada când aveam doi ani. Am crescut în Toronto.

– Ei, asta explică totul. Presupun că acum locuiești aici. Pentru tot restul vieții.

– Dacă prin „aici" te referi la Grecia, răspunsul e afirmativ. M-am întors după ce m-am măritat cu Mikey. Ai să-l cunoști.

– Mikey... Sună american. Sau e canadian?

– În realitate a fost botezat Makis, care este echivalentul lui Michael sau Mike.

– Să înțeleg că s-a născut aici, în Grecia?

– Exact. Ca și mine. Numai că în Zakinthos. E undeva în Marea Ionică. Și, ca și în cazul meu, părinții au emigrat în Canada când era foarte mic. Nu mă întreba de ce, dar în afară de faptul că am fost atrași

unul către celălalt, amândoi am simțit nevoia, dacă nu chiar obligația, de a ne întoarce aici.

– Și el cu ce se ocupă?

– În clipa asta, e acasă. Îi păzește pe monștri.

Cu un gest plin de mândrie maternă, Kathy arătă spre peretele din spatele său. Tracey îi urmări mișcarea degetului. Deasupra rafturilor pline de pachete de țigări, filme pentru aparatele de fotografiat, baterii, brichete și altele, se aflau câteva fotografii cu colțurile îndoite. Într-una din ele, un băiețel de șapte-opt ani, îmbrăcat cu un tricou Pokémon, proba niște ochelari de soare pentru adulți. În alta, surioara lui, mai mică, se uita cu un aer solemn la aparatul de fotografiat. Iar o a treia îi arăta pe cei doi copii împreună.

– Sunt adorabili! exclamă Tracey.

Pe Kathy o pufni râsul.

– Vrei să spui că *arată* adorabil. Dă-mi voie să-ți spun că îți scot peri albi. Noroc că eu și Mikey facem cu schimbul. Când sunt eu la magazin, stă el cu copiii și invers.

– Apropo! Presupun că îl cunoști pe Prometeus.

– A, deja ai făcut cunoștință cu Pro?

– Da.

– De fapt, nici nu mă miră prea mult. În general, oricine stă o perioadă de timp dă peste el. Sau, mai degrabă, invers, el dă peste acel cineva.

– Care e povestea lui?

Kathy oftă și se uită la Tracey cu ochii săi căprui și catifelați.

– În afară de faptul că e isteț foc, teribil de dulce, foarte inteligent și mai mult decât adorabil? Și că o scoate din minți pe doamna Stefanou a dumitale cu pisicile lui?

– Te anunț că doamna Stefanou nu e deloc a mea, răspunse acru Tracey.

Kathy zâmbi duplicitar.

– Nici a mea. Ce noroc pe noi, nu? Dar, m-ai întrebat despre Pro. Ce să-ți spun? De unde să-ncep? Pe de-o parte e un mic cercetător al peșterilor. Dacă ai ocazia să îl auzi povestind, ai să-ți dai seama că știe foarte bine toate peșterile mari sau mici de pe insulă.

– Și chiar le știe?

– Nu știu cum, dar parcă nu m-aș îndoi de asta. De multe ori arată de parcă de-abia ar fi ieșit târâș de sub vreo stâncă.

– Presupun că are casă și nu e doar un mic vagabond care trăiește în nu știu ce peșteră, liber ca pasărea cerului.

– Pro? Să n-aibă casă? Nici vorbă, Dumnezeule mare! Are casă, și chiar una foarte frumoasă. Problema e că nu are decât tată, iar acesta e foarte îngăduitor cu el și-i face toate poftele.

Tracey compară situația lui Prometeus cu a sa. Și ea avusese doar tată. *Și pe mine m-a răsfățat Tati cum nu se poate mai mult.*

– Cred că tatăl său încearcă să suplinească lipsa mamei, cu tot felul de lucruri materiale, dar nimic nu poate compensa lipsa unei mame, nu? spuse Kathy.

– Ai dreptate. Dar ce s-a întâmplat cu mama lui? A murit?

Kathy clătină dezgustată din cap.

– Măcar de-ar fi murit! Cel puțin asta le-ar fi dat lui Pro și tatălui lui un sentiment de finalitate. Adevărul e că într-o bună zi mami s-a trezit, și-a făcut bagajele și a plecat fără să spună măcar la revedere sau să

lase vreo adresă. De fapt, se zvonise mai demult că ar avea o aventură cu un marinar tânăr de pe unul din vasele de croazieră. Știi care. Cele care fac turul insulelor o dată la cinci zile, cu escale de câteva ore în cele mai importante – cum e Fíra – pentru ca pasagerii să poată vizita și face cumpărături. Se pare că așa l-a cunoscut pe tip. Iar la sfârșitul sezonului turistic, a plecat cu el.

– Îngrozitor! Și când s-a întâmplat asta?

– În septembrie se împlinesc doi ani.

– Sărmanul Pro! Cred că i-a sfâșiat sufletul!

– Și cred că tot așa îl are și acum.

– Da, cred că da. Nici nu e de mirare că e prieten cu pisicile vagaboande. Știe din proprie experiență ce înseamnă să fii părăsit.

Tracey se uită spre ușă și privirea îi căzu pe ceasul montat pe peretele de deasupra. Scăzu rapid șapte ore și văzu că era o oră foarte potrivită ca să o sune pe Maribel, ora la care prietena ei își începea cea de-a doua ceașcă de cafea.

– Hopa! Cred că e timpul să plec. Am intrat doar să cumpăr cartele telefonice și am rămas la taclale. Trebuie însă să dau neapărat un telefon așa că...

– Bun-venit în localitate, Tracey. Sunt convinsă că vei descoperi că e... fascinantă. Și mai treci pe aici.

– Am să mai trec, promise Tracey.

– *Yá sas.* La revedere, în greacă, spuse Kathy zâmbind.

– *Yá sas,* repetă Tracey, punându-și geanta pe umăr.

Se îndreptă grăbită spre ușă, dar când ajunse în dreptul celor două bătrâne, o atinse cu cotul pe cea oarbă. A fost o atingere ușoară, dar reacția pe care a

provocat-o o luă prin surprindere pe Tracey. Bătrâna scoase un țipăt mult prea puternic pentru un incident așa de mic, după care începu să turuie ceva în greacă.

– Vă rog să mă scuzați, spuse timid Tracey, încercând să treacă mai departe în vârful picioarelor.

Dar, într-o fracțiune de secundă, o gheară se repezi spre ea, o prinse de braț și o trase înapoi.

Tracey tresări speriată. Neînțelegând ce i se întâmplă, privi în jos spre fața zbârcită a femeii. De aproape, ochii nu erau deloc lăptoși. Arătau mai mult ca albușul de ou prăjit, presărat ici și colo cu pete de un albastru foarte deschis. Privirea era mai mult decât ciudată. Ca și arătătorul strâmb și tremurător, cu unghia lungă și murdară care era ațintită spre ea. Parcă era o zgripțuroaică dintr-un basm de demult.

Tracey simți cum i se ridică părul de pe ceafă, răsfirat parcă de o briză rece. Atâta doar că nu bătea nicio briză. Pielea i se făcu ca cea de găină și simți un fior rece pe șira spinării. Zgripțuroaica continua să turuie în greacă, dar ea nu înțelegea nimic. În niciun caz nu părea a fi vorba de ceva de bine. De fapt, i se părea că bătrâna îi adresează obscenități. Sau poate blesteme. Încercă să scape din gheara înfiptă în brațul ei, dar unghiile se înfipseră și mai adânc.

Cealaltă bătrână, mama doamnei Stefanou, se retrăsese câțiva pași și stătea cu o mână la piept, iar ochii mult mai mari decât îi făceau să pară lentilele groase erau plini de spaimă.

Oarba continua să strige, agitându-și degetul osos și zgâlțâind zdravăn brațul lui Tracey.

Ce naiba a apucat-o? Tracey se uită peste umăr la Kathy, cerând parcă ajutor.

– Ce tot bâlbâie? De-abia dacă am atins-o. Îmi dau seama că e foarte bătrână, dar nu avea cum să o doară.

– A, n-o băga în seamă, spuse Kathy, după care îi adresă câteva cuvinte bătrânei, pe un ton aspru.

Gingiile lipsite de dinți continuară însă să se miște în tăcere, după care bătrâna se răsti din nou la Tracey.

– Ce spune? întrebă Tracey.

Kathy ridică privirea în tavan, dându-și ochii peste cap.

– Nimic. Se întâmplă destul de des.

– Dar ce are? Suferă de sindromul lui Tourette?

Pe Kathy o pufni râsul.

– Ar fi bine! Nu, nu e vorba de lucruri obscene. Crede că are puteri supranaturale.

Tracey se uită repede la ea.

– Și are?

– De unde să știu?

– Dar ce a spus?

Kathy oftă adânc.

– Zice că trebuie să pleci imediat din locul ăsta. Insistă că te pândește un mare pericol.

Cu toate că Tracey privea viața logic și nu credea în superstiții, ideea îi dădu fiori. Ferocitatea cu care bătrâna îi strângea brațul, ardoarea vizibilă cu care vorbea, combinate cu albul ireal al ochilor o făceau să tremure din tot corpul, de parcă fusese electrocutată.

– Ce... ce vrea să spună prin „mare pericol"?

Kathy dădu a lehamite din mână și zâmbi jenată.

– N-o băga în seamă! Crede că posedă Marele Dar și că poate prevedea viitorul. Dacă aș fi în locul dumitale, nu mi-aș face griji. Unii bătrâni de pe aici cred în ce spune, dar sunt foarte superstițioși.

Bătrâna continua să-i adreseze lui Tracey cuvinte aspre şi Kathy se răsti din nou la ea.

– Acum ce mai vrea? întrebă Tracey.

– I-am spus să nu-mi mai sperie clienţii.

– Dar înainte de asta ce a spus?

Kathy oftă din nou.

– Ei, tot obişnuitele aberaţii. Cum că ai fi avut de curând necazuri în dragoste, că ţi-ar fi murit cineva foarte apropiat şi drag, că...

– Nu mai spune nimic! şopti Tracey, simţind din nou cum i se face pielea ca de găină. Nici nu-şi dădea seama că tremură foarte tare sau că e privită ciudat de Kathy. Simţea doar că e înconjurată de ceva străin şi că se sufocă din pricina arşiţei. Îi era frică să nu leşine în clipa următoare şi să nu se mai trezească la viaţă.

Degetul osos, cu unghia ca o gheară neagră, nu se mai agita. Bătrâna băgă mâna printre cutele veşmântului murdar şi, după ce scotoci câteva clipe, îi puse în palmă lui Tracey ceva mic şi uşor, după care îi strânse degetele deasupra obiectului.

Urmă un alt şuvoi de cuvinte în greacă. Şi din nou Tracey îşi îndreptă privirea spre Kathy.

– Acum ce mai spune? întrebă încetişor.

– Zău, Tracey! Aş vrea să nu-i mai dai atenţie, pentru că nu faci altceva decât să o încurajezi.

– Dar vreau să ştiu.

– Bine. Dacă insişti. Spune să porţi chestia aia în permanenţă asupra dumitale. Pentru a ţine răul la distanţă.

Tracey desfăcu pumnul şi se uită în căuşul palmei. Văzu un pandantiv minuscul de aur, identic pe ambele părţi. În mijlocul unui cerc ceva mai mare de

o jumătate de centimetru se afla un ochi din sticlă albastru, cu pupila neagră. Banda subțire de aur care îl înconjura avea atașat de ea un anou pentru a putea fi pus pe un șnur sau lanț.

– Dar nu pot să-l primesc! E de aur!

– E ieftin. Sunt făcute special pentru turiști. Cumperi zece cu un dolar, crede-mă. Dacă vrei sfatul meu, primește-l. Așa ai să scapi de ea. Iar dacă vrei să o faci fericită poartă-l la gât. Doar ai să stai destul de mult pe insula asta, nu?

– D... da.

– Și nu vrei să mai treci prin așa ceva când ai să dai peste ea, nu? Și crede-mă că ai să dai. Dacă scoți turiștii din calcul, locul ăsta rămâne aproape pustiu.

Tracey rămase o clipă pe gânduri. *Kathy are dreptate. De ce să nu-l primesc? La urma-urmei, ce rău poate să-mi facă? Așa că mai bine iau dracului chestia asta, îi mulțumesc femeii și termin povestea.*

– Am uitat cum se spune mulțumesc în grecește.

Kathy zâmbi și dădu aprobator din cap.

– *Efcharisto.*

– *Efcharisto,* îi șopti Tracey femeii.

Și miracolul se înfăptui. Bătrâna își desprinse degetele înfipte în brațul lui Tracey și dădu mulțumită din cap.

Eliberată din strânsoarea ghearei, Tracey porni pe scări în sus când, deodată, se întâmplă ceva, dar nu-și dădea seama ce anume. Se schimbase oare lumina? Nu mai era oxigen în încăpere? Indiferent ce era, se simți copleșită de claustrofobie. Dintr-odată i se păru că spațiul din jurul ei nu mai are culoare și viață. Toate i se păreau aride și mohorâte de parcă s-ar fi aflat într-o lume cenușie, lipsită de orice urmă

de viață. Și perspectiva suferise schimbări. Lucrurile păreau mai aproape de ea, mult prea aproape – mai ales bătrâna oarbă – și creșteau vertiginos. I se părea că în câteva clipe, vor atinge tavanul și vor începe să plutească pe deasupra ei, ca un nor amenințător.

Tracey nu mai putea suporta. Se simțea prinsă într-o capcană. Îi era greață și nu putea respira.

– Am... am plecat, reuși să spună cu voce răgușită. Și o luă la fugă.

În acele clipe, simțea că cel mai important lucru din viața ei era să scape de acolo. Când în sfârșit ieși pe ușă, se împiedică de prag și se izbi cu genunchiul de colțul frigiderului cu înghețată, dar nu simți nicio durere. O porni în fugă pe stradă, respirând precipitat. După lumina slabă din magazin, soarele o orbi. I se părea că din ușa magazinului bătrâna cea oarbă se uita lung după ea, urmărind-o și văzând-o.

Abia după zece-doisprezece metri reuși Tracey să se mai liniștească și să meargă normal. Se opri să-și tragă sufletul. Inima îi bătea încă destul de repede. Și din nou se întâmplă ceva. Ca și cum cineva ar fi acționat o manetă cosmică, lumea din jurul ei reveni deodată la normal. Perspectiva strâmbă se îndreptă de la sine și culorile vii își făcură din nou apariția. Clădirile erau din nou niște cuburi uriașe de zahăr, cerul albastru vibra și apele calderei aveau aceeași culoare incredibilă, indigo.

Slavă Domnului! Ce naiba s-a întâmplat cu mine acolo? Ce fel de vrajă a fost? Hei, revino-ți fetițo! Totul a fost doar în imaginația ta.

Nu fusese nicio vrajă. Nicio magie neagră. Acum, când era departe de magazin și scăldată în lumina puternică a soarelui, Tracey se simțea stânjenită. I se

părea că fusese o proastă. *Cred că mă consideră nebună.*

Dar nu era momentul să-şi facă griji din pricina asta. Aşa cum îi spusese şi lui Kathy, nu se afla aici în vacanţă. Avea de lucru. Şi de dat un telefon. În plus, trebuia neapărat să mai pună ceva distanţă între ea şi... şi ce?

Zgripţuroaica aia.

Cuvintele şi imaginea bătrânei îi apărură din nou în minte şi simţi cum o trece un nou fior. Imaginaţie sau nu, un lucru era foarte limpede – bătrâna cea oarbă o speriase de moarte.

Capitolul douăzeci și trei

Miami, Florida

Marți dimineață, în liftul care urca rapid spre cerul de deasupra sediului companiei Biggs–Dimon, Montague Pleasance spuse:

– Am impresia că în situația asta nu are niciun rost să folosim metoda polițist bun–polițist rău. Nu cu nemernicul ăsta. Ai văzut ce hol de un milion de dolari are? Și ce perspectivă de aici?

Privirea lui Stanlee urmări mâna îndreptată în jos a lui Montague. Dedesubt, Brickell Avenue, podul și râul se micșorau cu fiecare clipă ce trecea.

– Dar sutele de metri pătrați de marmură? Și turnul ăsta de câteva sute de milioane de dolari? Cei care au atâția bani nu dau o ceapă degerată pe viața altora. La un moment dat, ajung chiar să creadă că rahatul lor nu pute.

– Chiar dacă mirosul ajunge la cer, îi ţinu isonul Stanlee.

– Corect. Aşa că n–o să–i lăsăm nicio clipă de răgaz lui Biggs. Îl luăm tare de la bun început şi îl ţinem permanent sub presiune.

Stanlee se uita atent la el.

– Îţi face plăcere să–i faci pe cei de genul ăsta să se simtă oameni de rând, nu?

Montague înălţă din umeri şi zâmbi larg. Dinţii albi şi strălucitori contrastau puternic cu bronzul pielii. Părul negru–cărbune era împletit tot în codiţe, dar vestimentaţia suportase transformări majore. De la gât şi încheietura mâinii dispăruseră bentiţele din mărgele, ca şi uluitorul tricou multicolor şi sarongul. Fuseseră înlocuite cu un costum gri–violet, o cămaşă de un roz pal şi o cravată de mătase cu model roz şi negru.

Transformarea era atât de radicală, încât părea că Montague are o întâlnire cu reprezentanţii unei agenţii Ford. Sau că se duce la o selecţie de costume pentru Cartierul General.

Dar, în spatele acestei nebunii sartorice, exista un raţionament bine definit. Îmbrăcămintea nu era altceva decât o armură de luptă, un ajutor în plus, pentru a începe de la egal la egal confruntarea cu cei din familia Biggs. Hainele – marele catalizator.

Parcă ar conta, îşi spuse Montague.

Se auzi un clopoţel şi liftul se opri lin. Panoul de comandă indica etajul 31. Uşile cubului de sticlă alunecară fără zgomot în lături.

Stanlee aruncă o privire scurtă zonei de recepţie. Mocheta groasă, biroul verde şi străveziu şi canapelele de piele nu o impresionară cu nimic.

La birou stătea o blondă decorativă cu cască pe cap, îmbrăcată în taior și îngrijit coafată și fardată. Rolul îi fusese bine calculat de către cei numiți pompos astăzi „Departamentul de resurse umane" dar cărora cei în vârstă le spun tot „Personal".

Stanlee se îndreptă direct spre recepționeră, iar Montague, cu haina descheiată și mâinile în buzunare începu să se plimbe prin hol, cu un aer de superioritate.

– Dorim să-l vedem pe domnul Biggs, spuse Stanlee cu o voce aproape șoptită, folosită de obicei în sălile universitare de studiu sau în așezăminte religioase.

Pe fața blondei apăru imediat un zâmbet profesional.

– Îmi pare rău, dar agenda domnului Biggs e plină. Poate doriți să lăsați o carte de vizită.

Stanlee zâmbi dulce, scoase din geantă un portofel de piele, îl deschise și îi puse în fața ochilor legitimația.

– Vezi? cam așa stau lucrurile. Sunt detectiv Stanlee Sadwith, iar domnul de acolo e detectiv Montague Pleasance. Suntem de la Departamentul Fraude al Poliției din Miami. Ai de ales între două alternative: ori ne primește domnul Biggs în biroul lui, ori ne însoțește la sediul central. Cum dorești.

Dulceața din voce dispăruse ca un fum. Recepționera ezita încă. Era clar că se afla în încurcătură. Singurele ocazii când avusese de-a face cu poliția fuseseră când o chemase ea să rezolve problema unor vizitatori sau demonstranți. Dar acum poliția e cea care venise la ea și dorea să intre la domnul Biggs! Era o situație inedită, care nu era trecută în ghidul de conduită.

– Personal, cred că domnul Biggs ar prefera ca dumneata să tai pe cineva de pe agendă şi să ne primească pe noi, îi spuse Stanlee pe un ton confidenţial.

Prinsă între ciocan şi nicovală, recepţionera cedă.

– Cum doriţi.

Apăsă câteva taste şi şopti ceva în microfon. Aşteptă câteva clipe, pe urmă spuse: „Bine, Mona, aştept".

După ceva mai mult de un minut, primi undă verde şi îi făcu semn din cap lui Stanlee. Dar nu mai zâmbea. Tonul îi era ca de gheaţă când enunţă:

– Vă rog să luaţi loc. Secretara domnului Biggs va veni imediat să vă conducă în birou.

Stanlee dădu din cap, îi mulţumi recepţionerei şi îl căută cu privirea pe Montague, care continua să se plimbe prin holul de recepţie. Se duse lângă el.

– Un loc ca ăsta te face să-ţi doreşti să te muţi imediat în el, nu?

Stanlee se uită lung la el.

– Sunt convinsă că e supraevaluat.

– Te-ai gândit vreodată câţi oameni lucrează în birouri luxoase ca ăsta şi pe urmă, la ora cinci, trebuie să se ducă la ei acasă, în cine ştie ce magherniţe pline de gândaci?

– Lucrezi unde găseşti de lucru şi trăieşti unde poţi. Dar din câte am auzit, casa e locul în care ţi se află sufletul.

– Ce să spun! Mai ales dacă e vorba de o casă de douăzeci şi cinci de milioane de dolari pe Star Island sau un apartament de vreo trei milioane pe Fisher.

– Ştii care-i treaba cu tine? Eşti şi nebun şi cinic.

– Şi tu nu eşti!?

Atenţia amândurora fu atrasă de o blondă superbă care ieşise şi se uita în jur. Era îmbrăcată într-un deux-pieces de la Chanel, de culoarea pepenelui galben, pantofii asortaţi aveau tocuri de înălţime medie, iar pe faţă îi înflorea zâmbetul profesional al însoţitoarelor de bord şi patroanelor de buticuri din lumea întreagă. Blonda se îndreptă spre ei cu mâna întinsă.

– Presupun că sunteţi domnii detectivi Sadwith şi Pleasance.

Cei doi dădură din cap, în semn că într-adevăr ei sunt persoanele menţionate.

– Sunt Mona Claymore, secretara personală a domnului Biggs.

Îşi strânseră mâinile, timp în care Montague şi Stanlee o cercetară din cap până în picioare. Cu toate că nu era deloc grasă, fata avea rotunjimi voluptuoase exact acolo unde trebuia. Ramele ochelarilor de firmă erau din baga, iar părul lung era prins într-un fel de coc lejer, o coafură preferată de regizorii de film, ale căror vedete intră în încăpere, îşi aruncă pantofii din picioare şi ochelarii de pe nas, apoi îşi desfac părul şi îl lasă să cadă liber pe umeri.

– Vă rog să mă urmaţi, spuse scurt fata.

Montague şi Stanlee avură un schimb de priviri şi porniră în urma Monei Claymore, de-a lungul unui coridor luxos. Ajunseră într-o sală mare de conferinţe, fără ferestre.

– Îl voi anunţa pe domnul Biggs că sunteţi aici, spuse Mona şi ieşi pe uşă, având grijă să o închidă în urma ei.

Nu trecură nici cinci minute şi Marele Conducător intră pe uşă, tot numai un zâmbet.

– Vă rog să mă scuzați, dar știti cum e. Mereu probleme de rezolvat urgent, conferințe...

– Nu, nu știu cum e, spuse Montague, după care se prezentă și o prezentă și pe Stanlee.

Se așezară la unul din capetele mesei lungi de câțiva metri, Brian Biggs chiar în capul ei, iar Stanlee și Montague de o parte și de alta a mesei.

– Am înțeles că sunteți de la poliție, de la Departamentul Fraude.

Pe fața de vedetă de cinema a lui Brian Rutherford Biggs III trecu o umbră și o cută apăru pe fruntea înaltă.

– Am înțeles bine? Chiar de la Fraude? adăugă.

– Ați înțeles bine domnule, spuse Stanlee. Dar, înainte de a începe, v–am recomanda să vă chemați avocatul la care aveți tot dreptul.

Brian Biggs începu să râdă.

– Avocat! Vă rog! De ce să fie nevoie de avocat? Doar nu sunt acuzat de nimic, nu?

– Nu vă acuzăm de nimic, dar am dori foarte mult să vă punem câteva întrebări, spuse Stanlee.

Relaxat, Brian începu din nou să râdă.

– Dați–i drumul. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar firma aceasta e cât se poate de legală. Cum, de altfel, sunt toate firmele familiei Biggs–Dimon.

– Nici mie nu–mi place să vă dezamăgesc, dar nu pentru asta vă deranjăm, spuse Stanlee pe un ton egal, dar ferm.

Tonul polițistei din fața lui îl făcu pe Brian să se oprească din râs. Ridică întrebător o sprânceană și își mută privirea de la Stanlee la Montague și înapoi la Stanlee.

– A, atunci aştept lămuriri. Ştiţi, noi suntem o companie mare. Uriaşă chiar. Şi, aşa cum ne place să spunem, avem mai multe divizii decât armata generalului Patton.

Văzând că niciunul nu râde, Brian continuă:

– Sper că aţi înţeles că e o glumă intimă.

Stanlee se uită la Montague. Amândoi gândeau acelaşi lucru: „A început. Nemernicul încearcă să se distanţeze cumva de ce l-ar putea aştepta".

Ca mulţi alţi parteneri din cadrul poliţiei, Stanlee Sadwith şi Montague Pleasance erau din multe puncte de vedere ca o pereche de soţi; de fapt, se poate spune că, în anumite aspecte, erau chiar mai apropiaţi unul de celălalt decât faţă de propriile perechi şi aveau un anumit mod de a comunica fără cuvinte. Chiar şi când nu era absolut necesar, comunicau doar din priviri. Şi asta se întâmpla aproape jumătate din timpul pe care îl petreceau împreună.

– Ceea ce ne interesează pe noi, domnule Biggs, este o anumită sucursală a, cum aţi spus chiar dumneavoastră, acestei familii de companii, spuse Montague.

Brian Biggs zâmbi clătinând uşor din cap, ca şi cum ar fi avut în faţa lui nişte şcolari care nu erau în stare să priceapă un lucru elementar.

– O mică proprietate aţi spus? Doar nu vă aşteptaţi să ţin minte toate sucursalele mici. După cum v-am mai spus, suntem o companie uriaşă!

– Da, cu mai multe divizii decât armata generalului Patton.

Brian înghiţi în sec încercând să ignore remarca sarcastică.

– De fapt, ce anume doriţi?

– Am descoperit că sunteți acționar majoritar într–o companie care se numește Palm Coast Developers și care pare a face parte din familia de companii Biggs–Dimon, spuse pe un ton calm Stanlee.

– Și ce–i cu asta? întrebă Brian pe un ton brusc agresiv.

– Ipoteca făcută pe o anumită proprietate, e vorba de proprietatea lui Thomas Sullivan din Coconut Grove, a fost vândută și revândută de nenumărate ori și acum e deținută de Palm Coast Developers, spuse Montague.

– Vânzarea ipotecilor e o practică obișnuită și știți prea bine lucrul acesta. În domeniul acesta de afaceri, toată lumea o face zilnic.

În vocea lui Brian apăruse iritarea și se vedea clar că e din ce în ce mai neliniștit.

– Știm și noi că așa stau lucrurile, domnule Biggs. Și, din când în când, întâlnim chiar și situații extraordinare ca cele în care a fost vândută ipoteca asupra casei Sullivan. Ipoteca aceasta a fost vândută și revândută de atâtea ori, încât nouă ni se pare că cineva dorește cu orice preț să ascundă identitatea celui care o deține cu adevărat. Și nu ne–a fost deloc ușor să mergem pe fir și să ajungem la Palm Coast Developers.

– Și ce–i cu asta? Se întâmplă destul de des, spuse Brian ridicând din umeri.

– Poate că așa stau lucrurile, dar în cazul nostru, ne interesează foarte mult să aflăm de ce ați încerca dumneavoastră să faceți așa ceva.

Montague își mângâie codițele și ridică privirea spre tavan, apoi continuă:

– Ceea ce vreau să spun e că a fost nevoie să muncim de parcă am fi căutat un ac într–un car cu fân, doar pentru a face legătura dintre dumneavoastră și

Palm Coast Developers. Şi atunci ne-am întrebat de ce un om drăguţ ca dumneavoastră, domnule Biggs, ţine neapărat să nu i se cunoască identitatea. Înţelegeţi?

Montague făcu o scurtă pauză, apoi îşi desprinse privirea de tavan şi se uită drept în ochii lui Brian. Se amuza făcându-l pe Brian să găsească un răspuns la întrebarea pe care i-o pusese.

– Să fie oare vreo legătură cu faptul că aţi fost logodit cu fiica lui Tom Sullivan? Tracey, parcă.

Montague era hotărât să-l facă pe isteţul din faţa lui să se zvârcolească precum un şarpe. Pe fruntea lui Brian Biggs apărură picături de transpiraţie. Se ridică brusc împingând cu furie scaunul de sub el. De pe faţa lui dispăruse orice urmă de bonomie şi farmec.

– Dacă nu mai aveţi altceva de spus, să ştiţi că eu am treabă. Sunt foarte ocupat.

Stanlee interveni.

– Dar, vă rog, domnule! Tocmai când ne împrietenisserăm?! Ce-ar fi să vă aşezaţi din nou pe scaun şi să...

– Nu ştiu unde vreţi să ajungeţi, dar să ştiţi că e pierdere de timp, bâlbâi Brian.

– Dacă ne mai acordaţi un minut, vă vom spune unde vrem să ajungem. Şi cred că aţi face mai bine să vă aşezaţi fundul pe scaun şi să ascultaţi ce avem de spus, dacă vă cunoaşteţi propriile interese.

Brian simţea cum costumul său cel scump şi cămaşa de la Asser se îmbibă de transpiraţie şi inima începe să-i bată nebuneşte. Rămase în picioare fără să spună ceva, dar mintea îi lucra febril, încercând să găsească opţiuni. Într-un sfârşit, se hotărî să audă ce aveau de spus cei doi. *Probabil că nu e nimic. Până*

acum, ce știu ei e un rahat în fața unui tribunal. Se așează la loc pe scaun și își întipări un zâmbet pe față.

– Nu cred că trebuie să vă explic de ce nu am vrut ca fata cu care mă vedeam să știe că eram în posesia ipotecii făcute de tatăl ei asupra magherniței din Coconut Grove. Cred că mă înțelegeți, domnilor ofițeri. Cred că ar fi făcut un adevărat tărăboi pentru chestia asta.

Montague începu să râdă.

– Normal, omule! Și ar fi făcut un tărăboi și mai mare dacă ar fi știut că, nu numai că aveai ipoteca asupra casei, dar și că erai și cel care încerca să i-o cumpere. Corect?

Montague nu așteptă ca Brian să-i răspundă și continuă, de data asta vorbind foarte repede:

– Și cred că ar fi devenit de-a dreptul suspicioasă dacă ar fi știut că tatăl nu s-a sinucis, ci a murit într-un accident de mașină, după ce cineva umblase la frânele și la acceleratorul acesteia. Ce ziceți? Sunteți de acord cu mine, *domnule?* Nu credeți că ar fi intrat la idei, dacă ar fi știut că mașina tatălui ei nu avea nici pic de lichid de frână? Sunteți de acord că aproape ar fi înnebunit, dacă ar fi știut că accelerația fusese aranjată în așa fel încât indiferent ce ar fi făcut omul, tot nu ar fi putut opri mașina? Pentru că, vedeți dumneavoastră, *domnule,* asta am descoperit când am controlat mașina. Așa că eu cred că Departamentul Fraude va transmite acest caz Departamentului Omucideri. Ați înțeles, *domnule?*

De pe fața lui Brian dispăruse orice urmă de culoare. Se ridică în picioare.

– Consider că cele ce spuneți – presupunere sau cum vreți să-i ziceți – e o aberație și că unul din

avocații mei ar trebui să fie de față, înainte ca eu să mai spun ceva.

– Perfect, domnule Biggs. Nu ne grăbim.

Și Montague îi aruncă o privire lui Stanlee, care zâmbi discret. *Bingo! L-am prins pe nemernic.*

Capitolul douăzeci și patru

Santorini, Grecia

Când Maribel auzi vocea lui Tracey, începu să chiuie de bucurie și se avântă într-o hispano-engleză cu viteza de o milă pe minut.

– *Concha de madre,* Trace! Ce mult mă bucur că ai sunat. Am vești pentru tine, *cariña.* Și ce mai vești! Ți-aduci aminte că ți-am povestit despre Ray? Despre Ramon al meu? Tipul ăla fantastic de sexy cu care mă văd? Avocatul?

Pe Tracey o pufni râsul.

– Cum să uit, Maribel?

– Ei bine, fii atentă, *cariña.* Știi că Ray cunoaște o mulțime de lume. De tot felul. Bogați, săraci, de mijloc. După mine, pe toată lumea din Miami.

Tracey se întreba unde Dumnezeu vrea Maribel să ajungă, dar nu o întrerupse, știind foarte bine cât de mult îi place prietenei sale să povestească.

– Și ți-am spus că vroiam să vorbesc cu el despre ce i s-a întâmplat tatălui tău. Despre accident și despre celelalte chestii. Sau sinucidere sau cine știe ce o fi fost.

Tracey intră în alertă. De abia se putea abține să-i pună lui Maribel o mulțime de întrebări, dar reuși să se abțină și să o lase să povestească în continuare.

– Așa că am avut o discuție cu el și s-a arătat interesat. Mai bine-zis foarte interesat. Mi-a zis că i se părea că ceva nu e în regulă în toată povestea asta. Că pute până la Dumnezeu. Toate, și Brian și Palm Coast și ipotecile și ieșirea în decor a tatălui tău. Și ce crezi?

Maribel se opri o clipă, pentru a dramatiza efectul.

– Ce? întrebă intrigată Tracey.

– Ray al meu are un prieten care lucrează în poliție. Ce zici de asta? Și prietenul ăsta lucrează la Fraude.

– La Fraude? Dar ce are asta cu...

– Ai răbdare *cariña* și ascultă. Da?

– Bine.

– Așa... Și Ray zice că tipul ăsta de la Fraude e nemaipomenit. Genul pe lângă care nu trece nici musca, fără ca el să știe. Are multă experiență. A văzut de toate. Știe toate șmecheriile. Înțelegi, Trace?

– Cred că da.

– Și e tare ciudat. Afro-american. Arată ca un rastafarian, cu părul împletit în codițe multe și tot restul, dar e nemaipomenit. E incredibil de eficient și are o mulțime de relații. Ei, și Ray îmi zice: „Mergem la po-

liție să-i spunem toate astea lui Montague Pleasance". Așa îl cheamă pe tip, nu glumesc. Montague Pleasance. Așa că mă târăște la poliție. Știi unde. Lângă Overtown.

– Chiar ai fost acolo?

– *Si, si, cariña.* Și l-am văzut pe Montague Pleasance în carne și oase și i-am povestit ce-i spusesem lui Ray. Despre tatăl tău și tot restul. I-am zis că nu cred nicio clipă că s-a sinucis și că nici tu nu ești prea convinsă.

– Și... și ce-a spus?

– Au spus exact ce a zis și Ray. Că pute, Trace. Că e ceva necurat în toată afacerea asta. Au zis că știu deja o mulțime de chestii murdare despre Palm Coast. Așa că, pentru început, și-au propus să aibă o mică discuție cu Brian. Și a mai zis că o să treacă prin ciur și prin dârmon mașina tatălui tău.

– Nu mai spune! exclamă uluită Tracey.

– E adevărat, *amiga.* Nu știu ce au făcut până acum, dar am să aflu curând. Și cred că va fi ceva foarte interesant.

– Va fi, Maribel, odată ce ai dat drumul la bulgărele de zăpadă. Dumnezeule mare, n-ai pierdut deloc timpul!

– Păi, ce să zic. Sunt o fată vrednică. Tu ce-ai făcut, dacă-mi dai voie să te întreb. Nu știu cum, dar ceva îmi spune că ai întâlnit un tânăr extrem de chipeș.

Tracey rămase uluită.

– Maribel! Să nu-mi spui că și tu ai calități paranormale!

– Aha! Știam eu! Eram sigură! Deci chiar există un tânăr chipeș.

Triumful din vocea lui Maribel străbătu nealterat distanța enormă.

– Ei, într–un fel da. Dar nu e deloc ce crezi tu. Cel puțin deocamdată.

Din strigătul de triumf, vocea lui Maribel se schimbă în catifea de mătase.

– Stai liniștită, *cariña*. Ai uitat că sunt latină? Și dacă există pe lumea asta un lucru la care latinii sunt campioni incontestabili atunci e vorba de *corazón*[1]. Așa că nu ai de ce să–ți fie rușine că ești înnebunită după un străin înalt, brunet și chipeș care...

– Dar tocmai asta e problema, Maribel. Nu sunt înnebunită după el. Nici n–aș putea. Știi zicala aia veche care spune că nu e bine să amesteci afacerile cu plăcerea?

– Afaceri? Ia stai puțin, că nu înțeleg. Chiar ai zis „afaceri"?

– Da, draga mea, asta am spus, oftă Tracey.

– Cu alte cuvinte, Făt–Frumos ăsta al tău...

– Nu e deloc Făt–Frumos al meu!

– Mă rog. Atunci, bărbatul ăsta, *señor* Misterioso. Presupun că are și un nume.

– Sigur că are. Mark Varney.

– Păi, ăsta nu e ăla... cum îi zice?

– Ba da, Maribel. E agentul meu.

– Aha! Și *señor* te place?

– Nu știu nici dacă mă place, nici dacă nu mă place. Pur și simplu nu știu.

În timp ce Maribel rumega în tăcere răspunsul, Tracey adăugă:

– Și, ca și cum lucrurile nu ar fi fost și așa destul de complicate, doamna pentru care lucrez și–a băgat

[1] Inimă (lb. spaniolă – n.t.)

în cap ideea că sunt o amenințare pentru relația dintre ei doi. Poți să crezi așa ceva? De parcă aș avea de gând să i-l fur pe Mark de sub ea.

– Și ai?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Maribel! Doar mă cunoști! Nu sunt genul de femeie care să strice o relație.

– Măi să fie! Câte ai realizat într-un timp atât de scurt!

– Asta e situația. Totul e destul de încurcat și tare aș vrea să nu fie. Ce mult mi-ar plăcea să putem discuta mai în amănunt, dar știi bine cum stau lucrurile. Dacă am semnat acordul ăla de confidențialitate despre care ți-am spus! Cel în care juram să nu spun nimănui nimic.

– Da, dar istețul ăla de *abogado* a uitat o clauză esențială.

– Zău? Care?

– Of, *por favor!* Tu care crezi? Cea prin care ți se interzice să furi jucăria primadonei, care alta?

Lui Tracey mai că-i scăpă receptorul din mână. *Fir-ar să fie! Maribel a făcut legătura și știe că lucrez pentru Urania Vickers.*

– Maribel! Spune-mi te rog cât de mult știi din povestea asta și de unde ai aflat.

Vocea lui Tracey era calmă și egală, dar pentru cei ce o cunoșteau bine, acest lucru era un semnal de alarmă.

– Ascultă, *cariña!* Știu cine e agentul tău. Asta nu e un secret, nu?

– Nu e, recunoscu Tracey.

– Așa că mi-a venit ideea să intru online și să mă uit la pagina de web a agenției.

Tracey nu spuse nimic.

– Şi am găsit acolo o listă cu cele mai recente cărţi publicate prin intermediul agenţiei. Nu că aş fi făcut cine ştie ce descoperiri, dar am văzut că pot vedea şi lista cu cărţi publicate mai demult ale căror drepturi de autor sunt încă disponibile. Şi peste al cui nume crezi că am dat, împreună cu o fotografie cât un timbru?

Tracey nu avea deloc nevoie să se gândească prea mult. Ştia. Al cui dacă nu al Uraniei Vickers?

– Bineînţeles, la început nu mi-am dat seama şi mi-am zis: „Urania Vickers? Nu fi tâmpită, Maribel! Ar fi o coincidenţă mult prea mare". Totuşi, am mărit fotografia şi am văzut şi copertele cărţii pe care se pare că o publicase.

– Şi? întrebă Tracey.

De la celălalt capăt al firului nu se mai auzea nimic şi Tracey îşi dădu seama că Maribel se oprise pentru a mai lua o gură de cafea.

– Şi am văzut că se poate face legătura cu site-ul oficial al Clubului fanilor Uraniei Vickers. Şi mi-am zis: „De ce nu? Ce rău fac?"

– Înţeleg, Maribel.

– Şi peste ce crezi că am dat? Peste ceva care suna cam aşa: „Urania Vickers îşi împarte timpul între casa din Beverly Hills, apartamentul din Paris şi vila din insulele greceşti".

– Insulele greceşti... Aşa ai ajuns să pui lucrurile cap la cap, spuse încetişor Tracey.

– Corect. Aşa mi-am dat seama.

Urmă un moment de tăcere. Tracey clătina a mirare din cap. *Ia te uită! Toate contractele de confiden-*

țialitate din lume nu fac cât o ceapă degerată în fața unui mouse de calculator.

Cea care întrerupse tăcerea fu Maribel.

– Uite ce e! Sper că nu ești supărată pe mine. Eram curioasă să aflu mai multe despre agentul tău, nimic mai mult. N-aveam de unde să știu că tot el se ocupă și de cărțile Uraniei Vickers.

– Mark o reprezintă numai în... încercările ei literare. De rolurile din filme, chiar și cele de televiziune, se ocupă una din marile agenții de pe Coasta de Vest.

De la distanța de mii de kilometri care le despărțeau, Tracey auzi gâlgâitul cafelei cu care Maribel își umplea din nou ceașca.

– Deci, acum ești acasă la Urania Vickers și nu trebuie să știe nimeni.

Tracey scoase un oftat plin de durere.

– Fir-ar să fie! Chestia asta complică foarte mult lucrurile.

– Hai să fim practice, *querida.* De ce trebuie să fie complicate?

– De ce? Pentru că înțelegerea de confidențialitate pe care am semnat-o e un lucru cât se poate de serios. Consecințele vor fi foarte grave, dacă ai să spui cuiva ceva. Iar prima ar fi să mă dea în judecată.

– *Por favor!* Nu mai spune! Și eu care credeam că suntem *amigas!* Sau poate că ai uitat.

Tracey își dădu seama cât de prostească și egoistă părea reacția ei.

– Maribel! Sunt o măgăriță! Sunt convinsă că ai să păstrezi secretul. Nu știu nici eu ce m-a apucat. Iartă-mă, te rog!

– Nu-i nimic. Hai să terminăm cu chestia asta. Am fost la tine acasă să văd ce mai e pe acolo. Sper că

te bucuri să afli ca până acum toate sunt bune şi la locul lor.

– Cu alte cuvinte, casa e încă în picioare, comentă sec Tracey.

– Ce motiv ar avea să nu fie? Doar nu crezi că...

– Când e vorba de Palm Coast Developers, nu mai ştiu ce să cred. Ar fi în stare. Te rog ca, în cazul în care apare ceva deosebit, indiferent cât de minor, să-mi spui imediat.

– Bineînţeles. De ce nu ţi-aş spune? Hei, ia stai un pic! Dacă stau bine să mă gândesc...

– Ce e Maribel? întrebă repede Tracey, văzând că prietena sa ezită.

– A, nimic. Las-o baltă!

– Maribel! Trebuie să-mi spui!

– Bine. Ieri după-amiază, când am trecut pe acolo, pe stradă era parcată o maşină, pe partea cu casa ta. Cam la treizeci de metri mai jos. În faţa unuia din loturile alea neconstruite.

– Cel de pe colţ, o completă Tracey.

– Singurul motiv pentru care am observat maşina e că era foarte mare şi arăta nou-nouţă. Un Licoln de oraş. Bleumarin sau negru. Dacă ar fi fost vreo camionetă veche şi murdară, nu mi-ar fi atras atenţia. În sfârşit. Am parcat şi am intrat în casă. Am verificat totul, am văzut că nu s-a întâmplat nimic, am ieşit, am încuiat uşa, m-am urcat în maşină şi am plecat.

– Şi? o grăbi Tracey.

– Păi, mă gândisem că maşina era parcată acolo şi că pasagerii coborâseră pentru vreo treabă.

– Continuă.

– Când colo, la volan se afla cineva. Nu observasem de la distanţă din cauza geamurilor fumurii.

– Şi?

– Păi, am luat-o spre casă fără să-i dau cine ştie ce atenţie. Dar, peste puţin timp, cam în dreptul lui Grapeland and Bird, m-am uitat în oglinda retrovizoare şi...

– Şi Lincolnul de oraş era în spatele tău.

– Păi, cred că era acelaşi, dar nu sunt sigură. Pe urmă, când ajunsesem pe Southwest Twenty seventh Avenue, aş putea jura că l-am văzut din nou, dar mai erau trei maşini în spatele meu. Începusem deja să-mi fac griji, aşa că am schimbat de câteva ori direcţia, să mă conving dacă eram urmărită sau nu. Şi nu am fost. Aşa că, vezi? E cum ţi-am spus – nimic.

– Atâta timp cât rămâne nimic. Dar mie nu-mi place deloc treaba asta. Poate că ar fi mai bine să nu te mai duci pe acolo, un timp.

Deşi tonul lui Tracey era îngrijorat, Maribel începu să râdă.

– Nu fi proastă!

– Nu, tu să nu fii proastă! Vorbesc serios. Nu am deloc încredere în oamenii ăia. Posed o casă pe care şi-o doresc foarte mult şi sunt convinşi că sunt mai mult decât furioşi.

– Sunt convinsă că aşa e, dar ştiu cum să am grijă de mine.

– Te rog să ai! Promite-mi c-ai să ai!

– Ţi-am lăsat cumva impresia că sunt genul de sinucigaşă, *querida?*

– Până acum, nu.

– Vezi? Linişteşte-te!

De-ar fi aşa de uşor!

– A, Tracey! Şi încă ceva! Poţi să–mi dai un număr de telefon la care să te pot suna? Aşa, pentru orice eventualitate.

Pe faţa lui Tracey trecu o umbră.

– Ce–ai zice dacă ţi–aş spune că în clipa asta mă aflu într–o cabină telefonică şi că te–am sunat cu o cartelă? Sau că am fost avertizată să nu dau telefoane în străinătate de la telefonul din casa lui Madame? Ca să nu mai punem la socoteală că nu am voie sub nicio formă să dau cuiva numărul ei? Pe care nici nu–l ştiu. Dar am să mă duc la o sală cu Internet şi am să–ţi trimit un e–mail, dacă îmi promiţi că ai să foloseşti numărul numai în caz de urgenţă extremă. E bine?

– E foarte bine.

Atenţia lui Tracey fu atrasă de zgomote de paşi şi mişcare în spatele ei. Întoarse capul. O matroană de vârstă mijlocie, în rochie înflorată, se agita de colo–colo, fâlfâind o cartelă de telefon şi bolborosind ceva. În clipa în care Tracey se uită la ea, femeia îi arătă ceasul de la mână şi lovi cu colţul cartelei în cadranul acestuia.

Tracey ridică ochii spre cer. *Încă o localnică prietenoasă,* îşi spuse, sigură că deja putea face distincţia între turişti şi localnici, datorită hainelor. Îi făcu semn femeii că va termina curând, dar asta îi atrase încă o frază scurtă şi răstită. Tracey se făcu a nu înţelege şi privi dincolo de femeie, spre caldera. Dar, din punctul în care se afla, priveliştea era obstrucţionată de turnul cu aspect de închisoare de lângă locuinţa Uraniei şi de zidul înalt care o apăra de priviri indiscrete. Din spatele zidului se înălţa moara de vânt căreia Tracey îi spunea de–acum „acasă". Privirea i se opri asupra magazinului din care ieşise cu doar câteva minute mai înainte.

Sigur că da! Cum de nu m-am gândit mai devreme? Sunt convinsă că nu o va deranja cu nimic pe Kathy.

Intră din nou în cabina telefonică și îi spuse lui Maribel pe un ton emoționat:

– Mi-a venit o idee fantastică. Cred că am un număr la care îmi poți lăsa mesaje. Am să ți-l trimit mâine sau poimâine.

Mâine când – spera ea – bătrânele se vor afla în alt loc.

– *Bueno. Fantastico!* Rămâne pe mâine sau poimâine, da?

– Promit. Și acum, pa!

Nici nu apucă bine să iasă din cabină, că femeia în rochie înflorată se și repezi spre telefon, cu cartela pregătită. Tracey ignoră complet lipsa de bună-cuviință a femeii, pentru că ceva de pe acoperișul turnului îi atrăsese atenția – o mișcare rapidă în spatele grilajului de la una din ferestrele miniaturale.

I se păru din nou că vede o față palidă lipită de geam. Dar, într-o fracțiune de secundă, fața dispăru ca un fum. Era greu de spus dacă într-adevăr fusese o față, pentru că Tracey privea în direcția soarelui și s-ar fi putut foarte bine să fi fost doar o iluzie optică.

Tracey închise o clipă ochii și își duse mâna la frunte, încercând să-i apere de lumina soarelui. Când îi deschise, văzu că într-adevăr fața – dacă existase cumva – dispăruse.

Capitolul douăzeci și cinci

Din întunericul negru și adânc se auziră țipete.

Câteva clipe, Tracey rămase dezorientată, suspendată undeva în purgatoriul lumii dintre vis și realitate. Treptat, întunericul își pierdu din intensitate și lucrurile din jurul ei căpătară un aspect solid. Prin fereastră pătrundea filtrat lumina palidă a lunii.

Pulsul lui Tracey revenea încet la normal, odată cu trezirea completă. Era miezul nopții și ea era în pat, în moară. Își masă încet încheietura mâinii, ca pentru a restabili circulația sângelui. Aruncă o privire spre ceasul deșteptător de pe noptieră. Era ora două și douăzeci și două de minute.

Își aduse aminte că citise undeva că pe la ora aceasta apare cea cu coasa, ciocănind la ușile bătrânilor și bolnavilor. Dar nu era genul de gânduri care să te facă să visezi frumos. Iar Tracey nu mai era dispusă să se culce la loc. Era și neliniștită și curioasă.

Oia, Oia cea sobră dormea tun. Tracey se încruntă. Era sigură că ceva o făcuse să se trezească din somn.

Pe urmă auzi țipetele care străpungeau noaptea, făcând să-ți înghețe sângele în vene. Și Tracey îngheță până în măduva oaselor. Țipetele nu-și aveau locul în liniștea de comă din Oia.

După vreo jumătate de minut, țipetele încetară, dar Tracey simțea încă frisonul de spaimă. I se părea că urletele erau ale unei creaturi de la o grădină zoologică, dar nu-și aducea aminte ce animal ar fi fost în stare să scoată niște sunete atât de puternice, de furie amestecată cu durere sfâșietoare. Le-ai fi auzit mai degrabă într-un ospiciu, nu într-un sat atât de idilic.

În tăcerea ce urmă, Tracey rămase ridicată în capul oaselor, ascultând atent, așteptând ca țipetele să înceapă din nou. Îi era imposibil să se relaxeze. Dar ceea ce o speria cel mai tare nu erau atât țipetele, cât faptul că păreau să fi venit de undeva de foarte aproape, dacă nu chiar de lângă moară. Își dădea seama că așa ceva nu era posibil – doar dacă... da, ceva necurat s-ar fi putut petrece în Oia. Localnicii se furișau pe poteci după lăsarea întunericului, ca în filmele cu Transilvania, își făceau cruce ca să-i apere de rele și refuzau să le spună turiștilor inocenți despre ce anume era vorba.

Tracey se întreba dacă, într-adevăr, auzise țipetele sau, dacă nu cumva, fusese doar un coșmar. Jumătatea cognitivă a creierului ei lucra deja febril, făcând-o să se îndoiască de ce îi auziseră urechile și atribuind țipetele unei imaginații superactive și coșmarului din care probabil se trezise.

Las-o baltă și culcă-te din nou! N-a fost nimic.

Se întinse la loc pe pat, dar urechile îi rămaseră larg deschise, atente la orice zgomot neobișnuit.

Poate că, de fapt, dorm încă. Poate că doar am visat că m-am trezit.

Vise în vise...

Tracey se încruntă. Da, era posibil. I se părea că așa a și fost. Și gândul o făcu să se mai relaxeze puțin.

Pe urmă, se auziră din nou.

Ce naiba?

Dar, de data asta, nu mai erau țipete, ci râsete vioaie și șoptite.

Tracey aruncă pledul de pe ea și se așeză pe marginea patului. Rămase așa câteva clipe, cu picioarele sprijinite pe covorul vechi de Anatolia. Apoi sări în picioare, luă repede cuvertura albă din bumbac brodat, de la picioarele patului, și și-o înfășură în jurul corpului. Vru să aprindă veioza, dar se răzgândi; nu vroia ca cineva să vadă lumina aprinsă în camera ei. Ieși în fugă pe hol, cu picioarele goale.

Când ajunse la ușa ce dădea afară, se opri, încercând să audă ceva prin crăpătura dintre ușă și toc. Își ținu respirația și ascultă atent, cu urechea lipită de lemn.

La început nu auzi nimic. Pe urmă, de la o distanță destul de mică, se auziră chicoteli ca cele scoase de un prunc fericit, întrerupte ici și colo de unele ca de fetiță. Încercând să nu facă niciun zgomot, Tracey trase ivărul. Zgomotul metalic i se păru asurzitor, dar de la câțiva metri nu putea fi auzit. Căută pe pipăite clanța și apăsă pe ea. Își ținu din nou respirația și întredeschise ușa.

Balamalele, care era evident că aveau nevoie de un pic de unsoare, protestară scârțâind ușor. Tracey

se întrebă cum se face că în timpul zilei nimeni nu sesizează un astfel de zgomot.

Aerul nopții era reconfortant de rece. Și de tăcut. Chicotelile și râsetele încetară, la fel cu țipetele de mai devreme.

Tracey deschise ușa ceva mai mult, atât cât să poată scoate capul afară și să asculte. Se uită la dreapta, apoi la stânga și, în sfârșit, în jos. Toate păreau la locul lor. Stelele erau răsfirate pe cer, luna era ca o seceră albă, iar lumina ei era palidă, dar suficientă pentru a vedea în jur. De-a lungul crestei, cuburile albe ale clădirilor din Oia păreau niște stafii. Dedesubt, caldera era neagră și nemișcată, și în apele ei se reflecta luna.

Tracey deschise ușa mai larg, atât cât să se poată strecura afară. Inima îi bătea gata să-i sară din piept, îndemnând-o parcă să se întoarcă. Dar Tracey n-o luă în seamă. Ridică de pe jos un capăt al cuverturii, care se târa în spatele ei, și închise încetișor ușa.

Se auzi un pocnet care o sperie. Disperată, împinse în panoul ușii, dar era prea târziu. Apăsă de câteva ori pe clanță și își dădu seama că uitase să pună siguranța la yală. Cum nu-i trecuse prin cap să ia cu ea cardul, Tracey se trezi încuiată pe dinafară.

Bravo Sullivan! Bună treabă ai făcut! Să te văd cum ieși acum din încurcătură.

Tracey își trase o palmă peste cap, apoi se calmă suficient cât să cântărească opțiunile. Mai avea cum să intre în moară, dacă nu în dormitor, cel puțin în birou. De exemplu, scara îngustă tăiată în piatră, pe care o adusese aici doamna Stefanou în ziua când sosise și care începea de la primul etaj, din alcovul din camera de zi.

Da. Şi ce dacă rămâne până dimineaţă în birou? Putea foarte bine spune că lucrase până târziu şi adormise cu capul pe masa de lucru. Asta în cazul în care s-ar fi sesizat cineva. Altfel, Iliki o să vină dimineaţa să facă patul, o să deschidă uşa şi ea o să se strecoare în dormitor şi...

Era într-adevăr o posibilitate. Şi suna aşa de bine, că nimeni nu s-ar fi gândit că nu era adevărat. E fantastic cum o soluţie atât de simplă poate linişti pe cineva aflat în dificultate. Acum Tracey nu se mai simţea ca un spion la pândă şi era chiar plină de încredere.

Dar, odată găsită soluţia, Tracey trebuia să se gândească şi cum va urca scara îngustă, fără să alunece de pe ea. Ieşi din adăpostul oferit de tocul uşii şi porni încet şi cu atenţie spre scară. Deodată, un alt zgomot o făcu să înlemnească.

Râsul diabolic păru să străpungă aerul ca o săgeată. Instinctiv, Tracey ridică privirea, căutând locul de unde venea.

În aceeaşi clipă, într-una din camerele de la etajul turnului cu aspect de închisoare se aprinse lumina. Fereastra era deschisă şi draperiile – în cazul în care existau – erau trase în lături. Tracey îşi aţinti privirea asupra siluetelor ce dansau nebuneşte pe perete. Tremurând, se înfăşură şi mai strâns în cuvertură, dar tot nu scăpă de fiorul rece pe care-l simţea. Fără să-şi dea seama, mâna i se strecură pe sub cuvertură şi se strânse în jurul amuletei pe care i-o dăduse bătrâna cea oarbă şi pe care o pusese pe lănţişorul lăsat de Prometeus. Nu i se părea deloc nelalocul lui să poarte la gât ceva care să o ferească de duhuri rele, mai ales

acum, la o oră atât de târzie din noapte, în astfel de circumstanţe stranii şi cu ceea ce avea în faţa ochilor.

Prin fereastra deschisă, râsul se mai auzi o dată, apoi se potoli. Dar în clipa următoare, silueta îşi începu dansul frenetic în mijlocul camerei, apoi se opri brusc şi rămase nemişcată, cu braţele ridicate. Cearşaful cu care era înfăşurată din cap până în picioare şi ale cărui colţuri le ţinea strâns în mână îi dădeau o formă ciudată, de sculptură modernă.

Pe urmă, ca şi cum ar fi ascultat o muzică lentă, numai de ea auzită, sculptura începu din nou să se mişte lin, iar contorsiunile agonizante îi dădeau un aer de stafie. Mişcările lente, pline de dramatism, cu care trăgea de cearşaf într–o parte şi în alta, spuneau însă mult mai multe decât agitaţia de mai devreme, despre sufletul chinuit, învelit în pânza albă.

Împinsă de curiozitate dar şi îngrozită, Tracey îşi dădu seama că se apropie tot mai mult de zidul dintre cele două proprietăţi. Simţea sub picioarele goale cimentul rece şi aspru. Şi, cu toate că nu–şi desprindea nicio clipă privirea de fereastră, ca să vadă pe unde merge, se deplasa cu pas sigur şi fără să se împiedice.

Ajunse într–un loc din care dansul bizar se vedea foarte bine şi se opri fascinată. Cu capul dat pe spate, se uita în sus cu gura căscată la diversitatea de emoţii pe care le evocau aceste contorsiuni abstracte, a căror forţă de expresie părea să nu aibă limite. Tracey avea însă impresia că dincolo de ele se simţea raţiune şi o anume poezie şi că aveau chiar un fel de ritm. Se întrebă dacă era o melodie mentală, o emoţie sau un mod de a exorciza un demon anume.

Şi totuşi, cu tot aspectul său grotesc, acest spectacol nocturn era în acelaşi timp fantomatic de frumos.

Şi Tracey era fermecată. Şi, în pofida situaţiei jenante, de iscoadă, fu nevoită să-şi şteargă o lacrimă apărută în colţul ochilor.

Deodată, silueta înfăşurată în pânză se opri brusc şi rămase nemişcată. Apoi treptat, milimetru cu milimetru, din spatele cearşafului apăru o faţă. Doar atât cât să se poată uita cu un ochi pe deasupra pânzei întinse. Şi Tracey simţi că ochiul o caută pe ea şi putea jura că a simţit momentul în care s-au privit. Efectul a fost ca un şoc electric.

Tot ce s-a întâmplat pe urmă s-a întâmplat atât de repede, încât mai târziu Tracey nu-şi mai amintea decât ca prin ceaţă. Mâinile întinse au dat încet cearşaful la o parte, lăsând să se vadă jumătatea de sus a unui corp omenesc. Era greu să-ţi dai seama dacă era bărbat sau femeie, atât de dură era expresia feţei şi prea repede s-a repezit spre fereastra cu gratii şi a devenit doar o umbră pe fondul luminii din încăpere.

Tracey s-a tras instinctiv înapoi, ca şi cum i-ar fi fost teamă că silueta fantomatică va căpăta dintr-odată puteri supranaturale şi smulgând barele, se va repezi la ea, ca un liliac însetat de sânge din filmele cu Dracula.

Silueta se agăţă de bare şi scoase un urlet de furie. *Cum îndrăzneşti? Aha, de-acum ai angajat şi spioni!* Greu de recunoscut printre sâsâieli şi răcnete, vocea era totuşi feminină. Mâinile palide şi cu aspect de gheare în lumina lunii strângeau cu furie barele de fier forjat.

Pe Tracey o surprinse rapiditatea şi vehemenţa atacului verbal şi la început nici nu-şi dădu seama că era în engleză. Nu engleză britanică, ci engleză americană cu un uşor accent sudic. Dar nu avu timp să se

gândească la asta. La cele două terase de sub fereastră se aprindea rapid lumina.

Tracey simți cum i se strânge inima, ca atunci când auzi sirena de alarmă. *Cred că e timpul să dispar,* își spuse, dându-și seama că se află într-un loc mult prea expus vederii.

Furia continua să strige de la fereastra de lângă ușă. *Știi bine că n-o să mă poți ține încuiată la nesfârșit!,* urmat de un chicotit de vrăjitoare și de un strigăt triumfător. Strigătul nebuniei.

De pe terasa de dedesubt, se auzi un șir de șoapte rapide; o voce angelică, cealaltă aspră ca rașpelul. Tracey detectă acuzații și reproșuri. Din cine știe ce motiv – cel mai probabil pentru a nu atrage prea mult atenția, becurile de pe scară și de pe alee nu fuseseră aprinse. Tracey văzu două cercuri de lumină care se mișcau pe jos. Lanterne. Lanternele despre care doamna Stefanou subliniase că se găsesc peste tot, datorită deselor pene de curent.

Deodată, o a treia voce se auzi clar, dând comenzi. Urania!

Pe terasă, șoaptele încetară, înlocuite de o mare agitație. Jos, Tracey văzu o umbră lungă ce creștea rapid. Doi oameni cu lanternele îndreptate în jos se apropiau rapid, pe două rute diferite, dar îndreptându-se spre același loc – poarta masivă de lemn din zidul care despărțea cele două proprietăți. Și inima lui Tracey se strânse când își dădu seama că se află la nici trei metri de ea. Recunoscu apoi sunetul cadențat și inconfundabil al pașilor doamnei Stefanou. Și, în tandem cu sunetul pașilor, o umbră neagră înainta rapid pe trepte în sus. Iar singurul loc în care s-ar fi

putut ascunde în puţinele secunde pe care le avea la dispoziţie Tracey era zidul scund de lângă scară.

Fir–ar să fie!

Tracey se uită disperată în jurul ei. Era sigură că va fi văzută. Nu avea timp nici măcar să fugă până la colţ. *E inutil,* îşi spuse.

O clipă mai târziu, îşi dădu seama că nu era singura care iscodea pe acolo. O mână apăru ca din neant şi o prinse de gleznă. Instinctiv, simţi nevoia să ţipe. Deschise larg gura, dar corzile vocale refuzară să scoată cel mai mic sunet.

– Sst!

Sunetul era atât de slab că, la început, lui Tracey i se păru că şi–l imaginase doar. Dar mâna se strânse şi mai tare în jurul gleznei, încercând să o zgâlţâie.

– Domnişoară!

De data asta, Tracey îşi dădu seama că nu e imaginaţia sa. Ce naiba!? Făcu un efort şi îşi desprinse privirea de raza de lumină ce se apropia şerpuind spre ea. Se uită peste umăr în jos şi văzu un braţ lung şi subţire care se întindea spre ea dintr–o gaură aflată în zidul cel scund. Un braţ lung şi subţire! Prometeus?

– Domnişoară, se auzi din nou.

Şoapta aproape inaudibilă era a lui Prometeus, aşa că Trecey se lăsă trasă spre spărtura îngustă prin care, cu puţin noroc, s–ar fi putut strecura. Da, dar ce era dincolo de ea? Ce o aştepta acolo? O margine îngustă? O pantă? Orice, dar în niciun caz un spaţiu gol. De asta era sigură. Chiar dacă era un mic diavol, Prometeus nu ar pune–o într–o situaţie atât de riscantă. Sau poate că da.

Tracey îşi dorea acum să–şi fi făcut timp ziua să viziteze terenul din jurul locuinţei. Dar nu simţise nici

cea mai mică dorință să-și vâre nasul în toate locurile ascunse vederii. Iar acum era prea târziu.

Lumina lanternei se mișca acum la nici doi metri de ea. Tracey închise ochii. Era sigură că, la următoarea cotitură a scărilor, va fi descoperită, ca un actor aflat pe scenă și luminat brusc de reflectoare.

Dar lumina lanternei se îndreptă brusc în direcția opusă, și căzu asupra unei siluete întunecate și masive care ajunsese în dreptul porții de lemn. Și, cu toate că silueta era întoarsă cu spatele la ea, Tracey îl recunoscu pe Stavros.

Vocea doamnei Stefanou se auzi scrâșnind ceva în greacă și Stavros răspunse cu un mormăit. Pe urmă Tracey auzi clinchetul unor chei aflate pe un inel. Și i se păru ciudat că prin poarta aceea se intra în stilul clasic, și nu cu ajutorul ultramodernelor cartele.

Dar doamna Stefanou nu aștepta ca Stavros să găsească cheia potrivită. Întoarse din nou lanterna și o porni spre scări. Lui Tracey i se păru că ritmul sacadat al pașilor suna ca o numărătoare inversă dinaintea unei execuții. Abia atunci își dădu seama ce prostie făcuse. În loc să profite de posibilitatea de a scăpa, stătuse acolo, ca o babă curioasă.

Trebuie să mă ascund. Acum!

Se prinse cu mâinile de laturile spărturii și încercă să se strecoare prin ea; pipăind drumul cu tălpile goale. Simți cum marginile de ciment îi zgârie șolduri le. Spărtura era foarte îngustă, dar Tracey își spuse că va reuși să treacă prin ea. Nu chiar! Spărtura se îngustă tot mai mult, până când îi fu imposibil să se mai miște. Rămăsese prinsă în zid! Era prizoniera lui!

Lui Tracey îi dădură lacrimile. Dar, cu un efort de voință strânse din dinți și împinse mai tare în zid,

jupuindu-şi pur şi simplu pielea de pe coapse. Şi reuşi! La ţanc! O clipă mai târziu, lumina lanternei căzu exact în locul în care stătuse. Tracey se lăsă pe vine şi îşi coborî cât putu capul. Deasupra ei, lumina lanternei întâlni doar aerul, iar Tracey îl văzu pe Prometeus ghemuit lângă ea, cu Zeus în braţe şi zâmbind bucuros.

Tracey îi mulţumi zâmbind şi se mişcă uşor, încercând să-şi găsească o poziţie ceva mai comodă. Mare greşeală! Îşi ţinu respiraţia, dar marginea de zid pe care stăteau continuă să se încline şi se auzi zgomot de pietre care cad. Urmă o clipă lungă de tăcere, atât de lungă încât lui Tracey i se păru că timpul se oprise. Pe urmă se auzi zgomotul asurzitor al pietrelor care se izbeau de acoperişul de dedesubt. Tracey se strâmbă ca de o durere fizică. De jos, se auzi vocea Uraniei:

– Asta ce dracu mai e?

Paşii doamnei Stefanou nu se mai auziră. Lumina lanternei cercetă porţiunea de zid din spatele căreia veniseră zgomotele, dar nu găsi nimic suspect. Tracey se îndepărtă cât putu de marginile spărturii, când lumina trecu prin ea şi se pierdu în întunericul infinit. Se uită nedumerită la Prometeus care îşi duse un deget la buze, apoi îi făcu semn cu mâna să se liniştească. Îl sărută pe Zeus pe creştet şi îl împinse uşor.

Zeus sări graţios şi ateriză pe zid, cu spatele arcuit şi coada ridicată. În ochii verzi se reflecta lumina lanternei şi efectul straniu era accentuat de dunga de blană albă de pe faţa motanului.

Pisica rămase nemişcată uitându-se la doamna Stefanou. Aceasta îşi aţinti privirea asupra ei şi ochii i se îngustară ameninţător.

– E afurisita aia de pisică! şuieră printre dinţi.

Şi, mormăind un blestem, doamna Stefanou ridică lanterna, pregătită să izbească, dar Zeus fu mai rapid şi, evitând lovitura, sări jos şi o luă la fugă spre moară. Când ajunse pe pantă, se opri, întoarse capul şi o cercetă cu privirea pe doamna Stefanou, care, cu pumnul ridicat ameninţător, striga:

– Am s–o omor într–o bună zi!

– Of! Pentru numele lui Dumnezeu, n–avem timp de pisică acum! se auzi de jos vocea Uraniei.

Şi aşa era. Femeia misterioasă din turn văzuse şi ea cum o păcălise Zeus pe doamna Stefanou şi acum ţipa şi râdea ca o nebună. Tracey se uită cu precauţie peste zid şi văzu că femeia se prinsese din nou de barele ferestrei şi stătea cu faţa lipită de ele.

– Şi crezi că ai să mă prinzi pe mine, când nu eşti în stare să prinzi o pisică? strigă pe un ton ascuţit şi începu din nou să râdă isteric. Încerci să mă ţii ascunsă! Dar vreau să ştii că ar trebui să te străduieşti mai mult. Sunt urechi care ascultă şi ochi care se uită!

– Taci din gură! şuieră Urania. Faceţi–o careva să tacă!

Se auzi o uşă trântită şi apoi încuiată. Doamna Stefanou ajunse lângă Stavros, îndreptă lumina lanternei spre gaura cheii şi când bărbatul descuie poarta ţâşni prin ea. Stavros o urmă îndeaproape. Poarta fu trântită şi se auzi cum e încuiată pe partea cealaltă.

Tracey şi Prometeus aşteptară în tăcere. Faţa fantomatică dispăruse de la fereastra turnului şi acum, dincolo de bare, pe peretele camerei se profilau umbre uriaşe.

Tracey văzu cum umbra unei seringi se izbeşte de perete şi cu tot fiorul ce-i trecuse pe spate simţi o mare uşurare.

Din nou tăcere.

Câteva clipe mai târziu, doamna Stefanou şi Stavros ieşiră pe poartă, o încuiară în urma lor şi se îndreptară spre casa Uraniei. Prometeus o împunse pe Tracey cu cotul.

– Acum putem pleca, şopti.

– Dar sunt încuiată pe dinafară. Mi-am lăsat cartela înăuntru şi uşa s-a blocat în urma mea.

– Eu pot să intru, spuse Prometeus.

– Cum?

Baiatul înalţă din umeri şi zâmbi.

– Am eu metodele mele. Aşteptaţi aici. Am să vin să vă iau după ce deschid uşa.

– Bine.

Prometeus lipsi doar câteva minute.

– Uşa e deschisă.

– Îţi mulţumesc foarte mult.

– N-aveţi pentru ce.

– Prometeus... tu ştii cine locuieşte în turnul acela?

Băiatul îşi lăsă privirea în jos şi ridică din umeri, fără să spună ceva.

– Ai auzit ţipetele care vin de acolo? insistă Tracey.

Dar Prometeus părea că nu o aude.

Ei, să-l las în pace. A trecut prin destule în noaptea asta.

Dar, în drumul spre moară, Tracey nu se putu abţine să nu se întrebe de ce prefera băiatul să nu spună nimic despre turn.

Capitolul douăzeci și șase

Tracey se uită ca un străin la dezordinea ce domnea în biroul ei. Parcă era un loc pe care nu-l mai văzuse în viața ei. De obicei punea totul la punct la sfârșitul fiecărei zile de lucru, dar în ultimele zile nu-i mai păsase de cum arată încăperea. Se gândea tot timpul la noaptea în care auzise țipetele și la drama ce se desfășura în turnul de alături. În plus, pe lângă greutățile pe care le întâmpina zilnic, încercând să dea o formă manuscrisului lipsit de coerență al Uraniei, avea de înfruntat problemele pe care i le făcea vedeta însăși. Se vedea nevoită să menajeze eul Uraniei, încercând în același timp să-i explice acesteia că trebuiau făcute anumite corecții și mai ales de ce.

Spre surprinderea sa, descoperise destul de repede că actrița, vedeta și frumusețea legendară avea un pronunțat sentiment de insecuritate, ca un copil, și tânjea să i se dea atenție, să fie acceptată așa cum era și să fie iubită. Și toate acestea se regăseau în

manuscrisul său, iar Tracey avea impresia că păşeşte pe coji de ouă, când încerca să o facă pe Urania să înţeleagă – cu tact şi diplomaţie – importanţa schimbărilor pe care i le sugera.

Tracey rescria pagini, i le dădea Uraniei să le citească, iar aceasta i le înapoia pline de corecturi mâzgălite cu pixul.

– Trebuie să se simtă vocea mea, drăguţă, îi spunea lui Tracey.

Sau:

– Eu nu folosesc niciodată acest cuvânt. E atât de... vulgar.

Ca să nu mai vorbim de acţiune sau idei:

– Nu, nu, drăguţă. Nu vezi că nu seamănă deloc cu mine?

Fuseseră făcute revizuiri ale revizuirilor lui Tracey, pe urmă din nou revizuiri şi iar revizuiri. Capacitatea Uraniei de a-i dinamita eforturile părea să nu aibă limite şi lui Tracey nu-i trebuise mult să-şi dea seama că cel mai mare duşman al său şi, implicit, al cărţii era egoismul de vedetă al Uraniei. Desele întreruperi şi discuţii în contradictoriu cumulau mult timp, timp pe care nu-l aveau la dispoziţie. Dar Tracey continua să lucreze din greu, hotărâtă să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse.

Acum, Tracey începu să pună ordine în maldărul de hârtii împrăştiate pe masa de lucru. Pe urmă, şterse de praf masa şi computerul – lucru pe care i-l interzisese lui Iliki.

Slavă Domnului pentru pauza asta!

Cu o zi înainte, Urania intrase în birou şi se aşezase în spatele ei, trăgând din ţigară.

– Tracey! Eu trebuie să plec câteva zile. E o chestie de apariție în public. Știi cum e. Sunt convinsă că o să-ți fie greu să avansezi fără ajutorul meu, dar fă și tu ce poți. O să recuperăm după ce mă întorc.

După ce termină cu ordinea din birou, Tracey se apucă să pună etichete pe niște dischete. Se auzi un ciocănit în ușă.

– Hei! Ai un minut liber? întrebă Mark.

Tracey se așeză pe scaun, zâmbi și ridică privirea spre el.

– Pentru tine am întotdeauna. Ce e?

– Vroiam doar să știu dacă ai vrea să iei cina cu mine în seara asta. Doar noi doi.

Ideea era mai mult decât emoționantă, dar Tracey încercă să nu pară exagerat de încântată, ca o școlăriță.

– Mi-ar plăcea. Aici, sau în oraș?

– A, bineînțeles că în oraș. Dar fără îmbrăcăminte la patru ace. Ce zici?

– E perfect. Exact ce mi-a recomandat doctorul, după atâta timp de recluziune aici, cu Urania.

– Ei, a încălecat pe mătură și s-a dus.

– Ești răutăcios.

– ...așa că ar trebui să profităm de absența ei.

– Unde a plecat?

– În Hong Kong – cu toate cheltuielile plătite, plus un cec gras pentru apariția la deschiderea unui nou centru comercial.

– Centru comercial?

– Da. Cum e mereu în lipsă de bani, primește orice ofertă, oriunde.

– Trebuie să fie puțin cam... jenant pentru ea.

– Uraniei nu-i pasă. O ia ca pe ceva normal.

Pe Tracey o întristă ce aflase. Abia acum înţelese importanţa deplină a muncii sale. *Urania are nevoie de bani mai mult decât am crezut eu. Şi de lucru. Cred că e îngrozitor de greu pentru ea să-şi menţină imaginea de vedetă fără o rezervă financiară substanţială.*

– Crea că, atunci când e vorba de muncă, toţi suntem obligaţi la un moment dat să facem lucruri pe care am prefera să nu le facem. Nici eu nu m-aş afla aici, dacă nu i-aş fi promis Uraniei să rămân până la întoarcerea ei. Ar fi trebuit să mă aflu deja în Statele Unite, unde mă aşteaptă mormane de lucrări.

– Dar nu înţeleg. De ce e aşa important să rămâi până se întoarce ea? întrebă Tracey.

– Ca să supraveghez cum merg lucrurile, răspunse Mark zâmbind.

– Adică, pe mine.

– Da, trebuie să ne asigurăm că manuscrisul va fi, în sfârşit, terminat. Nu?

– Nu are încredere în mine, nu-i aşa?

– Cred că e aproape paranoică acum. Chestiile astea de genul inaugurării unui centru comercial îi aduc mereu aminte că într-un cont bancar trebuie să depui tot timpul. Eu însă am încredere în tine şi, în plus, ne şi putem distra puţin, cât timp e plecată.

– Dar lucrările tale?

– Da, adevărul e că ar fi trebuit să mă întorc acasă dar, cum tu ai rămas singură aici, m-am gândit că ar fi o bună ocazie să discutăm despre ce faci tu şi chiar să te cunosc mai bine. Doar şi tu eşti clienta mea, nu?

– Am înţeles, spuse Tracey.

Şi era convinsă. Convinsă că îi plăcea lui Mark la fel de mult cât îi plăcea el ei.

– De fapt, o bună parte din treburi pot să mi le rezolv prin e-mailuri, faxuri și telefoane. Apropo de asta, chiar am de trimis o mulțime de e-mailuri. Și, dacă mă apuc imediat de ele, aș putea să le termin până la cină.

– Eu nu te reții. Oricum aveam de gând să fac o pauză și să ies puțin prin oraș.

– Bravo! Atunci ne vedem aici pe la opt?

– Perfect.

– Ne vedem atunci.

Și Mark se răsuci pe călcâie și ieși din birou. Tracey rămase cu priviea ațintită în urma lui. *Doamne! Nu știu în ce mă bag, dar tare mult îmi place.*

Termină de etichetat dischetele și le puse într-un sertar. Pe urmă ieși din birou și porni în căutarea doamnei Stefanou. O găsi în bucătărie. Femeia ținea în mână o cheie enormă, prinsă de un lanț. Când o văzu pe Tracey intrând, încercă să ascundă repede cheia. În zadar. Cheia era mult prea mare. Doamna Stefanou își feri privirea și o agăța într-un cârlig de pe perete, alături de care stăteau agățate alte câteva chei.

Tracey nu dădu atenție comportamentului inexplicabil al femeii și spuse:

– Astăzi ies în oraș.

Bărbia femeii tâșni în sus.

– V-a dat liber doamna Vickers? întrebă cu un aer de superioritate.

– Cred că asta e o problemă între mine și Madame, îi răspunse repede Tracey.

Pe fața doamnei Stefanou trecu o umbră de surpriză neplăcută.

– Atunci, duceți-vă!

Tracey ieşi afară în arşiţa zilei şi caută din priviri umbra aruncată de zidul dintre cele două proprietăţi. Se aşeză pe un scaun vechi, folosit rar, şi îşi puse geanta pe măsuţa de alături. Chiar în spatele ei se afla o deschizătură în perete, prevăzută cu bare de fier, pe care până acum o văzuse doar de la distanţă. Se întoarse şi se uită atent la ea. Era aproape un pătrat cu laturile cam de treizeci de centimetri şi nu se vedea nimic prin ea, din cauza unei viţe de vie sau iedere de pe cealaltă parte.

Lumina puternică a soarelui se reflecta în apa piscinei şi Tracey închise o clipă ochii. Simţi cum briza răcoroasă îi extrage din trup oboseala acumulată în faţa mesei de lucru. Se lăsă moale pe scaun şi îşi întinse picioarele, încercând să se relaxeze.

Tresări şi deschise ochii. Nu ştia dacă aţipise sau nu şi nici cât timp trecuse. Deasupra ei stătea amenințător şi fără să scoată un cuvânt doamna Stefanou.

– Nu uitaţi să vă luaţi pagerul cu dumneavoastră, spuse femeia, după care se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre casă.

– Şi eu vă urez o zi plăcută, murmură Tracey şi se lăsă din nou moale pe scaun.

Peste câteva clipe se ridică, se întinse şi îşi puse geanta pe umăr şi ochelarii de soare pe nas şi se îndreptă spre poartă.

– Psst! Domnişoară! se auzi de undeva din apropiere.

Prometeus! Unde-o fi? Se uită în jurul ei dar nu văzu pe nimeni.

– Aici, domnişoară!

Vocea venea de undeva de lângă piscină, dinspre latura aflată pe marginea stâncii. Tracey se îndreptă

spre stâncă. Privi din nou în jurul ei, dar tot nu-l putu zări pe băiat.

– Aici, şopti Prometeus.

Tracey se uită în jos şi îl văzu pe cealaltă parte a stâncii, ghemuit şi cu Zeus pe umăr. Se uită repede în spate să se convingă că nu o urmăreşte cineva din vilă. Nu zări pe nimeni, dar gândul în sine o făcu să i se strângă inima.

– Ce faci aici?

De parcă i-ar fi citit gândurile, băiatul îi şopti repede:

– Coborâţi aici. E uşor, mai ales că aveţi adidaşi.

Tracey ezită o clipă, pe urmă, coborî de pe terasă pe o bucată mare de stâncă. Mai făcu un pas, şi încă unul, dorindu-şi din tot sufletul să-şi fi lăsat acasă geanta ce-i atârna de umăr. Înălţimea nu o deranja atât de tare cum crezuse pentru că, odată ajunsă pe stânci, terenul nu mai era la fel de vertical cum părea de sus. Ajunse lângă Prometeus şi îl mângâie pe Zeus pe cap.

– Şi acum spune-mi ce Dumnezeu faci aici?

– Cunosc perfect toate peşterile din stânci. Ştiu cum să mă descurc în ele. Nu vreţi să vi le arăt?

Tracey zâmbi nesigur. Nu-i prea surâdea ideea de a se afla sub pământ.

– Un tur al peşterilor însoţită de ghid. Ar fi minunat. Sau... cel puţin aşa cred.

– Nici nu ştiţi ce mult o să vă placă. Haideţi să vi le arăt. Sunt şi pe sub casa în care staţi.

– Da? întrebă surprinsă Tracey.

– Păi cum credeţi că mă strecor pe acolo oriunde şi oricând vreau?

– A, acum am înţeles.

– Sunt şi pe sub turnul de alături.

Tracey se uită lung la Prometeus şi băiatul zâmbi enigmatic.

– La urma-urmei, de ce nu? spuse Tracey.

– Veniţi după mine. Intrarea e doar la câţiva metri.

– Ce e asta Pro? întrebă Tracey, arătând spre un disc imens de lemn, care zăcea pe jos, crăpat şi cu aspect de foarte vechi, ca şi cum s-ar fi aflat de secole acolo.

– E o cisternă veche. E atât de adâncă, încât nimeni nu ştie cât.

Prometeus îl puse pe Zeus jos şi motanul porni înaintea lor, ca şi cum ar fi cunoscut drumul.

– Intrarea în peşteră e chiar aici, spuse băiatul, arătând spre o cascadă de bougainvillea roz.

Tracey se uită la locul indicat de băiat, dar nu văzu nimic în afară de flori şi pietre.

– Unde? Nu văd nimic.

Prometeus începu să râdă.

– Nimeni nu poate. Probabil de asta au şi plantat viţa. De mult, oamenii făceau tabere în peşteri. Tata zice că uneori stăteau în ele toată vara. Aşa că fie au fost închise, fie s-a încercat mascarea intrărilor.

– Vrei să spui că oamenii locuiau în ele? întrebă intrigată Tracey.

– Sigur. Tata spune că mai ales tinerii hippy.

Din câţiva paşi, băiatul ajunse lângă bougainvillea şi trase deoparte câteva fire de plantă.

– Vedeţi?

Tracey se uită, dar nu vedea nimic. Doar piatră. Se urcă pe o bucată de stâncă şi se uită din nou. În

spatele viței, văzu ceva care semăna într-adevăr cu o intrare, dar era foarte mică.

– Știu și eu, Pro? Intrarea asta pare făcută mai degrabă pentru băieți mici, nu pentru fete mari, ca mine.

– A, așa vi se pare. Dacă veniți și vă uitați mai de aproape o să vedeți că nu e așa. Vă prindeți cu o mână de piatra asta de deasupra și vă faceți vânt. Și gata!

Tracey se urcă lângă băiat și văzu că avea dreptate. Deschizătura era mult mai mare decât i se păruse ei și se putea strecura cu ușurință prin ea. Se întoarse spre Prometeus.

– Dar de ieșit cum ieșim? După cât îmi dau eu seama, e destul de abrupt.

– Nu, jos e o grămadă de pietre pe care te urci și ieși din tunel chiar în deschizătură.

– Dar cum o să le vedem?

Prometeus zâmbi și dădu la o parte câteva fire de viță. Pipăi după o piatră și scoase o lanternă mare, pe urmă mai pipăi o dată și scoase încă una. Erau lanterne mari, de formă pătrată, cu rază mare. Băiatul le arătă mândru lui Tracey.

– Sunt tot timpul pregătit. Una e pentru dumneavoastră și cealaltă pentru mine. Dar am să le țin eu pe amândouă, până ajungem înăuntru.

– Am înțeles. Ei... dacă zici tu...

– Și pot să vă ascund geanta aici, dacă vreți.

– Bine. Dacă ești sigur că o mai găsim.

– Nu vine nimeni aici, în afară de mine.

Tracey îi dădu băiatului geanta și acesta o ascunse printre pietre.

– Gata? o întrebă.

– Gata, răspunse Tracey pe un ton plin de un curaj pe care nu-l simțea deloc.

– Atunci, veniți după mine. După ce ajung jos, vă fac semn cu lanterna. Fiți atentă la ce fac eu și faceți la fel.

Cu ambele lanterne într-o mână, băiatul trecu peste pietroiul din fața intrării și își strecură picioarele prin deschizătură. Și, înainte ca Tracey să-și dea seama, dispăru. Se auzi zgomot de pietre care cad și un norișor de praf se ridică în aer. Pe urmă, Tracey se auzi strigată.

– Lăsați picioarele să vă atârne în gaură și pe urmă faceți un balans cu ele. Nu vă fie frică, am lanterna aprinsă.

Tracey se așeză în poziție și își strecură picioarele în deschizătură. Se uită în jos și văzu fascicolul de lumină pe un morman de pietre și resturi care se înălța aproape până în locul în care stătea ea. *Bine măcar că nu e o cădere liberă,* își spuse.

– Stați aplecată și încercați să vă târâți, îi strigă Prometeus.

Tracey trase adânc aer în piept și își dădu drumul la picioare. Aproape că se dădu peste cap, dar reuși să-și recapete echilibrul și își înfipse călcâiele în mormanul de sub ea.

– Oho! Până aici e bine! exclamă.

Se aplecă și porni de-a bușilea în jos, până atinse podeaua peșterii. Când simți terenul solid și neregulat de pe jos, se ridică în picioare.

– Bravo! Aproape perfect! Acum, luați-vă lanterna!

– Mulțumesc, Pro, spuse Tracey și luă lanterna în mână.

Făcu un semicerc cu raza de lumină şi văzu că podeaua peşterii era plină de tot felul de resturi: ziare, un adidas vechi, cești de cafea de hârtie cerată, sticle de plastic, un pachet gol de prezervative şi multe altele. Pereții peşterii erau din stâncă neprelucrată, cu pete negru-cenuşii, roşietice şi bej. Tavanul era jos, dar nu chiar atât încât să nu poată sta în picioare.

– Ei, ce ziceți? Nu e nemaipomenit?

– E... e fascinant.

În peşteră era mult mai răcoare decât afară, dar aerul era stătut şi umed.

– Veniți după mine. Coborâm pe aici, spuse Prometeus şi o porni pe galeria din fața lor, de fapt singura pe care o vedea Tracey.

Tracey porni în urma lui Prometeus, puțin speriată dar şi plină de curiozitate. Chiar dacă era convinsă că băiatul ştie foarte bine ce face, nu se simțea bine în spațiul acesta închis şi umed. Imaginația i-o luă razna şi în fața ochilor îi apărură tot felul de creaturi. Şi ca şi cum asta nu ar fi fost de-ajuns, pe pietriş se auzi un zgomot de paşi mărunți. *O, Doamne! Şoareci!*

– Pro! Sunt şoareci pe-aici? Pro?

– Hei! Veniți aici! Trebuie neapărat să vedeți!

Tracey îl zări pe Prometeus, mai bine-zis doar un picior al lui, chiar în fața sa la o cotitură a galeriei. Porni încet, balansând permanent lanterna în speranța că va observa la timp orice eventual obstacol. Dar când ajunse aproape lângă băiat, fața şi părul i se prinseră într-o pânză de păianjen. Disperată, începu să dea din mână, încercând să o desprindă.

– Scoate-mă Dumnezeului de aici!

– Hei! Nu-i nimic, doar o pânză de păianjen, o linişti băiatul.

– Doamne, ce fiori mi-a dat! Poate... poate că ar fi mai bine să mă întorc.

– Mai întâi uitați-vă la asta! Nu vă ia mai mult de un minut, spuse Prometeus, arătând spre un loc aflat la nici doi metri în fața lor.

– Bine, dar după asta, gata! Nu cred că sunt un speolog înnăscut, cum ești tu.

– Ia uitați-vă aici!

Tracey ajunse în locul arătat de băiat și își îndreptă lanterna spre el. În peretele peșterii văzu o nișă rotundă care ducea de la podea până... Până unde? Lumină mai sus și deasupra ei apăru un tavan de lemn. *Ce naiba o fi și asta?*

Prometeus se întoarse spre ea zâmbind cu toată gura.

– Vedeți? Ce v-am zis?

– Ce e?

– E ieșirea de urgență din turnul de lângă moară. Probabil că demult era și o scară pentru coborât, dar a dispărut.

Tracey lumină din nou tavanul de deasupra ei. Chepengul de la capătul nișei era din lemn și, după câte se părea, nu fusese mișcat din loc de ani de zile.

– Dar de ce să fi fost făcută aici?

Prometeus ridică din umeri.

– Tata zice că probabil locuitorii insulei le foloseau pentru a scăpa de invadatori. De turci sau de venețieni, cine știe? Sau poate chiar pentru a trece nevăzuți de la o casă la alta. Cum fac amanții, știți?

Tracey aproape că izbucni în râs când auzi ce spusese băiatul.

– Să înțeleg că mai sunt și altele?

– A, sigur. Prin tuneluri se ajunge la o mulțime. Chiar nu vreți să mai vedeți și altceva?

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar cred că pentru o zi, îmi ajunge.

Băiatul zâmbi înțelegător.

– Nu-i nimic. Nu mă dezamăgiți deloc. În afară de tatăl meu, sunteți singura persoană care a coborât aici. Atunci, o iau eu înainte, să vă conduc.

Tracey o luă pe urmele lui Prometeus cu lumina lanternei ațintită în jos. Nu peste mult timp, zări lumina care se strecura prin intrarea în peșteră, lumină pe care nu o observase când coborâse și care acum îi arăta clar drumul.

Prometeus ajunse la rampa formată din pietre și spărturi și se întoarse spre Tracey.

– Vreți să vă țin eu lanterna?

– Cred că am să mă descurc, îi răspunse Tracey, căreia rampa nu i se mai părea la fel de dificilă acum.

– Bine, atunci eu ies.

Tracey se uita cum Prometeus se cațără pe grămada de pietre. La fiecare pas, de sub picioare porneau la vale bucăți mici de piatră, dar băiatul ajunse ușor în vârf. Se așeză pe o piatră, cu picioarele atârnate în gol.

– Am ajuns. O să vă luminez eu drumul, ca să vă fie mai ușor.

– Bine.

Tracey porni în sus pe rampă, dar imediat alunecă. Scoase o înjurătură și porni din nou, fixând bine picioarele. Când, în sfârșit, ajunse sus fără niciun incident, respiră ușurată aerul curat și se bucură să vadă din nou lumina soarelui.

– Ce aventură, Pro! exclamă pe un ton vesel, încercând să mascheze că îi fusese frică.

– M-am gândit eu c-o să vă placă!

Se aşezară unul lângă altul pe o bucată de stâncă din spatele cascadei de flori, la adăpost de priviri străine.

– Apropo! Aş vrea să te întreb ceva despre tine.

– Ce?

– Am găsit pe pat un lănţişor de aur, pus cu atenţie sub forma unei pisici. Şi cred că ai o legătură cu chestia asta, nu?

Prometeus se uită la ea şi dădu timid din cap.

– Da. E un cadou de mulţumire pentru că l-aţi salvat pe Zeus.

Tracey scoase lănţişorul de sub tricou şi i-l arătă.

– Dar e un lănţişor destul de scump. Nu sunt sigură că e bine să-l accept.

– Nu! L-am cumpărat de la magazinul de bijuterii din Oia. E al unei nemţoaice. Cea la care lucrează toţi nepoţii pe care îi are. O ştiţi?

– Nu cred.

– Ştiţi, fac uneori comisioane pentru ea, aşa că uneori mă lasă să cumpăr câte ceva ieftin, ca lănţişorul ăsta. Şi pentru nepoţii ei fac comisioane. Dar să ştiţi că nu sunt nepoţi adevăraţi. Aşa le zice ea.

– Da, dar un lănţişor ca acesta nu e deloc ieftin şi nu cred că îl merit pentru puţinul pe care l-am făcut.

– Ba da, meritaţi. Şi nu am să-l primesc înapoi. Vă rog mult.

– Chiar ai muncit pentru el?

– Da. Nu l-am furat, dacă la asta vă referiţi.

– Nu vreau să intri în cine ştie ce încurcătură din cauza mea.

– Nu am să intru, o asigură băiatul.

– În acest caz, accept lănțișorul și îți mulțumesc foarte mult. E foarte frumos și mă voi gândi întotdeauna la tine, când îl voi purta.

– A, nici chiar așa. Doar suntem prieteni, nu?

Capitolul douăzeci și șapte

Miami, Florida

Distanța dintre insula Santorini și Star Island din Miami se putea măsura în mii de kilometri. Sau, la fel de bine în milioane.

De dolari.

Economia Greciei fiind penultima din Uniunea Europeană, locuința Uraniei nu valora mai mult de unul sau două milioane de dolari, și asta grație mult-invidiatei privelişti asupra calderei.

Dar Star Island era un adevărat fenomen în Miami Beach – o insulă perfect ovală construită de mâna omului în Biscayne Bay. Așa că nu e de mirare că era unul dintre cele mai exclusiviste și scumpe locuri din lume. Legătura cu orașul se făcea printr-un pod particular care dădea chiar în MacArthur Causeway, iar

locuitorii insulei erau oameni foarte bogați și cu multă, multă influență.

Parcelele pe care fuseseră construite casele erau extravagant de mari, iar șoseaua cu două benzi care traversa insula exact prin mijloc asigura fiecărui proprietar accesul la mare. Pe mal, în dreptul fiecărei proprietăți se găsea un doc de acostare pentru iahturi. O parte din aceste docuri aveau ancorate la chei iahturi supraetajate de multe milioane de dolari. La altele se vedeau vase de pescuit tradiționale sau bărci cu motor – versiunea marină a mașinilor sport, caracteristice vârstei mijlocii.

Casele erau uriașe, cu două și chiar trei etaje. Cele mai multe fuseseră construite în stil mediteraneean, cu pereții plini de stucatură, logii și acoperiș ondulat, din țiglă veritabilă. Garajele pentru mai multe mașini adăposteau limuzine de lux, iar piscinele și terenurile de tenis erau de dimensiuni olimpice. Bineînțeles, pe lângă case erau nelipsitele locuințe ale servitorilor și pavilioane pentru musafiri.

Dar, cum cea mai prețuită era intimitatea, aceasta era asigurată de curți largi, pergole, garduri vii, peisaje artificiale și lucrări de artă.

Pe scurt, Star Island era mai mult decât un rai pentru o mână de aleși – era o adevărată fortăreață, un bastion luxos deghizat și o barieră socială, financiară și chiar fizică între Cei Care Au de Toate și restul lumii.

Și, în această seară superbă de vară, la familia Biggs se dădea un mic dineu. Proprietatea era de departe cea mai mare de pe insulă, ocupând un întreg arc al acesteia. Separată de celelalte proprietăți de un zid de coral în care erau încastrate niște porți impunătoare, proprietatea era mărginită pe trei laturi de apă,

iar pentru a putea pătrunde în ea trebuia să treci de o mică armată de gărzi înarmate.

Dar abia după ce treceai de acestea ajungeai să vezi cu adevărat Banii, reprezentați prin iahtul cu două punți, aerodinamic ca o navă din filmele SF, care se întrecea la înălțime cu palmierii regali transplantați pe insulă; prin elicopterul de lux, mare și negru de pe terenul de aterizare pardosit cu ciment și gata să-și ducă proprietarul oriunde și oricând; prin batalionul de Rolls Royce-uri și Bentley-uri adăpostite în garajul deschis pe trei laturi; și prin armata de șoferi și gărzi de corp care stăteau în grupuri, spunând în șoaptă bancuri, făcând glume și trăgând pe ascuns din țigări.

Fațada casei era un adevărat melanj de stiluri arhitecturale, legate între ele printr-o mulțime de arcade, care reușeau cât de cât să-i dea un aspect de întreg. Mijlocul casei era deschis spre cer și în același timp închis în fața celor dinafară. Acolo se afla sanctuarul unei curți interioare, în care piscina sub formă de trifoi cu patru foi era complet ascunsă vederii de un gard viu, perfect tăiat, înalt până la genunchi, care îi dădea alura unei fântâni maure.

În această curte interioară, proprietarii și oaspeții lor își beau acum cocktailurile, întinși pe sofale confortabile tapițate cu puf de gâscă sau așezați în fotolii comode. O parte din ei se găseau într-unul din numeroasele saloane aflate în casă, în jurul curții interioare. Aici, sub splendid ornamentatul tavan și între ferestrele-uși care țineau la distanță aerul umed de afară. Aici, între doi pereți acoperiți de o pereche de tapiserii belgiene din secolul al șaptesprezecelea, tronau două șeminee din timpul Renașterii, iar de pe un șevalet aflat într-un colț al încăperii un prinț de Goya,

îmbrăcat în catifea albastră, cu eşarfă de saten, care ţinea pe un deget o pasăre cântătoare, privea distant dintr-o ramă aurită.

Pentru această petrecere de logodnă, ţinuta era obligatorie şi domnii în fracuri pufăiau cu sete din ţigările de foi care, cu tot embargoul impus Cubei, se găseau din abundenţă peste tot. Iar cel care prezida întreaga adunare era bineînţeles Brian Rutherford Biggs II. Chiar şi prinţul coroanei, Brian Rutherford Biggs III, îi arăta deferenţă tatălui său, cel puţin în faţa celor prezenţi.

Printre femei, soţiile-trofeu erau tinere şi subţirele, coafate complicat şi îmbrăcate elegant şi îşi etalau bijuteriile scumpe. Cele mai în vârstă şi probabil mai înţelepte, erau la fel de elegant coafate şi îmbrăcate şi etalau la fel de multe bijuterii, poate ceva mai scumpe. Dar, indiferent de mărimea pietrelor preţioase şi a monturilor, din grup se evidenţiau două femei în jurul cărora celelalte orbitau ca nişte sateliţi sociali.

Cea mai strălucitoare şi importantă era Lillian Prescott Biggs, mama lui Brian, o aristocrată cu nas coroiat, de origine anglo-saxonă, care avea la gât doar un şirag dublu de perle, iar pe mână numai verigheta.

Cea de-a doua stea nu avea altă bijuterie decât inelul de logodnă - un briliant imens de o limpezime incredibilă. Era Georgina Kaufmann, o blondă rece de douăzeci şi opt de ani şi care avea să devină în curând nora lui Lillian. Atât Lillian cât şi Brian II erau întru totul de acord că fiul lor şi Georgina se potriveau. Pentru că Georgina fusese blagoslovită cu ceea ce era mai de preţ în ochii viitorilor socri - era moştenitoarea imperiului de centre comerciale Kaufmann. Aşa că

mariajul era de fapt echivalentul modern al vechilor căsătorii regale, care asigurau alianțele.

Doamnele beau șampanie fină din cupe de cristal. Domnii, scotch simplu. Iar lui Lillian îi plăcea coniacul. Simplu, fără gheață.

Bărbații vorbeau despre afaceri – în special despre costul terenurilor și al caselor – dar spuneau în șoaptă și glume deocheate.

Doamnele șușoteau despre ultimele acțiuni de caritate, despre ultimele creații ale marilor case de modă, despre parveniții care încercau să-și croiască drum cu coatele în cercul lor social și, mai ales, făceau tot posibilul să o includă în conversație pe Georgina, deocamdată prințesă, dar în curând regina lor.

De exemplu:

– Ai fost la prezentarea colecției lui Oscar, nu? Cea din Boca. Mi s-a părut că te văd. Și ce crezi despre colecția lui de toamnă?

Sau:

– Rochia de nuntă ți-o face Vera Wang?

Sau:

– Spune-ne, Georgina. Cum ai reușit să-l prinzi în plasă pe derbedeul ăla despre care Lillian spune că e băiatul ei?

Sau:

– Ai fost regină a frumuseții, Georgina. Nu vrei să ne scoți din încurcătură? Cine crezi că e mai frumoasă, Reese Witherspoon sau Cameron Diaz?

Brian îl bătu ușor pe umăr pe tatăl său și-i spuse în șoaptă:

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu mai poți aștepta?

– Nu. E urgent.

Tatăl își drese glasul.

– Vă rugăm să ne scuzați câteva minute. Avem de discutat ceva ca de la tată la fiu. Știți cum e când un tânăr își alege mireasa. Promit să nu stăm mult.

Din norul albăstrui de fum de trabuc se auziră șoapte și râsete. Brian Rutherford Biggs père[1] se ridică din fotoliul în care stătea. Era un bărbat înalt, cu aspect distins și păr complet alb și avea acea alură carismatică pe care o conferă banii și puterea. Fiul dădu peste cap paharul cu scotch și porni spre ușă. Când cei doi bărbați trecură pragul și ajunseră în aerul umed și înăbușitor de afară, un servitor închise repede ușa în urma lor, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Pajiștea de iarbă moale se întindea până la parapetul de beton care mărginea proprietatea. Dincolo de el, apele golfului Biscayne erau netede ca o foiță de argint, încrețite ici și colo de o briză ușoară care mișca încetișor frunzele palmierilor. Pe covorul de iarbă tunsă minuțios, se zăreau umbre fantomatice care imitau mișcarea frunzelor de deasupra lor.

Tatăl și fiul mergeau la distanță unul de altul; lăsaseră în urmă mascarada pe care o făcuseră în fața oaspeților.

– Să mergem ceva mai încolo, spuse Brian, și tatăl îl urmă spre malul apei.

Curios să afle ce anume voia Brian să discute cu el, tatăl nu se simțea deloc în largul lui, dar nu voia să arate. Rămase ceva mai în urmă și îl lăsă pe fiul său să aștepte lângă zid. Când, în sfârșit, ajunse, amândoi rămaseră pe loc, cu privirea ațintită asupra plajei din Miami.

---

[1] Tatăl (lb. franceză – n.t.)

Brian–tatăl își amintea cum arăta altădată, când linia orizontului era la un nivel mult mai jos și cum arăta acum, cu construcțiile acelea înalte care străpungeau cerul pe ambele laturi ale golfului. Investise mulți bani când începuse nebunia cu stilul Art Deco și câștigase mult mai mulți când cumpărase parcelele de teren aflat la marginea zonei construite, dărâmând vechiul și construind noul. Dar ce era și mai important era faptul că South Beach renăscuse și economia din Greater Miami se dezvoltase și continua să se dezvolte și azi. Miliarde și miliarde de dolari veniseră ca un șuvoi din America de Sud și își făcuseră cuib în băncile și investițiile din Miami. Bani din Brazilia și Argentina, ca și din alte țări latino–americane ale căror economii erau în pragul prăbușirii.

Așa că nu e de mirare că bărbatul acesta – ca și fiul de lângă el – judecau frumusețea prin prisma valorii ei în dolari și că vedeau în blocurile–turn cu apartamente de lux una dintre cele mai frumoase priveliști din lume.

– Ei? Parcă voiai să stăm de vorbă, spuse într–un final tatăl.

– E vorba de parcela aia din Coconut Grove, spuse Brian întorcându–se cu fața spre tatăl său.

Acesta continua să se uite dincolo de apele golfului. Zadarnic. Momentul magic se disipase. Oftă adânc și întrebă:

– Parcela Sullivan?

Brian dădu doar din cap, fără să spună nimic.

– Mi–ai spus că te ocupi tu de toate obstacolele ce ne stau în cale.

– Asta şi fac. Atâta doar că a apărut o mică... problemă şi am considerat că e bine să ştii. Un mic obstacol.

– Ce obstacol? Doar mi-ai spus că acest Sullivan s-a sinucis.

– E vorba de ea. De fiică.

Brian-tatăl îi aruncă fiului său o privire aspră.

– Dacă ţi-aduci bine aminte, ai spus că farmecul tău de bărbat bine va rezolva totul. Erai foarte sigur de talentele tale de Don Juan.

– Da, dar tipa a aflat de Georgina şi m-a lăsat baltă. Şi pe urmă, nu ştiu de unde a făcut rost de bani şi a plătit ipoteca.

– Isuse Hristoase! Şi acum ce propui? Mai ai şi alte idei?

Brian zâmbi sardonic.

– Da, dar ne va costa mult. Însă ne va scoate din încurcătura asta.

– Zău? Şi cum o să faci? întrebă Brian-tatăl, uitându-se lung la fiul său.

Brian rămase o clipă pe gânduri, întrebându-se cât să-i divulge tatălui său. Se întoarse cu spatele la peisajul de dincolo de golf şi porni cu pas lejer şi mâinile la spate spre celălalt capăt al proprietăţii, acolo unde plantele luxuriante asigurau maximum de intimitate. Trecu pe lângă iahtul monstruos de mare al tatălui său, la bordul căruia se afla în permanenţă un echipaj de unsprezece oameni şi se gândi că erau mult prea mulţi ochi care priveau şi mult prea multe urechi care ascultau. Aşa că intră în spaţiul verde, creat de două rânduri înalte de gard viu şi ficuşi înalţi, între care se afla o alee. În acest adevărat tunel verde, aerul i se păru dintr-odată şi răcoros şi iarba mai

moale sub picioare. De la adăpostul crengilor dese se auzea ciripit de păsări, iar în spatele lui, pașii tatălui său.

La mijlocul acestei alei verzi, gardurile vii se lărgeau, formând un adăpost circular. În mijlocul lui trona un Mercur de fontă grațios, gata să-și ia zborul etern, dar incapabil să predea scrisoarea pe care o ținea în mână. Sub el, o fântână rotundă, formată din două cercuri concentrice, ale cărei ape argintii cădeau în cascadă din cercul mic în cel mare. Pe marginea fântânii se aflau patru bănci antice, din marmură.

Întregul aranjament forma un loc foarte potrivit pentru planuri ascunse, bârfă și întâlniri amoroase ilegale. Brian se opri atât de brusc, încât tatăl său aproape că se izbi în el.

– Și, cum spuneai...

Brian își înălță capul și se uită la el cu un aer lugubru.

– Nu sunt foarte sigur că fac bine împărtășindu-ți toate astea. Consider însă că am obligația să-ți spun exact ce am de gând să fac, mai ales că e vorba de foarte mulți bani.

– Da, te înțeleg.

– Dar, chiar dacă ne va costa mai mult decât ne-a costat taică-său, vom scăpa de Tracey Sullivan și vom rămâne și cu mâinile curate.

– Dar parcă bătrânul s-a sinucis, spuse Brian tatăl, privindu-și lung fiul.

Brian zâmbi.

– Într-un fel... da. Oricum, nu cred că vreunul din noi are calificarea necesară pe care o cere situația de acum.

– Și? întrebă nerăbdător Brian-tatăl.

– Am să mă folosesc de aceeaşi persoană ca şi data trecută. Dar, de data asta, preţul e de un milion de dolari.

Brian-tatăl rămase cu gura căscată.

– Un milion de dolari? Şi eşti convins că persoana asta a ta e în stare să rezolve problema?

– Absolut. Doar să-mi laşi mână liberă şi să nu pui întrebări.

Brian-tatăl înălţă din umeri.

– Dacă stăm să ne gândim ce miză mare e în joc, ce e un milion de dolari? Trebuie neapărat să punem mâna pe parcela aia. Am să-ţi pregătesc o valiză cu bani lichizi. Între timp, tu ia legătura cu persoana respectivă. Sper să nu uiţi însă că ideea ta fantasmagorică de a o face pe o anumită fată să se îndrăgostească de tine a eşuat şi ne-a adus în situaţia de acum.

Brian se strâmbă. Sperase că tatăl său va fi mândru de aranjamentul făcut de el.

– Trebuia neapărat să subliniezi lucrul ăsta, nu?

Tatăl îi răspunse printr-un zâmbet plin de amărăciune.

– Nu crezi că musafirii ne aşteaptă de prea mult timp? Ai uitat că dineul ăsta e dat în onoarea ta şi a logodnicei tale şi că trebuie să fie un moment fericit?

Capitolul douăzeci și opt

Santorini, Grecia

Tracey trecu prin fața unui magazin cu costume de baie și decise să intre și să arunce o privire. Nu i-ar fi stricat deloc un costum nou, ca oricărei fete născute și crescute în Miami. Descoperi însă că prețurile erau extrem de mari. *Cred că e un exemplu foarte elocvent despre globalizarea economică de care se tot vorbește.*

După ce se uită la câteva costume, își spuse că totuși va cumpăra unul. *Ce naiba, nu pot să mă răsfăț și eu un pic? Doar muncesc ca un bou în jug.* Luă un costum-maieu, cu aspect cam demodat, dar foarte frumos, și îl ridică în lumină.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu ești destul de bătrână pentru așa ceva! Poate că nu-ți place să arăți prea multe, dar nici nu trebuie să fii atât de pudică.

Vocea din spatele ei era inconfundabilă şi Tracey se întoarse zâmbind.

– Mark! Şi eu care mă gândeam că nu am să te mai văd până la cină.

– Mi-am rezolvat deja o mulţime de probleme şi m-am hotărât să dau o raită prin oraş... cu speranţa că am să te întâlnesc.

Tracey simţi un nod în gât. Îşi spuse că interesul lui Mark se transformase clar în atracţie. Dacă nu cumva lucrurile stătuseră astfel de la bun început.

– A, pun pariu că Maria Stefanou te-a trimis să mă urmăreşti.

– Nu. Absolut deloc. M-am întâlnit cu Prometeus şi mi-a spus că ai ieşit în oraş, aşa că m-am hotărât să te caut. Pe urmă te-am văzut prin geamul vitrinei şi... iată-mă! Te-ar deranja foarte tare dacă am merge împreună?

– Sper să nu o deranjeze pe Urania... dacă află.

– Să ştii că nu dau nici doi bani pe ce spune Urania.

– A! Deci, când pisica nu-i acasă, joacă şoarecii pe masă, nu? spuse Tracey privindu-l drept în ochi.

– E o zi mult prea frumoasă ca s-o lăsăm pe Urania să ne-o strice.

Mark rămase o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

– Prometeus mi-a spus că ai de gând să faci o plimbare cu barca pe caldera.

– Da, aşa mă gândeam.

– Eu am o idee mai bună. Hai cu mine!

Şi, luând-o pe Tracey de mână, se îndreptă spre uşă.

– Dar... dar costumul meu de baie?

– Lasă-l încolo. Nu ai nevoie de el, acolo unde mergem noi.

– Şi unde anume mergem?

– Vino după mine, iar eu am să fac toate aranjamentele.

Mark mergea repede înapoi, spre casa Uraniei. Se opri brusc şi se întoarse spre Tracey.

– Ai pagerul la tine?

– Maria Stefanou nu m-a lăsat să plec fără el.

– Pot să-l văd?

– Sigur că da, spuse Tracey şi, după ce scotoci câteva clipe prin geantă, i-l întinse.

– Mulţumesc.

Mark îi luă pagerul din mână, se îndreptă spre un coş de gunoi şi îl aruncă în el.

– Ce faci?! Maria Stefanou o să mă omoare!

– N-o să te omoare. O să-i spui că l-ai pierdut. Oricum, e singurul mod de a ne asigura că nu ne va deranja nimeni.

– O să se-nfurie!

– Poate că Maria Stefanou e proprietara principală a casei, dar asta nu-i dă dreptul să-ţi controleze viaţa.

– Ce vrei să spui? Am crezut că vila e a Uraniei.

– Maria Stefanou are cincizeci şi unu la sută din ea. Guvernul grec le cere americanilor să fie coproprietari cu un cetăţean grec când îşi cumpără o proprietate aici. Iar cetăţeanul grec trebuie să fie majoritar. Santorini e considerată graniţă.

– Nu mă mai mir că face uneori pe şefa, spuse Tracey.

– Da, dar după cum am mai spus, asta nu-i dă dreptul să aibă control asupra vieţii tale.

– Dacă zici tu.

– Da, așa zic eu.

– Dar tu? Tu ți-ai luat pagerul sau celularul?

– Le-am lăsat acasă. Și acolo vor rămâne și după ce vom fi gata cu bagajele și vom pleca.

– Gata cu bagajele? Și vom pleca? Unde vom pleca?

– Ai să vezi. Lasă totul pe seama mea.

Și Mark o luă pe Tracey de mână și porni repede spre vilă.

Când ajunseră la poartă, Tracey își căută cartela în geantă, dar nu o găsi. *Unde dracu am pus-o? Știu că o aveam când am plecat să o caut pe doamna Stefanou. Și cred că o aveam și când am stat la umbră, lângă zid.*

– N-o mai căuta. A mea e la îndemână, spuse Mark și deschise poarta.

Porniră pe alee în jos, dar Tracey continua să-și caute cartela? *Doamne! Una e să-l las pe Mark să-mi arunce pagerul și cu totul alta e să pierd cartela de intrare. Nu cred că am să-i spun prea curând Mariei Stefanou de chestia asta.*

Micul avion aterizează lin pe Aeroportul Eleftherios Venizelos. Imediat apăru un taxi care îi luă și îi scoase pe autostrada aproape goală care ducea spre Atena. Dar nu peste mult timp, Tracey descoperi că se aflau imobilizați într-unul dintre cele mai mari blocaje rutiere pe care le văzuse vreodată. Și asta pentru că autostrada cea nouă avea o lungime de doar câțiva kilometri, după care se intra drept într-o șosea veche și foarte circulată.

– Îmi plăcea mai mult aeroportul vechi. Și nu numai mie. Era chiar pe malul mării, vizavi de portul

pentru iahturi şi se putea ajunge mult mai repede în oraş. Totuşi, dacă lăsăm deoparte faptul că puteai vedea mai repede Acropole, nu poţi să vii în Grecia şi să nu vezi şi altceva din Atena. Multora nu le place oraşul pentru că e foarte aglomerat, zgomotos şi poluat, dar trebuie văzut. Sincer vorbind, am văzut şi oraşe mai rele.

După frumuseţea care făcea să ţi se taie respiraţia, din Santorini, Atena părea într-adevăr un coşmar urban, dar Tracey, emoţionată, o consideră foarte atrăgătoare. Avusese rezerve când Mark îi spusese ce plan are, dar trecuse uşor peste ele, poate şi datorită atracţiei tot mai puternice dintre ei. Iar acum era încântată că lăsase deoparte precauţia, pentru că simţea cum se molipseşte de vibraţiile puternice ale oraşului.

– Ce sunt alea? Chestiile alea nostime de pe toate acoperişurile?

– Panouri şi baterii solare. Le vezi peste tot, în Grecia.

– Nu mi-aş fi închipuit.

Când ajunseră în centrul oraşului, Tracey rămase impresionată de numărul mare de clădiri în stil neoclasic, apoi de-a dreptul uluită când zări prima construcţie cu adevărat antică ce se ridica maiestuos în faţa ochilor.

– Ce e aia?

– Templul lui Zeus.

– Şi aia?

– Arcul lui Adrian. A fost construit cu faţa spre Acropole, pentru a demonstra puterea lui Adrian.

– O, Doamne! Ia uite! E Melina Mercuri!

Mark dădu din cap şi zâmbi indulgent.

– Şi grecii au pus o sculptură care o reprezintă chiar în faţa Arcului lui Adrian.

Ieşiră din bulevard şi intrară pe nişte străduţe strâmte.

– Să ştii că hotelul la care mergem nu e deloc grandios. E o pensiune mică, de familie, chiar la marginea pieţei Plaka, dar sunt convins că o să-ţi placă.

– Sunt sigură.

Aproape imediat şoferul opri în ceea ce părea o fundătură. Mark deschise portiera.

– Am ajuns. Casa Dorică.

Tracey aproape ţâşni din maşină, fără să mai aştepte ca Mark sau şoferul să-i deschidă portiera. În faţa ei văzu o alee îngustă, pavată cu marmură şi mărginită de clădiri cu trei şi patru etaje. La dreapta se înălţa Casa Dorică, o clădire în stil neoclasic, ca mai toate clădirile construite în secolul al nouăsprezecelea, în jurul pieţei Plaka.

Mark plăti cursa apoi îşi luară pe umăr puţinele bagaje pe care le aduseseră cu ei. Urcară cele câteva trepte care duceau la hotel, apoi iar câteva şi intrară într-un hol mic. Tracey simţi că intraseră într-o oază de linişte. Pe pereţii înalţi şi pe tavan erau picturi murale stilizate, iar la stânga ei văzu o încăpere mică în care se lua micul dejun. În încăperea din dreapta văzu vaze cu flori şi câteva persoane care se uitau la televizor.

– Mark! strigă din spatele biroului de recepţie un bărbat cărunt, frumos bronzat şi cu ochelari.

Bărbatul veni spre ei şi dădu mâna cu Mark, pe urmă se întoarse spre Tracey.

– Iar dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Sullivan, îi spuse, măsurând-o cu un ochi expert.

– Da, eu sunt, spuse Tracey zâmbind.

– Iar eu sunt Panos. Mă bucur că ați venit. V–am rezervat camerele pe care le–ați cerut.

– Perfect. Atunci, mergem direct sus, să despachetăm, spuse Mark.

Panos aduse cheile și i le întinse lui Mark.

– Ne vedem mai târziu, spuse, făcându–i cu ochiul lui Mark.

Urcară pe scară până la etajul unu și ajunseră într–un hol larg din care se intra în patru camere. Mark descuie ușa uneia dintre ele și o deschise larg. Tracey intră și se uită în jurul ei. Era o cameră mică, cu un pat de o singură persoană și o toaletă. Din ea se intra într–una mai mare, cu pat dublu, toaletă și scaune. Pereții incredibil de înalți erau tapetați cu o hârtie veche și îngălbenită și totul era foarte vechi, dar și foarte curat. Pe balcon se ieșea printr–o ușă dublă.

– Ți–am spus că nu e foarte elegant.

– Îmi place foarte mult, spuse Tracey și ieși pe balcon.

– Vai, Mark! Vino aici!

Mark zâmbi atotștiutor și ieși după ea pe balcon.

– Ia uite! Să fie oare ce cred eu că e?

– Absolut! Cel puțin o parte.

– Acropole! Mi–am dorit dintotdeauna să o văd, spuse pe un ton visător Tracey.

– Atunci, știi ceva?

– Ce?

– Dacă te grăbești și ești gata foarte repede, mai avem timp să urcăm până acolo și ai să vezi totul cu ochii tăi.

– De–abia aștept!

– Mă dor picioarele de simt că mor! Dar nu cred că am mai fost vreodată atât de fericită.

Tracey scoase din geantă un pachețel de batiste de hârtie și începu să-și șteargă transpirația de pe față și gât.

Mark începu să râdă.

– E ceva de urcat, nu?

– Da, dar pentru mine coborârea a fost chiar mai grea decât urcatul. E ca și cum te-ai afla undeva în spațiu fără nimic în jurul tău, în afară de aer. Și totuși a meritat din plin. Partenonul e una din puținele minuni ale lumii pe care le-am văzut și care nu m-a dezamăgit. Și e mult mai mare decât mi-am imaginat eu.

Stăteau la o măsuță într-o cafenea în aer liber din Plaka, înconjurată de pereți din lemn traforat acoperit cu iederă. Chiar și cu hoardele de turiști care se îngrămădeau zi și noapte pe străduțele înguste și întortocheate ale vechiului bazar, locul avea un aer de intimitate. Pe măsuță erau nelipsitele sticle cu apă și două cești de *café fredo.*

Tracey băgă înapoi în geantă pachețelul de batiste și ridică privirea. De cealaltă parte a mesei stătea Mark, cu un zâmbet ușor pe buzele senzuale și ochii plini de foc. Tracey îi susținu o clipă privirea, pe urmă, simțind că roșește, se uită în altă parte. Când își întoarse din nou privirea spre el văzu că zâmbea în continuare.

– De ce zâmbești așa? îl întrebă încercând să nu pară foarte interesată de răspuns.

– Din cauza ta și a tuturor celor din jur. Mă bucur că-ți place ce vezi.

Peste câteva minute, porniră din nou pe străduțele aglomerate din Plaka, uitându-se amuzați la spectacolul

oferit de turişti şi de magazinele cu suveniruri. Ieşiră din Plaka şi se îndreptară spre piaţa Sintagma, unde admirară clădirea Parlamentului şi gărzile îmbrăcate bizar, dar şi extrem de încântător. Îşi continuară plimbarea, admirând alte şi alte monumente şi clădiri, dar şi efectul magic pe care li-l confereau reflectoarele. Arcul lui Adrian, Templul lui Zeus, pe care le văzuseră la lumina zilei, cât şi Acropole pe care o puteau zări din anumite puncte, erau mult mai frumoase noaptea.

Când în sfârşit, simţiră că nu mai pot merge, Mark propuse să ia cina la o mică tavernă despre care le spusese Panos.

– E foarte aproape de hotel, aşa că nu va trebui să mergem mult cu stomacul plin.

– Întru totul de acord, îi aprobă Tracey.

Găsiră taverna aflată la etajul al doilea al unei case vechi şi acoperite de iederă, dintr-o zonă retrasă. Se aşezară la o masă iluminată de lumânări de pe o terasă largă.

– Parcă nici n-ar exista turişti prin jur, spuse Tracey.

– Aşa e. Panos nu ne-ar fi trimis în niciun caz într-un loc plin de turişti. Aici se pare că sunt mai mult localnici. Studenţi, artişti şi vecini.

Îşi aleseră mâncarea de pe o tavă enormă adusă de un chelner, arătând cu degetul ce anume feluri doreau din multitudinea de farfurioare şi boluri. Caracatiţă în sos, sardele minuscule prăjite întregi, chifteluţe, salată de castraveţi cu roşii şi ceapă şi telemea proaspătă. În plus, o stică din vinul casei.

– Ce zici?

– Fantastic. Îmi plac toate mâncărurile tradiţionale.

– Şi mie. Vrei ceva ca desert?

– Nici vorbă! După atâta mâncare...

– Atunci achit şi mergem direct la hotel.

La hotel, se opriră în hol să-şi ia cheile şi să mai schimbe câteva cuvinte cu Panos.

– V-a plăcut Atena, domnişoară Sullivan?

– La nebunie! Am crezut că e mult mai murdară şi mai zgomotoasă. Aşa ştiam de la alţii.

– Am făcut curăţenie pentru Jocurile Olimpice. În plus, oamenii devin din ce în mai conştienţi de ceea ce înseamnă poluare.

– Cred că e minunată, spuse pe un ton plin de convingere Tracey.

– Mă bucur. Şi sper ca amândoi să vă simţiţi bine cât staţi aici.

– Aşa va fi, spuse Mark.

Când ajunseră la etaj, se opriră şi se uitară lung unul la celălalt.

– Vrei să intri un minut la mine, să bem ceva? Am nişte apă minerală.

Tracey începu să râdă.

– Toată lumea din Atena merge cu sticle de apă după ea. Şi eu am, ai uitat? Dar cred că am să mă culc imediat. Sunt extenuată.

– Bine, spuse Mark când o văzu pe Tracey băgând cheia în broască, dar ezita încă să se ducă în camera lui.

Tracey se întoarse spre el şi zâmbi timid.

– Ne vedem dimineaţă.

– Să dormi cât de mult poţi. Eu aşa am să fac.

– Bine. Noapte bună, spuse Tracey, deschizând uşa.

– Noapte bună, Tracey.

Mark se uită lung după Tracey şi se duse în camera lui, fără prea multă tragere de inimă. *Fir-ar să fie!*

își spuse, trântind ușa în urma lui. Dacă... dacă... Dacă ce? Nu știa nici el ce. De un lucru era însă foarte sigur – că o dorea cu disperare pe Tracey. Dar, de teamă să nu o sperie și să o facă să fugă de el, nu avea de gând să forțeze lucrurile.

O să fie o noapte lungă și singuratică, mai ales cu ea în camera de alături. Se uită cu ură la tapetul de pe peretele ce îi despărțea și scoase o înjurătură, apoi zâmbi. *Mai e și mâine. Și mâine-noapte. Poate... cine știe...?* Clătină din cap și se duse și opri aparatul de aer condiționat. *Mai bine nu mă mai gândesc acum. Nu e bine să-mi fac iluzii prea mari.*

Tracey deschise ușa și ieși pe balcon. În depărtare, zări o parte din Acropole, inundată de lumina reflectoarelor, ca și întreg Partenonul. Se uită un timp visătoare la el, pe urmă intră în cameră. Trase draperiile și începu să se dezbrace. Rămase surprinsă când văzu că hainele îi erau umede. Atena e și fierbinte și umedă, iar ea și Mark merseseră mult pe jos. Briza ușoară o făcuse să nu-și dea seama cât de sufocant era afară iar însoțitorul ei atât de plăcut, că nici măcar nu se gândise la asta.

Închise complet ușa de la balcon și porni aerul condiționat. Se spălă pe mâini și pe față și își trase pe ea un tricou lung și vechi pe care îl luase pe post de pijama. Se întinse pe patul care părea să o invite și stinse lumina. Închise ochii și așteptă să adoarmă. În van. Cu ochii minții, îl vedea pe Mark Varney; pe Mark Varney cel cu trăsături frumoase și zâmbet luminos; pe Mark Varney, cu manierele sale curtenitoare și umor sănătos; pe Mark Varney cel de dincolo de peretele de lângă ea.

Lui Tracey îi era limpede că Mark se simte atras de ea. Altfel de ce să facă o astfel de excursie cu ea? Nu i se părea deloc un simplu gest de amabilitate. Se suci şi se răsuci în aşternut cu inima şi mintea chinuite de gânduri şi sentimente contradictorii. Până la urmă, fu nevoită să-şi recunoască atracţia puternică pe care o simţea faţă de Mark Varney. Mai puternică decât orice altă atracţie pe care o simţise vreodată faţă de un bărbat. Îşi aranjă mai bine perna sub cap. *Dar nu e numai atracţie. E ceva mult, mult mai puternic.*

Tracey se uită prin întuneric la peretele despărţitor. *Te doresc. Te doresc cu disperare,* îi şopti.

Capitolul douăzeci și nouă

Atena, Grecia

Tracey deschise ochii. O clipă se simți confuză. *Unde mă aflu?*, se întrebă, ridicându-se în capul oaselor și întinzându-se. Privi în jurul ei și găsi răspunsul. Tapetul decolorat, urmele de pictură murală de pe tavanul înalt și ușile duble ale balconului îi aduseră un zâmbet pe buze. Se uită la ceasul de mână, pus pe noptieră. Opt și un sfert. Sări repede din pat, trase pe ea o pereche de pantaloni scurți și ieși pe balcon.

Cacofonia de claxoane, zgomotul de motociclete, scutere și autobuze și vocile stridente ale oamenilor o asurziră. Simți cum o mănâncă nasul din cauza gazelor de eșapament care umpleau aerul. Ridică privirea și văzu că Partenonul era încă la locul lui, pe Acropole, acolo unde stătea de două mii cinci sute de ani.

Nerăbdătoare să mănânce şi să pornească imediat la plimbare, făcu repede un duş, se fardă uşor şi se îmbrăcă în haine curate. Se întrebă dacă Mark se trezise şi era gata să-i bată la uşă sau să-l sune, dar îşi spuse că e mai bine să nu-l deranjeze, în caz că mai dormea încă. I-ar fi plăcut să ia cu el micul dejun, dar nu o deranja ideea că va mânca singură.

Plină de nerăbdare şi emoţie la gândul că va vedea iar lucruri noi şi minunate, coborî în hol, unde se opri să se uite la litografiile de pe pereţi, în care se vedeau diverse insule şi ruine greceşti.

Panos nu era la biroul de recepţie şi pe Tracey o întâmpină mama acestuia – domnişoara Vicky, cum i se spunea.

– Bună dimineaţa, domnişoară Sullivan. Aţi dormit bine?

– Da, mulţumesc.

Domnişoara Vicky bătu încântată din palme.

– Bravo! Şi acum, sunteţi gata pentru micul dejun?

– Absolut!

– Vă rog să mă urmaţi. Cred că vă aşteaptă cineva.

Tracey intră în încăpere şi îl văzu pe Mark aşezat la o masă pentru două persoane. Era proaspăt ras şi îmbrăcat cu haine curate şi frumuseţea lui o făcu pe Tracey să tresară. Mark îi zâmbi şi ea îi întoarse zâmbetul.

– Ceai sau cafea? întrebă domnişoara Vicky, în timp ce Tracey se aşeza pe scaun.

– Cafea, dacă sunteţi amabilă, spuse Tracey, uitându-se în jurul ei la ceilalţi oameni din încăpere.

– Ai dormit bine? o întrebă Mark.

– Da. Tu?

– Tun, răspunse Mark şi sorbi din cafea.

O chelneriță îi aduse lui Tracey micul dejun: o cafetieră mică, suc de portocale, un ou fiert, o farfurioară cu măsline și un platou pe care erau felii de pâine prăjită, o chiflă și o caisă decojită.

Tracey începu să mănânce și Mark se uita la ea, încântat să vadă că îi plăcea mâncarea.

– Ce ai vrea să facem astăzi? Mă gândeam că, întrucât nu avem prea mult timp, să facem ce vrei tu.

– Tu ești cel care cunoaște orașul. Așa că mai bine hotărăște tu.

– Bine. Atunci mănâncă tot, pentru că ai să ai nevoie de energie. Și pune-ți cei mai comozi pantofi.

* * *

Tracey era bucuroasă că urmase sfatul lui Mark. Se înserase deja când ajunseră înapoi la pensiunea lui Panos. Ziua trecuse ca un vârtej de vânt și capul îi era plin de impresii amețitoare, lăsate de multitudinea de ruine de marmură, busturi și statui antice, morminte și bijuterii vechi, bazaruri exotice, picturi și mozaicuri, icoane și miros de tămâie.

– Ce ți-a plăcut cel mai mult? o întrebă Mark în timp ce urcau treptele abrupte și înguste ce duceau la Casa Dorică.

– E o întrebare la care mi-e imposibil să răspund. Nu cred să mai fi văzut vreodată atâta frumusețe într-o singură zi. Muzeul Național de Arheologie, Muzeul Bizantin, toate bisericile... Toate mi se învălmășesc acum în minte.

– Am ajuns. Pun pariu că ești extenuată.

– Și fascinată, îl completă Tracey zâmbind.

– Mă bucur. Ce-ai zice să facem o mică pauză, să ne spălăm şi să ne schimbăm pentru cină? Dacă vrei, poţi să tragi un pui de somn.

– Un pui de somn? Glumeşti? Când mai sunt atâtea de văzut?

Dar în ciuda protestelor, Tracey a tras un pui de somn după ce a făcut duş. Se întinsese pe pat cu intenţia să-i scrie ceva lui Maribel pe una din ilustratele pe care le cumpărase în timpul zilei. Şi adormise. O trezise telefonul de pe noptieră.

– Alo, răspunse cu voce răguşită de somn.

– Dormeai, nu? Vrei să nu mai ieşim?

– În niciun caz! strigă Tracey, acum sunt trează de-a binelea. Doar nu crezi că ai să scapi aşa de uşor!

– Ţi-ajunge o jumătate de oră să te pregăteşti?

– Da. Ne întâlnim jos?

– Perfect. Te aştept în hol.

Tracey puse receptorul în furcă şi sări din pat. Intră în baie, îşi trecu repede cu pieptănul prin păr şi se fardă uşor, o idee mai mult decât dimineaţă. Îşi dădu seama că nu prea avea din ce să aleagă ca îmbrăcăminte şi regretă că nu şi-a luat mai multe cu ea. Oricum, era prea târziu aşa că trebuia să se mulţumească cu un tricou din bumbac bleumarin şi o pereche de pantaloni albi.

Când fu gata, se mai uită o dată în oglindă. Adăugă un pic de roşu pe obraji, luă cheia şi ieşi repede din cameră. Mark o aştepta în hol.

– Te deranjează dacă mergem pe jos? o întrebă Mark, când ajunseră pe aleea pavată cu marmură.

– Chiar mi-ar plăcea.

Seara era caldă şi umedă, dar briza le răcorea plăcut pielea. Trotuarele înguste erau pline de oameni care

se îndreptau grăbiți spre chioșcurile și fast-foodurile din piața Sintagma.

– Unde mergem? întrebă Tracey.

– La Kolonaki. Nu e departe și sunt convins că o să-ți placă.

Pentru a ajunge la Kolonaki, trebuia să urce un deal abrupt. În timp ce urcau Tracey își dădu seama că intrau într-o Atenă complet diferită. Peste tot erau buticuri moderne și magazine cu antichități care dădeau locului un aer de bogăție și farmec. Când în sfârșit ajunseră în piața Kolonaki, rămase uluită de priveliștea oferită de sutele de oameni așezați sub copertinele uriașe de pânză ale cafenelelor cu terasă, atât pe artera principală cât și pe străduțele perpendiculare pe ea.

– Dumnezeule mare! N-am văzut în viața mea așa ceva!

– E o priveliște minunată, nu? Și să știi că aproape toți sunt localnici care ies din casă să vadă și să fie văzuți. Așa e în fiecare după-amiază și seară, când e vreme bună.

– E un fel de variantă bogată a pieței Plaka, fără turiștii și magazinele cu suveniruri de acolo, spuse Tracey.

– Nu și pentru cei care caută magazine Gucci și Prada. Pe aici, spuse Mark, arătând spre o alee pavată care trecea printre cafenele.

Magazine și restaurante luxoase se înghesuiau unul în altul, iar în c[illegible]pacii înalți, cu frunziș bogat, atârnau șiraguri de beculețe albe. Abundența de plante luxuriante completa aspectul de junglă de lux. Clienții stăteau sub umbrele la lumina lumânărilor și aromele care emanau dinspre restaurante erau minunate.

– E de-a dreptul magic. Parcă ne-am afla pe un tărâm fantastic.

– Îmi pare bine că-ți place. Și eu cred că e un loc absolut deosebit. Gata, am ajuns.

Restaurantul era o construcție extrem de luxoasă, în stil postmodern, tot numai marmură și lemn exotic, sticlă și alamă.

– Sper să nu te deranjeze că e un restaurant italian.

– Arată superb, spuse Tracey.

După ce se așezară la o masă de pe terasă, Mark comandă o sticlă de șampanie Veuve Clicquot, salate, fructe de mare și *tiramisu* cu cafea expresso. În timpul mesei discutară despre cele văzute până acum, dar, încetul cu încetul, conversația devenea tot mai intimă.

Mark îi povesti lui Tracey despre ambițiile pe care le avea pentru agenția sa, pe urmă o întrebă ce planuri avea ea după plecarea din Grecia.

– Nu știu prea bine. Am să mă duc acasă, în Miami, asta e sigur. S-ar putea să mă întorc la vechiul loc de muncă, dacă vor mai avea un post pentru mine.

– Dar scrisul? Nu poți renunța la el. Ești prea bună. Și ești al naibii de bună ca scriitor la negru.

Încântată de interesul pe care i-l arăta Mark, Tracey zâmbi.

– Îmi pare bine să văd că ai încredere în mine. E foarte important.

– Tot ce am spus e adevărat, crede-mă. Dar, în rest, cum stai cu viața? Te vezi cu cineva?

Tracey își feri privirea, pe urmă spuse pe un ton răgușit.

– Mă vedeam. Dar... s-a terminat.

– Ce s-a întâmplat? Sau crezi că sunt prea curios?

Tracey clătină din cap.

– Nu, absolut deloc. Pe scurt, se mai întâlnea şi cu altcineva. Aşa că m-am despărţit de el.

– Şi încă suferi? o întrebă blând Mark.

– Da, cred că da. Un pic. Ceea ce m-a durut cel mai tare a fost faptul că m-a minţit.

Tracey se hotărî să-i spună lui Mark întreaga poveste şi acesta o ascultă în tăcere, uitându-se fascinat la ea şi sorbindu-i cuvintele.

– Cred că acum, cel mai greu lucru pentru mine e să învăţ să am din nou încredere în mine însămi. În instinctele şi judecata mea. Cum de m-am lăsat păcălită aşa?

– Dacă aş şti răspunsul la întrebarea asta, aş fi miliardar, nu crezi? Dar, când suntem îndrăgostiţi, sau avem impresia că suntem îndrăgostiţi, credem în orice, nu?

– Aşa e, răspunse cu un oftat Tracey.

– Dar nu e bine să laşi chestia asta să-ţi deformeze felul în care gândeşti despre tine. Cred că, pentru vârsta ta, ai o maturitate şi o capacitate de introspecţie deosebite.

– Eşti foarte amabil, dar eu tot mă simt ca o proastă.

– Recunosc că şi eu m-aş simţi la fel, spuse Mark şi amândoi începură să râdă.

Mark achită nota de plată şi porniră încet înapoi, spre pensiunea lui Panos. În piaţa Sintagma, trotuarele erau supraaglomerate şi, de câteva ori Tracey îşi pierdu echilibrul, din cauza coatelor primite. Dar de fiecare data, Mark reuşi să o prindă, înainte să cadă.

– Te-am prins... şi nu am să-ţi mai dau drumul, spuse la un moment dat.

Vocea îi era jucăușă, dar expresia de pe față foarte serioasă.

Lui Tracey îi făcea plăcere să simtă atingerea trupului viguros al bărbatului care o strângea la piept, așa că nu îl împinse. I se părea ceva normal și, după câteva dăți, jena de la început dispăru.

Ajunseră la Casa Dorică și se opriră în holul de la etaj, în fața camerei lui Tracey. Mark o strânse în brațe. Tracey își aduse aminte cât de mult dorise asta seara trecută și se uită fix în ochii lui. Nu simțea nimic altceva decât că își dorea să fie cu el în noaptea asta, toată noaptea. Mark se aplecă și o sărută tandru pe buze, strângând-o și mai tare la piept și Tracey îi întoarse sărutul. Rămase încântată de mirosul plăcut al bărbatului care o strângea în brațe, dar și de masculinitatea lui, pe care o simțea tot mai pregnant.

Mark o sărută din nou, de data asta mai senzual și începu să o mângâie, mai întâi pe spate, apoi pe fesele rotunde și tari, lipind-o de el.

Tracey se trase puțin înapoi, scoțând un oftat de plăcere, și Mark începu să o sărute pe urechi și pe gât.

– Facem... facem o adevărată scenă pe hol, șopti Tracey și se dezlipi cu greu de buzele moi.

– Asta înseamnă că trebuie să intrăm. Doar nu vrem să deranjăm pe cineva, spuse Mark zâmbind.

– Evident că nu, răspunse Tracey și, desfăcându-se cu regret din îmbrățișare, începu să caute cheia.

– Lasă-mă pe mine, spuse Mark.

Tracey îi dădu cheia și Mark descuie ușa și o ținu larg deschisă, ca Tracey să intre. Închise ușa în urma lor și o încuie, pe urmă aprinse lumina și o luă din nou pe Tracey în brațe, împingând-o spre dormitor. Când

ajunseră lângă pat, își strecură mâinile sub tricoul de bumbac și mângâie ușor pielea goală.

Lui Tracey i se opri respirația când simți cum degetele ajung la sâni și încep să îi frământe ușor căutând sfârcurile.

– Hmm, ce bine e! Lasă-mă pe mine să te dezbrac.

Tracey făcu un pas înapoi și Mark îi trase rapid tricoul peste cap și desfăcu închizătoarea sutienului. Le aruncă pe un scaun și rămase nemișcat, fermecat de splendoarea bustului din fața sa. Întinse mâna și atinse ușor pielea dintre sâni. Coborî spre pelvis, pe urmă urcă din nou spre sâni. Îi cuprinse în căușul palmelor și începu să frământe sfârcurile cu vârful degetelor.

Tracey se simți cuprinsă de un fior electric, un fior cum nu mai simțise cu niciun alt bărbat. Nerăbdătoare să simtă pielea bărbatului de lângă ea, își strecură mâinile sub tricou și începu să-l mângâie. Într-o fracțiune de secundă, Mark își scoase tricoul și îi dădu drumul pe jos. O lipi pe Tracey de el. Se aplecă și o sărută între sâni, își trecu limba peste sfârcuri, apoi îi lua pe rând între buze, făcând-o pe Tracey să freamăte de dorință.

Cu mâini tremurânde, Mark încerca în zadar să descheie pantalonii lui Tracey, așa că fata și-i descheie singură și le dădu drumul în jos. Făcu un pas în lateral, ieși din ei și își dădu jos chiloții. Imediat, Mark își scoase și el pantalonii și chiloții.

Rămaseră așa goi, unul în fața celuilalt, atingându-se ușor cu mâinile, până când Mark o luă din nou în brațe și o strânse la piept. Simți cum trupul fetei tremură de plăcere și o întinse pe pat. Rămase deasupra ei, urmărindu-i mișcările de felină, când își aranjă perna.

Tracey se uita la musculatura bine conturată chiar şi în lumina slabă, la penisul ce se zbătea, cerşind satisfacţie şi la zâmbetul ce flutura pe buzele lui Mark, în timp ce privea încântat trupul gol întins pe pat.

Mark îşi aranjă genunchii între picioarele lui Tracey şi începu din nou să o mângâie pe sâni, coborând spre pubis, până simţi că fata e pregătită şi umedă între coapse.

Când Mark o atinse în cel mai intim loc al ei, Tracey începu din nou să tremure şi întinse mâna şi îi atinse penisul, apoi îl cuprinse cu degetele. Auzi cum Mark icneşte excitat şi porni să mângâie penisul care vibra sub degetele ei.

Incapabil să mai suporte, Mark se prăbuşi peste trupul fetei şi gâfâind pătrunse încet în ea, înfrânându-şi dorinţa de a pătrunde sălbatic şi dorind să prelungească la nesfârşit plăcerea.

Tracey icni de plăcere când simţi cum penisul pătrunde în ea şi îşi ridică pelvisul în întâmpinare, făcând un singur trup din două.

Mark simţi dorinţa tot mai mare a fetei şi nemaiputându-se abţine, îşi acceleră mişcările de du-te-vino până când acestea îi scăpară pur şi simplu de sub control. Simţi doar cum muşchii sexului în care se cufundase se încordează brusc şi o auzi pe Tracey gemând de plăcere. Urmă o frenezie a dorinţei, o explozie de plăcere şi spasme repetate ale trupului de sub el, care se contracta în valuri de orgasm.

Cu respiraţia tăiată, rămase deasupra trupului lui Tracey, acoperindu-i faţa şi gâtul cu sărutări şi strângând-o în braţe. Tracey se agăţă cu disperare de el, sperând din tot sufletul că nu va uita niciodată acest moment extatic.

Într-un târziu, Mark se rostogoli pe o parte și rămase cu privirea ațintită în ochii lui Tracey. Încetul cu încetul respirația le reveni la normal.

– A fost... a fost minunat... fantastic, se bâlbâi Mark, mângâind-o ușor pe spate pe Tracey.

– Da. N-am mai simțit niciodată așa ceva, murmură Tracey.

Și așa și era pentru că, până acum, nu mai făcuse niciodată dragoste așa de profund și atât de plin de satisfacții.

Stătură un timp de vorbă, despre nimic și despre toate, râzând încântați de ce descoperea unul la celălalt și destăinuindu-și că se simțiseră atrași unul spre celălalt încă din Santorini. Și, în tot acest timp, gândindu-se cu nerăbdare la următoarea rundă de amor.

– Cred că ar trebui să mă scol și să mă duc să-mi iau periuța de dinți. Asta, dacă ai să mă lași să stau aici la noapte.

Ca și vocea, ochii lui Mark erau plini de speranță.

– Știu și eu? Periuța ta lângă periuța mea... asta seamănă a stare conjugală.

Mark o privi drept în ochi.

– Da, spuse pe un ton blând, dar hotărât.

Când îi auzi cuvintele, Tracey simți nu numai dragoste și bucurie, ci și mândrie. *E sincer. E cu adevărat sincer,* îi trecu prin minte, ca o vrajă.

Mark o luă în brațe și începu să o sărute și Tracey răspunse imediat. Peste câteva clipe, făceau din nou dragoste. Și tot așa, toată noaptea.

Și uite așa, Mark nu a mai ajuns în camera lui să-și ia periuța de dinți.

Capitolul treizeci

Miami, Florida

– Nu-i nimeni acasă. Îți spun eu, curva asta nu e niciodată acasă.

Cel care vorbise era Cliff care i se adresa lui Brian Biggs III. Sunase la ușa casei lui Tracey Sullivan, dar nu încercase să intre. Acum încercă, însă nu reuși.

– E încuiată mai dihai ca o fortăreață. După mine, e ceva timp de când a trecut cineva pe-aici.

– Crezi? întrebă Brian.

– Da, e sigur. Draperii trase, jaluzele închise, niciun semn de viață. E cum îți zic eu. O dată am văzut o altă gagică – nu pe Tracey – care a intrat pentru câteva minute în casă.

Cei doi stăteau în mașina parcată pe partea cu umbră a străzii pe care locuia Tracey, și Brian bătea nervos cu vârful degetelor în bord.

– La dracu'! Poate că e la serviciu, spuse şi porni maşina.

– Poate. Dar dacă e la lucru, mie nu mi se pare că vine acasă să doarmă.

– Vom vedea. Mergem la postul de televiziune şi vedem cum stau lucrurile.

Brian porni pe străduţele din Coconut Grove, pe urmă ieşi în autostradă. Era atent la trafic dar, din când în când, arunca o privire spre Cliff, care stătea pe locul din dreapta lui. *Tipul arată atât de obişnuit că n-ai avea cum să-l distingi în mulţime. Nimeni n-ar fi în stare să-l identifice. Înalt şi slab, dar nu exagerat. Alură obişnuită, haine obişnuite. La el totul e obişnuit. Chiar şi numele. Cliff. Cliff şi mai cum?* Probabil că nu era numele lui adevărat, dar Brian nu avea de gând să-l întrebe. Nici măcar nu era sigur că vroia să-l afle.

Brian se gândea că tocmai lipsa neobişnuitului îi asigura lui Cliff renumele de ucigaş plătit. Tipul nu se îmbrăca strident, nu avea deloc un aer înfricoşător şi nici urât nu era. Nu era la fel de voinic şi musculos ca ucigaşii din filme, dar nici statură de jockeu nu avea. Într-un cuvânt, nu arăta deloc ca un ucigaş. Acesta era şi motivul pentru care îl angajase Brian să-l omoare pe bătrânul Sullivan, pe lângă trecutul fără pată de ucigaş plătit.

Dar aerul de normalitate al omului îl şi descumpănea puţin pe Brian, uneori chiar îl speria. Mai ales când se gândea la trecutul acestuia, cel puţin la cât ştia el. Avea dovezi că tipul era un ucigaş cu sânge rece, cu multe crime la activ. Aşa că îşi luase un aer mai degajat şi renunţase la aerele de bogătaş care îşi poate permite să plătească orice şi pe oricine.

Brian parcă în fața postului de televiziune, opri motorul și coborî din mașină.

– Rămâi în mașină. Cunosc terenul și oamenii mă știu. Mai ales gagicile. Celor mai multe li s-au aprins călcâiele după mine, îi spuse lui Cliff, făcându-i cu ochiul.

Cliff începu să râdă.

– Dacă e să mă iau după tine, aș zice că toate gagicile din Miami sunt nebune după tine. *E și fricos și cretin.*

Brian nu-i răspunse. Porni cu un aer țanțoș spre clădire. Dar, când se întoarse, în pasul lui nu mai era nici urmă de mândrie. Iar după expresia de pe față, Cliff își dădu seama că nu obținuse nimic.

Brian trase o înjurătură, se urcă în mașină și trânti portiera în urma sa.

– Nu mai lucrează aici! Îți vine să crezi?

– Ți-au spus unde lucrează acum?

– Nu. N-a lăsat nicio adresă. Nimic, spuse Brian și porni mașina cu un scrâșnet de roți.

– Și-acum ce facem?

– Acum o să-i facem prietenei ei o vizită. E o hispanică. O cheamă Maribel. Nu mă are deloc la inimă, dar o să aflăm noi ce știe. Pentru că, dacă știe cineva unde e Tracey, acel cineva e cu siguranță Maribel. Dacă o să vrea să ne spună.

Cliff își trosni încheieturile degetelor și zâmbi.

– Nu-ți face griji. Maribel? O să fie plăcerea mea s-o fac să vorbească.

Maribel deschise ușa și tresări violent când îl văzu pe străinul care stătea în fața ei.

– Ce doriți? îl întrebă fără un interes deosebit, gata să închidă imediat ușa în cazul în care individul ar fi fost comis-voiajor sau cine știe ce altceva.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine. În legătură cu Tracey Sullivan, spuse bărbatul.

Maribel simți că i se pune un nod în gât. *O, Doamne! S-a întâmplat ceva cu Tracey?*

– Ce anume? A pățit ceva?

– Te superi dacă intru în casă? Știi, e vorba de ceva personal.

– Spuneți-mi imediat dacă a pățit ceva sau nu, insistă Maribel.

– Nu, n-a pățit nimic. Trebuie numai să știu unde este, răspunse bărbatul, fixându-și piciorul între ușă și toc, astfel încât Maribel nu o mai putea închide.

Abia atunci apăru și Brian. Zâmbea.

– Hei, Maribel. Trebuie neapărat să dăm de Tracey. E ceva foarte important.

Sistemul de apărare al lui Maribel intră imediat în alertă.

– Și de ce trebuie neapărat să o găsești tu, nenorocitule?!

– Scorpie! mârâi Brian.

Cliff se zburlise tot la auzul tonului sarcastic, dar își spuse că e mai ușor să obțină informațiile dacă face pe mâța blândă.

– Liniștește-te, îi spuse lui Brian, pe urmă se întoarse spre Maribel și adăugă:

– Am ceva personal de discutat cu ea. E o chestie obișnuită între un bărbat și o femeie, îi spuse pe un ton blând.

Maribel îl măsură cu privirea din cap până în picioare. *Nu cred că Tracey ar avea ceva de vorbit cu*

amărâtul ăsta. În plus, dacă într-adevăr îl cunoaşte, cum de nu-l cunosc şi eu, dacă nu personal măcar din spusele ei? Se uită din nou la Cliff şi clătină încet din cap.

– Nu o cunoşti pe Tracey şi nu am de gând să-ţi spun nimic.

După care, îi aruncă o privire fioroasă lui Brian.

– Iar în ceea ce te priveşte pe tine, marele şi puternicul domn Biggs, nici măcar nu meriţi să stau de vorbă cu tine.

Maribel încercă să închidă uşa, dar Cliff dădu buzna în casă, aproape dărâmând-o.

– Ce mă-ta crezi că faci? întrebă furioasă Maribel.

Brian intră şi el în casă şi, fără să o bage în seamă pe Maribel, începu să caute prin casă vreun indiciu cât de mic care să-i spună unde se află Tracey.

Cliff se uită la Maribel cu o privire lipsită de orice expresie.

– Vreau să ştiu unde se află Tracey Sullivan şi, de bună voie sau nu, ai să-mi spui.

Maribel se uită printre gene la el.

– Drept cine mă iei ca să fii atât de convins că am să-ţi spun ceva? îl întrebă pe un ton răstit.

Cliff continua să se uite la ea, dar faţa i se înroşise şi pumnii i se strânseseră.

– Credeam că o să rezolvăm problema pe cale amiabilă, dar văd că preferi altceva.

Şi, fără nici cel mai mic avertisment, mâna îi zvâcni într-un arc larg şi ateriză zgomotos pe obrazul lui Maribel, mai-mai să o dărâme.

Fata scoase un ţipăt şi Brian se întoarse şi se uită la ea. Maribel reuşi să-şi menţină echilibrul şi, instinctiv, îşi duse mâinile la faţă pentru a şi-o proteja.

– Nemernicule! Nu ţi-aş spune nici... nici dacă...

Mâna se ridică din nou în arc şi ateriză pe celălalt obraz. Din ochii lui Maribel ţâşniră lacrimi de durere. Se clătină pe picioare, îşi reveni, apoi atinse cu mâna obrazul lovit. Mâna i se umplu de sânge. Îi curgea sânge din nas.

– Hei, ia uite ce avem aici! strigă Brian fluturând o bucată de hârtie galbenă.

– Ce? întrebă fără să se întoarcă Cliff.

– Fir-ai al dracului! Dă-mi-o înapoi! strigă Maribel repezindu-se spre Brian şi încercând să-i smulgă hârtia din mână.

Brian începu să râdă satisfăcut.

– E adresa lui Tracey. Din Grecia. Un loc numit Santorini. Ce dracu' face în Grecia?

– Cui îi pasă? Hai să mergem, spuse Cliff.

Cu gesturi deliberat lente, Brian îşi scoase portofelul şi puse în el bucata de hârtie, sigur de suferinţa pe care i-o provoca lui Maribel.

– Ne mai vedem, Maribel.

– Să te ia dracu'! strigă în urma lui Maribel şi închise uşa după ei.

Dumnezeule mare! Trebuie neapărat să iau legătura cu Tracey!

Capitolul treizeci şi unu

Santorini, Grecia

Cu genţile de voiaj agăţate pe umăr, Tracey şi Mark intrară în curtea vilei. În pofida agitaţiei din Atena şi a partidei de dragoste care îi ţinuse treji toată noaptea pe feţe li se citeau mulţumirea şi relaxarea.

Nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Iar dacă Urania îşi bagă nasul sau devine suspicioasă, n-am de gând să-mi fac probleme, îşi spuse Tracey, în timp ce coborau treptele care duceau la vilă.

Nici Mark nu părea preocupat de ce ar putea gândi Urania. Adevărul e că nici măcar nu se gândea la ea.

Dar apariţia Mariei Stefanou pe terasă şterse pentru o clipă zâmbetul ce flutura pe buzele lui Tracey. Femeia stătea în faţa lor şi părea să fiarbă de furie. Se lansă într-un atac furibund:

– Madame încearcă de mult timp să vă prindă la telefon. Şi pe pager. Nici mie nu mi-aţi răspuns. Vreau să ştiu de ce, se răsti la Mark.

Dar Mark era impasibil.

– Pentru că mi-am lăsat aici celularul şi pagerul.

Maria Stefanou se întoarse spre Tracey.

– Şi dumneavoastră? Nici cu dumneavoastră nu am putut lua legătura. Nu v-am atras atenţia că trebuie să aveţi tot timpul pagerul asupra dumneavoastră?

Tracey roşi. Se simţea un pic vinovată. Nu se împotrivise câtuşi de puţin când Mark îi aruncase pagerul la coşul de gunoi.

– Cred... cred că l-am rătăcit pe undeva.

Maria Stefanou se uită neîncrezătoare la ea.

– Sunteţi incredibil de iresponsabilă, îi spuse, apoi se întoarse din nou spre Mark.

– Iar dumneavoastră ar trebui să o sunaţi imediat pe Madame.

– Mulţumesc. Am să o sun imediat ce despachetez.

Maria Stefanou se îndepărtă. Mark şi Tracey intrară în casă.

– Cred că ar fi mai bine să mă schimb şi să mă apuc imediat de treabă, spuse Tracey.

– Iar eu să o sun imediat pe „Madame", o imită Mark pe doamna Stefanou.

Pe Tracey o pufni râsul şi Mark o luă în braţe şi o sărută.

– Mâncăm de prânz împreună, bine?

– Abia aştept.

– Perfect. Ne vedem la masă.

Fericită, Tracey porni pe treptele ce duceau la moară. Când intră, toate i se părură la locul lor. Scoase repede lucrurile din geanta de voiaj şi se schimbă

în pantaloni scurți și tricou. Intră în birou și se apucă de treabă.

Când sună telefonul, tresări și se uită la ceas. Trecuseră mai mult de două ore de când începuse să lucreze. Ridică receptorul.

– Sunt eu, Mark.

– Cum merge?

– Foarte bine. Am făcut progrese enorme. Fără întreruperile Uraniei, parcă zbor peste pagini.

– Bravo! Te-ai răzgândit, sau mâncăm totuși de prânz împreună, lângă piscină?

– Sigur că da. Nu m-aș fi răzgândit pentru nimic în lume.

– Îți sunt de ajuns cincisprezece minute?

– Ne vedem jos.

Tracey își introduse în computer ultimele schimbări, pe urmă se duse în baie și se spălă. Se uită în oglindă și își zise că nu ar fi rău să se dea cu un pic de ruj. Se fardă ușor și pe obraji, pe urmă își trecu peria prin păr. Se gândea cu ce să se îmbrace. *Orice, numai tricou nu,* își spuse și alese o bluză de in alb, simplă dar elegantă, pe care și-o îndesă în pantalonii scurți.

Erau în piscină, stropindu-se și țipând de plăcere, când Urania își făcu apariția grandioasă, încărcată cu pungi pline de cumpărături făcute în buticurile din Hong Kong.

Apăru și Stavros, care o așteptase la aeroport și se văzuse nevoit să comande un taxi, pentru nenumăratele valize și pachete cu care venise. Puse jos un geamantan enorm și se întoarse în parcare să ia altceva.

Maria Stefanou apăru și ea imediat și începu să care bagajele în casă, în timp ce Urania – o apariție diafană, îmbrăcată în mătase lilá și plină de diamante, porni în jos pe treptele ce duceau la piscină. Ajunsă jos, se opri și își aprinse o țigară.

Când Mark și Tracey o văzură, li se opri râsul în gât, ca unor copii prinși asupra faptei.

– Salut! strigă Mark către Urania.

Tracey rămăsese cu gura căscată, uitându-se uluită la eleganta apariție.

– Bine ați venit, reuși într-un sfârșit să murmure.

În liniștea care se lăsase, se auzea doar țăcănitul tocurilor Uraniei care venea spre ei. Ajunsă la marginea piscinei, își scoase ochelarii de soare și zâmbi dulce spre cei doi.

– Măi să fie! Când pisica nu-i acasă, șoriceiii joacă pe masă. Nu-i așa, dragilor?

– Da, ne distrăm de minune. Tu cum ai călătorit? o întrebă Mark.

– Eu am muncit. Lucru care, după câte se pare, numai eu sunt în stare să-l fac.

Vocea Uraniei era din ce în ce mai furioasă și buzele roșii i se strângeau periculos de mult.

Mark ieși din piscină. De pe trupul frumos bronzat se scurgea apa. Luă un prosop mare și începu să se șteargă.

– Ascultă, Urania...

– Nu! Ascultă-mă tu! Cred că ar trebui să avem imediat o mică discuție în apartamentul meu. Iar dumneata, domnișoară Sullivan... Nu crezi că ar trebui să te afli în birou și să muncești pentru banii pe care îi primești?

– Dar eu am... începu Tracey, care ieşise între timp din apă şi se înfăşurase într–un prosop mare.

Mark o întrerupse.

– Scuză–mă Tracey, spuse, apoi se întoarse spre Urania.

– Să ştii că nu a stat tot timpul aici, în piscină. De când ai plecat, a muncit pe rupte şi a făcut progrese mari la manuscris.

– O să vorbim în casă, mârâi printre dinţi Urania, după care se răsuci pe călcâie, aruncă ţigara şi porni ţăcănind din tocuri spre uşă.

– Îmi pare rău că s–a supărat aşa de tare, spuse Tracey.

– E treaba ei. Nu suntem de vină cu nimic. Mă duc să vorbesc cu ea şi să încerc să o liniştesc. Ne vedem mai târziu.

Mark se aplecă şi o sărută pe gură.

– Pa... Şi succes, spuse Tracey, uimită că o sărutase ştiind că Urania era pe aproape.

– Fii fără grijă! Ştiu eu cum s–o iau, îi spuse Mark şi dispăru în casă.

Tracey îşi luă ochelarii de soare şi cartea pe care o citea şi se îndreptă spre moară. Când urca scara exterioară, auzi vocea ridicată a Uraniei. Iar când ajunse la cea care ducea în dormitorul ei, o auzi pe cea a doamnei Stefanou.

– Domnişoară Sullivan!

– Da? răspunse Tracey şi, când se întoarse, dădu nas în nas cu imperativa femeie.

– Vă sugerez să vă vedeţi de treburile dumneavoastră şi să fiţi mai atentă. Aţi supărat–o pe Madame şi aşa ceva nu este permis.

– Îmi pare rău că Madame e supărată, dar nu sunt sclava ei. Și nici a dumneavoastră, doamnă Stefanou.

Și Tracey se întoarse și își văzu de drum, lăsând-o pe femeie să se uite furioasă după ea.

N-am de gând să-i mai înghit nimic. Și nici Uraniei, își spuse, pe urmă își dădu seama cu oarecare mândrie că legătura tot mai strânsă dintre ea și Mark îi dădea puteri noi. În același timp, se întreba însă ce o așteaptă acum, că Urania era din nou acasă. *O să vedem. Până atunci, mă întorc la birou și lucrez până la cină.*

Urania își aprinse o țigară și aruncă bricheta de aur pe măsuță, unde aterizează cu un clinchet. Scoase un nor de fum și se uită la Mark, care privea spre caldera prin ușa de la terasă. Mark era tot în slip, dar își înfășurase prosopul în jurul coapselor.

– N-am vrut să te supăr, dragule, dar călătoria asta mi-a întins nervii la maximum. Am tras ca un bou în jug pentru câțiva bănuți și când vin acasă, ce-mi văd ochii? Pe tine și pe domnișoara Rățușca-cea-urâtă, zbenguindu-vă în piscină ca niște amanți.

Mark se întoarse spre Urania, care stătea întinsă pe o sofa.

– De ce te referi la ea atât de jignitor?

– A, îi sărim în apărare?! spuse Urania pe un ton sarcastic.

– Degradând-o astfel, nu faci decât să pari geloasă. Și nu e deloc flatant pentru tine.

Urania își studie cu atenție unghiile lungi și perfect manichiurate, oftă adânc și ridică privirea spre Mark.

– Poate că într-adevăr sunt geloasă. E atât de tânără și... per total, atât de atrăgătoare și pare atât de... atrasă spre tine.

Urania trase un ultim fum din țigară și zdrobi chiștocul în scrumieră.

– Uite ce e, Urania! Din prima clipă în care am devenit agentul tău, ți-am dat tot ajutorul moral de care am fost în stare. Ajutor emoțional. Am făcut tot ce am putut pentru a te putea susține în cariera de scriitor. Și ți-am spus că nu te voi părăsi. Și am vorbit serios când ți-am spus-o. Dar asta nu înseamnă că sunt proprietatea ta.

Urania râse scurt și fără urmă de veselie.

– Vai, dar nu am vrut să-ți las impresia că ești „proprietatea" mea, dragule. Și nu cred că, dacă aș fi gândit astfel, te-aș fi lăsat singur aici să te zbenguiești cu... cu individa aia.

Mark gemu din adâncul sufletului.

– Văd că nu ajungem nicăieri cu discuția asta. Poate ar fi mai bine să mă duc la Los Angeles și să-mi văd de treburi. Să vă las pe voi două să descurcați treaba cu manuscrisul. Oricum, ți-am promis că mai stau aici doar până te întorci.

Urania sări în picioare și îl prinse de braț.

– Vai, nu, Mark! Nu trebuie să pleci, dragule! Absolut deloc. Ce am să mă fac fără tine? Te rog, Mark. Am să mă simt atât de singură fără tine.

– Nu e adevărat. O ai pe Maria. Și pe Stavros. Și pe Iliki. Și, că-ți place sau nu, și pe Tracey. Poate că fără mine veți reuși să lucrați mai mult.

Uraniei îi țâșniră lacrimi din ochi.

– Doamne! Cum am să mă descurc cu toate?

– Ai să te descurci. Sunt convins. Hai, stai lângă mine să bem ceva tare.

Mark o ajută pe Urania să se întindă înapoi pe sofa; pe urmă umplu două pahare cu votcă și gheață și adăugă un pic de apă tonică. Le agită bine și îi întinse unul Uraniei.

– Mulțumesc, spuse Urania cu o voce slabă și subțire și sorbi repede din pahar.

Mark se așeză pe un scaun de lângă sofa.

– Așa e cel mai bine, Urania. Și, oricum, n-am să lipsesc mult. Crede-mă că mi-am cam neglijat treburile în ultimul timp și am multe de rezolvat.

– Dar nu le poți rezolva prin telefon? Sau prin faxuri? Doar nu e neapărată nevoie să fii în New York sau Los Angeles, ca să trimiți un fax sau un e-mail. E doar un pretext ca să pleci.

– Nu e adevărat. Sunt anumite lucruri de care trebuie să mă ocup personal. Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu niște editori din New York...

– Prostii! Julia a venit de la New York să mă vadă pe mine, hu? De ce e neapărată nevoie să te duci tu la New York?

– A venit pentru că tu ești un scriitor atipic, Urania. Orice editor ar face înconjurul lumii ca să te vadă. Asta pentru că e vorba de o mulțime de bani. Și de tine. Dar, de obicei, nu se procedează așa. Iar eu trebuie să-i reprezint pe clienții mei în fața editorilor. Și mai am de rezolvat și alte probleme, în Los Angeles.

– Tot nu înțeleg de ce nu poți rezolva totul de aici.

– Nu fi irațională, Urania. Eu nu-mi bag nasul în problemele care privesc cariera ta și aștept același lucru de la tine.

Urania mai luă o înghiţitură de votcă şi rămase pe gânduri, cu privirea aţintită în fundul paharului. Pe urmă îşi ridică ochii spre Mark. De data aceasta, avea o expresie serioasă.

– Ai dreptate. Recunosc că sunt îngrozitor de egoistă, dar mă simt atât de singură, dragule.

– Ai destule de făcut, ca să nu te plictiseşti. Tracey a înaintat mult cu manuscrisul, aşa că îţi va lua destul timp să o prinzi din urmă.

Lui Mark nu-i scăpă grimasa de dezgust de pe faţa Uraniei.

– Da. După cât se pare, domnişoara Sullivan lucrează foarte repede. Şi asta nu face decât să-mi îngreuneze şi mai mult munca.

– S-ar putea să fie aşa, dar nu uita că romanul trebuie neapărat să poarte amprenta ta, încercă să-i facă pe plac Mark, ştiind că cea mai mare nemulţumire a Uraniei faţă de Tracey era că nu-i păstra „vocea", cum îi plăcea ei să spună.

– A, da. E de o importanţă capitală. Chiar dacă Tracey e foarte capabilă la scris, chestia asta nu o poate realiza cum trebuie, aşa că va trebui să fiu foarte atentă.

– Ei, aşa mai merge, spuse Mark şi o bătu uşurel pe umăr.

Urania îl strânse de mână.

– N-ai să lipseşti mult, nu? se alintă.

– Mă întorc cât de repede pot, dar nu ştiu exact cât va dura.

– Te rog să vii repede. Ai să-mi lipseşti foarte mult.

Lui Mark i-ar fi plăcut să poată spune și el același lucru, dar nu simțea deloc așa și nu-i plăcea să o mintă. O bătu ușor pe mână.

– N-am să lipsesc mult. Și acum, cred că ar fi mai bine să dau telefon și să-mi fac rezervările. Cred că și tu ai nevoie să te odihnești, după o călătorie atât de lungă.

– Da. Simt nevoia să dorm puțin.

Mark se aplecă și o sărută cast pe frunte.

– Odihnește-te. Ne vedem la cină.

Mark se duse în apartamentul lui, făcu un duș, se bărbieri, se îmbrăcă și își făcu bagajele. Pe urmă telefonă și își rezervă locuri la avion. O escală de trei zile la New York, pe urmă își va continua drumul spre Los Angeles. Când termină, își spuse că e timpul să rezolve și ultimul lucru pe care și-l propusese înainte de a pleca.

Cu părul prins ca de obicei în clame, Tracey bătea repede în tastatura computerului. Era atât de concentrată, că tresări involuntar când Mark bătu la ușă.

– N-am vrut să te sperii, se scuză Mark.

– Nu m-ai speriat, dar eram pierdută în altă lume.

Mark îi puse mâinile pe umeri, se aplecă și o sărută. Simțind buzele calde și umede, Tracey răspunse imediat.

– Hmm, ai făcut duș, spuse printre sărutări.

– De unde știi?

– Miroși frumos.

– Și tu. Îmi place parfumul tău.

– Dar nu m-am parfumat.

– Știu. *Tu* miroși frumos.

– Eşti foarte drăguţ că spui aşa ceva, dar parcă nu-mi vine să te cred.

– Pot să-ţi răpesc câteva minute? Trebuie neapărat să vorbesc ceva cu tine.

– Chiar te rog. Aş da orice pentru o pauză.

Mark îşi trase un scaun şi se aşează lângă Tracey.

– Mâine plec la New York. Şi, de acolo, la Los Angeles.

– Te obligă munca, spuse Tracey care, cu toate că era îngrozită de plecarea lui, nu voia să arate cât de dezamăgită este.

– Da. Nu ştiu cât va dura, dar să ştii că o să-mi fie dor de tine.

– Şi mie. M-am simţit aşa de bine.

– Şi te vei mai simţi. Te deranjează dacă vin la noapte în camera ta? Mi-ar plăcea să-mi petrec noaptea dinaintea plecării cu tine.

– Mi-ar plăcea foarte mult, dar, dacă suntem realişti, nu crezi că nu e bine să riscăm şi să o ofensăm pe Urania chiar în noaptea asta?

– Nu vreau să o supăr, dar trebuie să se familiarizeze cu ideea că suntem împreună.

– De fapt, putem să fim foarte discreţi, nu?

– Da, spuse cu voce slabă Tracey.

Orice, numai să fiu toată noaptea în braţele lui, să-i simt trupul lipit de al meu şi să mai fac o dată dragoste cu el, înainte să plece.

* * *

Când a venit în camera ei, Mark ţinea în mână un pachetel pe care i-l întinse lui Tracey.

– Ce e? întrebă încântată Tracey.

– Ceva ce am cumpărat special pentru tine. La scurt timp după ce ai venit aici.

– Şi ai aşteptat atât ca să mi-l dai?

– Am aşteptat momentul potrivit. Nu-l desfaci?

– A, sigur.

Tracey desfăcu panglica şi, în nerăbdarea de a vedea ce e, sfâşie ambalajul strălucitor. O cutiuţă! O deschise şi scoase un strigăt de încântare.

– Vai, Mark! Sunt splendide! Am să le port ca pe o brăţară, chiar dacă doar bărbaţii le poartă aşa.

– Am văzut cât de fascinată ai fost când le-ai văzut în magazinele din Oia şi m-am gândit că îţi vor plăcea, chiar dacă sunt doar nişte bagatele cumpărate de la un chioşc.

Tracey îl sărută.

– Îmi plac la nebunie. Le pun chiar acum.

Tracey îşi înfăşură de două ori mărgelele de metal în jurul încheieturii şi ridică braţul, să le admire. Mărgelele alunecară uşor în jos.

– Vezi? Aşa mi se potrivesc perfect. Iar franjurii de metal au o mişcare graţioasă.

– Sunt minunate. Ca şi tine.

Încântată, Tracey îl sărută din nou, pe urmă se duse spre toaletă şi se uită în oglindă.

– Foarte frumoase. N-am să le scot niciodată, chiar dacă nu ştiu să le folosesc ca bărbaţii de pe aici.

– Perfect. Poate te vor proteja de rele, cât sunt eu plecat.

Veni lângă Tracey, o luă în braţe şi o sărută apăsat pe gură.

– Te iubesc, Tracey.

– Şi eu te iubesc, spuse Tracey, gândind că nu se va sătura niciodată să audă cuvintele acelea.

Mark o sărută din nou, de data asta mai plin de pasiune. Tracey gemu de plăcere şi se înfioră când îi simţi mâinile pe spate şi pe fese, trăgând-o mai aproape de el, înainte să-i mângâie sânii goi pe sub tricoul de bumbac.

– Hai să ne dezbrăcăm, îi şopti Mark la ureche.

O ajută să-şi treacă tricoul peste cap şi să-şi dea jos şortul, după care îşi aruncă pantofii din picioare şi se dezbrăcă. Când îşi dădu jos chiloţii, penisul încordat ţâşni în faţă. Tracey întinse mâna şi îl luă în palmă. Icnetul de plăcere scăpat de Mark printre buze o înfioră.

– Hai în pat, spuse Mark şi o luă de mână.

Tracey se întinse pe spate şi se răsuci pe o parte, făcându-i loc lui Mark lângă ea. Simţi cum mâinile lui se plimbă uşor pe tot trupul ei şi cum buzele fierbinţi le caută pe ale ei. Pe urmă buzele coborâră spre sâni şi-i atinseră sfârcurile. Acestea se întăriră brusc şi se auzi un geamăt de plăcere. Tracey se lipi de trupul vânjos şi luă din nou în palmă penisul care zvâcnea cu putere.

– Te rog Mark, intră. Vreau să te simt în mine. Acum! Te rog!

Mark îşi scoase capul dintre sâni şi îi zâmbi. Apoi o împinse la loc pe pat. Şi, înainte ca Tracey să-şi dea seama ce se întâmplă, capul lui Mark era între coapsele ei, şi limba se juca în jurul celei mai scumpe comori a ei, în timp ce mâinile îi ridicau fesele. Gemu tare şi se împinse spre gura flămândă.

– O, Doamne! O, Doam... ah! Aah!

Era sigură că va avea un orgasm, dar înainte ca asta să se întâmple, Mark se ridicase deja şi acum stătea în genunchi şi îi desfăcea larg picioarele. Pe urmă se lăsă în jos şi intră încet în ea.

– Au! gemu, când penisul ajunse în interiorul umed.

Trecey simți cum întreg corpul îi este străbătut de șocuri electrice și o cuprinse o dorință carnală cum nu mai simțise în viața ei. Mark începu să se miște încet și ritmic și ea își împinse pelvisul în sus, de parcă nu ar mai fi vrut să se dezlipească de penis. Când Mark acceleră mișcările, Tracey începu să se zbată într–o parte și în alta, sigură că inevitabilele spasme ale orgasmului aveau să apară curând.

Mark își apăsă buzele pe ale lui Tracey și brațele i se încleștară în jurul trupului fetei și începu să împingă sălbatic. Când simți contracțiile, Tracey scoase un țipăt puternic și se lăsă în voia lui Mark. O ultimă împingere disperată și bărbatul răcni, când, în sfârșit, sămânța explodă.

Gâfâind tare, rămaseră îmbrățișați până ce respirația le reveni cât de cât la normal.

– Ah, Tracey! Te iubesc! Te iubesc, te iubesc, te iubesc. Te iubesc atât de mult!

– Și eu te iubesc. Mă simt de parcă aș fi cea mai norocoasă femeie din lume.

Mark o strânse în brațe.

– Și eu mă simt la fel. Nici nu–mi vine să cred că e adevărat. Că am găsit o femeie ca tine.

Încântată de ce auzise, Tracey se întrebă dacă mai era cineva pe lumea asta care să simtă o dragoste așa de mare.

– N–ai idee ce mult înseamnă asta pentru mine. Cum mă face să mă simt. Simt că... simt că nimeni și nimic nu ne va putea despărți vreodată. Că nimeni și nimic nu ne va putea face vreun rău.

– Şi aşa va fi cât timp vom fi împreună. Dragostea noastră e prea puternică.

Se sărutară şi se lipiră unul de altul, până ce într-un târziu reuşiră să adoarmă.

Capitolul treizeci și doi

Rezemată de tocul ușii, cu țigara în mână și învăluită într-un nor de fum, Urania se uita la Tracey. Cu toate că auzise sunetul pașilor, Tracey nu schiță niciun gest. Dar, văzând că femeia nu intră în cameră și nici nu spune nimic, se întoarse și se uită la ea.

– Bună dimineața. Doriți ceva?

Urania se îndreptă spre un scaun și se așeză pe el. Luă în mână scrumiera de cristal pusă acolo special pentru ea și și-o puse în poală.

O, Doamne! Iar începe. Ar face orice să nu mă lase să lucrez.

De când plecase Mark, Tracey reușise să corecteze un număr imens de pagini, cu toate că Urania nu-i fusese de niciun ajutor. Dimpotrivă, acum o întrerupea și mai des.

Sunt convinsă că de data asta nu mai scap așa ușor. O să mă mănânce cu fulgi cu tot. S-ar putea

chiar să mă concedieze. Cred că schimbările radicale pe care le-am făcut în ultimul timp au pus capac la toate, își spuse Tracey, care nu o mai văzuse până atunci pe Urania atât de tăcută și îngândurată. Atitudinea vedetei i se părea de rău augur.

– Vreau... vreau să... începu Urania pe un ton ezitant, aproape bâlbâindu-se.

Își stinse țigara în scrumieră și se uită câteva clipe la unghiile lungi și roșii. Când ridică privirea pe față i se citea jena. Oftă adânc.

– Voiam doar să știu dacă vrei să cinezi cu mine diseară.

Tracey se blocă și îi trebui mai mult de un minut să-și recapete glasul.

– Mi-ar face mare plăcere, doamnă Urania.

Buzele Uraniei schițară un zâmbet puțin nervos.

– Cred că e timpul să ne cunoaștem ceva mai bine. E ciudat că locuim sub același acoperiș și lucrăm împreună și totuși ne cunoaștem atât de puțin. Nu crezi?

– Ba... ba da. Cred că așa e.

– Îmi dau seama că ți-am creat anumite dificultăți, dar cartea asta e foarte importantă pentru mine și presupun că sunt foarte sensibilă când e vorba de ea. Plus evident, faptul că nu te cunoșteam și asta m-a făcut să fiu nervoasă. Și...

Urania se sculă brusc de pe scaun.

– Ei, o să discutăm în timpul cinei. Bine?

– E grozav!

Cel puțin așa sper.

– Atunci te las să lucrezi și ne vedem diseară, pe terasă.

– Perfect!

Dumnezeule mare! Oare trebuie tot timpul să se întâmple minuni? Chiar vrea Urania să mă cunoască mai bine? Vrea să ne împrietenim? Ce-a apucat-o așa, dintr-odată?

Tracey trecu în revistă diferite posibilități. Până acum se gândise că relația sa cu Urania va rămâne în mare măsură aceeași. Și, cu excepția întreruperilor tot mai dese, așa fusese. Lucra ore în șir în biroul ei, făcând pauză doar pentru masa de prânz și cină. Și așteptând cu nerăbdare să mai schimbe câteva cuvinte cu Iliki, în timp ce mânca. Discuții scurte, dar prietenoase și – cu excepția neașteptatelor și încântătoarelor vizite ale lui Prometeus – practic singura comunicare pe care o avea. Evident, îi vedea pe Stavros și pe doamna Stefanou făcându-și treburile prin casă și pe terase, dar aceștia rareori schimbau mai mult decât un salut cu ea.

La sfârșitul zilei, Tracey îi dădea Uraniei un teanc de pagini – pe care de cele mai multe ori i le lăsa pe birou. Invariabil, în dimineața următoare, actrița intra în camera de lucru, trântea pe birou paginile mâzgălite cu propriile schimbări și corecturi și la fel de invariabil, ieșea fără a-i spune mai mult de câteva cuvinte de politețe. Deseori, paginile returnate semănau cu o baie de sânge, dar Tracey hotărâse să nu discute în contradictoriu decât atunci când schimbările și corecturile nu aveau absolut niciun sens. Când discutau asupra unui fragment, Urania nici măcar nu o asculta, așa că nici vorbă să accepte deciziile înțelepte ale lui Tracey. Insista ca lucrurile să rămână cum le scrisese ea, după care ieșea cu un aer mândru din încăpere.

Sună telefonul și Tracey ridică imediat receptorul.

– Alo?

– Hei, ghici cine e?

– Vai, Mark! Cât mă bucur că ai sunat!

– Mi-e dor de tine. Habar nu ai cât de mult.

– Și mie mi-e dor de tine. Abia aștept să te întorci.

– Nu mai durează mult. Doar să termin tot ce am de făcut aici. Pe urmă, vin cât pot de repede. Nu știu exact ziua, dar am să te anunț de îndată ce știu.

– Minunat. A mers totul bine?

– Perfect. Dar tu?

– Am progresat mult. Dar vrei să afli ceva?

– Ce?

– N-o să-ți vină să crezi. Urania m-a invitat să iau cina cu ea diseară.

– E minunat. Dar să fii atentă.

– Cred că știu să-mi port singură de grijă.

– Știu că poți, dar tot sunt îngrijorat. Știm foarte bine amândoi ce lipitoare poate fi uneori. Îți suge tot suflul.

Pe Tracey o pufni râsul.

– Foarte poetică exprimare!

– Fir-ar să fie! Trebuie să răspund la celălalt telefon. Mai vorbim. Dar știi ceva?

– Ce?

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Tracey puse receptorul în furcă. În minte i se învârteau permanent cuvintele lui Mark. *Te iubesc.* Nu știa nici ea de ce, dar într-un anume fel, dragostea lor i se părea ceva ireal, care în același timp îi oferea liniștea de care avea atâta nevoie acum.

De când plecase Mark, Tracey făcuse progrese mari, însă se simțea tot mai singură și dorul de el devenise aproape insuportabil de dureros, o durere pe

care nu o mai simțise până acum. De-abia aștepta să-i dea telefon. Până acum o sunase deja de câteva ori, vobind mai întâi cu Urania – dacă era acasă – apoi insistând să vorbească și cu ea. Convorbirile ajunseseră un fel de colac de salvare, dar nu puteau în niciun caz să-l înlocuiască pe bărbatul în carne și oase care era Mark.

Mă aflu aici, pe insula asta minunată, magică, am o slujbă pentru care mulți scriitori ar fi în stare să mă ucidă. Și cu toate acestea, nu sunt fericită fără el.

Deseori, Tracey intra în dormitor imediat după cină, citea ceva sau se uita o oră-două la televizor, mai mult pentru a auzi voci. Se aventura rareori în afara curții, încercând să-și păstreze energia pentru munca de a doua zi.

Iar acum, acum nu-i venea să creadă. În aceeași zi, un telefon de la Mark și o invitație la cină din partea Uraniei.

Tracey de-abia aștepta să vadă ce avea „Madame" de discutat cu ea, dar se concentră asupra manuscrisului și ziua trecu pe nesimțite.

Lui Cliff nu-i plăcu deloc Santorini. Îl deranjau foarte tare căldura și umiditatea aerului și își spuse că e mai rău decât în Miami. De fapt, i se părea chiar straniu, din cauza farfurioarelor ciudate în care i se servea mâncarea și a mirodeniilor cu care era gătită. Iar din farfurii se uitau la el mult prea mulți ochi de pește. I se păreau de-a dreptul dezgustători. Nici oamenii de pe insulă nu-i plăceau, mai ales localnicii. Avea impresia că sunt la fel de nesuferiți, agresivi și suspicioși ca și cei din mahalalele de lângă Miami Beach. În plus nu putea obține niciun fel de informație

de la ei, chiar dacă o parte vorbeau engleza, de fapt cea mai mare parte. Mai mult de cât e ora în niciun caz, şi chiar şi asta nu foarte des.

Iar Oia nu-i plăcea lui Cliff nici cât Santorini. Nu mai mersese vreodată atât de mult pe jos şi tot timpul numai în arşiţă, care părea să nu se mai termine. Nici vorbă de o maşină din care să o poată urmări pe fată.

Dar cel mai mult şi mai mult îi displăcea lui Cliff casa în care locuia fata. Construită chiar pe pantă, în spatele unor porţi închise. Şi zidurile. Iar dincolo de ele, tâmpenia aia de uliţă care trecea prin tot satul. Nici cel mai mic locşor de unde să poată spiona, fără a fi văzut de hoardele de turişti sau de localnici. Şi, chiar dacă ar fi găsit un astfel de loc, practic i-ar fi fost imposibil să vadă ce se petrece dincolo de zidul care împrejmuia casa. Zărise apele argintii ale unei piscine, lucru care l-a înfuriat şi mai tare, pentru că acolo unde stătea el nu exista aşa ceva. De fapt, după cum descoperise mai târziu, aproape nicio casă nu avea piscină.

Şi totuşi, Cliff văzuse suficient pentru a-şi da seama că putea să-şi facă treaba.

Grecul ăla voinic ca un bou, pe care îl văzuse intrând şi ieşind din curte şi care mai mult ca sigur lucra acolo, nu-i va pune probleme. Dacă era la fel de tâmpit precum arăta. În plus se îndoia că tipul ar însoţi-o pe fată când iese în oraş.

Nici boarfa aia care jucase în filme nu era o problemă. Era numai piele şi os şi bătrână. Se putea foarte uşor împiedica de vreo treaptă, cu tocurile alea înalte pe care le purta, fără să se mai scoale vie şi nevătămată. Dacă ar fi îndrăznit să-i stea în cale, un brânci era de-ajuns ca să intre în istorie.

Cliff zâmbi. Nu trebuia decât să aştepte căderea nopţii pentru a se strecura în casă, să vadă cine se află acolo şi care era cel mai lejer mod de a ieşi. Îşi spuse că nu era exclus să o omoare chiar în noaptea aceea.

Chelnerul veni la masa lui Cliff.

– Mai doriţi ceva? îl întrebă.

– Nu cred, răspunse sec Cliff.

Chelnerul se făcu a nu sesiza tonul acru al bărbatului şi puse nota de plată într-un păhăruţ pe care îl aşeză pe masă. Cliff o luă şi se uită la ea. Patru euro. Îşi scoase portofelul şi răsfiră cu emfază hârtiile din el pentru a-i arăta chelnerului că era plin cu euro, pe urmă scoase din buzunar două monede a câte doi euro şi i le întinse. După care îi făcu semn că e liber să plece şi că nu avea de gând să-i dea vreun bacşiş pentru cafeaua aia cu gust de urină şi pentru apa neacidulată, care nici măcar nu fâsâise, neavând bioxid de carbon.

– Vă mulţumesc, spuse chelnerul şi se îndepărtă.

Hm! Amărâtul ăsta nu vrea să-mi dea satisfacţia de a-l vedea ce furios e.

Se ridică şi se întinse, pe urmă traversă strada şi mai aruncă o privire spre casa de pe coasta muntelui. Ca de atâtea ori, nu observă nimic. Era doar un punct alb pe insulă printre nenumăratele puncte albe, imposibil de diferenţiat unul de altul, şi mai ales, strâns lipite între ele.

Cliff se uită la ceasul de la încheietura mâinii şi îşi zise că e timpul să-i dea raportul Marelui Şef din Miami. Să-i spună laşului ăla ce era nou în Grecia. Pierdere de timp, dar era vorba de şef, nu?

Cliff porni pe stradă în jos. Nu se deosebea cu nimic de ceilalți turiști. Adidași în picioare – dar nu poartă toți adidași? Pantaloni scurți de culoare kaki și tricou de bumbac, cu trei nasturi la gât. Ochelari de soare și șapcă de baseball, pe care era scris NYPD[1]. Când se gândi la ea, pe Cliff îl pufni râsul. O cumpărase de dimineață chiar aici, în Oia. Și, cum jumătate din copiii pe care îi văzuse purtau o șapcă asemănătoare, era greu de crezut că ar fi atras cuiva atenția cu ea.

Adevărul e că totuși îi plăcuse ceva în Grecia – magazinul de feronerie din Oia, un adevărat arsenal pentru un bărbat cu talentele sale. Sârmă. Frânghie. Bandă adezivă. Cuțite. Mult mai mult decât avea el nevoie pentru a-și duce treaba la bun sfârșit.

Cliff nu vrusese să călătorească cu avionul având asupra sa vreo armă – sau ceea ce poliția aeroportului ar fi putut considera armă – și, la început, fusese oarecum îngrijorat pentru că nu cunoștea terenul. Dacă ar fi știut ce știa acum, nu și-ar fi făcut niciun fel de griji. De fapt, pe insula asta, nici nu avea nevoie de vreo armă. Peisajul în sine era un ucigaș perfect. Stâncile. Betonul și treptele de marmură. Caldera adâncă de trei sute de metri.

Îi plăcuse însă foarte mult sârma subțire ca firul de păianjen pe care i-o arătase doamna de la magazin. Cu ea se putea apropia mult mai mult de victimă. Era o chestie aproape fizică, o adevărată plăcere.

Masa era iluminată de lumânări fixate în lanterne antivânt, care le apărau de briza ce bătea dinspre

[1] Departamentul de Poliție din New York (n.tr.)

caldera. Pe ea erau așezate porțelanuri fine, argintărie bine lustruită și cristaluri fin tăiate.

Urania era îmbrăcată și fardată de parcă aștepta ca din clipă în clipă să apară cine știe ce director de film. Purta o bluză albă din mătase, foarte subțire, brodată cu fir de aur și pantaloni largi ca niște șalvari. La urechi, la gât și la ambele încheieturi sclipeau vesel diamante.

– Arăți... bine, spuse Urania, alegându-și cu grijă cuvintele, când Tracey apăru pe terasă și se îndreptă spre masă.

Dar ochii o măsurau pe fată din cap până în picioare, ca și cum ar fi vrut să li se imprime pe retină și cel mai mic detaliu.

Îmbrăcată în pantaloni de in alb și tricou bleumarin, Tracey se simțea ca o rudă săracă, dar își dădea sema că, oricum, nu ar fi avut cum să arate la fel de strălucitoare ca Urania Vickers. Așa că râse ușor.

– Mulțumesc. Nu mi-am adus multe lucruri și, oricum, garderoba mea e destul de săracă. Vreau să spun că nu am nimic care să se compare cu lucrurile frumoase pe care le purtați de obicei dumneavoastră.

– Face parte din meserie, drăguță. Trebuie să mă îmbrac așa. Asta așteaptă toată lumea de la mine și a devenit un obicei. Care a ajuns să-mi placă, trebuie să recunosc.

În timpul mesei, Urania o descusu pe Tracey despre trecutul ei, iar aceasta răspunse foarte sincer.

– Of, bărbații! exclamă Urania, când Tracey îi povesti, în mare, despre despărțirea ei de Brian. Majoritatea sunt ca niște șerpi în iarbă, nu crezi?

– Ba da. În orice caz, m-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu propria mea rațiune.

– Probabil că încă suferi foarte mult.

– N-aș putea spune că e așa. Dacă stau bine să mă gândesc și privesc atent în urmă mă întreb dacă am fost cu adevărat îndrăgostită de el.

– Da, asta ușurează situația. Dar eu știu din experiență că o femeie trebuie să fie foarte atentă, când e vorba de bărbați.

Urania înălță semnificativ o sprânceană și Tracey se întrebă dacă fusese cumva o aluzie la Mark. Din fericire, vedeta schimbă subiectul și o întrebă de studiile de la Universitatea Columbia și de slujba de la postul de televiziune.

– E bine când găsești de lucru imediat după terminarea facultății. Asta în cazul în care vrei neapărat să faci o facultate. După mine, drăguță, a-ți petrece niște ani închisă într-un turn de fildeș e pierdere de timp. Dar, probabil e o asigurare de viață bună. Pentru că până și micul ecran s-a săturat de femei în vârstă și abia dacă le poți număra pe degete.

Când Tracey încercă și ea să o întrebe pe Urania despre trecutul ei, fără a părea însă prea curioasă, actrița începu să râdă.

– Drăguță, nu știi că am scris o carte autobiografică? Se numește „Nu e timp pentru lacrimi"! Ai să găsești în ea tot ce vrei să afli despre mine. Am să-ți dau un exemplar să-l citești.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Nu e greu de citit și cuprinde mulți ani. O viață de om.

Urania sorbi din paharul cu vin, apoi continuă:

– Să văd. Treizeci și ceva de filme, o cădere nervoasă, un accident de mașină de la care am rămas cu probleme la coloană și în care a murit primul meu soț,

slăbiri și îngrășări cerute de roluri, dependență de alcool și antidepresive, internări pentru detoxifiere, ani de șomaj și o perioadă în care pur și simplu am dispărut de pe fața pământului – asta a fost între 1978 și 1983...

Perioada în care m-am născut eu!

– ...revenirea în filme de televiziune, în „Saga" unde am interpretat-o pe Delphine Guernsey, mariajul dezastruos cu Egon Berger, care s-a înecat în timpul divorțului...

Urania făcu o pauză, își aprinse o țigară și se uită la Tracey.

– E cel care mă dăduse în judecată și cerea pensie alimentară. Pe urmă, miniseriale și filme de televiziune, filme străine, turnee cu diverse spectacole, scurte apariții pe Broadway. Și trebuie neapărat să citești și despre acel cimitir al actrițelor trecute de prima tinerețe care este spectacolul de televiziune cu „invitați de onoare". Ca să nu mai vorbim de ultima mea ședere la Betty Ford Center și de ultimul meu mariaj, tot dezastruos, cu un regizor ratat pe care îl chema Peter Plante și care a murit într-un accident de mașină, împreună cu prostituata pe care o agățase. Frumos, nu?

– Incredibil. Într-adevăr incredibil, șopti Tracey.

– Incredibil, dar adevărat, drăguță. Acum înțelegi de ce m-au poreclit tabloidele „Văduva veselă". Un accident de mașină în care îmi moare soțul și se presupune că eram beată la volan, un deces prin înec în piscină, de care se spunea că eram responsabilă și o dublă crimă de care tot eu eram vinovată.

Tracey se uită uimită la Urania. *Și cum supraviețuiești după atâtea tragedii, fără să înnebunești? Nu mă mai mir că Urania e atât de suspicioasă și rece, dură chiar.*

– Şi ce poreclă! „Văduva veselă"! Veselă pe naiba! Adevărul e că, mi s-ar potrivi mult mai bine „Văduva neagră". Fiecare nenorocire m-a lăsat la pământ. La pământ! Eram îndrăgostită de fiecare din acei bărbaţi şi, indiferent de turnura pe care au luat-o căsătoriile mele, o parte din mine îi va iubi mereu.

– E foarte trist. Şi presa e foarte crudă.

– Ei, te obişnuieşti. Mai ales dacă ai un nume ca scriitor sau vedetă de televiziune. Când te afli în culmea gloriei, le place să te sfâşie, iar când eşti în cădere, te ajută să ajungi la fund, dându-ţi şuturi.

– Trebuie să fie foarte dureros. Chiar dacă lucrurile pe care le spun nu sunt adevărate.

– E foarte dureros. Şi te fac să crezi că întreaga lume e pornită împotriva ta. E un sentiment cumplit, de singurătate.

– Aveţi copii? Vreau să spun că un copil poate fi de ajutor în... se aventură Tracey dar nu-şi termină ideea şi cuvintele i se pierdură în tăcerea care se lăsase, când văzu că Urania se strâmbă de parcă ar fi durut-o ceva foarte tare.

Era clar că subiectul ieşea din discuţie. Tracey o urmări cum îşi aprinde altă ţigară, dă fumul încet afară şi rămâne cu privirea aţintită undeva departe, de parcă s-ar fi gândit bine înainte să răspundă.

– Ei, drăguţă, eu... copiii nu au fost trecuţi în horoscopul meu, spuse într-un târziu, cu o voce înceată şi ezitantă.

Pe urmă faţa Uraniei se lumină şi pe buze îi apăru un zâmbet, real sau nu, cine ştie?

– Hai să schimbăm subiectul.

– Perfect. Ştiţi, eu nu am vrut să...

Urania îi făcu semn cu mâna.

– N-are importanță. Am observat că în ultimul timp ai muncit foarte mult și ai terminat o mare parte din manuscris. Cred că ești una din puținele femei pe care le cunosc, la fel de disciplinată ca mine.

– Să o iau drept compliment? o întrebă Tracey râzând.

– Absolut. Și pentru că deja ne-am depășit planul, cred că ai putea să o iei mai ușor și să-ți faci mai mult timp liber. Să te bălăcești în piscină. Să vizitezi insula. Să ieși la cumpărături. Să faci ce îți place.

– Mulțumesc. Am fost atât de preocupată de ceea ce fac, că nu m-am gândit la nimic altceva.

– Ei, e timpul să te gândești. Poate chiar să ieșim împreună în oraș. Să ne uităm pe ici, pe colo. Vrei?

– Sigur că da, răspunse uimită Tracey.

– Bine. Dar trebuie să-ți spun că am și un alt motiv. Cel puțin în parte.

– Alt motiv? întrebă Tracey, amintindu-și de avertizările lui Mark.

– Da. Mă îngrozește să ies singură din casă. Nu mi-e teamă de cei care mă urăsc, ci de cei care sunt convinși că sunt la fel cu personajul negativ pe care l-am interpretat în nu știu ce film sau spectacol. În cazuri din astea, pur și simplu te înjură și te blestemă în public.

– Cred că glumiți.

– Nu, nu glumesc. De fani mă tem cel mai mult. Nu se dau înapoi de la nimic pentru a pune mâna pe o bucățică din tine. Te urmăresc pretutindeni, încercând să te atingă, să te pipăie. Să-ți fure o eșarfă, o pălărie, ochelarii de soare sau mai știu eu ce. Chiar și un pantof. Îți poți imagina așa ceva?

– Nu, spuse Tracey pe un ton mai mult decât convingător.

– Așa că e bine să fii cu cineva. Și acum, că Mark e plecat – știi doar că a fost ca o gardă de corp pentru mine – poate că nu te-ar deranja prea tare să ieși din când în când cu mine, în oraș.

– De-abia aștept.

Gardă de corp. Deci așa îl consideră Urania pe Mark.

– Dar nu știu cât de mult am să fiu în stare să vă apăr.

– Ai să fii. Mark nu a fost niciodată nevoit să recurgă la violență fizică. Era doar un fel de tampon între mine și ei.

Tracey dădu din cap și Urania se uită atent la ea.

– Ți-e dor de el, nu?

– Scuzați? spuse Tracey, de parcă nu ar fi auzit ce spusese.

– Nu trebuie să te joci de-a v-ați ascunselea cu mine, Tracey. Știu că tu și Mark sunteți îndrăgostiți unul de celălalt, sau poate e vorba doar de atracție fizică. Nici nu are importanță. Cert e că schimbă două-trei cuvinte amabile cu mine când dă telefon, iar cu tine stă de vorbă ore întregi.

– Păi, eu... încercă Tracey să-și găsească cuvintele potrivite, dar adevărul e că nu prea știa ce să-i spună Uraniei.

– Nu ești obligată să discuți problema asta cu mine. Am să te las în pace, dar numai după ce te voi averiza.

– Să mă avertizați să ce?

– Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș arunca într-o astfel de aventură. Evident, nu vorbesc de relația

profesională dintre voi. În privința asta, Mark a făcut multe pentru mine și poate să facă și pentru tine. Ca amant însă... aș fi foarte atentă. E al naibii de frumos și de tânăr și, din câte am auzit, extrem de promiscuu.

Tracey se uita șocată la femeia din fața sa. *Bineînțeles că Mark era și frumos și tânăr, dar promiscuu?* Ei nu i se păruse. Se întrebă dacă Urania era sinceră și își dădu seama că, de fapt, femeia știa mult mai multe despre Mark decât ea.

– Am să fiu atentă, spuse.

– Înțelept lucru. Mai ales în zilele noastre, când e atât de periculos să te culci cu cineva.

Iar începe. E negativismul amar care pare să învăluie toate actele vieții acestei femei.

Nu că ceea ce spunea Urania nu ar fi fost adevărat; dimpotrivă, era cât se poate de adevărat. În zilele noastre, sexul poate fi mortal. Dar se părea că în viața Uraniei totul era atins, dirijat chiar, de negativ și nu de bucuria care poate fi găsită în orice situație.

Urania se ridică de la masă.

– Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Tracey. Acum, însă, mă duc la mine în birou să mai lucrez puțin. Trebuie să citesc paginile pe care le-ai refăcut astăzi și să sun câțiva prieteni din Atena.

– Mulțumesc. Și mie mi-a făcut plăcere, spuse Tracey care se ridicase și ea de la masă.

– Poți să mai rămâi și să te bucuri de aerul nopții. Sau să faci o baie dacă vrei. Iliki va strânge masa.

– Mulțumesc. Cred că am să mai rămân un timp afară.

Tracey se uită lung după Urania, care plutea parcă spre arcadele uriașe – o apariție strălucitoare, îmbrăcată în mătase albă – pe urmă se întoarse și se

duse lângă zidul care separa terasa de prăpastia care cobora spre calderă. Rămase mult timp acolo, privind în depărtare. Noaptea, caldera era la fel de plină de viață ca și în timpul zilei. Se uită la feriboturile și hidrobicicletele de pe suprafața apei și rămase încântată de luminile vesele de pe vasele de croazieră ancorate lângă Fira. Pe urmă porni încet pe lângă zid, încercând să perceapă splendoarea priveliștii, din toate unghiurile posibile.

Dar în permanență, mintea îi era preocupată de uluitoarele întâmplări din viața Uraniei, așa schițate cum erau. Când ajunse în dreptul zidului care separa curtea vilei de turnul de alături, gândurile îi fură brusc întrerupte de un trosnet puternic, urmat de o ploaie de pământ și cioburi de ghiveci, care o atinseră pe bluză și pantaloni. Tresări speriată.

Asta ce naiba mai e?

Se uită în jurul ei, dar nu văzu pe nimeni. Se întinse peste zid și se uită în sus. La una dintre ferestrele turnului, o draperie se mișca ușor. Simți cum i se face pielea ca de găină. E adevărat că văzuse mișcarea doar o fracțiune de secundă, ca în declicul unui aparat de fotografiat, dar era sigură că o văzuse. Rămase o clipă nemișcată, apoi se aventură precaut înainte. Bucăți dintr-un ghiveci uriaș din teracotă – genul de vase în care în antichitate se păstra uleiul de măsline și care se pot încă vedea peste tot în Grecia – erau răspândite pe terasă, printre grămăjoare de pământ și resturi de plante.

Dacă mai făceam un pas, mi-ar fi căzut drept în cap și m-ar fi putut chiar omorî! Era un vas enorm. Ce Dumnezeu se întâmplă? Nu cred că a fost doar un accident. Nu, cineva a făcut-o dinadins.

Tracey simți cum o ia cu frig și se frecă pe brațe. Hotărî că cel mai bine e să-i spună imediat doamnei Stefanou. Nu voia să o deranjeze pe Urania și, oricum, dacă doamna Stefanou nu va cerceta despre ce a fost vorba, îi va spune a doua zi. Se îndreptă spre bucătărie unde, spre norocul ei, doamna Stefanou și Iliki beau cafea. Povesti ce i s-a întâmplat.

– Imposibil, spuse pe un ton neplăcut doamna Stefanou, dând astfel de înțeles că nu credea o iotă din cele povestite de Tracey.

– Atunci, veniți cu mine, să vedeți mizeria de acolo.

– Poate mai târziu. Acum îmi beau cafeaua.

– În cazul acesta, sunt obligată să mă duc și să-i spun doamnei Vickers.

– Nu! Să nu o deranjați pe Madame! Merg eu să văd.

Și doamna Stefanou oftă din adâncul pieptului voluminos și se ridică de pe scaun.

Tracey o conduse pe terasă și îi arătă locul unde căzuse ghiveciul de flori. Totul demonstra fără chip de tăgadă că cineva încercase să o rănească, dacă nu chiar să o ucidă.

Doamna Stefanou se uită o clipă la dezastru.

– Probabil că l-a dat vântul jos de pe zid. Sau vreuna din pisicile vagaboande care umblă peste tot pe insulă.

– Nu văd cum o briză ușoară ca cea din seara asta să poată răsturna ceva atât de greu. Cât despre pisici, cred că trebuia să fi fost o întreagă armată. Și uriașe.

– E totuși posibil.

– Nu cred. Vasul ăla plin cu pământ trebuie să fi cântărit o tonă.

– Briza a fost destul de puternică în seara asta. Cred că ați fost prea ocupată să vă uitați la Madame în timpul cinei și nu ați observat.

Doamna Stefanou se răsuci pe călcâie gata să se întoarcă în casă, apoi se opri.

– Stavros va curăța totul, domnișoară Sullivan. Iar dumneavoastră ar fi bine să vă odihniți și să uitați acest incident.

Tracey nici măcar nu se obosi să-i răspundă.

Ce viperă! Eu puteam fi omorâtă, iar ea șterge totul cu buretele, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Furioasă, Tracey porni repede spre moară și trânti ușa în urma ei. Era încă extrem de agitată de cele întâmplate. Și sigură că nu fusese vorba de nicio coincidență când ghiveciul căzuse în acel loc. Începu să tremure și ochii i se umplură de lacrimi. Își scoase pantofii și hainele și le așeză cu grijă în șifonier. Când își dădu jos sutienul și chiloții, observă ceva pe podea. „Dumnezeule mare!" exclamă și se duse repede la șifonier. La baza lui, jos pe podea, zăcea fotografia tatălui ei. Era tot în ramă și cu fața în sus, parcă zâmbindu-i lui Tracey. Fata simți un fior de gheață pe șira spinării. Pe urmă observă că lângă fotografie se găsea mapa cu documente. Ridică mai întâi fotografia și se uită cu atenție la ea. Când văzu că era întreagă, o duse la buze și o sărută, apoi o puse cu un gest plin de reverență pe noptieră.

Ce dracu' se întâmplă aici? se întrebă, încercând să alunge sentimentul de nesiguranță care o copleșise.

Luă de pe jos mapa cu documente și se așeză pe pat. Scoase hârtiile din ea și le răsfoi. *Sunt toate,* își spuse oftând ușurată. Băgă totul la loc, luă un scaun

şi puse mapa pe şifonier. Pe urmă începu să se uite prin cameră, încercând să vadă ce altceva mai era nelalocul lui dar nu văzu nimic deosebit. În clipa următoare, îşi aduse aminte de cartela de intrare. *O, Doamne! Cel care o are – şi ar putea fi vorba de absolut oricine – poate intra şi ieşi foarte uşor. Şi oricând.*

Tracey era nu numai nedumerită, ci şi îngrozită.

Pentru numele lui Dumnezeu, cine să fie? Şi de ce?

Se îmbrăcă într-un tricou lung pe care îl folosea pe post de pijama şi se băgă în pat. Din când în când, se uita la fotografia tatălui său, întrebându-se cine şi pentru ce fusese în cameră. Începu să recapituleze în gând cele întâmplate în cursul serii.

Invitaţia Uraniei, care, de câte ori am adus vorba despre copii, a schimbat subiectul.

Ghiveciul uriaş care m-ar fi putut omorî, căzând de pe zidul ce desparte vila de turnul misterios în care cineva ţipă noaptea.

O persoană îmi scotoceşte prin cameră şi lasă la vedere lucruri bine ascunse de mine.

Of, Doamne! Dacă Mark ar fi aici. Ştiu că nu sunt nebună şi că toate aceste lucruri s-au întâmplat cu adevărat. În plus, vreau să ştiu ce se întâmplă aici. Dar cum?

În pofida, sau poate tocmai din cauza acestor griji, Tracey se simţi dintr-odată extenuată. Trupul şi mintea părură să i se blocheze la unison şi de-abia fu în stare să se scoale şi să se ducă la baie, pentru a se spăla pe dinţi. Se băgă din nou în pat şi stinse lumina. Cu speranţa că somnul îi va aduce linişte, închise ochii şi încercă să nu se mai gândească la nimic.

Un țipăt – teribilul țipăt pe care îl mai auzise – sfâșie liniștea nopții. Tracey se ridică în șezut. Pe brațe și gât pielea îi era de găină. Își strânse mâinile la piept. Pe urmă, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot, se dădu jos din pat, se duse la fereastră și se uită afară. Își îndreptă privirea spre terasa de dedesubt, dar draperia mișcată de vânt îi limită vederea. Și din nou se auzi țipătul, parcă și mai înfricoșător, iar pielea lui Tracey se făcu din nou ca de găină. Simți un nod în gât și din ochi începură să-i curgă lacrimi, ca un răspuns imediat la cumplitul sunet.

Tracey își șterse ochii cu vârful degetelor și, în aceeași clipă, auzi zgomot de pași. Întinse gâtul pentru a vedea mai mult din terasa de sub ea și o văzu pe doamna Stefanou traversând grăbită terasa și îndreptându-se spre ușa de lemn din zidul ce despărțea cele două curți. În mână ținea o lanternă, cu ajutorul căreia își lumina drumul. Când ajunse în fața ușii, Tracey auzi scrâșnetul cheii întoarse în broască, pe urmă scârțâitul balamalelor. Doamna Stefanou trecu dincolo de zid, dar nu închise ușa după ea, ci o ținu întredeschisă și își îndreptă fascicolul lanternei spre vilă.

Nu trecu mult și Tracey înțelese de ce. Dinspre terasă se îndrepta spre ușă un bărbat care ducea în mână ceva ce semăna cu o geantă de medic. După ce trecu de ușă, doamna Stefanou o închise.

Tracey își scutură cu putere capul, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile. *Oare ce se întâmplă acolo?* se întrebă nedumerită.

Și, ca și cum i-ar fi răspuns, țipătul se auzi din nou și Tracey încremeni. Simțea din nou cum țipătul îi sfâșie inima și ochii i se umplu iar de lacrimi. *Doamne*

Dumnezeule! Este insuportabil. Țipătul ăsta e mult prea trist și denotă mult prea multă singurătate.

Cu toate acestea, scena ce se desfășura în turnul de alături era mult prea incitantă, pentru a-și lua privirea de la ea. Tracey văzu cum sus, în turn, se aprinde o lumină la o fereastră și în cameră încep să se agite siluete. Pe urmă țipătul se transformă într-un geamăt care părea să țină o veșnicie. Variațiile de amplitudine și volum erau aproape imperceptibile, dar spuneau multe despre cumplita suferință din acea încăpere.

Tracey se uita și asculta cu răbdare, încercând să pună cap la cap puținele indicii pe care le avea pentru a putea înțelege ce anume se întâmpla. Dar, mult timp, nu auzi și nu văzu nimic nou, nici măcar o siluetă care să treacă prin fața ferestrei, așa că se întoarse în camera ei, spunându-și hotărât că a doua zi va trebui neapărat să afle despre ce e vorba. S-ar putea ca doamna Stefanou să nu-i spună nimic, iar Stavros nici atât. Dar cina luată cu Urania îi dădea curajul de a aborda cu ea subiectul.

În mod sigur Urania știe ce se întâmplă acolo și nu poate nega ce am văzut și auzit. Ce scuză ar putea găsi pentru un astfel de scenariu? Niciuna. Absolut niciuna.

Urania va fi obligată să-i spună adevărul.

Capitolul treizeci și trei

– Ai auzit pe cineva țipând azi-noapte? o întrebă Tracey pe Iliki, în timp ce își lua micul dejun.

– Țipând? Nu, domnișoară Sullivan, n-am auzit nimic, răspunse Iliki, încruntându-și sprâncenele.

Tracey se uită atent la fată.

– Haide Iliki! Nu se poate să nu fi auzit chiar nimic. Eu am auzit de două ori până acum. Erau niște țipete cumplite, care se auzeau dinspre turnul de alături. Trebuie să fi auzit și tu ceva.

Iliki își feri privirea.

– Nu, eu dorm în sectorul servitorilor, într-una din camerele din peșteri. Din camera mea nu se aude nimic, pentru că e cea mai depărtată de intrare, în afară de una din băi.

– Și nu ai auzit pe nimeni spunând ceva despre chestia asta? insistă Tracey.

Iliki clătină din cap.

– Nu, domnișoară Sullivan. Niciodată.

Tracey nu ştia dacă să o creadă sau nu. Iliki era o fată isteaţă, dificil de ghicit. Era convinsă că văzuse şi auzise multe secrete în viaţa ei şi că a evita să vorbească despre ele devenise o a doua natură.

– Cred că nu-mi rămâne decât să o întreb pe Madame, spuse, aşteptând nerăbdătoare să vadă cum va reacţiona Iliki.

– Păi, o să trebuiască să o întrebaţi altădată, domnişoară Sullivan. Madame a plecat foarte devreme azi-dimineaţă.

– Da? Şi ai cumva idee unde s-a dus?

Iliki dădu din cap.

– La Fira. S-a dus în vizită la doctorul Eugenikos. E la spitalul de acolo.

Tracey ciuli imediat urechile.

– Nu mai spune! Dar ce are?

– Nu ştiam că-l cunoaşteţi, răspunse Iliki, aruncându-i lui Tracey o privire de suspiciune.

– Nu-l cunosc. Eram doar curioasă, pentru că probabil e un prieten al doamnei Urania.

– Da, sunt prieteni de când a venit doamna aici.

– Şi e bolnav?

– Păi, a avut un accident de maşină azi-noapte. Ceva mai sus de noi. Nu stă departe, dar cineva, probabil vreunul din tinerii turişti teribilişti, l-a izbit cu motocicleta.

– De aici plecase?

– N-am zis asta. Am spus că locuieşte în apropiere, preciză Iliki pe un ton iritat.

– A! Eu am avut impresia că venise aici şi când a plecat s-a întâmplat accidentul. Oricum, e ceva cumplit, nu?

– Îngrozitor. De fapt, după părerea mea e o dovadă în plus că trebuie făcut ceva cu nemernicii ăştia care închiriază motociclete şi nu ştiu să meargă cu ele.

Tracey se întrebă în continuare cât de onestă era Iliki. Îşi termină micul dejun şi porni spre birou, hotărâtă să se apuce de lucru. Pe drum îşi aduse însă aminte de cartela furată. *O, Doamne! Trebuie neapărat să-i spun doamnei Stefanou. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să-i spun.* Îşi făcu curaj, trăgând adânc aer în piept şi porni spre bucătărie. O întrebă pe Iliki dacă ştie unde o poate găsi pe doamna Stefanou. Fata începu să râdă.

– E chiar în spatele dumneavoastră.

Tracey se întoarse şi o văzu pe doamna Stefanou, care stătea în picioare şi o scruta cu privirea. *De unde naiba a apărut?*

– Pe mine mă căutaţi?

– Mi s-a furat cartela de intrare şi...

– Vi s-a furat ce!? strigă doamna Stefanou.

– Cartela de intrare. Şi vreau să-mi daţi alta.

Doamna Stefanou se uita la Tracey de parcă aceasta şi-ar fi pierdut dintr-odată minţile.

– Cred că vă daţi seama că aţi pus în pericol întreaga casă, cu neglijenţa dumneavoastră.

– Îmi pare rău, dar nu am ce face dacă mi-a fost furată. N-am pierdut o cheie în viaţa mea. Am să...

– Nu mă interesează. Aşteptaţi aici.

Doamna Stefanou ieşi din bucătărie şi Trecey se aşează cuminte pe un scaun. Se uită la Iliki cu speranţa că fata era de partea ei. Dar nu era cazul.

Iliki clătină din cap şi ţâţâi din buze.

– Madame este celebră şi are multe lucruri de valoare. Şi aici, ca pretutindeni, există oameni răi. Ce-aţi

zice dacă tocmai în clipa asta cartela s-ar afla în mâinile unei astfel de persoane?

Dar Tracey nu trebui să-i răspundă. Oftă uşurată când o văzu pe doamna Stefanou întorcându-se cu o altă cartelă în mână.

– Poftim! spuse, întinzându-i cartela lui Tracey.

– Mulţumesc, spuse Tracey şi luă cartela.

Dar doamna Stefanou nu mai spuse nimic. Rămăsese pe loc, uitându-se atent la Tracey, aşa că fetei nu-i mai rămase decât să plece şi să se ducă repede în biroul ei.

Până la prânz, Tracey reuşise să printeze un teanc de pagini şi acum le revizuia. Se auzi un ciocănit în uşă.

– Intră, strigă Tracey, fără a-şi ridica ochii de pe pagina pe care tocmai o citea.

– A, văd că eşti ocupată. Să-i spun lui Mark să sune altădată?

Era Urania. Tracey se uită la ea.

– Nu, răspund chiar acum.

Buzele Uraniei schiţară un zâmbet uşor.

– Aşa gândeam şi eu. E pe linia unu. Şi, după ce termini, vino la mine în birou, să stăm puţin de vorbă.

Urania ieşi din încăpere şi Tracey apăsă pe buton şi ridică receptorul.

– Da, Mark.

– Salut!

– Te aud de parcă ai suna de alături.

– Aşa spui de câte ori sun. Dar de data asta, ai ghicit. Aproape.

– Ce vrei să spui?

– Că sunt mai aproape. Sunt în Londra.

– Nu mai spune! Înseamnă că te întorci?

– Chiar așa. Am o întâlnire cu un editor de aici și sper să prind chiar astăzi avion spre Atena.

– Și eu sper. Din tot sufletul. Mi-e atât de dor de tine!

– Și mie mi-e dor și am să fac tot posibilul. S-ar părea că am șanse, dar nu pot garanta. Tu ce mai faci?

– Eu... să fiu cinstită, e un pic cam ciudat ce se întâmplă pe aici.

– Ce anume?

– Păi, de exemplu, unul din ghivecele alea uriașe a căzut de pe zid și era cât pe ce să mă omoare.

– Ce? Care zid? Cum s-a întâmplat?

– Era pe zidul dintre casă și turnul de alături, dar habar nu am cum s-a întâmplat să cadă. Cred că avea o tonă, așa că nu putea fi dat jos de vânt.

– Ai văzut pe cineva?

– Nu, nu era nimeni. Mă plimbam după cină și ghiveciul pur și simplu a căzut foarte aproape de mine. Nu-mi dau seama cum, dar m-am speriat zdravăn. Doamna Stefanou mi-a spus răspicat că nu e ceva important.

– E tipic pentru ea.

– Dar lucrul care mă îngrijorează cel mai mult e că mi s-a furat cartela de intrare. Sau poate am rătăcit-o eu, dar nu prea cred.

– Dumnezeule mare! Ce naiba se întâmplă acolo?

– Și eu aș vrea să știu, dar nu am nici cel mai mic indiciu.

– Ascultă, Tracey! Nu vreau să te sperii și mai mult, dar te rog să fii atentă. Eu am să încerc să vin cât pot de repede și atunci vom vedea împreună cum stau lucrurile.

– Nu vreau să-ți faci griji din cauza mea, dar zău că nu știu dacă toate astea au vreo legătură cu mine sau nu. Poate că e vorba doar de niște accidente stupide, nu știu.

– Vin repede. Cât de repede am să pot.

– Asta mă face să mă simt puțin mai bine. De-abia aștept să te văd. Și știu că totul va fi bine atunci.

– Mi-e dor de tine. Abia aștept să mă întorc.

Tracey simți cum inima i se umple de bucurie.

– Și mie mi-e dor de tine. Mă gândesc tot timpul la tine.

– Dar dacă vreau să ajung astăzi acolo, trebuie să închid.

Mark făcu o pauză, apoi adăugă:

– Știi, Tracey? Vreau să-ți spun... vreau să-ți spun că te iubesc.

Bucuria pe care Tracey o simțise cu câteva clipe în urmă era nimic, în comparație cu frisonul pe care îl simți prin tot corpul acum.

– Și eu te iubesc, Mark.

– Pa.

– Pa.

Tracey puse receptorul în furcă și se prăbuși pe scaun. Zâmbea. În minte i se învălmășeau cuvintele lui Mark, iar trupul ei era străbătut de frisoane de plăcere. Deodată, își aduse aminte că Urania o aștepta la ea în birou, așa că ieși pe hol și bătu la ușă.

– Intră, se auzi vocea răgușită a Uraniei.

Tracey deschise ușa și intră în biroul vedetei. Urania puse jos paginile pe care le ținea în mână și se uită la ea.

– Ce face Mark?

– Bine. E foarte ocupat.

– Am impresia că pur şi simplu te-a fascinat. Semeni foarte mult cu o tânără îndrăgostită.

Tracey simţi cum roşeşte.

– Păi, nu ştiu, spuse, sperând că Urania va renunţa la subiect.

– Dar eu ştiu. Şi sper că vei ţine cont de avertismentul meu.

Of, iar începe.

– Apropo! Mai ai cartea pe care ţi-am dat-o? Autobiografia mea.

– Da. E în camera mea. Vreţi să v-o dau acum?

– Da. M-am întâlnit cu sir Hugh, vecinul nostru. Ar vrea să o citească, aşa că i-am spus că am să-i împrumut un exemplar. Cu toate milioanele pe care le are, e prea zgârcit să-şi cumpere unul.

– Înţeleg, spuse râzând Tracey şi o porni spre moară, urmată îndeaproape de Urania.

Tracey luă cartea şi se întoarse să i-o dea Uraniei.

Femeia era însă lângă noptieră. Ţinea în mână fotografia tatălui ei şi se uita cu atenţie la ea. Tracey simţi că îi sare inima din piept şi o cuprinse o senzaţie asemănătoare panicii. Se gândea că s-ar putea foarte bine ca Urania să aibă în faţa ochilor imaginea unui fost soţ... sau iubit.

– Cine e bărbatul acesta? întrebă Urania fără a-şi dezlipi privirea de pe fotografie.

– Nu vă daţi seama? se aventură Tracey.

Urania clătină din cap şi se uită întrebător la Tracey.

– Nu. Sigur că nu. Cum să-mi dau seama?

– E tatăl meu.

Urania se uită din nou la fotografie, pe urmă o puse la loc pe noptieră.

– E... lartă-mă drăguță... a fost un bărbat foarte bine.

Urania se uită din nou la fotografie și iar la Tracey.

– Semeni puțin cu el.

Tracey se uita atent la Urania, căutând un indiciu cât de mic care să-i arate că îl știe pe bărbatul din fotografie. Nu detectă însă nimic care să-i spună că femeia ascundea ceva. *Da, dar Urania e actriță. Și o actriță foarte bună. Cine știe? S-ar putea foarte bine să joace teatru, pretinzând că nu-l cunoaște deloc pe bărbatul din fotografie, pe tatăl meu. Pe de altă parte, s-ar putea la fel de bine să nu-l fi văzut în viața ei.*

În clipa aceea, Tracey își dorea din tot sufletul să aibă curajul de a lua de pe șifonier mapa cu acte și de a i-o arăta Uraniei, pentru a-i vedea reacția. Reacție care ar putea limpezi, o dată pentru totdeauna, lucrurile. Își dădea seama însă că lucrurile nu stăteau deloc așa. S-ar fi putut foarte bine întâmpla ca Urania să aibă aceeași reacție pe care o avusese și față de fotografie – o curiozitate aparent sinceră și o față de pe care nu se putea citi nimic.

– Am să o iau drept compliment, spuse într-un sfârșit.

– Așa și e. Tatăl tău a fost un bărbat foarte atrăgător, iar tu ești o tânără foarte drăguță.

Urania căută din priviri o scrumieră și, negăsind-o, își stinse țigara într-un bol decorativ de pe măsuța de toaletă. Pe urmă își întoarse privirea spre Tracey.

– L-ai iubit foarte mult, nu?

– Da. Foarte mult.

– E...e atât de greu să-i pierzi pe cei dragi. Indiferent că e vorba de divorţ sau deces sau... sau de orice altceva care îi ia de lângă noi.

Vocea Uraniei era plină de tristeţe şi Tracey se uită fascinată la masca de mare tragediană care apăruse pe faţa vedetei. Îi era greu să înţeleagă cum ar fi putut fi mimată tristeţea profundă, poate chiar şi regretul, care se vedeau pe faţa aceea frumos fardată. Ei i se părea sinceră, iar dacă nu era, atunci Urania era o actriţă mult mai bună decât îşi imaginase.

Urmă însă o transformare bruscă şi Urania spuse pe un ton vesel:

– Nu crezi că ar fi mai bine să renunţăm la subiect?

– Ba da.

– Ce-ai zice să mergem să luăm prânzul în Oia? Poţi rupe suficient timp pentru aşa ceva?

– Cred că e posibil.

– Atunci ne întâlnim jos peste zece minute, spuse Urania şi ieşi din cameră.

Tracey se duse repede în baie, se fardă un pic, îşi trecu peria prin păr şi puse o picătură de parfum după urechi. Se schimbă într-un tricou negru şi subţire şi pantaloni asortaţi. Doar nu era să fie văzută împreună cu Urania îmbrăcată în blugi şi tricou imprimat. Pe deasupra îmbrăcă o jachetă din piele fină, roşie, pe care o cumpărase de la ieftiniri, în Miami, şi care se potrivea foarte bine cu pantofii sport roşii – Prada – confortabili şi în acelaşi timp eleganţi.

Îşi atârnă geanta pe umăr şi coborî în holul de la intrare. Doamna Stefanou, care venea de pe terasă, o măsură din cap până în picioare.

– Ieşiţi în oraş, domnişoară Sullivan?

– Da. Doamna Urania şi cu mine luăm prânzul în oraş.

Tracey avu impresia că vede o urmă de maliţiozitate în ochii doamnei Stefanou.

– Sper că nu o veţi obosi în mod inutil pe Madame, spuse femeia, după care îşi înălţă mândră capul şi, cu o atitudine imperială, dispăru în direcţia bucătăriei.

Urania îşi făcu apariţia. Arăta fără nici cel mai mic dubiu ca o divă în vârstă. O pălărie de soare neagră, cu boruri enorme, tricou şi pantaloni de culoare acvamarin, ghetuţe cu toc înalt din piele suède, tot acvamarin, şi un şal uriaş din caşmir negru, înfăşurat teatral în jurul ei. La urechi, gât şi încheieturile mâinilor îi zornăiau bijuterii grele din aur, iar ochelarii imenşi, marca Versace, de care atârnau nişte meduze de aur în dreptul urechilor, se aflau deja la locul lor, pentru a-i masca identitatea faţă de oameni.

– Eşti gata, drăguţă? o întrebă, pe un ton suav pe Tracey.

– Da, răspunse Tracey, convinsă că peste nici măcar un sfert de oră toţi locuitorii din Santorini vor şti că Urania Vickers lua prânzul în Oia.

Când ajunseră la poartă, Tracey scoase cartela, dar o scăpă pe trepte. Se aplecă să o ridice şi în aceeaşi clipă o văzu pe doamna Stefanou care se uita pe fereastră la ea. *Dacă oamenii ar putea omorî din priviri, în clipa asta aş fi deja moartă.* Puse mâna pe amuleta de la gât, bucuroasă că se presupunea că ar alunga răul, apoi zâmbi gândindu-se cât de superstiţios se purta.

Ziua era însorită, dar bătea un vânt puternic şi era răcoare. Ici şi colo se mai vedeau încă turişti, dar

numărul lor scăzuse considerabil şi unele magazine închiseseră deja, până la Paşte.

Urania şi Tracey hotărâseră să mănânce într-o cafenea micuţă de pe terasa căreia panorama era superbă. La o masă dintr-un colţ stătea un bărbat foarte bronzat, cu ochelari de soare şi şapcă de baseball. Bărbatul zâmbi când Tracey se uită la el şi fata îi întoarse zâmbetul. *Un turist singuratic. Probabil că încearcă să agaţe pe cineva cu care să iasă diseară la un club din Fira,* îşi spuse Tracey.

În timp ce se delectau cu o salată de fructe de mare, Tracey se hotărî să abordeze problema ţipetelor înfricoşătoare pe care le auzise în noaptea precedentă. Îşi spuse însă că va trebui să aştepte un moment prielnic. Dar nu a fost nevoită să aştepte prea mult.

– Sir Hugh va pleca în curând de pe insulă şi cred că va trebui să-l invit într-o seară la cină.

– Nu stă aici tot anul?

– A, nu, drăguţă. Sir Hugh nu poate trăi fără soare. Are o casă frumoasă în Barbados, unde stă câteva săptămâni, iar după Paşte se întoarce aici.

– Are şi în Anglia o casă?

– Nici vorbă! Sir Hugh e exilat din cauza impozitelor. Nu poate sta mai mult de câteva zile acolo, aşa că de casă nici nu poate fi vorba.

– N-am ştiut. Dar vecinii de cealaltă parte a zidului? Şi ei pleacă?

Urania sorbi încet din paharul cu apă, pe urmă îl puse jos. Din cauza ochelarilor de soare pe care nu şi-i dăduse jos, lui Tracey îi era greu să-i vadă ochii, dar ar fi putut jura că detectase o uşoară schimbare a privirii şi o oarecare crispare a corpului.

– Despre ei nu ştiu nimic, drăguţă. A! Ia te uită! Pe caldera pluteşte un vas cu pânze uriaş. Nu-i aşa că e frumos?

Tracey se uită la nava de pe caldera şi fu de acord cu Urania, dar în sinea ei nu avea nici cel mai mic dubiu că aceasta schimbase subiectul în mod deliberat. *N-am de gând să o las să-mi scape cu una cu două.*

– Ştiţi, nu înţeleg de ce vecinii – ceilalţi, nu sir Hugh – sunt aşa de misterioşi, dar eu am auzit de câteva ori pe cineva care ţipa noaptea şi...

Urania Vickers se albi la faţă. Tracey era cum nu se poate mai sigură. Chiar şi sub fardul gros ca de teatru kabuki şi dincolo de ţinuta perfectă a femeii, Tracey văzu cum păleşte de parcă ar fi văzut o stafie. Dar talentul de actriţă al Uraniei se dovedi din nou mai puternic. O întrerupse repede pe Tracey. Sprâncenele i se arcuiră deasupra ochelarilor.

– Sunt convinsă că te-ai înşelat, drăguţă. Probabil că ai auzit vântul care urlă prin peşteri. În mod sigur.

– Nu. Absolut. Ştiu ce am auzit noaptea şi am văzut-o şi pe doamna Stefanou care se ducea acolo. Iar odată am văzut şi un bărbat care mergea cu ea, cred că un doctor.

O clipă, pe faţa Uraniei apăru o expresie de nelinişte care se transformă pe urmă în supărare.

– Zău, Tracey! Ai o imaginaţie extraordinar de bogată. Dacă într-adevăr ai văzut sau ai auzit ceva, probabil că era Maria care se ducea să îngrijească vreo pisică bolnavă. Ştii cât de...

– Doamna Stefanou nu suportă pisicile. Ştiu asta de la Prometeus. E speriat de moarte de ea şi se teme pentru viaţa pisicii sale când intră în curte sau în casă.

Urania trase adânc din ţigară şi scoase un norişor de fum.

– A, văd că ai făcut săpături. Nu ştiu cum de mai găseşti timp să scrii, când eşti atât de ocupată cu spionarea vieţii altora.

Reacţia Uraniei o lăsă cu gura căscată pe Tracey. Fără niciun motiv, femeia încerca să o facă să se simtă vinovată. *Femeia asta e expertă în manipularea oamenilor. Şi e evident că subiectul o deranjează foarte tare. Nu am aflat nimic, dar am reuşit să o înfurii.*

Bărbatul cel bronzat care îi zâmbise mai devreme se ridică de la masă şi veni spre ele. Tracey avea impresia că îl cunoaşte, dar nu avea nici cea mai vagă idee cine ar putea fi.

– Vă cunosc? Am impresia că v–am mai văzut undeva, spuse.

S–a dus dracului acoperirea mea. Ei şi ce? Stai liniştit. Bărbatul arboră un zâmbet prietenesc şi întinse mâna.

– Sunt Ted Riphenburg.

– Ted Riphen...

Trecey se încruntă, încercând să se concentreze. Ştia că numele îi sună cunoscut, dar pe moment nu îşi aducea aminte de unde.

Bărbatul începu să râdă, apoi îşi luă o atitudine serioasă, solemnă chiar.

– Nu vă mai aduceti aminte de mine, nu–i aşa? De fapt cred că mi–aţi uitat numele dintr–un motiv foarte serios.

– O, Doamne! şopti Tracey, aducându–şi dintr–o–dată aminte cine era bărbatul.

Îi luă mâna într–ale ei şi o strânse.

– Ați fost... ați fost martor la... la accidentul tatălui meu.

– Da, eu sunt.

– Dar... dar arătați complet schimbat. Nu e de mirare că nu v-am recunoscut.

Tracey se întoarse spre Urania, apoi din nou spre Ted.

– Doamna este... o prietenă, iar domnul este Ted. A fost la locul accidentului.

– Bună, îi spuse Ted Uraniei.

Urania dădu scurt din cap și zâmbi acru.

– Bună ziua, îi spuse, pe urmă își mută privirea în direcția calderei, ignorându-l complet.

– Dar unde e costumul acela de gală? întrebă Tracey, încercând să abată atenția lui Ted de la Urania.

– Păi, ar fi un adevărat iad să stau pe insula asta îmbrăcat ca pentru un club din South Beach, îi răspunse râzând Ted.

Ce diferit se poartă! Nici nu-i de mirare că nu l-am recunoscut. Și nu e vorba doar de îmbrăcăminte, cu toate că, de la pantalonii din piele de șarpe până la șapca asta de baseball, e o diferență ca de la cer la pământ. Dar i-a dispărut aerul ăla de lejeritate și nepăsare. Și pare preocupat de ceva.

– Presupun că vă aflați aici în vacanță, spuse Ted.

– Nu, nu chiar. Lucrez câteva săptămâni pentru cineva de aici, de pe insulă. Dar dumneavoastră? În vacanță?

– Nu. Am lucrat toată vara într-un club din Fira.

Tracey simți cum un fior rece îi trece pe șira spinării și stomacul i se ridică până în gât. *Ted Riphenburg s-a întâmplat să fie de față la accidentul tatălui meu, mai bine-zis la uciderea lui, iar acum apare așa*

ca din întâmplare, aici, în Santorini. Chiar când un ghiveci uriaș aproape că îmi cade în cap. Și când cineva a intrat în camera mea și mi-a scotocit prin lucruri. Nu sunt cam multe coincidențe? Și nu numai astea, ci și schimbarea radicală a îmbrăcămintii și a comportamentului. Încercând să arate cât mai normal, își plantă un zâmbet pe față.

– Nu mai spuneți. Și cum vi se pare aici?

– Îmi place. E așa de frumos, aproape ireal. Și să știți că sunt o mulțime de oameni de treabă.

– Da, sunt sigură că sunt, spuse Tracey dar, brusc, prin minte îi trecu un gând ca un trăsnet.

L-a trimis Brian după mine. L-a trimis să mă omoare. Să mă omoare cum l-a omorât și pe Tati.

Simți cum mâinile încep să îi tremure și le puse repede în poală, ca Ted să nu observe. Urania se sculă de pe scaun, scoase un pumn de mărunțiș din poșetă și îl puse pe masă.

– Plătește tu. Și oferă-i și lui Ted ceva. Eu trebuie să plec, dar tu poți să rămâi, să-ți continui conversația.

Tracey o apucă pe Urania de braț și se ridică în picioare.

– A, nu! Și eu am de lucru, așa că ne întoarcem împreună.

Uraniei nu-i scăpă tonul neobișnuit de imperativ – aproape disperat – din vocea fetei și își dădu seama că, indiferent de motiv, nu voia să rămână singură cu Ted Riphenburg.

– Foarte bine, spuse repede.

Pe urmă se întoarse spre Ted.

– Noi am plecat. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

– Și mie, spuse Ted, cu un aer puțin nedumerit.

– Îmi pare rău că trebuie să plec, dar am de lucru. Poate ne mai vedem, spuse Tracey.

– Sper. Poate bem ceva într–o seară.

– Perfect, spuse Tracey, simțind cum Urania o trage de mână. La revedere:

– La revedere.

Pe curând. Nici nu știi cât de curând.

Capitolul treizeci și patru

Tracey ieși din cafenea fără să se uite în urmă la Ted. Porni repede în urma Uraniei, îndreptându-se spre casă.

– Ce a fost asta, drăguță? o întrebă Urania.

– A, pur și simplu nu-mi place tipul, spuse pe un ton vag.

Nu voia să-i împărtășească Uraniei temerile sale. O îngrozea chiar și gândul la posibila reacție a vedetei, când ar fi aflat că a adus un presupus ucigaș în mica localitate de pe insulă.

– A încercat odată să mă lovească în Miami și nu voiam ca scena să se repete și aici, minți.

– Hm, bărbații ăștia, pufni Urania.

În timpul prânzului cerul se întunecase considerabil și, acum, deasupra calderei pluteau nori negri, amenințători. Pe creste bătea un vânt puternic și rece care ridica praful și puținii oameni de pe stradă se grăbeau să se adăpostească de ploaia iminentă.

Urania era nevoită să-şi ţină cu mâna pălăria de soare, iar Tracey fu nevoită să-şi pună ochelarii, ca praful să nu-i intre în ochi.

Când ajunseră în dreptul magazinului lui Kathy, Tracey rămase surprinsă văzând-o pe bătrâna vrăjitoare stând liniştită pe scaunul ei. Ochii lăptoşi ai femeii păreau să o caute. Şi o descoperiră. Bătrâna începu să se agite, iar din gură îi ţâşni un şuvoi de cuvinte ininteligibile, în greacă.

– Fir-ar să fie! Nu pot s-o sufăr pe vrăjitoarea asta bătrână, şopti Urania.

– Hei, Trace! se auzi o voce de femeie.

Tracey se întoarse şi o văzu pe Kathy în uşa magazinului, făcându-i semn cu mâna.

– Ai nişte mesaje.

Tracey îşi întoarse privirea spre Urania, dar aceasta i-o luă înainte.

– Du-te! Eu plec acasă pentru că nu pot să o văd pe vrăjitoarea asta în faţa ochilor.

– Vin şi eu imediat, spuse Tracey, dar Urania era deja departe.

Tracey intră în magazin, încercând să nu dea atenţie bolboroselilor bătrânei. Se strecură repede pe lângă ea, dar mâinile începuseră deja să-i tremure.

– Ce mesaj am? o întrebă pe Kathy cu răsuflarea tăiată.

Kathy îi întinse o foaie de hârtie.

– A sunat de câteva ori. Chiar şi acum câteva minute. Spunea că e important.

Tracey se uită la bucata de hârtie şi văzu pe ea numărul de telefon al lui Maribel.

– Mii de mulţumiri, Kathy. Trebuie să văd imediat despre ce e vorba.

– Mai ai cartelă?

– Da. Iartă-mă, dar trebuie să sun înainte să izbucnească furtuna.

– Bine gândit. După cum se pare o să fie o furtună zdravănă.

– Încă o dată, mulțumesc. Ne mai vedem. Pa!

– Pentru puțin. Pa!

Tracey se duse repede la cabina telefonică de lângă magazin. Introduse cartela și formă numărul lui Maribel. *Sper din tot sufletul ca nemernicul ăla să nu treacă pe aici și să mă vadă.* Dar, slavă Domnului, Maribel ridică receptorul după primul apel.

– *Dios mio,* ce bine că ai sunat.

– Ce e? o întrebă Tracey, făcând un efort supraomenesc să pară cât mai veselă.

Dar, cu toată neliniștea din vocea lui Maribel, Tracey nu se putea abține să nu cerceteze cu privirea strada, să vadă dacă nu cumva Ted Riphenburg era prin apropiere.

– N-ai primit mesajul meu?

– Ba da. Chiar adineauri.

– Nu! Vorbesc de mesajul pe care ți l-am lăsat acasă la Urania Vickers.

– Ai sunat și acolo? N-am știut. Ce s-a întâmplat, Maribel?

Tracey era tot mai neliniștită, pentru că știa că Maribel nu ar fi sunat decât în caz de forță majoră.

– Vai, *amiga!* Multe! Nu vreau să te alarmez, dar trebuie să-ți spun. Nu știu cum...

– Hei, Maribel! Ia-o mai încet și spune-mi! Indiferent despre ce e vorba.

– Păi, mai întâi să știi că ai avut dreptate în ce îl privește pe tatăl tău. Nu s-a sinucis.

Biblioteca Metro

O clipă, Tracey rămase blocată, cu toate că nu era nimic nou pentru ea. Fusese tot timpul sigură că tatăl său nu se sinucisese.

– De... de unde știi? întrebă când, în sfârșit, reuși să articuleze câteva cuvinte.

– Ți-am povestit despre polițistul ăla, Montague Pleasance. Tipul de la Fraude pe care îl cunoaște Ramon. Îți aduci aminte?

– Da, bineînțeles că îmi aduc. Și ce-i cu asta?

– Păi, a pus o întreagă echipă de criminaliști să cerceteze amănunțit și au văzut că se umblase la accelerație și la frâne. Eu nu înțeleg exact cum, dar Ramon știe. Au spus că s-a făcut ceva ca frâna să nu funcționeze și motorul să se blocheze și mașina să meargă foarte repede și să nu poată fi oprită.

Când văzu că Tracey nu spune nimic, Maribel întrebă:

– Mai ești pe fir, Trace?

Tracey înghiți cu greu nodul ce i se pusese în gât.

– Da, sunt.

Simțea cum o ia cu frig și stomacul i se întoarce pe dos. *Dumnezeule mare! Ted Riphenburg e ucigașul și acum e pe urmele mele.*

– Asta spune clar că a fost crimă, nu?

– Chiar așa, *cariña.*

Acum, când știa cu certitudine că tatăl său nu se sinucisese, Tracey simțea un fel de ușurare, cu toate că gândul că fusese ucis nu-i aducea liniștea de care avea atâta nevoie. Mai ales că știa că stătuse de vorbă cu ucigașul, cu doar câteva minute mai înainte.

– Acum au deschis o anchetă. Cât se poate de oficială, nu doar câteva întrebări și gata. Înțelegi?

– Înțeleg, Maribel. Eu... eu am știut dintotdeauna că nu s-a sinucis, dar acum... nu știu ce să spun. Mă trec fiorii.

Tracey se străduia să vorbească rar și calm, ca să nu o sperie pe Maribel.

Urmă o pauză. Era evident că Maribel ezita.

– Dar mai e ceva, *cariña,* spuse într-un sfârșit.

Tracey era însă atât de preocupată să înțeleagă mai bine ce îi spusese mai înainte Maribel, că aproape nici nu o auzi.

– Trace! Mai ești pe fir?

– Da... sunt.

Se uită la norii negri și amenințători care pluteau deasupra calderei și din nou în jurul ei.

– Scuză-mă, Maribel. Mă gândeam la cele ce mi-ai spus.

– Fii atentă, te rog.

– Sunt. Ascult.

– Brian a venit împreună cu un ticălos la mine acasă. Nu știu cine e tipul. În orice caz, te căutau pe tine.

– Pe mine?

– Da, pe tine. Și tipul ăla a început să-mi dea palme, ca să-i spun unde ești. Pe urmă Brian a găsit numărul tău de telefon, pe care îl lipisem pe computer.

Tracey era atât de șocată de cele auzite, că nu mai știa ce să spună.

– Ce? Dar... dar...

– Ascultă-mă, Trace! Îmi pare rău, dar nu am avut ce face. Nenorocitul ăla m-a luat rău la palme și până să-mi dau seama ce se întâmplă, Brian a găsit numărul tău.

Tracey aproape scăpă receptorul din mână, atât de tare tremura.

– O, Doamne! Nu e vina ta, Maribel. Nu te mai necăji pentru asta. Ai grijă de tine şi nu te mai gândi la mine. La urma-urmei, ce naiba poate să-mi facă? Sunt pe partea cealaltă a globului.

– Ştiu, ştiu, dar...

– Nu-ţi face griji pentru mine. Aici sunt în siguranţă.

Lui Tracey nu-i făcea plăcere că o minte pe Maribel, dar simţea că e mai bine aşa.

– Nici nu-ţi poţi închipui cât de sigure sunt casa şi curtea, adăugă.

Adevărul e că încerca să se convingă pe ea însăşi de adevărul spuselor sale, cu toate că ştia că lucrurile nu stau deloc aşa. *Deja a intrat în curte. Şi în casă.*

– Eşti sigură, Trace? Să ştii că sunt foarte îngrijorată. Tipul ăsta nu se joacă.

– N-ai de ce să-ţi faci griji, Maribel. Şi să ştii că îmi pare rău că te-am băgat în încurcătura asta.

– Dar tu eşti ca şi sora mea, *cariña*. Să nu uiţi asta.

Tracey simţi că îi dau lacrimile.

– N-am să uit.

Se uită din nou în jur. *Trebuie să plec imediat de aici şi să ajung cât mai repede acasă.*

– Maribel, trebuie neapărat să închid. Vine o furtună mare şi, dacă nu mă grăbesc, mă prinde pe drum.

– Bine, dar promite-mi că ai să fii atentă.

– Îţi promit. Acum închid. Mai vorbim.

– Te iubesc, Trace. Te rog să mă suni curând.

– Am să te sun. Şi să ştii că şi eu te iubesc. Pa!

– Pa, *cariña*.

Tracey agăţă receptorul în furcă şi scoase cartela din fantă. Se uită repede în jur, dar nu-l zări pe Ted

Riphenburg. Băgă cartela telefonică în geantă, o scoase pe cea de intrare şi porni în fugă spre casă. Deschise poarta şi coborî repede treptele ce duceau la vilă, uitându-se tot timpul în jurul ei, după Ted.

Vântul era acum atât de puternic încât aveai impresia că o va doborî la pământ. Ajunse la vilă. Se uită pe terasa cu piscină şi la terenul din jur, dar nici acolo nu-l văzu pe Ted. Ar fi vrut din tot sufletul să cerceteze casa, însă nu voia să o alarmeze pe Urania. Aşa că se îndreptă spre moară. Se schimbă în haine mai călduroase. Mintea îi lucra cu înfrigurare, încercând să înţeleagă mai bine cele spuse de Maribel, dar şi prezenţa lui Ted pe insulă.

Tracey se uită la ceasul de mână şi văzu că mai era destul până la cină. *Oare Urania mă va invita să mănânc cu ea?* Dar, cum Urania nu ieşise prea bine dispusă din cafenea, se îndoia. Am nevoie să discut cu cineva despre povestea asta. Era însă sigură că Urania s-ar fi înfuriat, considerând că a pus-o într-o situaţie periculoasă. Se gândi să-l sune pe Mark, dar îşi spuse că e mai bine să nu-l alarmeze. Nu acum. Mai bine să-i spună când ajunge aici.

Îşi simţi dintr-odată corpul moale. Şi pleoapele îi cădeau grele. *Din cauza mâncării. Şi căldura din casă, după frigul şi vântul de afară.* Porni spre fereastră, cu gândul să o deschidă, dar se opri la jumătatea drumului. *M-am tâmpit? Undeva aproape e un criminal care mă caută pe mine şi eu îi deschid larg fereastra?*

Tracey se uită totuşi afară şi văzu că Stavros strânsese umbrelele de pe terasă. Altfel, toate erau la locul lor. Se întoarse şi se uită la patul care parcă o invita. *Un pui de somn. Tot mi-ar mai rămâne timp să lucrez ceva înainte de cină. Dacă... dacă nu vine Mark*

până atunci. Zâmbi încântată, luă în mână *International Herald Tribune* și se întinse pe pat. Dar ochii i se închiseră înainte să termine primul paragraf.

Când deschise ochii, Tracey văzu doar un întuneric de nepătruns și își dădu imediat seama că în cameră era foarte frig. Simți cum i se face pielea de găină pe brațe și ar fi putut jura că și părul de pe ceafă i se ridicase măciucă. Stomacul i se ridică până în gât și din colțul ochilor începură să i se prelingă lacrimi. Țipătul! Din nou țipătul ăsta! Atât doar că, de data asta, țipătul era și mai puternic, și mai înfricoșător.

Câteva clipe Tracey rămase nemișcată în pat, paralizată de sunetul înspăimântător purtat de vânt. Când, în sfârșit, reuși să se miște, aprinse veioza și se uită la ceas.

Isuse Hristoase! E trecut de miezul nopții!

Se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Când o deschise, draperiile începură să fâlfâie ca niște vele bătute de vânt. *Ce frig s-a făcut,* își spuse și închise fereastra.

În clipa următoare, țipătul se auzi din nou, de data aceasta și mai puternic și mai înfricoșător decât înainte. Tracey simți cum i se strânge inima și rămase încremenită lângă fereastră. Ar fi vrut să iasă pe terasă, dar în minte i se învălmășeau o mie de gânduri contradictorii. Până la urmă deschise ușa și păși încetișor afară. Privi spre turnul de dincolo de zid. Dar la ferestrele cu gratii nu se vedea nicio mișcare și nici lumină nu era. Tracey se uită la terasa de dedesubt, așteptându-se să o vadă pe doamna Stefanou ieșind din curte, urmată de bărbatul cu trusă medicală în mână. Dar nu văzu pe nimeni.

Din nou vaietul jalnic sfâşie noaptea, trecând prin urletul vântului şi foşnetul frunzelor. Tracey îşi simţea în urechi bătăile inimii. Ar fi vrut să fugă cât mai departe de cumplitul ţipăt dar, în acelaşi timp, o forţă ciudată o îndemna să ofere ajutor persoanei care se afla într-o astfel de agonie, indiferent cine era.

Disperată, Tracey se uită din nou la terasa de sub ea, dar nu văzu pe nimeni. Doar apa piscinei, agitată de vânt, umbrelele care se clătinau gata să cadă şi plantele din ghivece, care luptau din răsputeri să nu fie rupte de rafalele de vânt.

Tracey îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi se uită din nou la turn. Nici acolo nu se vedea mişcare. Şi nici lumină.

Trebuie să fac ceva.

Şi, fără să se gândească la propria siguranţă, se întoarse în dormitor şi se încălţă. Când tocmai îşi lega şireturile la adidaşi se auzi un trăznet puternic şi Tracey tresări. În clipa următoare camera se umplu de lumină şi umbre ciudate începură să danseze pe pereţi, speriind-o de moarte. Ieşi în fugă din cameră şi coborî repede treptele de piatră. *De unde să încep? Şi cum să procedez?* se întreba. Rămase o clipă la picioarele scării, cântărind alternativele, pe urmă se hotărî. *Am să încep cu începutul. Chiar cu Urania. Chiar dacă a negat că ar şti ceva despre cele ce se petrec în turn, eu sunt sigură că minte. Aşa că am să încep cu ea.*

Tracey se îndreptă spre apartamentul Uraniei şi bătu la uşă. Când văzu că nu i se răspunde, mai bătu o dată, de data asta mai tare. Din nou niciun răspuns. Nu cred că e cazul să respect protocolul, îşi spuse şi deschise uşa. Dar elegantul pat cu baldachin al

Uraniei era gol. Se duse în camera de zi însă actrița nu era nici acolo. Încercă în baie, dar tot nimic. *Probabil că a ieșit în oraș. La sir Hugh.*

Buun! Următorul pas – Maria Stefanou. Se strâmbă numai la gândul că se va afla aproape de femeia aceea, dar nu avea de ales. Ieși din apartamentul Uraniei, trecu prin holul mare de la intrare și din el pe terasă. Un tunet asurzitor o făcu să încremenească. Avea impresia că pământul i se mișcă sub picioare. Fulgerul ce străbătea în zigzag cerul făcu din noapte zi. Și Tracey porni în fugă spre camerele servitorilor. Nu se mai osteni să bată la ușă și intră. Știa că doamna Stefanou și mama sa, Stavros și Iliki au camere separate, dar nu mai fusese niciodată acolo și nu știa care și unde stă.

Își dădu seama că se află într-un hol îngust și lung, cu uși pe ambele laturi. Bătu la prima ușă de pe stânga. Nimic. Deschise ușa și intră. Pe pat zăcea doamna Stefanou, complet îmbrăcată. Pe un alt pat, o văzu pe mamă, în aceeași poziție și tot îmbrăcată.

Tracey se uită din nou la doamna Stefanou. *A adormit îmbrăcată sau...?* Se apropie de pat. Observă clar că poziția femeii era mai mult decât ciudată.

– Doamnă Stefanou! spuse aproape în șoaptă.

Niciun răspuns și nicio mișcare.

– Doamnă Stefanou! strigă de data asta.

Nimic.

Tracey trase adânc aer în piept și se aplecă asupra femeii „Ce?", dar își acoperi repede gura cu mâna pentru a înăbuși țipătul. Mâinile și picioarele doamnei Stefanou erau strâns legate de picioarele patului. *Dumnezeule mare! Parcă e... moartă!*

Se aplecă mai mult şi căută pe faţa femeii un semn de viaţă. Nu văzu niciunul, dar cu coada ochiului zări o mişcare uşoară a pieptului. Da! Pieptul femeii se ridica şi cobora aproape imperceptibil, ca într-un somn profund. Tracey simţea nevoia să strige „Slavă Domnului!" Puse mâna pe umărul femeii şi începu să o zgâlţâie. „Doamnă Stefanou! Doamnă Stefanou!"

Dar doamna Stefanou nu avu nicio reacţie. Nici nu clipi din ochi, nici nu scoase vreun sunet. Nu se mişca decât la zgâlţâielile lui Tracey. Şi fata era fericită că femeia măcar respira. *De respirat respiră, dar ce naiba e cu ea?* În clipa următoare înţelese. *Somnifere. Asta trebuie să fie. Cineva i-a pus somnifere în ceva. Nici nu-i de mirare că nu a auzit ţipetele de alături. Dar de ce să-i dea cineva somnifere? Şi, mai ales cine?*

Tracey scoase un geamăt. *Ted Riphenburg.*

Se duse repede la mama doamnei Stefanou şi văzu că şi aceasta era în aceeaşi stare. În clipa aceea îi trecu prin minte că cel care făcuse asta s-ar putea afla încă prin apropiere. Simţi cum i se întoarce stomacul pe dos şi o clipă se temu că va vomita. *Ai milă, Doamne!* se rugă. Ieşi în hol, dar nu văzu, nici nu auzi ceva. Se uită înapoi la doamna Stefanou şi se întrebă dacă va fi în stare vreodată să desfacă sforile expert înnodate. Nodurile erau foarte strânse şi îşi dădu seama că nu le va putea niciodată desface cu mâinile goale. *Trebuie să iau un cuţit din bucătărie. Dar, mai întâi ar fi bine să încerc să îl găsesc pe Stavros.* Cum doamna Stefanou şi mama ei erau inconştiente, lui Tracey nu-i rămânea decât să spere că, până atunci, nu li se va mai întâmpla nimic.

Tracey se duse la uşa de alături şi, inspirând adânc, o deschise. Stavros era întins pe pat şi legat

exact ca şi cele două femei. Se apropie de pat şi văzu că bărbatul respiră, dar, după dârele de sânge care porneau de sub nări, şi continuau pe obraji, îşi dădu seama că aici avusese loc o luptă. Simţind că i se face rău din cauza sângelui, ieşi repede din cameră şi se îndreptă spre următoarea. *Cred că e camera lui Iliki,* îşi spuse şi apăsă pe mânerul clanţei, scena era identică – Iliki era legată de pat, inconştientă, dar respira.

Tracey ieşi din cameră şi se îndreptă spre uşa principală. Deodată îi trecu prin minte că s-ar putea să fie singură în toată casa şi gândul o îngrozi. Pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie şi începu să tremure din tot corpul. Simţi în gură gustul amar al bilei răscolite.

Dar Tracey îşi spuse că nu e momentul să i se facă rău. *Trebuie să chem poliţia. Imediat. Da, trebuie neapărat să chem poliţia.*

Se întoarse repede în camera doamnei Stefanou şi ridică receptorul dar, în clipa în care îl duse la ureche, îşi dădu seama că e mort. Apăsă totuşi pe butoane, în speranţa că, într-un fel sau altul, va prinde ton. Zadarnic.

Tracey se duse din nou la uşa din faţă şi rămase acolo, întrebându-se ce să facă. Se auzi din nou un trăsnet puternic şi din nou se simţi paralizată. Pe urmă, deschise uşa şi se uită pe terasă. La lumina orbitoare a fulgerelor, văzu că frumoasa caldera se transformase într-un cazan al iadului. Apoi atenţia îi fu atrasă de ropotele de ploaie şi abia atunci îşi dădu seama că e udă până la piele. Nu avu însă timp să se întrebe ce să facă, pentru că dinspre turn se auzi iar ţipătul sfâşietor şi din nou simţi cum i se strânge inima. Se uită la turn, dar nu văzu nimic. Nici nu avea

cum pentru că de-abia dacă zărea turnul prin ploaia deasă. Nici nu avea importanță dacă vedea ceva sau nu, pentru că un lucru era clar: cum-necum, trebuia neapărat să ajungă acolo, la persoana care avea nevoie de ea.

Tracey își aduse aminte de panoul cu chei din bucătărie, cel pe care doamna Stefanou agățase cheia de care ea era sigură că deschide ușa din zid. Traversă în fugă terasa și se duse în bucătărie. Cheia era la locul ei, acolo unde o pusese atunci doamna Stefanou. O luă repede din cui și porni spre ușă. Se opri o clipă înainte să iasă din nou în ploaie. În timp ce își trăgea respirația, privirea i se opri pe ușa masivă de lemn din zidul despărțitor.

Oare ce am să găsesc dincolo de ea?

Deodată lumina se stinse și în hol se făcu întuneric. Tracey tresări speriată. Pe urmă își aduse aminte de nenumăratele nișe cu lanterne demodate, aflate în imediata apropierea a ușilor care dădeau afară. Totuși, întrebarea dacă lumina fusese stinsă de furtună sau de cel care le administrase somnifere servitorilor nu îi dădea pace.

Tracey distingea cu greu silueta amforei uriașe din holul de la intrare, așa că se lăsă în patru labe și o luă pe pipăite spre ușă. Bâjbâi în jurul amforei și simți un obiect mare, de formă pătrată. *Am găsit-o!* Aprinse lanterna și raza de lumină o izbi drept în ochi. *Asta mai îmi lipsea! Să mă orbesc singură.* Îndreptă raza de lumină spre terasă și, hotărâtă să nu mai piardă nicio clipă, porni spre ușa din zid, printre rafalele de ploaie.

De la balconul camerei din moară, bărbatul o văzu alergând și pe față îi apăru un zâmbet sardonic. Îi

venea să râdă, dar se abținu. Nu pentru că fata l-ar fi putut auzi prin zgomotul ploii, ci pentru că nu voia să rişte. Voia să o ia prin surprindere. Să o sperie zdravăn. Dorea ceva mult mai „real" decât le făcuse servitorilor care stăteau acum adormiți și legați fedeleș în camerele lor.

Da' de ce dracu fuge spre zid? Își zise că fata era probabil prea speriată ca să-și dea seamă că nu fuge spre poarta principală. *Nu-i nimic. Când o să-și dea seama de greșeală, o să aibă parte de o mică surpriză când o să vadă că nu poate băga cartela și nici să scoată cleiul din fantă.*

Bărbatul văzu cum fata umblă la broasca ușii din zidul despărțitor și zâmbetul îi dispăru de pe față când o văzu deschizând-o.

Fir-ar a dracului! Și o luă la fugă spre ușă. *Unde dracu' crede că se duce?*

Micul avion Olympic Airways ATR-72 intra când într-un gol de aer, când în altul. Vântul și ploaia se jucau cu el de parcă era o simplă jucărie. Câțiva pasageri făcuseră crize de isterie și țipau la fiecare fulger sau tunet.

Mark stătea liniștit în fotoliul lui, dar și lui îi era frică. Încheieturile albe ale pumnilor strânși erau dovada vie. Fusese teribil de încântat când, la Atena se anunțase că, în pofida vremii rele, avionul va decola totuși, dar acum avea dubii serioase în privința deciziei nu prea înțelepte a celor de la aeroport, de a permite plecarea avionului spre Santorini. E adevărat că zborul nu era deloc lung, dar Mark se întreba foarte serios dacă vor ajunge la destinație.

Din difuzoare se auzi vocea pilotului, care anunța că se apropiau de Santorini. Mark încercă să-și relaxeze mâinile însă descoperi cu stupoare că, dimpotrivă, degetele i se încleștaseră și mai tare pe brațele fotoliului, când avionul începu brusc să piardă din altitudine și se înclină periculos de mult pe o parte.

Doamne Dumnezeule! Sper să nu se termine așa. Mai vreau să o văd pe Tracey o dată înainte de a muri.

Capitolul treizeci și cinci

Ploaia îi lipise părul de cap și hainele ude atârnau grele pe ea. Ușa din lemn masiv se deschise surprinzător de ușor și Tracey trecu dincolo de zidul despărțitor. Închise ușa în urma ei, dar fără să o încuie. Se opri o clipă să-și tragă răsuflarea. La lumina lanternei, văzu că aleea care ducea spre turn era pavată cu aceeași marmură albă cu vinișoare cenușii pe care o întâlnești la tot pasul în Grecia.

Dacă nu sunt atentă, am să cad în fund pe marmura asta alunecoasă, își spuse, știind că pe o astfel de piatră se poate cădea foarte ușor chiar dacă nu e udă.

Îndreptă fascicolul de lumină spre turn și se uită la el, pentru prima oară de atât de aproape. Ca și cum ar fi vrut să o ajute, un fulger scurt lumină o secundă scena din fața ei. Aleea care ducea la ușa albastră era mărginită de tufe sălbatice care ajungeau ici și colo pe dalele de marmură, iar turnul era aproape ascuns

vederii de văluri uriaşe de bougainvillea şi iederă, înfăşurate strâns în jurul lui, şi agăţate chiar şi de grilajele de fier forjat de la ferestrele inferioare.

Nicăieri nu se vedea lumină, aşa că Tracey inspiră adânc şi porni spre uşă cu speranţa că o va deschide sau, dacă nu, cheia pe care o ţinea în mână se va potrivi şi la ea. Îşi dădu deoparte părul căzut pe ochi şi apăsă pe clanţă.

Fir-ar să fie! E încuiată! Încercă cheia. *Perfect!* O răsuci şi uşa se descuie cu uşurinţă.

Tracey deschise larg uşa şi intră în turn. Tremura toată şi inima îi bătea cu putere. Lumină în jurul ei şi văzu că se află într-o încăpere largă, cu pereţii văruiţi şi câteva piese de mobilier artizanal. Pe pereţi atârnau fotografii înrămate şi carpete ţărăneşti, în spatele cărora se aflau probabil nişe. Într-unul din pereţi fusese construită o chicinetă.

Deodată, ţipătul sfâşietor străbătu încăperea şi Tracey simţi cum i se opreşte inima. Era atât de aproape şi atât de înfricoşător! În lumina tremurândă a lanternei, reuşi totuşi să zărească în fundul încăperii o scară îngustă care ducea la etaj. Temându-se că, de frică, s-ar putea întâmpla să-i piară curajul porni imediat spre ea şi începu să urce treptele abrupte, luminându-şi cu atenţie drumul. Dar, cu cât urca mai sus, cu atât mai tare se auzea ţipătul. Când, în sfârşit, ajunse în capul scării, lumină în jurul ei şi văzu că se află într-o mică anticameră, văruită şi cu acelaşi gen de podea ca şi holul de la intrare. Aproape drept în faţa ei, zări o uşă de lemn masiv, prin care ţipetele sfâşietoare treceau ca prin aer.

Tracey se duse la uşă şi puse mâna pe clanţă. Ezită o clipă, pe urmă trase adânc aer în piept şi

apăsă pe ea. Uşa era încuiată! Scoase din nou cheia din buzunar, sperând din tot sufletul că se va potrivi şi aici. Mâna îi tremura foarte tare şi reuşi cu greu să introducă cheia în broască. O răsuci şi uşa se deschise uşor.

Dar Tracey făcu un pas înapoi şi rămase pe loc. *Ştiu că trebuie să te ajut, dar nu am nici cea mai vagă idee cine sau ce se află dincolo de uşa asta,* îşi spuse şi stinse lanterna. Pe urmă intră în cameră.

Rămase nemişcată în dreptul uşii, încercând să se acomodeze cu întunericul dinăuntru, măcar atât cât să-şi dea seama unde sunt ferestrele. În clipa aceea, ţipetele se transformară în nişte gemete uşoare, ca cele ale unui animal rănit. Lui Tracey nu-i surâdea deloc ideea de a aprinde lanterna, dar ştia că nu are de ales. Îndreptând-o spre duşumea, apăsă pe buton. *Te rog, Doamne, dacă eşti acolo sus şi mă auzi, dă-mi curaj.*

Tracey ridică încet fascicolul de lumină şi îl plimbă prin încăpere. Ca şi la parter, pereţii erau văruiţi şi pe ei atârnau peisaje şi fotografii înrămate. Într-un colţ, lumina căzu pe câteva sfeşnice, iar din tavan atârnau candele ca cele din bisericile ortodoxe, având cruci aurii sau argintii care atârnau în loc de obişnuitele prisme de cristal. Pe peretele din spatele lor erau atârnate câteva icoane, o parte din ele înrămate în argint. Tracey avu o scurtă tresărire, când văzu o imagine a Sfintei Fecioare care părea că se uită drept la ea. Un crucifix cu aspect morbid o implora parcă să îndepărteze fascicolul de lumină de la suferinţa pe care o reprezenta şi fata schimbă repede direcţia luminii.

Acum gemetele de–abia se mai auzeau. Erau mai degrabă suspine. Tracey plimbă lumina lanternei mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta şi pe urmă...

Zări un pat cu un baldachin făcut din scoarţe ţărăneşti. Se îndreptă repede spre el, ţinând lanterna în jos. Când ajunse lângă pat, primul lucru pe care îl zări fu un crucifix enorm agăţat de tăblia de la cap. Tracey îşi feri repede privirea şi se uită în jos. Îşi dădu seama că cineva era întins pe pat şi dintr–odată, gemetele şi suspinele i se părură îngrozitor de tari.

Tracey îndreptă lumina spre forma de pe pat. *Nu!!!* Se trase înapoi şi îşi acoperi faţa cu palmele, ca şi cum ar fi vrut să–şi apere ochii de ceea ce văzuseră deja. Lanterna îi scăpă din mână şi se izbi cu un zgomot puternic de podea. Pe frunte îi apărură broboane de transpiraţie rece şi corpul începu să–i tremure incontrolabil. Simţi cum un şarpe rece i se zvârcoleşte pe spate. Se gândea că, dintr–o clipă în alta va leşina şi se prinse cu putere de un stâlp al patului, încercând să–şi revină.

Când în sfârşit, încetă să mai tremure şi stomacul i se mai linişti, Tracey se lăsă jos şi începu să pipăie cu mâinile în jurul ei încercând să–şi recupereze lanterna. Când o găsi, îndepărtă raza de lumină de pat, dar nu prea mult, astfel încât să poată totuşi vedea în lumina slabă silueta întinsă pe pat.

E... e Urania. Şi totuşi... nu e Urania, îşi spuse îngrozită.

Privirea femeii rătăcea prin cameră şi, la un moment dat, se fixă asupra lui Tracey. Fata văzu aceeaşi structură fină a oaselor feţei, aceiaşi ochi frumoşi, acelaşi nas perfect şi aceleaşi buze senzuale

ca ale vedetei. Chiar şi părul, vrâstat cu şuviţe cenuşii, părea să fi fost cândva la fel. *E faţa Uraniei. Şi totuşi nu, nu e chiar la fel,* îşi spunea tot timpul Tracey. O mână subţire ca trestia se înălţă spre ea, într-un gest de implorare şi Tracey simţi cum îi dau lacrimile.

O, Doamne! Ce se întâmplă aici? Cine e femeia asta? Ce i s-a întâmplat? Şi ce pot face eu?

Mâna întinsă spre ea, cu degete la fel de fine şi lungi ca ale Uraniei, tremura uşor. Tracey o luă cu blândeţe între palmele ei. Mâna era rece, dar în acelaşi timp moale şi delicată. Tracey se uită la ea şi văzu că e albă ca fildeşul, de parcă n-ar fi fost niciodată atinsă de razele soarelui.

Tracey se aşeză cu atenţie pe marginea patului şi se uită în ochii rugători ai femeii, atât de asemănători cu ai Uraniei, dar atât de plini de durere şi păreri de rău. *O să fie... bine. Sunt aici şi... totul o să fie bine,* îi şopti pe un ton blând, ca atunci când linişteşti un copil speriat.

Ochii femeii, imenşi şi strălucitori în lumina lanternei, se aţintiră asupra lui Tracey. Fata se simţi jenată, ca şi cum, din nu se ştie ce motiv, ar fi fost vulnerabilă la privirea aceea pătrunzătoare. I se păru însă că pe buzele femeii înfloreşte un zâmbet uşor şi că privirea nu mai era plină de durere, ci de tandreţe.

Tracey zâmbi şi mângâie mâna delicată. Dar zâmbetul îi pieri când văzu că privirea femeii se îndreaptă brusc spre ceva aflat în spatele ei şi ochii i se măresc îngroziţi. Urmărind privirea femeii, Tracey se întoarse şi zări o siluetă – silueta unui bărbat – care se apropia de ea prin întuneric.

– Ce...? Cine...?

– Salut, Trace, spuse bărbatul, ajungând din doi paşi în spatele ei şi lipindu-se de ea.

– Ted! Ce... ce faci aici? De unde ai apărut?

Şi, în aceeaşi clipă, Tracey zări sârma subţire care atârna din mâna înmănuşată. La ambele capete, sârma avea prinse nişte mânere mici de lemn. Simţi cum mâna din palmele ei se crispează şi apoi se trage uşor afară. Se uită la femeie şi o văzu întinzând mâna spre măsuţa de lângă pat.

Imediat Ted se dezlipi de Tracey şi se duse la capătul patului.

– Nu cred că e o idee bună, mârâi printre dinţi.

Femeia începu să ţipe şi Tracey zări în lumina lanternei o sclipire când aceasta îl izbi pe Ted în umăr cu un sfeşnic mare de alamă.

– Ce faci? strigă Tracey la Ted, sărind în picioare şi ocolind repede capătul patului.

Ted o lovi cu pumnul în piept şi Tracey ateriză cu spatele pe duşumeaua rece şi tare. Îşi apără pieptul cu braţele, dar capul se izbi cu forţă de piatră şi aproape că îşi pierdu cunoştinţa. Lanterna îi zburase din mână şi acum vedea doar o rază neclară, undeva în apropiere.

Ţipătul femeii se transformase în geamăt înăbuşit şi sunetul acela groaznic o făcu pe Tracey să se ridice în genunchi şi să bâjbâie după lanternă. Puse mâna pe ea şi se ridică în picioare. Îl văzu pe Ted aşezat deasupra femeii, răsucindu-i sârma în jurul gâtului. Văzu şi groaza din ochii ei, în clipa în care mâinile delicate încetară să se mai agite. Degetele lungi şi fine mai zvâcniră o dată, ca aripile unei păsări, apoi se lăsară moi pe pat.

Tracey apucă sfeşnicul cu amândouă mâinile, îl ridică deasupra capului şi izbi cu forţă în ceafa lui Ted. Simţi în mâini impactul şi stomacul i se întoarse pe dos când auzi oasele troznind. Ted scoase un geamăt şi căzu peste femeie. Rămase nemişcat, dar Tracey nu-i putea vedea faţa. Lanterna se stinsese.

O, Doamne, nu!

Zgâlţâi de câteva ori lanterna, pe urmă apăsă din nou pe buton, dar degeaba. Îngrozită, puse lanterna pe pat. *Şi acum ce să mă fac, Doamne?*

Îşi dădea seama că trebuie să cheme pe cineva în ajutorul femeii – asta în cazul în care nu era prea târziu – şi să sune la poliţie. *Trebuie neapărat să ies de aici. Să mă duc undeva şi să chem poliţia. Şi o ambulanţă.*

Se auzi un tunet puternic şi, la lumina fulgerului, Tracey văzu scena macabră de pe pat. Ochii plini de groază ai femeii păreau să se uite drept la ea, peste umărul lui Ted. *E moartă,* îşi spuse cu durere Tracey. *În mod sigur.* Îşi feri repede privirea şi zări o nişă în peretele de lângă uşa care dădea în anticameră. *Poate găsesc o lanternă acolo.*

La lumina slabă lăsată de fulger, Tracey se îndreptă spre nişă, sperând din tot sufletul să găsească măcar o lanternă de tip vechi, cu lumânare în ea şi chibrituri alături. Şi o găsi. Aprinse un chibrit şi văzu că lanterna nu era electrică, dar măcar avea lumânare în ea. O aprinse şi băgă chibritul în buzunar. Ridică lanterna cu gândul să se mai uite o dată prin cameră, dar se răzgândi şi ieşi în anticameră.

Ajută-mă, Doamne! îşi spuse, când văzu hăul ce se căsca sub treptele întortocheate. Coborî prima treaptă şi se opri. Inima îi bătea mai-mai să-i spargă

pieptul. Mai coborî una, pe urmă încă una. Se opri iar. Își simțea fruntea și ceafa reci de transpirație.

Pe urmă auzi pași. Sau poate i se păruse doar. Rămase pe loc și ascultă. Și auzi din nou. Zgomot de pași. Era sigură. Și venea dinspre dormitor.

Lui Tracey îi venea să țipe și să fugă cât o țineau picioarele, dar îi era frică să facă zgomot, frică să nu o audă Ted. *Ei și ce? Pe aici trebuie să coboare și el. Pe treptele astea.*

Și, hotărâtă, mai coborî o treaptă, pe urmă încă una, iar când auzi din nou zgomotul de pași, încercă să se concentreze asupra treptelor și să nu se gândească la cât de departe era capătul lor și nici la ce venea în urma ei.

Când, în sfârșit ajunse jos, își dădu seama că e liberă și aproape țipă de bucurie. Zărea ca prin ceață ușa din celălalt capăt al holului și auzea cum ploaia se izbește de ea. Cu lanterna în mână, o luă la fugă spre ușă și aproape ajunsese la ea când, deodată, o mână – mâna lui Ted – o apucă de umăr.

Taxiul nimeri într-o groapă de pe drum și Mark fu izbit de spătarul scaunului.

– Ați pățit ceva? îl întrebă îngrijorat șoferul.

– Nu, dar fii mai atent, te rog.

Pe urmă își dădu seama că, de fapt, nu era vina șoferului. Ploaia torențială făcea vizibilitatea să fie aproape zero, iar ștergătoarele de parbriz nu făceau față șuvoaielor de apă care se scurgeau pe geam. Chiar și vântul bătea cu atâta furie, încât mașina se clătina.

Mare noroc am avut că tipul ăsta a vrut să mă ducă în Oia pe o vreme ca asta. Cei mai mulți șoferi de taxi își abandonaseră locurile din fața aeroportului și se

adăpostiseră de furtună. Mai ales că nu prea aveau ce pierde acum, când zborurile erau atât de puține.

Mark șterse condensul de pe geam și se uită afară. Din puținul pe care îl putea zări, își dădu seama că nu mai era mult până la Oia și își spuse emoționat că peste puțin timp o va vedea pe Tracey. Dar emoția era în mare parte temperată de ceea ce îi spusese fata la telefon. Refăcând din nou în gând conversația, avea tot mai mult impresia că Tracey minimalizase situația, tocmai pentru ca el să nu-și facă griji și de-abia aștepta să ajungă.

Sper ca totul să fie bine. Ca Tracey să nu fi pățit nimic.

Cu toate că era ud până la piele și îi era frig și știa că s-ar putea ca furtuna să fi afectat și aici cablurile de înaltă tensiune, ca peste tot în insulă, Mark era hotărât să dea de capătul lucrurilor imediat ce va ajunge și va afla că Tracey e în siguranță.

Tracey scoase un țipăt și în același timp, fără ca măcar să se uite înapoi, îl izbi pe Ted cu lanterna în cap.

– Târfă! strigă Ted, dar mâna îi alunecase de pe umărul lui Tracey.

Fata auzi o bufnitură și presupuse că Ted căzuse, dar lanterna se stinsese și nu putea vedea unde. Dezorientată de întunericul brusc, o luă la goană spre ceea ce credea a fi ușa. Țipă din nou când stofa groasă o plesni peste spate, învăluind-o într-o căldură plăcută.

Dumnezeule mare! Unde sunt?

Îngrozită, încercă să arunce țesătura de pe ea, pe urmă căzu în genunchi, zgâriindu-și coatele de pe-

retele aspru. Cu lanterna încă în mână, începu să pipăie cu cealaltă în jurul ei încercând să-şi dea seama unde se află. În nişă. Nu pot fi în altă parte, îşi spuse, când simţi că duşumeaua de sub ea era altfel decât în hol.

Tracey îşi dădea seama că spaţiul în care se afla era foarte mic şi întunericul ceva mai intens. Pipăi cu mâna, încercând să găsească scoarţa artizanală ce servea drept uşă. Când atinse cu degetele ţesătura aspră, se întoarse încet cu faţa spre ea. O dădu uşurel deoparte, încercând să zărească ceva în hol. Şi îl văzu pe Ted, jos, pe podea, chiar lângă uşa ce dădea afară.

N-am cum să trec pe lângă el. Doar dacă...

Ştia că peşterile de sub pământ mergeau şi pe sub turn, aşa cum mergeau pe sub moară şi pe sub aproape toate locuinţele vecine. Îi spusese Prometeus. De fapt, chiar îi arătase locul de sub turn prin care se pătrundea în peşteri. *Da, dar unde e? Pe unde anume s-ar putea intra din peşteri în turn?*

Tracey văzuse doar unul din capetele tunelului de legătură – cel prin care se cobora în peşteră. *Pune-ţi mintea la contribuţie!* îşi comandă. *Trebuie să fie pe undeva pe aici. Dar ea nu văzuse decât o încăpere mare şi o chicinetă. Şi NIŞA. Îi venea să ţipe de bucurie. Cred că mă aflu exact deasupra peşterii. Cred că stau chiar pe chepengul intrării în tunel. Altfel nu se poate.*

Puse lanterna jos şi începu să pipăie podeaua, centimetru cu centimetru. Şi îl găsi. Chepengul nu avea mâner sau inel de care să fie ridicat, dar Tracey simţi clar cum aerul pătrundea printr-o mică deschizătură dintre plăci. Pipăi mai departe, în lungul pereţilor şi simţi metal sub degete. Era un inel gros,

încastrat în plăcile de marmură. Trase de el cu toată puterea. Nimic. Își dădu apoi seama că pricina era chiar greutatea ei – stătea exact deasupra chepengului. Își mută greutatea pe vârful picioarelor și încercă din nou. Se auzi un scrâșnet metalic și chepengul începu să se ridice.

Doamne, ce greu e!

În hol se auzi mișcare și Tracey tresări atât de tare că aproape scăpă inelul din mâini. *Trebuie să mă grăbesc! Să mă grăbesc!*

Se încordă toată și trase de inel cu toată forța. În sfârșit reuși să ridice chepengul, dar scrâșnetul era asurzitor. În clipa următoare, scoarța ce servea drept ușă se dădu într–o parte și Tracey îl văzu pe Ted stând în picioare deasupra ei și uitându–se fix la ea.

Tracey mai trase o dată de chepeng, azvârlindu–l spre picioarele lui Ted, pe urmă întinse mâna după lanternă.

– Fir–ai a dracului de curvă! înjură Ted.

Dar Tracey nu mai stătu pe gânduri și își dădu drumul în întunericul de smoală al peșterii. Nu avea nici cea mai mică idee ce se afla sub ea, nici dacă avea mult de căzut în hău, dar asta nu avea nicio importanță. Important era să se afle cât mai departe de acest... de acest ucigaș.

Numai când căzu grămadă pe pietrele și pământul de la fund își dădu seama că tunelul nu era deloc lung. Fir–ar să fie! Fulgere de durere porneau de la o gleznă pe picior în sus și din brațul drept îi curgea sânge, de la zgârieturile făcute de pereții tunelului. Dar nu avea timp să se gândească la durere, așa că se ridică în picioare și se depărtă de deschizătura de deasupra ei.

Cu norocul pe care îl am eu, maniacul ăsta e în stare să-şi dea drumul şi să-mi cadă drept în cap.

Lăsându-şi greutatea pe piciorul stâng, Tracey se rezemă de pereţii peşterii şi căută chibritul pe care îl băgase în buzunar. *Unde e?* se întrebă speriată când nu-l găsi. Era în celălalt buzunar şi îl scoase, răsuflând uşurată. Hainele de pe ea erau încă ude leoarcă, dar chibritul se aprinse imediat. Slavă Domnului că sunt impermeabile. Fixă la loc lumânarea şi o aprinse. Unul din geamuri era spart şi Tracey spera din toată inima ca cioburile să fie înfipte în obrazul lui Ted.

Tracey ridică lanterna şi lumină în jurul ei. Încercă să îşi aducă aminte în ce direcţie era intrarea în peşteră, cea de lângă cisterna cea veche, pe unde intrase împreună cu Prometeus. *La stânga sau la dreapta? De ce n-am fost naibii mai atentă?*

De sus se auzi un troznet şi Tracey se uită repede la stânga ei. Ted nu era acolo, dar ea avea o presimţire sumbră că în curând va fi. Probabil că dăduse la o parte chepengul. *Asta rezolvă dilema,* îşi spuse şi fără să mai stea pe gânduri, o luă la dreapta.

Ţinea lanterna sus şi puţin în faţa ei, încercând să zărească ceva cât de cât familiar. Degeaba. Nu vedea decât pietre şi pământ şi iar pământ şi pietre. Din când în când era nevoită să se aplece, iar în alte porţiuni putea merge drept. Ici şi colo, coridorul se îngusta şi cotea, dar Tracey tot nu-şi aducea aminte dacă aşa fusese pe acolo şi când intrase cu Prometeus în peşteră. Nu avea însă nicio importanţă. Cum-necum trebuia să se depărteze de Ted. Aşa că grăbi pasul.

Din spatele ei se auzi din nou zgomot urmat de înjurături. Tracey mări şi mai mult pasul. Deodată, părul i se prinse într-o pânză de păianjen şi abia se abţinu să nu ţipe. Trase furioasă de ea, dar nu făcu altceva decât să şi-o lipească pe gât şi pe obraji. Renunţă şi porni mai departe. Erau şi alte deschideri pe care i le arătase Prometeus, dar nu ştia unde ieşeau. Trebuia neapărat să o găsească pe cea prin care intrase cu băiatul.

Tracey auzi şi mai aproape de ea pietre care cad şi mormăieli urmate probabil de înjurături. *S-a împiedicat şi a căzut,* îşi spuse şi grăbi din nou pasul. *Nu trebuie să mă ajungă din urmă.*

La o cotitură, se împiedică şi aproape căzu, dar reuşi în ultima clipă să se agaţe cu mâinile de o piatră mai mare. Îi venea să plângă şi să blesteme în acelaşi timp, însă se abţinu şi îndură în tăcere durerea ascuţită pe care o simţea în degetul mare de la picior. *Mai întâi glezna, iar acum degetul,* îşi plânse de milă, în gând.

Tracey porni şchiopătând mai departe, întrebându-se dacă va găsi vreodată deschizătura. Era aproape sigură că a luat-o în direcţia greşită. Tunelul făcu o altă cotitură şi fetei i se păru că întunericul se mai subţiase. Avea impresia că aude vuietul furtunii şi că aerul rece şi stătut din peşteră era ceva mai cald şi mai umed. Dar, în acelaşi timp, auzi şi paşii bărbatului care o urmărea. Auzi clar cum acesta izbeşte cu piciorul o bucată de stâncă. Şi, de data aceasta, fu sigură că mormăielile erau de fapt înjurături şi ameninţări. Uită de durere şi, îngrozită, o luă la goană. Douăzeci, treizeci, şaizeci de metri. Tracey fugea disperată spre salvare şi libertate, spre lumină şi viaţă.

Şi, în clipa următoare, văzu golul dintre stânci prin care intrase în peşteră cu Prometeus. Era chiar în faţa ei, puţin cam sus, dar Tracey era sigură că se poate ajunge la el, urcându-se pe mormanul de pământ şi resturi. Se aruncă înainte şi se agăţă de pietrele ieşite în afară, înaintând spre deschizătură.

Ajunse în vârful grămezii şi simţi cum îi cad pe cap picături de ploaie. Dar, în clipa următoare, o mână i se strânse ca un cleşte în jurul gleznei.

O, Doamne, nu! Nu tocmai acum!

Mark îşi lăsă bagajul în holul de la intrare. Găsi o lanternă şi porni grăbit prin casă, căutând-o pe Tracey. Când ajunse la concluzia că nu e nimeni în vilă, coborî spre partea în care locuiau servitorii, sperând s-o găsească pe doamna Stefanou. În mod sigur femeia ştia unde e Tracey. Dar când văzu scena şocantă din faţa ochilor, porni în fugă prin restul clădirii, strigând-o din când în când pe Tracey.

Dar nimeni nu răspunse strigătelor lui disperate. Îngrozit, Mark ieşi pe terasă, uitând de ploaia torenţială. Şi, oricum, era deja ud până la piele. Lumină toată terasa, insistând pe fiecare loc, fie el cât de mic, în care s-ar fi putut ascunde cineva. Dar nu găsi nimic, nici cel mai mic indiciu.

Mark simţea cum îi bate inima în piept şi pe frunte îi apărură picături de transpiraţie care se amestecau repede cu cele de ploaie.

Tracey! strigă disperat. Tracey!

Tracey încerca din răsputeri să scape din strânsoarea mâinii lui Ted, lovind cât putea cu celălalt picior. Lacrimile ce îi curgeau pe obraji se amestecau

repede cu picăturile de ploaie care îi cădeau pe față prin deschizătura dintre stânci. Își dădea seama că avea încă lanterna în mână, dar nu știa cum ar putea să se ajute cu ea. Își răsuci trunchiul și o aruncă în întunericul de sub ea. Imediat simți cum mâna lui Ted se desprinde de piciorul ei și, cu un ultim efort, reuși să ajungă sus.

Când se uită în jos, văzu cu groază că se află pe marginea unei prăpăstii ce dădea spre caldera aflată la mai mult de trei sute de metri sub ea. O clipă, simți cum ametește și totul se învârte în jurul ei. *Trebuie să plec imediat de aici. Trebuie.*

Tracey își dădea seama că se află undeva dincolo de zidurile ce împrejmuiau casa Uraniei, dar nu avea importanță. Important era că scăpase. Iar acum nu-i mai rămânea decât să reușească să treacă peste stânci, cu atenție, și să se uite după cisternă. Auzi cum Ted se cațără pe grămada de pietre. Se întoarse și se uită spre deschizătura dintre stânci.

– Am să te prind, Trace. Până la urmă tot am să te prind!

Din cauza ploii și a golului de sub el, vocea lui Ted suna ciudat.

Tracey se întoarse, se lăsă în patru labe și porni cu atenție spre zid. Când, în sfârșit, ajunse la cisterna ascunsă printre stânci, văzu ce trebuia să facă. Se rezemă de capacul cisternei și începu să împingă în el. Surprinzător, capacul cedă ușor și Tracey era cât pe ce să-și piardă echilibrul și să cadă în cisternă.

Dar, între timp, Ted ajunsese la nici zece metri de ea, și fata îl vedea cum nu se poate mai clar. Cu toate că ploaia îl plesnea peste față șiroind de sânge, Ted înainta hotărât spre ea.

– Am să te omor! Nu ai cum să-mi scapi!

Tracey se târî spre celălalt capăt al cisternei şi se ridică brusc în picioare.

Se întoarse cu faţa spre Ted, încercând să-l ademenească mai aproape de ea. Ted o văzu şi se repezi spre ea. Tracey îi auzea respiraţia gâfâită şi putea jura că simţea chiar şi căldura emanată de trupul lui supus efortului. În clipa următoare, Ted scoase un ţipăt: piciorul îi alunecase de pe stâncă şi acum se afla în drum spre fundul cisternei.

Curioasă, Tracey se apropie de buza cisternei să vadă mai bine. Mâna lui Ted apăru ca un fulger şi se încleştă de glezna luxată a fetei, care scoase un ţipăt disperat şi, pierzându-şi echilibrul, căzu pe stâncile de lângă ea. Rămase ameţită acolo şi Ted avu suficient timp la dispoziţie să o prindă şi mai bine de gleznă. Tracey simţi cum trupul îi e târât încet spre cisternă. Deschise ochii şi văzu că Ted o ţinea cu o mână de gleznă, iar cu cealaltă se prinsese de buza cisternei. Disperată, începu să-l lovească pe Ted peste mână cu celălalt picior, dar forţa bărbatului era mult prea mare şi, într-o clipă, înainte ca fata să-şi poată da seama ce i se întâmplă, o trase deasupra cisternei.

Tracey continua să-l lovească cu piciorul dar, deodată, Ted i-l prinse cu mâna cu care până atunci se ţinuse de marginea cisternei şi începu să o tragă spre el. Tracey avea impresia că dintr-o clipă în alta picioarele i se vor frânge sub palmele încleştate ale lui Ted şi se agăţă cu putere de stâncile de lângă ea. Dar Ted continua să o tragă spre el şi fata simţi cum trece cu fundul peste o stâncă. Întinse mâinile în lateral, încercând să oprească alunecarea, dar nu avea destulă putere şi trupul îşi continua alunecarea.

Când ajunse cu pieptul deasupra deschizăturii cisternei, Tracey uită pentru o clipă să se mai țină de stânci și începu să dea disperată din picioare. Simți cum strânsoarea mâinilor lui Ted slăbește pe unul din picioare și izbi cu el cât putu de tare. Îl nimeri în cap. Auzi un țipăt și simți cum și cealaltă mână dă drumul la gleznă. Și Ted se prăbuși pe fundul cisternei.

Acum, când picioarele îi erau libere, Tracey încercă să se agațe din nou cu mâinile de stânci. Dar, spre groaza ei, simțea cum alunecă centimetru cu centimetru în cisternă.

De ce trebuie să se termine totul așa? se întrebă nedumerită.

Se prinse cu mâinile de marginea cisternei, dar era conștientă că nu putea rezista mai mult de câteva secunde și că efortul era zadarnic.

Și, chiar în clipa în care renunțase la orice speranță, două mâini puternice o prinseră de încheietura mâinilor și începură să o tragă încet afară.

Lui Tracey i se părea că totul e doar un vis sau că e deja moartă. Peste câteva clipe însă, era afară din cisternă și, întinsă pe o parte, încerca să tragă aer în piept.

Simți cum mâinile o mângâie și pe urmă o strâng.

– Tracey! Of, Tracey!

E Mark, își spuse Tracey, convinsă acum de-a binelea că murise și se află în rai. Dar atingerea mâinilor i se părea atât de reală și vocea semăna atât de mult cu cea a lui Mark, încât făcu un efort imens și deschise ochii. Și îl văzu pe Mark. *Are lacrimi în ochi? Lacrimi în rai?*

Și, înainte să leșine, îi trecu prin minte că de fapt nu murise și Mark se întorsese la ea.

Capitolul treizeci și șase

Miami, Florida

Soarele începuse să apună și cerul era o superbă paletă de culori, în care predominau nuanțe de violet, roz și portocaliu. Cu mirosul ușor înțepător al apei de mare în nări, părul negru și lucios fluturat de briza mării și Ramon la brațul ei, Maribel era în culmea fericirii. Șalupa lungă și roșie ca focul pe care o pilota acesta trecea ca o torpilă peste valurile din Biscayne Bay.

Când Ramon o sunase și îi spusese să se întâlnească în portul din South Beach, Maribel nu îl întrebase nimic. Îl cunoștea deja destul de bine, ca să știe că vroia să-i spună ceva. Acum, cu o mână pe volan și cealaltă pe după umerii ei, o strângea la piept.

– Știi unde mergem? o întrebă, încercând să acopere cu vocea vuietul vântului și zgomotul scos de motoarele puternice.

Maribel clătină din cap.

– N–am nici cea mai mică idee şi, oricum, nu–mi pasă. Sunt cu tine, nu? spuse şi–i zâmbi provocator.

Ramon se aplecă spre ea şi o sărută pătimaş, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra direcţiei.

– Vezi insula aia?

– Sigur. E Star Island.

– Mergem la o mică petrecere care are loc acolo.

– Pe Star Island? întrebă Maribel, atât de mirată că sprâncenele i se ridicară mai sus de rama ochelarilor de soare.

Ramon dădu din cap.

– M–a sunat Montague şi ne–a invitat, pe amândoi. A zis să fim acolo cam pe la ora... chiar acum, spuse, uitându–se la ceasul de la mână.

– Pentru ce?

Dar, înainte ca Ramon să–i răspundă, Maribel ghicise deja răspunsul. *Îl vor aresta pe Brian Biggs.*

– Îl leagă pe domnul Brian Biggs III. E acasă la părinţii săi, unde are loc o acţiune de binefacere. Toţi mahării or să fie acolo.

Ramon începu să râdă şi se aplecă din nou şi o sărută pe Maribel.

– Da, da, da! Asta e cea mai fericită zi din viaţa mea, strigă cât o ţinea gura, agitându–şi braţele prin aer, după care se întinse spre Ramon şi îl sărută apăsat pe buze.

– Aşa m–am gândit şi eu, spuse Ramon.

Se apropiau de debarcaderul familiei Biggs şi Ramon încetini. Când ajunseră în dreptul zidului împrejmuitor, opri motorul şi dirijă şalupa din volan.

În jurul enormului iaht al familiei Biggs erau ancorate câteva şalupe mici. Maribel se ridică în picioare,

să vadă mai bine. Şi văzu că bărcile erau pline cu fotografi.

– Vai, Ramon! După cum se vede, presa e prezentă masiv, exclamă încântată.

– Păi cum altfel? Fotografia nemernicului ăstuia o să apară pe prima pagină în toate ziarele de mâine din Florida. Stau de pază şi aici şi la poarta principală. Eu am ales locul ăsta, pentru că, cel mai probabil, aici va fi când îl vor aresta.

– Pun pariu că cei din familia Biggs cred că toată presa a venit să facă fotografii la petrecere. Din alea ca în revista *Ocean Drive*.

– Foarte bine. Aşa le trebuie!

Din locul în care se aflau, Maribel reuşi să vadă că pe peluza din faţa casei fusese ridicat un cort alb uriaş, fără laterale. Sub el, o mică orchestră interpreta muzică de Mozart, care ajungea până la ei, chiar şi prin uruitul motoarelor. Mai văzu şi câteva mese acoperite cu feţe de masă albe şi pline cu mâncare şi băutură. În afara cortului, zeci de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi elegant stăteau de vorbă în grupuri mici sau se plimbau pe pajişte, ţinând în mâini pahare de cocktail sau cupe de şampanie. Printre ei se strecurau cu atenţie chelneri îmbrăcaţi în frac şi purtând pe braţ tăvi încărcate cu gustări şi pahare cu băuturi.

– Ce risipă! Nu cred că mi-ar plăcea să merg la o astfel de petrecere, spuse Maribel.

– Da, şi jocurile de artificii încă nu au început.

Ramon scoase din torpedoul şalupei două binocluri şi îi întinse unul lui Maribel.

– O să avem nevoie de ele.

Maribel duse binoclul la ochi şi îl focaliză asupra celor de la petrecere. Pe urmă începu să privească

prin el în sus şi în jos şi dintr–o parte în alta. Deodată se opri.

– Hopa! I–am văzut pe Brian şi Georgina. Un rahat şi o nebună care cred că toată lumea e a lor. Georgina e îmbrăcată într–un costum de Valentino pe care l–am văzut în Bal Harbour. Anost. Probabil că şi ea e la fel.

– Hei, Maribel! Ia uită–te la ferestrele alea mari de pe terasă! Cele care dau în casă. Le vezi?

Maribel îşi mută privirea de la pajişte la terasă.

– A, e Montague. Şi Stanlee e cu el! strigă încântată.

– Da, Monty şi Stanlee primesc onorurile casei. Adevărul e că le merită. Iar tipul care–i însoţeşte e de la Omucideri.

– Cu cine stau de vorbă?

– Cu bătrânul. Papa Biggs.

Maribel începu să râdă.

– Brian şi Georgina habar n–au de nimic. Stau şi râd cu prietenii lor.

Ramon şi Maribel văzură cum Brian–tatăl îi conduce pe poliţişti în jos, spre terasă, şi pe urmă pe peluză, îndreptându–se spre fiul său şi Georgina. Oamenii întorc capul după ei, curioşi să ştie cine sunt indivizii îmbrăcaţi în haine de stradă.

– *Por Dios,* Ramon! Ia uită–te! Montague scoate cătuşele. Acum absolut toată lumea se uită la ei.

Cei doi auziră cum în jurul lor încep să zumzăie aparatele de fotografiat şi lumina încă slabă a serii fu străbătută de fulgerele flashurilor.

– Îi pun cătuşele. Se vede de aici cum transpiră cretinul! spuse Ramon.

Maribel ţopăia în sus şi în jos.

– *Concha de madre.* Uite că pleacă. L–au încadrat. Stanlee e pe o parte iar Montague pe cealaltă.

– Da, se pare că nu a opus rezistență.

– Nici nu cred că a făcut–o vreodată, se strâmbă Maribel. A! Ia uite! Bătrânul o conduce pe Georgina în casă, nu se duce cu fiu–său. Intră pe o ușă laterală, nu prin față.

Când Brian dispăru în casă împreună cu Stanlee, Montague și celălalt ofițer, în jurul lui Ramon și Maribel începură să huruie motoarele și apa se învolbură. Fotografii se grăbeau spre sedii.

– Ei, și cu asta, petrecerea s–a terminat. Cel puțin aici, spuse Ramon.

– Pun pariu că la intrarea principală sunt camerele de televiziune.

– Ai dreptate, spuse Ramon și puse binoclul deoparte

Maribel se uită la el.

– De unde...? dar nu–și termină întrebarea și începu să râdă cu poftă.

– Tu i–ai chemat, nu? Ești dat naibii de isteț! continuă și, luându–l de gât, îl sărută cu foc.

– Fac orice pentru iubita mea și pentru prietenii ei.

– Ah, abia aștept să–i povestesc lui Tracey toate astea. De–acum o să te iubească la fel de mult ca mine.

– Nu mai spune!

– Ei, poate nu chiar atât de mult ca mine. Și poate nu în același fel.

Maribel zâmbi scandalos de erotic și începu să–l mângâie pe Ramon pe spate și pe fese.

– Ce–ai zice să plecăm de aici? Poate mergem undeva într–un loc mai intim.

– Hm, sună foarte bine, se alintă Maribel.

Golfuleţul era împrejmuit de tufe de pin pitic care îi ascundea de luminile bărcilor care treceau prin dreptul lor. Ramon oprise motorul şi lăsase ancora, iar acum scotea o sticlă de şampanie dintr–o ladă frigorifică încastrată în bordul şalupei. Maribel rămase surprinsă când văzu că adusese chiar şi două cupe de cristal, pe care le învelise bine în hârtie moale.

– Eşti foarte precaut, Ramon. Zău aşa. Precaut şi generos.

Cei doi erau aşezaţi pe bancheta din spate a şalupei, tapiţată cu piele fină. Ramon, puse o mână pe umerii lui Maribel şi o strânse cu afecţiune la piept.

– Şi mai cum sunt? Hai, mai spune–mi!

– Şi deştept, şi frumos şi... sexy, adăugă Maribel, râzând.

Ramon puse paharul jos. O luă în braţe şi o sărută tandru.

– Aş face orice pentru tine, Maribel. Orice, şopti şi, trecându–şi o mână pe sub bluza fetei, începu să–i mângâie sânii.

– Hm, ce bine e, gemu Maribel, bucuroasă că nu–şi pusese sutien.

Ramon o sărută pe gât, pe urmă coborî spre despicătura dintre sâni.

– Hai să scoatem chestia asta, şopti.

– Da, s–o scoatem. E o noapte caldă, nu?

– Foarte caldă, iubito.

Ramon o ajută pe Maribel să–şi scoată bluza, pe urmă îşi trase peste cap tricoul de pe el.

Maribel îşi plimbă mâinile pe umerii puternici ai lui Ramon, apoi pe pieptul bine îmbrăcat în muşchi, coborând încet spre umflătura din pantaloni, care creştea văzând cu ochii.

– A! Ce avem aici? se alintă.

– Un cadou pentru tine. Numai pentru tine, răspunse Ramon și își strecură mâna sub fusta minusculă a fetei.

Maribel auzi efectiv cum lui Ramon i se taie respirația când își dădu seama că nu poartă chiloți și își desfăcu larg picioarele. Pe urmă începu să-i mângâie penisul, prin pantalonii scurți.

Respirând greu, Ramon își trecu mâinile peste muntele Venus al fetei, după care îi băgă un deget în vagin. Simți umezeala din interior. Maribel gemu și își strânse coapsele, prinzându-i mâna ca într-un clește. Dar degetul din ea continua să se miște, dându-i niște senzații divine.

– Văd că ești gata de distracție, iubito. Hai să ne dezbrăcăm.

– De acord. Și tu ești gata, după cum simt.

Maribel îl lăsă pe Ramon să-i descheie fusta și să i-o tragă în jos. Pantofii și-i aruncase demult din picioare. Pe urmă, Ramon se ridică și se dezbrăcă și el.

– Ia uite ce am aici, spuse, luându-și penisul în mână și arătându-i-l lui Maribel.

Fata se întinse și-și trecu limba peste capul penisului și apoi în lungul lui și Ramon se încordă tot și gemu de plăcere. Maribel luă penisul în gură și începu să sugă din el, încântată să-i facă plăcere acestui bărbat care ajunsese să o dorească atât de mult. Ramon îi puse mâinile pe cap și o trase mai aproape de el, mișcându-se ritmic, până când simți că e pe punctul de a ejacula. Se trase repede înapoi.

– Doamne, fetițo! O să mă faci să-mi dau drumul.

– Nu, nu încă. Avem toată noaptea la dispoziție.

Ramon se lăsă în genunchi şi îşi puse picioarele lui Maribel pe umeri.

– Da, aşa e. Avem toată noaptea.

Şi începu să o sărute pe Maribel pe partea interioară a coapselor, până ajunse la partea umedă şi dulce care îl aştepta nerăbdătoare.

Când simţi limba care intra în ea, Maribel scoase un ţipăt de extaz.

– Ce bine e, Ray. O, Doamne! O, Doamne!

Ramon se ridică în picioare.

– Întinde-te pe spate, iubito!

Maribel se întinse pe canapeaua de piele şi Ramon îşi băgă genunchii între picioarele ei, i le ridică pe umeri şi pe urmă se propti cu mâinile pe spătar. Intră în ea şi Maribel ţipă de plăcere.

– Aşa, Ray! Aşa!

Excitat de dorinţa fetei, Ramon nu se mai putu abţine şi începu să împingă cu furie.

Când simţi primul orgasm, Maribel scoase un ţipăt puternic şi Ramon mai împinse o dată, apoi răcni, când simţi explozia de uşurare.

Prăbuşit peste Maribel şi cu respiraţia tăiată, Ramon îi repeta la nesfârşit fetei cât de mult o iubeşte. Când aceasta îşi coborî picioarele de pe umerii lui, o strânse tare la piept dar, cum nu îi venea deloc să iasă din locul acela minunat, rămase în ea.

– Vai, Ramon! O, Doamne! Ce bine a fost. Ca niciodată.

– Ştiu. Ne potrivim de minune, nu?

– Chiar de minune, şopti Maribel.

Ramon o strânse la piept şi o sărută.

– Şi de-abia am început, nu?

– Da. Noaptea e lungă.

– Așa e, iubito. E lungă.

Și Maribel simți cum penisul din ea începe să crească și să se întărească.

– Vai, Ramon! Ce am făcut, ca să merit așa ceva? Pentru ce așa o răsplată?

– Doar pentru că exiști. Nimic mai mult.

Și Ramon începu să se miște în ea, încet și ritmic.

Cred că am murit și am ajuns în rai, își spuse Maribel. *Da, sunt în rai.*

Capitolul treizeci și șapte

Santorini, Grecia

Tracey auzea ca prin vis muzică. I se părea că vine de undeva de departe. Ritmul liniștitor semăna într-un fel cu zgomotul produs de valurile ce se izbesc de o plajă. Adormi la loc, zâmbind. Se trezi din nou și auzi același ritm. Își aduse aminte cât de ciudat i se păruse la început că în casa Uraniei poate răsuna o muzică atât de modernă. Mai târziu, își dăduse seama că, de fapt, Urania nu o asculta doar din dorința de a părea mai tânără, ci pentru că o liniștea.

Și, în timp ce muzica părea să plutească prin aer, Tracey simți ceva umed și răcoros pe frunte, pe urmă pe obraji și nas și apoi pe gât. Pleoapele îi fluturară ușor și ochii i se deschiseră. Privirea îi căzu asupra lui Mark, așezat lângă ea, pe pat. Întoarse încet capul și o văzu pe Urania, care stătea comod pe un scaun de

lângă pat, cu picioarele goale urcate pe el. Pe fondul alb al așternutului, se zăreau sclipind unghiile roșii ca focul. Cu un zâmbet îngăduitor pe buzele rujate din gros, vedeta se uita cum Mark o îngrijește.

– Te-ai trezit, drăguță? o întrebă pe Tracey, pe un ton blând.

– Da. Cred că am ațipit din nou, după cină.

Mark îi luă de pe frunte cârpa umedă.

– Așa e, spuse, și se aplecă și o sărută pe frunte.

– Cum te simți, drăguță? întrebă Urania, în timp ce își stingea țigareta în scrumieră.

– Mult mai bine, răspunse Tracey, rezemându-se în mâini, ca să se poată ridica în capul oaselor.

Mark îi mută repede pernele la spate.

– Ești sigură? o întrebă, cu un aer îngrijorat.

– Foarte sigură.

Zâmbind, Tracey își căută o poziție mai comodă și se rezemă la loc pe pernele de la spate. Dar mișcarea o făcu să se strâmbe de durere. Nu era grav rănită, însă corpul îi era plin de zgârieturi și o dureau toți mușchii, de parcă cineva ar fi tras de ei, sau i-ar fi presat cu un obiect dur. Era bandajată doar la glezna luxată. Zgârieturile îi erau curățate cu apă oxigenată și apoi unse cu un antibiotic, de două ori pe zi. Iar Mark insistase să facă el operațiunea asta, dimineața și seara.

După ce șocul psihic se mai atenuase cât de cât, Tracey își dăduse seama cât de norocoasă fusese să supraviețuiască atacului. Și, cu toate că rănile psihice se vindecă mai greu, prezența lui Mark și faptul că el fusese cel care o salvase de fapt, îi fuseseră de mare ajutor. Încă se mai trezea în mijlocul nopții, transpirată și tremurând toată, din cauza coșmarurilor care o

bântuiau. Țipătul acela care străpungea liniștea nopții; fața Gaiei – femeia care semăna atât de mult cu Urania și care fusese mama sa – întinsă pe pat, moartă; bărbatul acela, Ted – dar nu, parcă nu era Ted – care alerga după ea; cum era trasă în jos, tot mai jos, spre fundul cisternei.

Din fericire, Mark se afla lângă ea, când se trezise prima oară, și o luase în brațe și o liniștise până reușise să adoarmă din nou.

– Crezi că mai poți mânca ceva? Ai mâncat destul de puțin la cină, spuse Mark.

Tracey clătină din cap.

– Nu, dar, dacă nu te superi, aș vrea ceva de băut.

– Îți aduc eu, spuse veselă Urania. Ce ți-ar plăcea? Suc? Apă minerală? Spune!

– Un pic de apă.

– Carbogazoasă?

– Da.

Urania își puse sandalele în picioare și ieși grăbită din cameră.

Mark se aplecă și o sărută pe Tracey pe frunte. O luă de mână.

– În sfârșit, suntem singuri, șopti.

Tracey zâmbi.

– E ca o cloșcă. De fapt, amândoi sunteți ca două cloști.

– Din cauză că te iubim. Bineînțeles, fiecare în felul său.

– Și eu vă iubesc.

Îl strânse pe Mark de mână, pe urmă căzu pe gânduri. După câteva clipe de tăcere, își drese glasul și întrebă:

– Ce a hotărât Urania în legătură cu înmormântarea?

– Aşteaptă să te simţi tu suficient de bine.

– Dar mă simt deja.

– Eşti sigură?

– Da, absolut. Cred că m-aş fi simţit mai demult dacă nu erau calmantele alea pe care mi le-a dat doctorul. Cred că de asta nu mi-a fost nici foame. Sunt atât de puternice, că m-au transformat într-o stafie.

– Poate că exact de asta aveai nevoie. Vreau să spun că... toate lucrurile la care a trebuit să faci faţă...

– S-ar putea să ai dreptate. Oricum, e tare bine când revii la normal. Şi fără tranchilizante. Chiar dacă mi s-au întâmplat o mulţime de lucruri, cred că de-acum mă pot descurca şi fără să privesc lumea ca prin ceaţă. Şi, în plus, m-am săturat să tot fiu tratată ca o invalidă.

Urania intră în cameră cu un pahar în mână. I-l întinse lui Tracey.

– Poftim! Am pus şi o felie de lămâie în el.

– Mulţumesc, Urania.

– Nu ai pentru ce, spuse Urania şi, descălţându-se, se aşează pe scaun şi îşi urcă picioarele pe pat.

Tracey sorbi din pahar şi îl puse pe măsuţă. Se uită la femeia frumoasă din faţa ei, căreia părea să-i facă mare plăcere să o servească.

– Sunt gata pentru înmormântare. Mark mi-a spus că ai aşteptat să mă simt în stare să fac faţă şi îţi mulţumesc.

Urania ridică din umeri.

– Măcar atât am putut să fac. Şi, dacă într-adevăr crezi că eşti în stare, am să vorbesc cu preotul. Părintele Apostolou e de acord să spună câteva

cuvinte, într-un mic cimitir catolic din apropiere. Gaia... mama ta...

Vocea Uraniei se pierdu și din ochi începură să-i curgă lacrimi.

– ...iartă-mă scumpo, dar încă nu-mi pot reveni.

Urania făcu o pauză, ștergându-și lacrimile și străduindu-se să găsească forța necesară pentru a continua.

– Gaia a fost credincioasă. Cel puțin, cândva, demult. Așa că, dacă nu te deranjează că un preot ortodox va ține slujba de înmormântare... Iar după aceea, venim acasă și mâncăm ceva. E bine mâine?

– E foarte bine. Și încă o dată îți mulțumesc că ai așteptat să mă simt bine.

Sincer vorbind, Tracey aprecia într-adevăr efortul Uraniei, dar totul i se părea foarte ciudat. Mai ales să fie consultată în legătură cu înmormântarea acelei femei care fusese mama sa, mamă pe care ea nu o cunoscuse niciodată. Dacă nu ar fi fost strigătele acelea disperate din noapte și dacă nu ar fi asistat la înfiorătoarea moarte a femeii, Tracey nu era sigură că ar fi avut vreun sentiment față de ea.

– Mă duc să-l sun pe părintele Apostolou, să fixăm ora, și mă întorc imediat, spuse Urania.

După ce vedeta ieși din cameră, Mark se aplecă din nou și o sărută pe Tracey. Fata își încolăci brațele în jurul gâtului lui și trăgându-l mai aproape de ea, îl sărută.

– Nici nu știi ce fericită sunt că ești aici. Pe lângă faptul că, dacă nu erai tu, eu nu aș mai fi în viață, ești și un doctor foarte priceput și... și un amant și mai priceput.

– Asta dacă nu-i fac vreun rău pacientului, spuse Mark râzând.

– Nici vorbă! Sunt convinsă că mă faci să mă simt din ce în ce mai bine. De fapt, atât de bine, încât, când se întoarce Urania, o să-i spunem că ne culcăm devreme în seara asta.

– Şi crezi că mătuşica Urania o să înghită povestea?

– Deloc. Dar o să spună că are treabă undeva.

– Iar noi o să ne facem treaba aici, nu?

– Corect.

– Atunci, mă duc chiar acum şi îi spun că trebuie să-ţi schimb deja pansamentul.

– Nu e nevoie, dar mi-ar face mare plăcere.

– Mă-ntorc imediat.

Mark o sărută pe Tracey pe frunte şi porni în căutarea Uraniei. Fata îl urmări cu privirea. Încă o mai uimea alura lui de Adonis şi dragostea pentru ea. *În ultimul an, am avut parte numai de ghinion, dar, după ce l-am cunoscut pe Mark şi m-am îndrăgostit de el, parcă totul pare lipsit de importanţă.*

Mark se întoarse şi anunţă solemn din pragul uşii:

– Misiune îndeplinită.

– Chiar aşa de uşor a fost?

– Remarcabil, nu? Toată povestea asta a coborât-o de pe piedestal pe legendara Urania Vickers. Şi pun pariu că va rămâne aşa încă vreo câteva zile.

– Răule! Cum vorbeşti despre sărmana mea mătuşică? Vino aici! Trebuie să-mi dai un pupic, ca să te iert.

– Cu plăcere, spuse Mark şi se aşeză pe marginea patului şi o sărută pe buze.

Cerul era înnorat şi bătea un vânt rece. Cât vedeai cu ochii, crestele valurilor erau acoperite de spumă albă.

Înmormântarea avea loc într–un vechi cimitir catolic din Fira, dar capela din spatele lui era tipică pentru toate cimitirele din Santorini: o cupolă albastră cu cruce în vârf, pereţi văruiţi şi uşă de lemn cu aspect antic. Preotul, părintele Apostolou, stătea în picioare lângă sicriu, ţinând în mână un buchet de trandafiri albi şi citea fragmente din slujba de înmormântare, dar cuvintele îi erau luate de vânt, aşa că nu se înţelegea mai nimic.

Urania, Tracey şi Mark stăteau unul lângă altul, iar în spatele lor se afla personalul casei. Ceva mai departe, fotografii stăteau cu obiectivele aţintite asupra lor şi apăsau de zor pe butoanele de declanşare. După ce, inevitabil, vestea despre crimă se răspândise rapid, aceştia dăduseră năvală pe insulă, dar poliţia locală, atentă ca întotdeauna în privinţa intimităţii Uraniei, se mobilizase la maximum şi nu le permisese să se apropie prea mult de casă sau de cimitir.

Tracey vedea buzele preotului mişcându–se şi auzea litania cuvintelor, dar gândurile îi erau departe. Zări cu coada ochiului lacrimile ce curgeau din ochii Uraniei, lacrimi mari, vizibile chiar şi prin vălul negru drapat în jurul pălăriei, şi lacrimile acestea îi readuseră în minte noaptea crimei, noaptea în care o văzuse pentru prima oară pe Urania fără mască, şi tot ce urmase după crimă.

După ce o trăsese afară din cisternă, Mark o dusese în braţe pe terasă, unde ea îi spusese să o lase jos. La un moment dat, pe poartă apăruse Urania.

Se apăra de ploaia torențială și de vântul puternic cu o haină pe care o ținea deasupra capului.

– Ce e, Mark?

Pe urmă o văzuse pe Tracey, cu hainele rupte și murdare și cu fața și brațele pline de noroi și sânge.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat, Tracey?

Femeia uitase de ploaie și vânt și stătea acolo pe terasă, uitându-se transfigurată la cei doi.

– Repede Urania! Să intrăm repede în casă. Trebuie să chemăm un doctor. Și poliția.

– Poliția?! Ce s-a întâmplat? Eu am fost până adineauri la Sir Hugh.

Când, în sfârșit, ajunseseră în casă și aprinseseră lanterne, Tracey le povestise ce se întâmplase. Cuvintele îi ieșeau din gură ca un torent. Îngrozită, Urania aproape se prăbușise când fata ajunse la momentul crimei. Mark îi scoase din poșeta de seară telefonul mobil și formă un număr pe care numai Urania și câțiva membri importanți ai comunității îl știau.

Trecuse mai bine de o oră până când poliția și cei de la ambulanță ieșiseră, în sfârșit din casă.

Stavros, doamna Stefanou, mama sa și Iliki fuseseră duși imediat la spitalul din Fira unde s-a stabilit că fuseseră drogați cu un hipnotic foarte puternic, dar că nu se aflau în pericol. Cei de la Medicină Legală au ridicat cadavrul din turn, dar corpul lui Ted a fost lăsat acolo unde căzuse, în cisternă, poliția spunând că aceasta era practic fără fund.

Bineînțeles, casa fusese cercetată centimetru cu centimetru și fuseseră date declarații, iar concluzia finală fusese aceea că nu mai exista niciun pericol.

Între timp, poliția aflase că numele adevărat al lui Ted era Federico Paulo Salerno, că se născuse la New

York şi că locuise în Miami Beach, Florida. Era cunoscut pentru relaţiile pe care le avea cu crima organizată de acolo. Cel puţin aşa transmisese Interpolul poliţiei din Grecia.

Oficial, concluzia era că motivul pentru care bărbatul intrase în casă, anihilase personalul şi ucisese femeia din turn care îi stătea în cale, fusese dorinţa acestuia de a o viola pe Tracey.

Era singura persoană din casă care îl cunoştea – cu excepţia Uraniei, care însă de-abia îl întâlnise – şi, după părerea „expertă" a poliţiei, era obsedat de ea. Şi cum Tracey nu era în stare să spună nimic, aşa a rămas.

Doctorul tratase rănile lui Tracey care deşi aparent superficiale, se puteau infecta foarte uşor. Îi imobilizase cu un bandaj elastic glezna luxată, îi dăduse un tranchilizant şi nişte calmante şi plecase, lăsând nişte sticluţe cu pastile şi indicaţia ca deocamdată Tracey să ia câte trei pe zi din fiecare.

Rămăseseră în livingul luminat de candele care formau careuri de lumini pe tavan şi pe pereţi. În condiţii normale, atmosfera ar fi fost romantică, dar în noaptea aceea cumplită candelele nu făceau decât să accentueze şi mai mult grotescul celor întâmplate.

Tracey stătea întinsă pe o canapea, învelită cu o pătură, iar Mark alături de ea, cu un braţ în jurul umerilor fetei, într-un gest protector. Urania îşi trăsese şi ea un scaun lângă canapea şi acum stătea pe el, cu un pahar de coniac într-o mână şi nelipsita ţigară în cealaltă. Părul ud îi cădea pe faţă, făcând-o să arate ca o Meduza, iar pe faţa răvăşită se vedeau urme de fard scurs.

Tracey își spuse că femeia arăta dintr-odată mai bătrână. Chiar și superba rochie de seară, brodată cu mărgele, pe care o îmbrăcase pentru cina luată cu sir Hugh, arăta parcă ponosită și ștearsă din cauza evenimentelor.

Urania zâmbi trist și se uită la Mark.

– Cred că trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru unicul miracol din noaptea asta. Pentru faptul că avionul tău a reușit să aterizeze pe o astfel de vreme. Altfel, Tracey ar fi fost deja moartă.

– Când am decolat din Atena, vremea era destul de bună. Nu cred că am fi plecat, dacă cei de la aeroport ar fi știut ce ne așteaptă. Nu se gândeau că furtuna va fi atât de violentă.

Urania sorbi încet din paharul cu coniac și îl puse pe măsuța de lângă canapea. Apoi se întoarse spre Tracey.

– Chiar nu vrei un pic de coniac, drăguță?

– Nu. Am început deja să simt efectul calmantelor.

– Și eu îl simt, dar tot beau un pic. Tu vrei, Mark?

– Acum, cred că da.

Mark o bătu ușurel pe Tracey pe umăr și se duse la măsuța-bar. Își turnă într-un pahar o porție zdravănă de coniac și se întoarse lângă fată.

Urania își studia îngândurată unghiile de la mâini. Când își ridică privirea și se uită la Tracey, în ochi i se citea o tristețe imensă.

– Cred... cred că se cuvine să-ți dau o explicație, dar... dar nu va fi ușor pentru niciuna din noi.

Tracey o aprobă dând doar din cap. Se hotărâse să o lase pe Urania să vorbească, iar ea să asculte numai, fără să pună întrebări. Întrebările de care îi era plină mintea, chiar așa sedată cum era.

Mark interveni.

– Nu e neapărată nevoie să vorbești despre asta acum. Poate ar fi mai bine să te odihnești puțin.

Dar Urania clătină hotărât din cap.

– Nu Mark. Oricum nu m-aș putea odihni și trebuie să-mi descarc sufletul.

Urania zdrobi restul țigării în scrumieră, aprinse alta și se ridică de pe scaun. Începu să se plimbe prin încăpere, trăgând cu sete din țigară. După un timp se așeză din nou pe scaun, sorbi o gură de coniac și se uită la Tracey.

– Gaia... femeia din turn, a fost sora mea geamănă. Sunt sigură că, dacă ai putut să o vezi clar, ți-ai dat deja seama de asta. Semănam perfect. Chiar și alunița asta de pe obrazul stâng era în același loc. Toată lumea ne confunda. Și, uneori, chiar ne înlocuiam una pe cealaltă, așa în joacă. Și eram foarte apropiate. Cred că nicio pereche de gemeni din lume nu a fost mai apropiată ca noi. Cel puțin... cel puțin o vreme.

Curiozitatea lui Tracey fu mai puternică decât hotărârea de a nu întreba nimic.

– Și v-ați schimbat? Mă refer la apropiere. V-ați îndepărtat una de cealaltă?

– Când am... când am devenit celebră, ne vedeam mult mai puțin. Nu pentru că așa aș fi vrut, dar aveam tot timpul de lucru, de obicei în locuri departe de casă. Dar Gaia nu suporta lumina reflectoarelor și nici atenția ce i se dădea datorită mie. Cel puțin așa am avut eu impresia.

Urania trase adânc din țigară și trimise norul de fum spre tavan.

– În orice caz, ea s-a măritat și, în primii ani de căsnicie, a locuit în Europa.

– A fost măritată de mai multe ori? întrebă tot mai curioasă Tracey.

– Da. Prima oară cu un mizerabil de englez, bogat și frumos, dar și beţiv și pasionat de jocurile de noroc. Gaia a știut de la început, dar a crezut că-l poate schimba. A crezut ca proasta că mariajul poate fi o cură de vindecare. Dar el i-a făcut iad din viață și până la urmă a divorțat de el și a venit acasă.

Urania își stinse ţigara și oftă adânc.

– Și s-a măritat din nou? întrebă Tracey.

Un timp, Urania nu spuse nimic. Se uita din nou la unghii, dar era îngândurată. Pe urmă trase adânc aer în piept și ridică privirea.

– Da. S-a măritat din nou, după un timp, spuse pe un ton exasperat.

– Și, de data asta, a fost o căsătorie reușită?

– A, părea... perfectă. La suprafață. Dar, de fapt erau probleme.

Mark i-o luă înainte lui Tracey, alegându-și însă cu grijă cuvintele.

– Dar ce anume i-a creat... starea asta? De ce a fost ţinută în turn?

Urania își aprinse o altă ţigară.

– Să știi că nu era nebună, dacă la asta te referi.

– Nu, nu asta am vrut să spun. Dar trebuie să recunoști că e foarte ciudat că a fost nevoie ca femeia aceasta – sora ta geamănă – să fie ţinută închisă acolo, fără să știe nimeni.

– Dar am știut eu! Și cum încă!

Lacrimi mari începură să curgă din ochii Uraniei și femeia și le șterse cu vârful degetelor.

– Iartă-mă, Urania. Nu am vrut să te necăjesc.

Urania dădu a lehamite din mână.

– Şi Maria Stefanou a ştiut. Şi doctorul. Am îngrijit-o ani de zile.

Urania se opri, sorbi din paharul de coniac şi continuă:

– Mi-e aşa de greu să vorbesc. E un lucru pe care l-am ţinut în mine atâta timp. Într-o zi, Gaia şi Victor – e vorba de primul ei soţ – se întorceau cu maşina acasă, după o petrecere în Londra. Victor era beat, ca întotdeauna, şi conducea cu mare viteză. Şi au avut un accident cumplit. Land Roverul a fost făcut bucăţi. Bineînţeles că Victor a scăpat fără nici cea mai mică zgârietură, dar Gaia a fost aruncată din maşină şi s-a lovit grav la cap.

– Din cauza asta a trebuit să fie mereu... îngrijită, nu? spuse Mark.

– Da. După accident au divorţat şi s-a întors în Statele Unite. Se săturase. A stat internată un timp într-un spital din Londra, dar medicii nu au putut face mare lucru. Se lovise foarte tare şi lobul frontal al creierului fusese lezat iremediabil. După ce s-a întors acasă, o vreme s-a comportat ca de obicei. Era frumoasă şi veselă şi bună.

Ochii Uraniei se umplură iar de lacrimi şi Mark îi oferi câteva batiste de hârtie.

– Mulţumesc, dragule, şi, după ce îşi stinse ţigara, Urania îşi şterse lacrimile.

Mark se întoarse lângă Tracey, pe canapea.

– Scuzaţi-mă, dar cred că nu am putut trece niciodată peste ce i s-a întâmplat Gaiei. Mi s-a părut întotdeauna un lucru nedrept. E adevărat că doctorii m-au avertizat de ce va urma, dar eu nu i-am crezut.

După cum v-am spus, Gaia era absolut la fel ca înainte de accident. Mai târziu, am început să observ mici schimbări. Schimbări de personalitate.

– Cum ar fi? întrebă Mark.

– A, la început erau foarte subtile. Devenise un pic mai supusă, mai puțin plină de viață. Pe urmă am observat că începe să mintă într-un mod foarte ciudat. Le spunea unora că ea e Urania. Și nu avea niciun fel de remușcări. Apoi, obținea ceea ce își dorea într-un mod foarte copilăros. De fapt, asta e, devenise copilăroasă. Din ce în ce mai copilăroasă.

– Probabil că v-a fost foarte greu să vedeți cum toate astea se întâmplă sub ochii dumneavoastră.

– Da, a fost cumplit de trist. Mai ales că nu aveam ce face. Toți doctorii mi-au spus același lucru – că nu se poate face nimic. Din cauza leziunii suferite de lobul frontal, capacitatea ei mentală se deteriora continuu. Noroc că în perioada aceea nu aveam de lucru. Dacă se poate spune că e vorba de noroc, când ai muncit de la șaisprezece ani și la treizeci te trezești că nu mai primești nicio ofertă. Parcă dispărusem de pe fața pământului. Dar tot a fost bine. Am avut timp să stau lângă ea.

Urania se opri și oftă adânc de parcă efortul de a povesti o epuizase. Pe urmă însă continuă:

– Nu cred că restul e greu de ghicit. Starea Gaiei s-a înrăutățit atât de mult, încât a trebuit până la urmă să o aduc aici, unde putea fi supravegheată zi și noapte. Altfel aș fi fost nevoită să o internez într-una din instituțiile acelea îngrozitoare.

– Dar cu cel de-al doilea soț ce s-a întâmplat? întrebă Tracey.

Urania ridică din umeri.

– Nu știu.

– Au avut copii?

Urania se uită surprinsă la ea, dar nu-i răspunse.

– De ce întrebi?

– Din curiozitate.

– Dacă vrei într-adevăr să știi, da, Gaia a avut un copil.

Dar Tracey era hotărâtă să afle mai mult. Era sigură că bănuiala ei și a lui Maribel avea ceva de-a face cu situația Gaiei.

– Și ce s-a întâmplat cu copilul?

Urania se încruntă. Părea chiar ușor jenată.

– Nici asta nu știu.

– Cum se poate așa ceva? Sora dumneavoastră a avut un soț și un copil și dumneavoastră nu știți nimic de soarta lor?

Mark o bătu ușor cu mâna pe umăr, atenționând-o că merge cam prea departe, dar Tracey nu-l luă în seamă.

Dintr-odată, Urania schimbă tonul.

– Ei, drăguță, doar nu e vina mea că au fugit, nu? Într-o bună zi, bărbatul a luat copilul și a dispărut cu el. Am făcut tot posibilul să-i găsesc – doar era vorba de nepoata mea, fiica Gaiei – dar nu am putut să le dau de urmă.

O fată! își spuse emoționată Tracey. Se desprinse din brațele lui Mark și dădu la o parte pătura de pe picioare.

– Vă deranjează dacă vă arăt ceva? o întrebă pe Urania.

Urania se uită curioasă spre ea.

– Ce? Ce vrei să faci, Tracey?

– Mă întorc imediat. Vreau să vedeți ceva.

Şi, înainte ca Mark sau Urania să poată spune ceva, Tracey o porni ca gândul spre camera ei. Luă de pe şifonier mapa cu documente şi se întoarse în living, unde Urania şi Mark stăteau liniştiţi de vorbă.

– Ce e aia? o întrebă Mark.

– Îţi arăt imediat.

Tracey se aşeză la loc pe canapea şi se uită la Urania.

– V-am povestit despre cum a murit tatăl meu, dar nu v-am spus nimic despre obiectele personale pe care le-am găsit ascunse în podul casei, după moartea lui.

– Şi ce legătură are asta cu mine?

– S-ar putea să mă înşel, dar asta veţi decide dumneavoastră.

Tracey puse mapa pe măsuţa de lângă canapea şi scoase din ea albumul cu fotografii. Îl deschise la pagina pe care se afla fotografia tatălui său şi a femeii care probabil era mama sa.

Urania aruncă o privire lipsită de interes asupra fotografiei, pe urmă sări de pe scaun, se lăsă în genunchi lângă măsuţă şi, luând albumul în mână, începu să-i schimbe poziţia, astfel încât lumina să cadă mai bine pe fotografie şi ca să vadă mai clar. Apoi scoase un ţipăt şi din ochi îi ţâşniră lacrimi.

– O, Doamne! E Gaia. Cu Tom. În perioada în care s-au căsătorit. De unde o ai? o întrebă pe Tracey pe un ton acuzator.

– Era aici, în albumul tatălui meu. Aşa cum o vedeţi şi dumneavoastră.

– Dar cum... cum...? spuse dezorientată femeia, dar nu reuşi să termine întrebarea şi se uită la Tracey.

Fata scoase câteva hârtii din mapă şi i le întinse.

– Vreți să vă uitați la astea și să-mi spuneți ce înțelegeți din ele?

Urania le luă și se uită la ele.

– Nu înțeleg, Tracey...

În clipa următoare, privirea i se opri pe numele de pe unul din documente. Era certificatul de căsătorie.

– De unde ai asta?

– Era ascuns împreună cu celelalte lucruri.

Urania se uită din nou la document, pe urmă iar la Tracey. Hârtia îi tremura în mână.

– Dar pe actul ăsta e scris numele meu. Victoria Ure. E numele meu adevărat, pe care îl aveam înainte ca cei de la studio să mi-l schimbe.

Tracey rămase câteva secunde blocată. Nu mai înțelegea nimic. Până acum fusese convinsă că tatăl său se căsătorise cu Gaia. Iar acum afla că numele de pe certificatul de căsătorie era al Uraniei.

Urania își scutură cu putere capul, de parcă ar fi vrut să-și limpezească gândurile.

– Acesta este certificatul de căsătorie al Gaiei. Când s-a măritat cu Tom, a folosit numele meu. Pe vremea aceea, era deja destul de confuză la minte și diferența de nume nu-i spunea nimic. V-am mai spus că după accident s-a folosit de multe ori de numele meu, pretinzând că sunt eu.

Tracey dădu înțelegător din cap.

– Am aflat mai târziu că îmi furase pașaportul și certificatul de naștere și s-a folosit de ele când s-a căsătorit cu Tom. Nu înțeleg nici acum de ce, dar se pare că făcea toate astea ca urmare a accidentului. E o caracteristică a deteriorării creierului, a schimbării de personalitate.

– Uitați-vă și la actele de preschimbare a numelor. Cred că vă interesează.

Acum Tracey nu mai avea niciun fel de îndoială și, cu toate că simțea că amețește, făcu un efort supraomenesc să rămână calmă. Urania îi luă actele din mână și le citi cu atenție. Când se uită din nou la Tracey, pe față i se citea uluirea.

– Ești... ești nepoata mea, nu?

– Așa cred.

Mark, care privise fascinat întreaga scenă, întrerupse tăcerea ce se lăsase.

– Ce?! Și ai știut tot timpul, Tracey?

– Nu, n-am știut. Am găsit lucrurile astea după ce a murit Tati. Cu puțin timp înainte de a veni aici. Eu nu știam ce să cred, dar prietena mea, Maribel, s-a gândit că femeia din fotografie seamănă foarte mult cu celebra vedetă de film Urania Vickers.

– Incredibil! exclamă Mark.

– Știu, dar e adevărat, spuse Tracey, apoi se întoarse spre Urania.

– Nici măcar nu știam cine sunteți când am găsit astea. Nici măcar că tatăl meu își schimbase numele. Și pe al meu.

– Ai alt nume? întrebă Mark.

Tracey dădu din cap, iar Urania spuse, uitându-se la documentul din mână:

– Pe Tracey o cheamă Anna Melinda Reynolds. Ai fost botezată după mama noastră, Tracey, cel puțin parțial. Anna.

Urania simțea că se înecă. Se uită la celălalt act și continuă:

– Iar tatăl lui Tracey se numea Thomas Luke Reynolds. Tom, cel care s-a îndrăgostit de Gaia. Dar credea că sunt eu.

– Adică, a crezut cu adevărat că se însoară cu Urania Vickers? întrebă incredul Mark.

– Da, dar când s-a îndrăgostit de Gaia nici măcar nu știa cine e Urania Vickers. Îmi aduc aminte că m-am simțit de-a dreptul insultată când am aflat că nu știa cine și ce eram. Dar Tom era... era altfel decât ceilalți oameni. Nu-i plăceau filmele, nici televiziunea. Și nici alte lucruri de genul ăsta. Dar o iubea pe Gaia din toată inima.

– Atunci de ce și-a schimbat numele? Și pe al meu? Și, dacă într-adevăr o iubea pe Gaia, de ce v-a lăsat să i-o luați de lângă el?

Urania oftă adânc. Pe față i se citea exasperarea.

– E așa de greu de explicat, Tracey, dar am să încerc. Eu... eu știam că Tom nu aflase nimic de starea Gaiei, când s-a căsătorit cu ea. Pe urmă te-ai născut tu. Dar, între timp, starea Gaiei se deteriorase și mai mult. Tom își dădea seama de asta, dar nu a înțeles cum stăteau lucrurile, până nu i-am spus eu. A înțeles că, până la urmă, Gaia va trebui internată definitiv undeva și asta i-a frânt inima.

– Tot nu înțeleg de ce v-a lăsat să i-o luați.

– Lui Tom îi era frică de mine. Și de Gaia, puțin. S-a gândit că vom încerca să i te luăm de lângă el. Înțelegi?

– Dar de ce să mă luați?

– Ca să-i fac pe plac Gaiei. Aș fi fost în stare de orice, numai să o văd fericită. Cu banii pe care îi aveam, aș fi putut scăpa foarte ușor de el. De fapt i-am și oferit bani în schimbul tău, dar m-a refuzat.

Una peste alta, lui Tom nu-i convenea deloc situația, dar, de dragul Gaiei, a acceptat să renunțe la ea. Știa că voi avea grijă de ea și că nu o voi interna la ospiciu. Dar la tine nu a vrut cu niciun chip să renunțe.

– De asta...

– Da, de asta a dispărut cu tine. Îi era frică să nu i te iau. Și nu am reușit niciodată să dau de urma voastră. E adevărat că nici nu v-am căutat chiar foarte mult. Tom era un tip extrem de independent și mi-am închipuit că vrea să trăiască așa cum dorea el, împreună cu tine. Așa că am renunțat. Și, în același timp, trebuie să recunosc că nu doream niciun fel de publicitate în legătură cu povestea asta. Eram sigură că o luptă la tribunal, pentru custodia fetiței, mi-ar fi afectat cariera. Și, cum ofertele erau foarte rare, știrea despre starea Gaiei nu ar fi făcut decât să-mi îngreuneze și mai mult situația. A fost o perioadă destul de grea, și pentru mine, și pentru ea.

Tracey o privea pe Urania și nu prea știa ce să creadă. Aflase mult prea multe lucruri într-un timp foarte scurt și o încercau sentimente contradictorii. Pe de o parte, aprecia dragostea tatălui ei pentru ea, dar era și puțin furioasă pe el, că îi ascunsese atâția ani adevărul. Se întreba dacă nu cumva omul se temuse că îl va părăsi și se va duce la mama ei. Sau poate că nu dorise ca fiica sa să fie îndurerată de starea mamei. Cât despre Urania – care recunoscuse singură că nu îi căutase mult timp – se întreba dacă într-adevăr îi păsase cât de cât de nepoata sa, sânge din sângele ei.

Se pare că Urania îi ghicise gândurile.

– Tracey... nu... nu știu cum să-ți spun ca să mă crezi, dar să știi că sunt fericită că ai apărut. E un adevărat șoc pentru amândouă, dar... te-am iubit.

Erai... eşti fiica Gaiei. Şi cred că te-aş putea iubi din nou.

Ochii lui Tracey se umplură de lacrimi şi fata începu să plângă în tăcere. Mark o luă imediat în braţe. Şi Urania plângea. Se aşeză lângă Tracey şi o cuprinse cu braţul.

– Putem trece prin asta. Împreună putem. Şi putem fi din nou o familie.

Capitolul treizeci și opt

Slujba de înmormântare fusese scurtă și preotul plecase, iar ei veniseră acasă împreună cu servitorii și mâncaseră ceva.

Pe urmă servitorii își văzuseră de treburile lor.

Acum, Tracey, Urania și Mark stăteau în camera de zi. Urania răsfoia – a câta oară? – prin albumul cu fotografii. Se auzi telefonul sunând și doamna Stefanou apăru sub arcada de la intrare.

– E Maribel din Miami, anunță pe un ton plin de respect. Să-i spun să revină?

– Nu, vorbesc acum.

Doamna Stefanou apăsă pe buton și spuse în receptor: „O clipă" și îi dădu telefonul lui Tracey. Fata îl luă și ieși cu el pe terasă, întrebându-se de ce o sună Maribel din nou. Doar îi povestise totul, cu lux de amănunte. Spera însă din tot sufletul ca prietena ei să o fi sunat doar ca să mai pălăvrăgească puțin.

– Da, Maribel.

– A, *cariña,* am veşti pentru tine. O ştii pe Celia Dune, cea care se ocupă de afaceri imobiliare în Coconut Grove?

– Da, şi? răspunse Tracey răsuflând uşurată.

– M-a sunat şi mi-a spus că ţi-a trimis un e-mail, dar nu a primit răspuns.

– N-am avut timp să mă ocup de e-mailuri.

– Mă rog. Treaba e că cineva a făcut o ofertă pentru casa ta.

– Da, şi?

Tracey nu era câtuşi de puţin surprinsă. Ştia că ar putea vinde casa în orice moment.

– Ţi-au oferit un milion de dolari.

Tracey nu spuse nimic.

– Hei, Trace, mai eşti pe fir sau ai leşinat?

– Sun-o pe Celia şi spune-i că vreau trei.

– Trei milioane? întrebă uluită Maribel.

– Da, niciun cent mai puţin. Şi ştii ceva, Maribel?

– Ce?

– Îţi mulţumesc mult pentru tot ce ai făcut, dar acum trebuie să închid. Te iubesc.

– Ne vedem curând, bine?

– Bine.

Tracey închise telefonul. *E familia Biggs la mijloc. Indiferent în numele cui a fost făcută oferta, în culise se află familia Biggs. Dar acum pot s-o cumpere. Probabil că Biggs-fiul nu va ieşi niciodată viu din închisoare şi ăsta e un preţ destul de mare pentru o bucată de pământ.*

– Toate bune? o întrebă Mark când intră în living.

– Foarte bune. Cineva a făcut o ofertă pentru casă.

– O, sper că e o cifră cu multe zerouri în coadă.

– E o ofertă rezonabilă.

– Dragă Tracey, să știi că nu trebuie să accepți orice sumă. Poate că ar fi mai bine să mă lași pe mine să tratez problema. Află că sunt foarte bună când e vorba de negociat, chiar dacă par lipsită de modestie.

– E deja în curs de rezolvare, dar oricum îți mulțumesc.

– Cum dorești, dar ascultă totuși părerea unui expert. Cei care se ocupă de tranzacții imobiliare pot fi, ca și producătorii de film, niște adevărate hiene. Mi-ai spus deja că locuința lui Tom e dorită cu disperare de antreprenori. Când vor vedea ce tânără ești, vor încerca să te sfâșie.

Mark sări în ajutorul lui Tracey, încercând să o scoată din încurcătură.

– Apropo! I-am trimis Juliei Markoff partea revizuită a manuscrisului. Să știi, Urania, că e foarte încântată.

Și Urania înghiți momeala.

– Fantastic! Slavă Domnului! Ți-am spus eu, dragule, că e înnebunită după stilul meu! Sunt foarte încântată că am reușit, cu mari eforturi, să refac micile greșeli la care m-ai ajutat și tu Tracey. Știu că ai fost bine intenționată, dar după cum eram convinsă dinainte, nu aveam deloc nevoie de ajutorul tău.

Pe Tracey aproape că o pufni râsul, dar Mark o strânse la timp de umăr. Îi zâmbi doar Uraniei.

– Minunată veste! Știam că ai să poți.

– Mulțumesc, drăguță. A fost într-adevăr *foarte* greu, dar cred că... dacă le place atât de mult am să mai încep una. Poate o altă biografie...

Și Urania se pierdu în gânduri.

– Dar ai mai scris o biografie, spuse Mark.

Ochii fardați din gros ai Uraniei se întoarseră încet spre el.

– Bineînțeles, dragule. Dar acum a apărut un capitol nou. Mai bine–zis, capitole. Nu înțelegi? Crima și toate celelalte. Și să nu îndrăzniți cumva să suflați o vorbă presei! Lumea va afla întreaga poveste direct de la mine. Și va trebui să plătească bine pentru ea!

Urania se ridică brusc în picioare.

– Acum, cred că am să mă duc în apartamentul meu, să–mi fac niște notițe. Ne vedem mai târziu dragilor. Și nu uitați – niciun cuvințel!

Tracey și Mark erau în fața porții, gata să urce cele câteva trepte care duceau în stradă. Mark nu avea decât o geantă de umăr și Stavros dusese deja bagajele lui Tracey la Smartul minuscul.

Urania se ridică de la masa de pe terasă, la care lucra, și veni spre ei.

– Mi–ar face mare plăcere să vă conduc la aeroport, dar știți foarte bine că trebuie să lucrez. Sunt atâtea salarii de plătit. Și atâtea comisioane pentru agenți.

Își plimba ochii de la unul la celălalt, cu o privire de oțel.

– Păstrăm legătura. Și sper din tot sufletul că vom fi din nou împreună curând, îi spuse Tracey.

Privirea Uraniei se înmuie și ochii i se încețoșară. O luă pe Tracey în brațe și o sărută pe ambii obraji.

– Sunt atât de fericită că ai intrat din nou în viața mea. Și să știi că am vorbit serios când am spus că sper să fim prietene bune, ca în familie.

– Și eu sper. De–abia aștept să ne revedem.

– Și acum, haide, plecați odată! Sper ca tânărul ăsta să aibă grijă măcar de tine, că pe mine m–a părăsit.

– Nu te-am părăsit deloc, Urania. Şi nici nu am s-o fac. Ne revedem curând. Până atunci, continuă să scrii şi sună-mă dacă ai nevoie de ajutor.

Mark se aplecă şi o sărută cast pe frunte.

– Aşa am să fac. Diseară vine la mine sir Hugh, iar mâine plecăm pentru câteva zile la Patmos, la o petrecere.

Stavros deschise poarta şi porni înaintea celor doi tineri. Când ajunseră în vârful treptelor ce duceau în stradă, Mark şi Tracey se întoarseră şi se uitară în urma lor. Urania le trimise câteva bezele, pe urmă intră în curte şi închise poarta.

– N-a fost chiar atât de greu pe cât am crezut. Sper că nu se va simţi singură fără noi, spuse încet Tracey.

– Fii fără grijă. Are o biografie de scris. Asta, dacă are şi suficientă răbdare să stea la birou. În plus, ceva îmi spune că a pus ochii pe sir Hugh Apostle.

– Crezi?

– Da. Diseară iau cina împreună. Petrecere pe Patmos. Şi sir Hugh e mult mai tânăr, arată foarte bine şi e putred de bogat. Nu crezi că e destul?

– Aşa s-ar părea şi să ştii că mă bucur. Mă face să mă simt mai puţin vinovată că nu i-am spus ce planuri avem.

– Dacă i-am fi spus că ne căsătorim, n-am mai fi putut s-o oprim să nu planifice ea totul.

Tracey îl sărută pe nas.

– Îmi place la nebunie ideea de a ne căsători în Las Vegas, după ce mergem la Miami.

– Am impresia că semeni puțin cu mătușa ta în privința asta. Cred că s-a măritat acolo de cel puțin trei ori.

Ajunseră în vârful pantei și se opriră să-și tragă răsuflarea. Stavros se îndreptă spre mașină. Deodată, de nu se știe unde o pisică își făcu apariția pe stradă și se opri în fața lor.

– E Zeus, strigă încântată Tracey.

Se aplecară amândoi și mângâiară pisica. Din spatele lor se auzi un chicotit. Era Prometeus.

– Așadar, prietena mea pleacă.

– Da Pro, plec.

Mark puse mâna pe capul băiatului și îi răvăși părul.

– Dar ne întoarcem repede, îi spuse.

– Știu. Iar eu și Zeus vă vom aștepta, spuse băiatul, luând pisica în brațe.

Tracey și Mark se uitară lung unul la celălalt.

– Tu știi tot ce se întâmplă pe insulă, nu? spuse Tracey.

– Bineînțeles.

Tracey îi arătă lănțișorul de la gât.

– Vezi? O parte din tine merge cu mine, așa că nu am cum să te uit.

– Nici eu n-am să te uit, Trace. Suntem o pereche nemaipomenită.

– Așa zic și eu, Pro. Dar să te ferești de belele și să ai grijă de Zeus. Promiți?

– Sigur că da. Eu am tot timpul grijă de Zeus.

Tracey se aplecă și îl sărută pe cap.

– Ei, eu trebuie să plec. Am niște chestii de făcut, spuse băiatul.

– Bine. Ne vedem curând, Pro.

– *Hasta la vista, baby,* spuse Pro, imitându-l pe Arnold Swarzenegger, și, cu pisica pe umăr, o porni grăbit pe stradă în jos.

– Grozav puști, spuse Mark.

– E clar că...

Dar Tracey nu apucă să termine ce avea de spus. Dinspre magazinul lui Kathy porni spre ei un torent de cuvinte grecești, care străpungeau aerul ca un cuțit.

În fața magazinului stătea pe locul ei obișnuit bătrâna vrăjitoare, îmbrăcată în hainele ei negre și murdare. Privirea lăptoasă era îndreptată spre ei, iar mâinile zbârcite și noduroase se agitau prin aer. Kathy apăru în ușă și ascultă ce spunea bătrâna, pe urmă zâmbi indulgent.

– Ce spune? o întrebă Tracey.

– Vrea să-i dai înapoi amuleta. Zice că de-acum s-ar putea ca altcineva să aibă nevoie de ea. Că pe tine te-a apărat deja de ochiul cel rău.

Strania cerere o făcu pe Tracey să simtă fiori reci pe spate.

– Vrei să-mi desfaci lănțișorul? îl rugă pe Mark.

Tracey își strânse părul în creștetul capului și Mark desfăcu lănțișorul și i-l puse în palmă. Fata scoase amuleta de pe el.

– Și acum, vrei să mi-l pui la loc? Mi l-a dat Prometeus și nu am să mă despart niciodată de el.

Ascultător, Mark i-l puse din nou la gât.

Tracey se duse la bătrână și cu un gest solemn îi puse amuleta în palmă. Degetele osoase se strânseră rapid în jurul ei și femeia începu să mormăie ceva în șoaptă, arătând cu capul spre Tracey, care se uita zâmbind la Kathy.

– Îți mulțumește. Zice că ai ajutat–o să salveze pe altcineva.

– Mulțumesc, Kathy. Sper să ne mai vedem. Destul de curând chiar.

Bătrâna continua să mormăie și să se legene pe scaun, dar mormăitul era din ce în ce mai puternic.

– Zice că ai să te întorci curând. Că asta a fost doar prima din vizitele pe care le vei face aici. Și că te așteaptă o viață nouă.

– Sper, spuse Tracey și îi făcu semn cu mâna, luându–și la revedere.

Pe urmă îl luă de braț pe Mark și se îndreptară spre mașină.

– Chiar crezi ce spune? o întrebă Mark.

– Vreau să cred.

– Și eu. Mai ales partea cu viața cea nouă.

Mark o luă pe Tracey în brațe și o sărută.

În curs de apariție
în Colecția **PICANTERII LITERARE**

CORABIA VISURILOR

Femei frumoase, bărbați bogați şi atrăgători.

Intrigă, sex, pasiuni şi mai ales mister; despre toate acestea poți afla dacă urci pe corabia visurilor în compania celebrei Judith Gould.

AFACERI PARIZIENE

Smaralde fantastice ce ascund în apele lor verzi legende misterioase şi pentru care se poate ucide; aristocrați şi trecuturi tainice; intrigă şi iubiri pătimaşe, suspans şi surprize – toate prezentate de Judith Gould pe fundalul eternului şi fascinantului Paris.

De aceeaşi autoare:

PĂCATE
FASCINAȚIE
NICIODATĂ PREA BOGAT
CLIPE DE VIAȚĂ
TIMPUL SĂ SPUI ADIO
RAPSODIA
JOCUL DESTINULUI

picanterii literare

JUDITH GOULD
VILA GREACĂ

Sub titlul înșelător de liniștit (și aparent banal) se ascund pasiuni, tragedii și mistere prezentate într-un ritm alert, cu spectaculoase răsturnări de situații și locuri de acțiune fascinante. Pasiune, scene fierbinți, tragedie.

39,79 lei

Vivaldi

ISBN: 978-973-150-003-4